ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\306\Fantazia-to_nejlepsi_a_jeste_neco_navic.pdb

PDB Name: Fantazia-to nejlepsi a navic
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 4.10.2008
Modification Date: 4.10.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

FANTÁZIA
TO NEJLEPŠÍ…
…a ještě něco navíc
sestavili
Martin Králik
a Robert Pilch

…jeden z problémů, který se lidem okolo časopisu Fantázia nikdy nepodařilo vyřešit, je průnik časopisu do České republiky. Má to objektivní příčiny, hlavně tu, že naše národy se pomalu ale jistě jazykově vzdalují. Mnozí slovenští autoři však právě díky publikování v češtině v antologiích za našimi západními hranicemi známí jsou - a o některých se dá říct, že jsou i oblíbení. A z toho vyplývá hlavní důvod vzniku téhle antologie - přinést českým čtenářům kvalitní povídky autorů, kteří po ně byli do této chvíle skryti na stránkách Fantázie, a představit nové, kteří by se díky stejnému kulturnímu kontextu, ale hlavně více či méně společným hodnotám všech čtenářů fantastiky, mohli českým fanouškům science fiction, fantasy nebo hororu líbit. Současně je to pro Fantázii vítaný pohled zpět na všechno to nejlepší, co za deset let vydala. A samozřejmě také jedna z forem oslavy desátého jubilea časopisu Fantázia…

Slovenští autoři
v nakladatelství Wales
Antologie: Fantázia - To nejlepší …a ještě něco navíc
Juraj Červenák: Černokněžník - Vládce vlků (1)
Juraj Červenák: Černokněžník - Radhostův meč (2)
Juraj Červenák: Černokněžník - Krvavý oheň (3)
Juraj Červenák: Černokněžník - Válka s běsy
Juraj Červenák: Bohatýr - Ocelové žezlo (1)
Juraj Červenák: Bohatýr - Dračí carevna (2)
Juraj Červenák: Bohatýr - Bílá věž (3) *)
Peter Dragula: Biosector - Vzestup a pád
Dušan D. Fabian: Invocatio elementalium
Alexandra Pavelková: Písek ve větru
*) Očekávejte v roce 2007

FANTÁZIA: TO NEJLEPŠÍ
a ještě něco navíc
Copyright © 2007 by J. Žarnay, Š. Huslica, J. Girovský,
A. Stiffel, J. Červenák, M. Jedinák, M. Spáda, T. Knapko,
D. Fabian, M. Eliáš, Z. Minichová, A. Pavelková, R. Sidor,
P. Dragula, M. Králik, R. Pilch
Czech translation © 2007 by Tomáš Štipský & Robert Pilch
Cover Art © 2007 by Beata Tomash
Czech Edition © 2007 by Václav Soukup - Wales
All Rights Reserved
ISBN 978-80-86939-60-5
Distribuce tel.: 241 741 952
e-mail: wales@volny.cz
web: http://www.wales.cz

FANTÁZIA: TO NEJLEPŠÍ…
Předmluva Martina Králika: Deset let Fantázie
(překlad Robert Pilch) 7

Jozef Žarnay: Kriváň 2 (Kriváň 2)
(překlad Tomáš Štipský, autorský medailon Martin Králik) 11
Štefan Huslica: Průnik (Prienik)
(překlad Tomáš Štipský, autorský medailon Martin Králik) 21
Jozef Girovský: Tarzana (Tarzana)
(překlad Tomáš Štipský, autorský medailon Martin Králik) 32
Anton Stiffel: Vždycky budu říkat navždy (Vždy budem hovoriť navždy)
(překlad Tomáš Štipský, autorský medailon Martin Králik) 48
Juraj Červenák: Deštivá noc v Boot Hillu (Daždivá noc v Boot Hille)
(překlad Robert Pilch, autorský medailon Martin Králik) 71
Michal Jedinák: Sen o návratu (Sen o návrate)
(překlad Tomáš Štipský, autorský medailon Martin Králik) 100
Michal Spáda: Pozůstalí (Pozostalí)
(překlad Tomáš Štipský, autorský medailon Martin Králik) 111
Tomáš Knapko: Rónin (Ronin)
(překlad Tomáš Štipský, autorský medailon Martin Králik) 124
Dušan Fabian: Tři černé úterky (Tri čierné utorky)
(překlad Robert Pilch, autorský medailon Martin Králik) 140
Marek Eliáš: Susan a já (Susan a já)
(překlad Tomáš Štipský, autorský medailon Martin Králik) 176
Zuzana Minichová: Štěstí ve hře (Šťastie v hre)
(překlad Tomáš Štipský, autorský medailon Martin Králik) 198
Alexandra Pavelková: Oheň (Oheň)
(překlad Robert Pilch, autorský medailon Martin Králik) 220
…A JEŠTĚ NĚCO NAVÍC
Robert Sidor: Hejno vran (Kŕdeľ vran)
(překlad a autorský medailon Robert Pilch) 241
Peter Dragula: První mise (Prvá misia)
(překlad a autorský medailon Robert Pilch) 265
Doslov Roberta Pilcha: Vzestup slovenské fantastiky 310

PŘEDMLUVA
Deset let Fantázie
Z roku 1997 mi uvázly v mysli dva okamžiky, které se dnes pro slovenskou fantastiku jeví jako zásadní. První je z počátku roku, kdy jsem dostal od tehdejšího vydavatele a jediného tvůrce fanzinu FANtastický magaZÍN Ivana Aľakši odpověď na mou výzvu založit slovenský časopis. Narozdíl od jiných osobností slovenské fantastiky, kterým jsem dopis poslal, v ní nepsal, že to nemá smysl kvůli konkurenci, slabému slovenskému trhu nebo slovenské povaze. V jeho odpovědi stálo, že mimo jiné kvůli tomu studuje žurnalistiku.
Druhý okamžik je ze 4. června, když jsme ve trojici s Ivanem a Viliamem Búrem rozbalovali v rychlíku na Parcon ve Spišské Nové Vsi nulté číslo prvního slovenského sci-fi časopisu. Graficky to byl trochu upravený zmíněný FANZÍN, sice s barevnou obálkou, ale ta měla vnitřní strany prázdné. Už tehdy nám začínalo být jasné, že jsme vytvořili něco, co může slovenské fantastice výrazně pomoci. A to navzdory tomu, že se v té době neměla zrovna špatně - tehdejší ročník Ceny Gustáva Reussa je dodnes považován za jeden z nejsilnějších.
Při takovém vzpomínání na začátky mi v hlavě rezonují další útržky - od křtu "krví" ještě toho dne večer na zmiňovaném Parconu (tou "krví" bylo ve skutečnosti červené šampaňské, ale vysvětlit to policistům musela naše tehdejší sci-fi "máma" Eva Kováčová), nedělní dopolední první besedu s redakcí slovenského sci-fi časopisu, kde kromě nás nikdo nevěřil, že přežije tři čísla (a dnes už se nikomu nedivíme), spousty dalších besed, první ocenění, až po cenu za nejlepší evropský časopis na Euroconu v Chotěboři, ale také neveselé okamžiky, kdy jsme toho, s Ivanem na střídačku, měli plné zuby. Všechny tyhle vzpomínky však zvýrazňují jednu skutečnost - Fantázia nikdy nebyla časopis "jednoho člověka" a vždy, když někdo z vedení časopisu nestíhal, nebo se z více či méně subjektivních příčin věnoval něčemu jinému, ho zbytek redakce nejen podržel, ale také motivoval k dalšímu nasazení.
Tak Fantázia přežila deset let. Několikrát kolovaly fámy o jejím zániku, mnohokrát, a v podstatě až dodnes, to s její periodicitou nevypadalo dobře. Změnil se šéfredaktor, průběžně a nepřetržitě se vyvíjí grafika, několikrát se na různých postech změnili redaktoři - nic neobvyklého pro jakýkoli jiný časopis. Když ale porovnáte nulté nebo první číslo s dneškem, pokrok je jasný. Ne jen ve vzhledu (Fantázia má dnes dvě barevné lesklé obálky, lepenou vazbu a z více než 100 stran je třetina barevných), ale i obsahově. Z čistě literárního časopisu se stal časopis všech, kterým fantastika v nějaké formě něco říká - ať už filmové, hudební, výtvarné, anebo se jen chtějí pobavit nad mírně bulvárními zprávami o svých oblíbencích. S novým šéfredaktorem Jurajem Malíčkem přišla i nová koncepce lehce tematických čísel, zaměřených na do té doby na Slovensku nezmapované oblasti zájmu scifistů, jako jsou new weird nebo seriály.
Celý předcházející odstavec bych nemohl napsat, nebýt lidí, kteří s Fantázií spolupracují - a ještě donedávna bez jakéhokoli finančního ohodnocení. Desítky autorů a redaktorů, někteří v obou dvou funkcích (Ďuro Červenák, Saša Pavelková, Miloš Ferko, Mišo Jedinák), mnoho ilustrátorů, malířů a komiksových scénáristů - ti všichni vysokou úrovní svých děl vytvořili poklad, který Fantázia přinesla Slovensku.
Bohužel, víceméně jen jemu. Jeden z problémů, který se lidem okolo časopisu nikdy nepodařilo vyřešit, je průnik

časopisu do České republiky. Má to objektivní příčiny, hlavně tu, že naše národy se pomalu ale jistě jazykově vzdalují. Mnozí slovenští autoři však právě díky publikování v češtině v antologiích za našimi západními hranicemi známí jsou - a o některých se dá říct, že jsou i oblíbení. A z toho vyplývá hlavní důvod vzniku téhle antologie - přinést českým čtenářům kvalitní povídky autorů, kteří po ně byli do této chvíle skryti na stránkách Fantázie, a představit nové, kteří by se díky stejnému kulturnímu kontextu, ale hlavně více či méně společným hodnotám všech čtenářů fantastiky, mohli českým fanouškům science fiction, fantasy nebo hororu líbit. Současně je to pro Fantázii vítaný pohled zpět na všechno to nejlepší, co za deset let vydala. A samozřejmě také jedna z forem oslavy desátého jubilea časopisu Fantázia.
Moderní slovenskou fantastiku můžeme datovat zhruba do roku 1990, kdy vznikl Slovenský syndikát autorů fantastiky a vyhlásil Cenu Gustáva Reussa. Do antologie jsme navzdory tomu zařadili i povídku staršího autora - Kriváň 2 od nestora slovenské science fiction Jozefa Žarnaye. Důvodů pro to bylo hned několik: jednak jsem chtěl vybrat něco z prvního čísla Fantázie, a jednak si myslím, že pro starší čtenáře bude zajímavé přečíst si pro ně novou povídku od autora, který nejčastěji zastupoval Slovensko v antologiích československé fantastiky. Nu, a v antologii, kterou držíte v ruce, žádná jiná alternativní historie není.
Z toho vyplynulo logické řazení povídek. První část antologie tvoří povídky, které podle mne patří k tomu nejlepšímu, co časopis za deset let vydal. Máte možnost si je přečíst v pořadí, v jakém ve Fantázii od čísla 1 až 32 vycházely. Žánrová různorodost, od splatter hororu přes temnou a klasickou fantasy, polit fiction, kyberpunk až po hard sci-fi a space operu znamená, že se mnoha čtenářům nemusí líbit všechno, ale každý si může najít svého favorita.
Druhou část tvoří přídavek, který může nabídnutému míchanému drinku přinést ještě něco navíc, co v ústech zůstane po odeznění hlavní chuti. Jsou to autoři, které i na Slovensku zná jen málokdo - přiznám se, že i pro mne byla jejich jména neznámá. V nakladatelství Wales, které se společně s několika dalšími o slovenské autory příkladně stará, však mají svou budoucnost.
Tolik o minulosti Fantázie a o téhle knížce. Na počtenou za deset let - možná z počítače někoho jiného, možná (při prosazení se dnešního masivního trendu elektronického publikování) jen v digitální podobě. Věřím však, že se stejně kvalitními povídkami.
Martin Králik

FANTÁZIA
to nejlepší…

Jozef
Žarnay

Žijící legenda slovenské fantastiky. Jeho knihy z oblasti dětské fantastiky přivedly k žánru mnohé z autorů této antologie. Debutoval v roce 1969 v mládežnickém časopise "Kamarát". Už o čtyři roky později mu vyšel první román "Tajomstvo dračej steny", který v češtině vydal Albatros v edici Karavana roku 1981. Pro děti skutečně napínavá dobrodružství tří spolužáků na dvou cizích planetách volně pokračovala v knize "Prekliata planéta" (1977). Děti jsou také hrdiny postkatastrofické sci-fi "Kolumbovia zo základne Ganymedes" (1983). Poslední román "Časolet" mu vyšel v roce 1991. Povídky vydal v několika periodikách a antologiích, po jednom textu i v polštině a v ruštině. Jako jeden z prvních na Slovensku se v seriálu časopisecky a ve sbornících uveřejněných článků zabýval také historií slovenské fantastiky. Jeho práce v této oblasti vynesly ze zapomnění několik jmen a děl.
Žarnay vydal ve Fantázii jen jednu povídku. Vyšla v prvním čísle a časopis i s její pomocí prokázal, že mu záleží na spolupráci s předchozími generacemi tvůrců fantastiky.

Kriváň 2
Je mylné se domnívat, že se ve spánku nepohybujeme. Naše Země se otáčí kolem vlastní osy, současně obíhá okolo Slunce, které se zase posouvá galaxií, a i celá Mléčná dráha se řítí kosmickým prostorem. Pochopitelně se při tolika druzích pohybu může jednou za pár tisíciletí přihodit, že některý bod naší planety protne dráhy gravitační bubliny. Přestože tyto výjimečné hyperprostorové jevy mají povětšinou miniaturní rozměry, setkání s nimi může přinést nepředvídatelné následky…
Něco nebylo v pořádku. Probudil mě zvláštní zvuk, připomínající prasknutí balónku a na čele jsem ucítil tlak, jako by mi hlavu sevřela obruč. Vzápětí jako by se mi celé tělo obrátilo naruby. Nedokázal jsem pohnout ani jediným svalem, ale najednou zase všechno přestalo.
S námahou jsem otevřel oči. Nad sebou jsem uviděl poslední lampičky hvězd, blýskající se mezi potrhanými mraky. Bylo zřejmé, že teprve začíná svítat, takže jsem se obrátil na druhý bok, abych si ještě zdřímL, ale v tu chvíli jsem zaslechl Ondřejovo zašeptání.
"Michale!"
Ztuhl jsem a předstíral chrápání.
"Míšo! Neslyšels v noci nic?"
V jeho hlase zaznělo něco naléhavého, takže jsem to vzdal.
"Co jančíš? Co tak asi můžu slyšet v noci na Kriváni?"
"Nevím. Ale zatímco jsme spali, někdo si tu postavil věž!"
Zvedl jsem hlavu, na jazyku dost nevybíravá slova, ale v tom jako by na mne sáhla ledová ruka Neznáma. Vidět bylo zatím pramálo, ale vrchol byl co by kamenem dohodil, a právě tam vyrostlo cosi nepravděpodobného. Promnul jsem si

oči, ale navzdory tomu jsem viděl pořád to samé - můj parťák stál s horolezeckým cepínem v ruce u krajní tyče konstrukce, která tam předtím nebyla, a silně do ní udeřil. Po prostranství se rozlehl kovový zvuk.
"Co… proboha!"
Vyletěl jsem ze spacáku a zíral na stavbu, vyrůstající přímo z vrcholu. Vzhledem připomínala maják a tento dojem umocňoval i masivní průhledný poklop s otvorem nahoře. Na první pohled to vypadalo jako gigantická lampa a protože úsvit již začínal vítězit nad temnotou, snadno jsem rozeznal i zásobník s petrolejem. Z hladiny se zvedal knot, končící před gigantickým parabolickým zrcadlem. Zdálo se, že vrchní část zařízení je otáčivá, jinak by světlo, zářící stále stejným směrem, postrádalo smysl. Jenomže - jaký smysl měl maják tady, ve výšce 2494 metrů? Znovu jsem si protřel oči a pohlédl na Ondřeje. Odložil cepín a tiskl si ruce na spánky.
"Vidíš to co já?"
"No a ne snad?"
"Takže nám haraší oběma! Představ si, že z toho sálá teplo!"
"Chceš říct, že to v noci svítilo?"
"Vypadá to tak. Koneckonců, proč by to tu jinak stavěli?"
"Ale … k čemu je tady vůbec potřeba maják? Nejbližší lodě jsou někde na Liptovské Mare! Vždyť je to celé blbost na kvadrát!"
"Pomůže ti, když ti prozradím, že si myslím to samý? Ale víc mi vrtá hlavou, jak jsme mohli být tak hluší, když to tady vedle nás stavěli. Jsem si docela jistý, že když jsme sem večer vyšplhali, byly tady jen skály! Hele… že by nějaká sugesce?"
Jako štvaní stejným instinktem jsme rychle přeběhli na východní okraj útesu pod vrcholem a podívali se před sebe. Trochu mě uklidnilo zjištění, že alespoň tady zůstalo všechno při starém. Zásluhou teplotní inverze byla sice krajina pod námi ještě schovaná jako pod vrstvou vaty, ale z příkrovu mračen se v sílícím světle vypínaly v plné kráse nejmenší velehory Evropy. Tentokrát nás nezaujal pohled na ostrá skaliska, hluboké strže, planiny s kosodřevinou, ani rozsáhlá suťoviště zvětralé žuly, to jsme viděli už mnohokrát - pomalu jsme se obrátili na druhou stranu, protože i tam bylo něco, co na štíty rozhodně nepatřilo. Jen pár metrů pod konstrukcí se nacházela rovná plocha zhruba o rozloze volejbalového hřiště, vybudovaná z opracovaných kamenů a zpevněná jakousi směsí malty a pryskyřice. Z plošiny vyčnívaly čtyři hákovité výčnělky, jejichž účel nám zůstal neznámý.
Dorozuměli jsme se jediným pohledem a vrhli se ke svým věcem, abychom začali s balením. Ondřej dočista zapomněl na svou příslovečnou důkladnost a naházel věci do batohu bez ladu a skladu, stejně jako já. Sroloval jsem spací pytel, připevnil k němu kotlík a popadl cepín, ležící u sudu páchnoucího petrolejem. Začali jsme sestupovat po běžné turistické trase a úplně jsme ignorovali konstrukci i s přilehlou plošinou. Pospíchali jsme mnohem víc, než bylo naším zvykem. V těchto polohách mlha příliš neustoupila, jen občas ji rozvířily závany větru. Najednou se Ondřej zastavil.
"Už mi zase hrabe. Víš, co se mi zdá?"
"Nezdá! Je to fakt! Pěšina je užší, než byla předtím! Jak tudy nahoru dokázali vytáhnout ty krámy?"
Zpomalili jsme, protože cestička byla místy tak úzká, že se podobala spíše stezce vyšlapané zvěří.
Zarazilo mě, že jsme ještě nikoho nepotkali, touhle dobou už bývalo na výstupu pár fanatiků, vyrážejících na túry ještě v noci. Ale nechyběla nám jen tahle ranní ptáčata - oba zároveň jsme si uvědomili, že postrádáme i něco jiného.
"Míšo," hlesl Ondřej. "Tady… tady přece měla být informační cedule. Vždyť tady má být odbočka přes žleb ke Třem studánkám!"
"A co značky? Zatím nula bodů, šlapeme úplně popaměti!"
Znovu jsme vyrazili, střídajíce podle obtížnosti terénu rychlou chůzi s poklusem. Stezka se točila kolem skal a táhla se už i mezi kosodřevinu, ztrácejíc se v mlze. Ta už nebyla tak hustá a mléčná, řídla a rozplývala se přímo před očima a o něco níže se z ní už draly na svobodu obrysy prvních stromů. Nezvykle rychle jsme překonali další úsek, takže zdola k nám stále zřetelněji doléhalo šumění bystřiny Bílého Váhu. Byli bychom se stejným tempem hnali dál, ale Ondřej znenadání vykřikl a v jeho hlase zaznělo neskrývané zděšení. Zastavil jsem se vedle něj a nohy se mi podlomily. Oblačnost pod námi se roztrhla a jako na širokoúhlém plátně se před námi rozprostřelo panorama tatranského makrosvěta.
Dole se zatřpytilo Štrbské pleso, ale nebyl jsem si vůbec jistý, jestli je to opravdu tohle vysokohorské středisko. Pleso samotné sice nezměnilo svůj tvar, ale zato jeho okolí bylo k nepoznání. Na jeho březích nestál jediný hotel, místo povědomých moderních budov jsem v dálce zahlédl zhruba půltucet podlouhlých baráků, a po lanovce na Solisko, či po můstcích v areálu FIS ani vidu, ani slechu. Zato hladinu plesa křižovalo několik teček, očividně člunů.
"Kde je Panorama?" zařval Ondřej. "Kam se propadla Patria? Kde jsou ksakru skokanské můstky? Kam se, do háje, všechno podělo?"
Jako na povel jsme se rozběhli a tak rychle, jak nám klesající trasa dovolila, jsme se přiblížili k magistrále. Lépe řečeno, přiblížili jsme se k místu, kudy vždycky magistrála vedla. Po předcházejících zkušenostech mě už ani nijak zvlášť nevyvedlo z míry zjištění, že jsme se místo na široké, červeně označkované cestě plné výletníků, ocitli na liduprázdné a podstatně užší cestičce. Co však bylo v tuto chvíli důležitější, na spojnici cestiček trčela z porostu tabule. Právě při pohledu na ni jsem se proměnil v solný sloup a nebýt dalšího Ondřejova výkřiku, mohlo by se mi zdát, že ztrácím zdravý rozum. Nejen, že svými rozměry předčila běžné orientační tabule - víc mě šokoval fakt, že byla označena ve třech jazycích: ve slovenštině, maďarštině a francouzštině! Můj přítel mezitím vykřikl potřetí a pravice mu vystřelila k obloze. Na dvě nebo tři vteřiny jsem zvedl oči, ale nebyla to nevelká a štíhlá vzducholoď, vznášející se s bzučením nad námi a směřující od Štrby ke Kriváni, co upoutalo mou pozornost.
Znovu jsem pohlédl na tabuli, na níž se nad trojjazyčným textem skvěl velkými písmeny nápis:
Léčebně - vegetační pásmo

VISOKÉ TATRI

Na kraji lesa u Štrbského plesa postával chlapík, oblečený jako sedlák z minulého století, a brousil si kosu. Nevěděl jsem, čeho si všímat dřív - sekáče v plátěném oděvu, vzducholodě, zjevně klesající na břeh jezera, anebo rybářské loďky, brázdící jeho hladinu. Chlapík zíral neméně vyjeveně, ale kupodivu na nás.

"Dobrý den," vzchopil se Ondřej. "Prosím vás, co se to tu děje? Bude se tady natáčet nějaký francouzský historický film, nebo co?"

Sekáčův pohled byl čím dál podezíravější.

"Skandinávci?" zeptal se nečekaně. "Nebo z Polské?"

Ondřej mě popadl za ramena a otočil mne na opačnou stranu, kde jsem spatřil další tabuli. Její vrchní část tvořila fotografie známé tváře s Gerlachem v pozadí, pod níž byl do kovu vyleptán třířádkový nápis. V muži s bujnou kšticí jsem se nemýlil, protože i na měděném štítku jsem se dočetl, že je to světoznámý houslový virtuóz Albert Einstein po návratu z Napoleonova štítu. K úvahám nad tímto novým nesmyslem jsem se už nedostal, vyrušil mě z nich nepříjemný hlas:

"Občané! Prosil bych vaše pasporty!"

Než jsem si uvědomil, že na nejbližším domku visí oválná cedule ČETNICKÁ STANICE a z jeho okna se vyklání postava ve zvláštní uniformě, přihnali se k nám od vzducholodě, která právě přistála za budovou, další stejně oblečení muži a s cvaknutím nám nasadili pouta.

*

Chlapík ve žlutohnědém stejnokroji seděl očividně jako na jehlách a poťukával tužkou do stolu. Popelník před ním byl plný nedopalků a nebýt otevřeného okna, ze kterého jsem měl výhled na minivzducholoď zakotvenou čtveřicí lan k výstupkům přistávací plochy (teď už mi byl jasný účel totožné plošiny pod vrcholem Kriváně), nedalo by se v kanceláři dýchat. Absurdní dialog už trval dobrou čtvrthodinu a zatímco se vysoko nad horskými štíty shromažďovala mohutná kumulovitá mračna, jiné mraky, daleko temnější, se hromadily nad našimi hlavami.

"Říkáte," syčel muž, "že jste přespali na Kriváni?"

"Ano."

"Bez povolení!?"

Pokrčil jsem rameny.

"Až doteď jsme nikdy žádné nepotřebovali."

Div že ho netrefil šlak.

"Jak to, nepotřebovali! Na každý štít se signální věží je možný volný výstup jen s povolením četnictva! A na noční pobyt je zapotřebí souhlasu ministerstva vnitra!"

"Ale vždyť…"

"Žádné ale! A vůbec - předložte pasporty!"

"Pasporty?" podivil se Ondřej. " Myslíte pasy? Ale my přece nejsme cizinci!"

"Tím hůř! Ukažte tedy své doklady!"

"Jenže průkazy jsme nechali včera v ubytovně."

"Ve které? Kde?"

Dostali jsme se do bludného kruhu - ani na jednu ze známých budov jsme nemohli ukázat, protože baráky v okolí jsme neznali.

"Chcete říct, že jste slovenští občané?" zasáhl do výslechu druhý důstojník, stojící u dveří.

"Samozřejmě!"

První vyšetřovatel odhodil tužku a přitáhl si psací stroj. Zrovna takový ležel na stole blízko mě. Všiml jsem si, že nejenže má nezvyklý půlkruhovitý tvar, ale i naprosto netradičně uspořádaný prstoklad.

"Bydliště?"

"Bratislava."

Zvedl hlavu a snažil se mě probodnout pohledem.

"O takové obci jsem jakživ neslýchal! V které župě se nalézá?"

Podívali jsme s Ondřejem na sebe. Pokud se mne týče, toužil jsem po jediném - probudit se konečně z tohohle bláznivého snu.

"Tak! Bude to?" vyštěkl četník. Jeho kolega vstal, oči se mu zúžily a zdálo se, že jen těžko odolává pokušení sáhnout po obušku. Místo toho přistoupil k závěsu na stěně a rázným pohybem odkryl nástěnnou mapu. Jakmile jsem na ni upřel pohled, nohy mi ztěžkly jako by byly z olova - sen pokračoval i v kartografické podobě!

Na stěně visela mapa Slovenska. Řeky, pohoří i nížiny v ní byly zakresleny ve známé podobě, i města se nacházela na svých místech, ale tím podobnost končila.

Názvy některých míst zněly zcela jinak a do značné míry to platilo i o jejich velikosti. Všiml jsem si, že hlavní železniční trať vede z Košic obloukem přes Levoču k Žilině, ale nepokračuje Považím. V Turčianském Svatém Martinu odbočovala k velkoměstu s názvem Zvolenská Bystrica, aby nakonec končila ve městě na Dunaji, které se nazývalo - Prešporok. Nápis na mapě zněl HORNÉ UHORSKO.

"Mně úplně přeskočilo," zašeptal Ondřej a sevřel mi loket tak silně, že bych se za jiných okolností neudržel a vykřikl. Teď jsem ale bolest nevnímal, protože jsem postřehl trhací kalendář, visící vedle mapy. Jestli mi před okamžikem problesklo myslí, že jsme se přenesli do minulosti, musel jsem se té myšlenky vzdát - datum naprosto souhlasilo.

"Tváříte se jako kohout, který snesl vejce," pronesl četník sarkasticky. Ondřej na něj nepřítomně pohlédl, pak se sehnul, spoutanýma rukama sáhl do chlebníku, vytáhl z něj včerejší noviny a podal je muži za stolem. Bylo zajímavé sledovat jeho reakce - obracel stránky, přeskakoval z titulku na titulek, opět listoval, načež vytřeštil oči na titulní stranu

a tvář mu zahrála všemi barvami.
"Kdo vydává tento žurnál?"
"Asi redakce, ne?" odsekl Ondřej.
"Jaká redakce?" ve vyšetřovatelově hlase zazněl hrozivý tón. "Jsem i cenzor, ale o žurnálu s takovým názvem jsem jakživ neslyšel! Vy šíříte ilegální tiskoviny?"
"Jaké ilegální? Máte je v každém stánku!"
"Chlape… chlape, přiznejte se!"
"K čemu?"
"Odkud je tenhle žurnál!"
"No odsud - ze stánku na železniční stanici!"
Ondřej se zarazil, protože si uvědomil, že venku není ani stanice, ani žádné turistické středisko. Jeho protějšek ale nad tím ani nezauvažoval - oči se mu při pohledu na kterýsi sloupec rozšířily a doslova zalapal po dechu.
"A co… má být… tohle?!"
Vyskočil s prstem zapíchnutým do předposlední strany. Znal jsem ten článek, jeho nadpis zněl NÁVŠTĚVA NA SVATÉ HELENĚ.
"Je to reportáž…"
"To není reportáž!" přerušil mě vyšetřovatel. "To je paskvil… to je…"
Praštil pěstí do stolu a zhluboka se nadechl.
"Vy! Ještě dnes pro vás přiletí patrola z prezidia! Tam zazpíváte! Skandál! Napoleon na Svaté Heleně! I satira má své meze! Tohle je urážka tradic našeho spojence!"
"Jaká satira? A proč urážka? Vždyť je to obyčejný cestopis!"
"Cestopis? Ty gaunere! Podle tebe je záměna Metternicha za Bonaparta cestopis?"
"Co s tím má společného Metternich? Byl to Napoleonův nepřítel, ale do vyhnanství odvezli císaře Angličané!"
"Tak! Takže dokonce Angličané!!!"
Důstojník se už vůbec neovládal. Vyletěl ze židle a povytáhl pistoli z pouzdra, pak se ale otočil a kopl do dveří. Do kanceláře vstoupili dva další, po zuby ozbrojení muži a velitel píchl prstem do vzduchu.
"Střežit jako nebezpečné! Jdu poslat depeši!"
Vyběhl ven, zatímco můj přítel klesl na lavici. Také mě lákalo se posadit, ale v tom okamžiku jsem si povšiml něčeho, na co jsem až do této chvíle neměl čas - obrazu, znázorňujícího velkolepý bojový výjev z minulého století. Naklonil jsem se k němu, abych si vzápětí vychutnal svůj kalich hořkosti až do dna. Celým tělem mi projela bodavá úzkost, protože najednou jsem si uvědomil, že ačkoliv jsem od domova ani ne sto kilometrů, ve skutečnosti jsem od něj vzdálenější než od sousední galaxie.
Pod panoramatem bitvy bylo vytištěno:
NAPOLEONOVO VÍTĚZSTVÍ U WATERLOO

Štefan
Huslica

Huslica působí v čele slovenské fantastiky zhruba stejně dlouho jako Fantázia. Už jeho první dvě povídky skončily na druhém a čtvrtém místě v Ceně Gustáva Reussa a známý autor české vědecké fantastiky František Novotný o nich napsal, že by je klidně uveřejnil kterýkoli americký sci-fi časopis. Huslica roku 1999 zmiňovanou soutěž vyhrál a roku 2001 získal nejvyšší slovenskou cenu Istron za nejlepší povídku. Jeho téměř kompletní povídkovou tvorbu je možné si přečíst ve sbírce "Niekedy" (2004).
V Huslicově tvorbě se snoubí vliv kyberpunku, polské politfiction (jakou psali Rafał Ziemkiewicz nebo Andrzej Sapkowski v povídce "V kráteru po bombě") a české science fiction Ondřeje Neffa a Josefa Pecinovského, s postupy nefantastické literatury. Pro Fantáziu jako první nabídl následující povídku, později doplněnou o další dvě ze stejného světa.

Průnik
Večer mě navštívili ti kašpaři z Fergussonu. Brežiér, vedoucí místní pobočky, mi svojí ostrou dýkou přejel po strništi a prohlásil, že všechno, co řeknu, nejen může být, ale zcela určitě bude použito proti mně. Potom mi jeden z jeho klonů opřel o levý spánek svou osobní zbraň a ujistil mě, že dnes zcela jistě zazpívám jako v La Scale. Samozřejmě se svým vtipem skvěle bavil, než ho Brežiér vyzval, ať drží hubu, protože jemu se z mentolového aromatu tic-tacu zvedá žaludek.
"Přejděme k věci," navrhl potom.
Ochotně jsem přikývl. Docela přesně jsem věděl, co ho zajímá. Jeho zaměstnavatel s velkým znepokojením sledoval rozbíhající se prodej zboží vyrobeného v závodech trustu Krabura na evropském trhu. V praxi to znamenalo, že v obchodních domech se vedle košil, prezervativů či hardwaru s logem Fergussonu ve větším množství objevovaly podobné produkty se znakem čínské Krabury. Můj problém spočíval v tom, že do nynějška jsem měl prsty v povíceru menších akcí Krabury v Evropě, takže lidé z Fergussonu logicky a zcela správně předpokládali, že i teď o tom něco vím. Odvolávat se na Evropskou ústavu, která kromě plurality politického života zaručuje i pluralitu trhu, mi v momentální situaci přišlo nejen úplně zbytečné, ale i nebezpečné. Raději jsem pěkně popořádku vysypal to málo, co jsem věděl - adresu jednoho tajného skladu a Oklahomovo jméno - a prosil jsem někoho, kdo mě tam nahoře má alespoň trochu rád, aby spasil můj ubohý život a nenechal Brežiéra, aby mi vystřelil mozek z hlavy. Zase jsem měl štěstí.

"Jestli jsi lhal," varoval mě ten s dechem vonícím po mentolkách, "nakrájím tě do sekaný. Rozumíš?"
Sice jsem nevěděl, co je to sekaná, ale jinak jsem mu rozuměl dokonale.
Když vypadli, okamžitě jsem zvedl telefon, abych varoval Oklahomu Nikitu, svého dodavatele.
"Pozdě," řekl nějaký cizí hlas těsně před tím, než jsem s hrůzou přerušil spojení.
Bleskově jsem sbalil hromádku košil i náhradní kalhoty, strčil do podpaží svůj ultralehký laptop a vypadl jsem z domu.
Zamířil jsem na předměstí do squatu pátera Zebrowského, nepřekonatelného altruisty a představitele řádu Pouličních obchodníků - zatím neuznávaného papežem - který se kromě jiného zabýval šířením evangalizačního softwaru.
Fergusson totiž tuhle komoditu z neznámých důvodů nepovažoval za dostatečně atraktivní, což řádu umožňovalo uchovávat si finanční nezávislost.
Páter ze mě nebyl nadšený…
"Určitě jsi po krk v problémech a já problémy nesnáším," řekl.
…ale dovolil mně na několik dní složit hlavu ve svém skromném příbytku. Upřímný dík jsem okamžitě demonstroval sice nevelkým, ale více než symbolickým příspěvkem na děti a vdovy po zesnulých příslušnících řádu.
"Znáš Brežiéra?" zajímalo mě.
"Slyšel jsem o něm," přikývl.
"Tak ten po mně jde," přiznal jsem.
Nijak to nekomentoval, ale slíbil, že jestli se na předměstí objeví nějací kašpaři v hnědých uniformách Fergussonu, okamžitě mě o nich bude informovat. Vděčně jsem se na něj usmál.
"Nebude to zadarmo," upozornil mě okamžitě.
Chápavě jsem přikývl. Na přesnou sumu jsem se neptal. Až přijde čas, sám si stanoví cenu. Podle ní poznám, jak moc je můj skalp v nebezpečí.
Ubytoval mě v nevelké podkrovní místnosti, která páchla po myších jen velmi slabě, a prohlásil, že ke dveřím postaví jedno ze svých nejlepších děvčat.
"Opatrnosti není nikdy dost," vysvětlil.
Souhlasil jsem.
Když vypadl, posadil jsem se na vrzající postel, otevřel jsem laptop a připojil se k síti. Moje schránka byla prázdná.
Fergussonové mi nevzkázali, že velmi dobře vědí, kam jsem se zakopal. To mě povzbudilo. Připojil jsem se k jednomu ze zpravodajských kanálů. Hovořili tam o pokračující občanské válce ve Spojených státech: federální vláda podporovaná Microsoftem prý prolomila frontu a zatlačila Konfederaci o sto až sto padesát kilometrů na jih. Potěšilo mě to. Zaujala mě i zpráva, že Banda Oriental vyzvala vedení Fergussonu, aby okamžitě zastavilo nátlak na latinskoamerické trhy, nebo se ve sporu o střední Afriku přikloní na stranu Krabury. Najednou někdo řekl: "Posílá mě páter." Rychle jsem se otočil po hlase. Uličnice od Zebrowského, stojící mezi dveřmi, si mě měřila velkýma očima. Pomalu jsem spustil ruku se svým starým magnumem.
"Příště vám vystřelím mozek," upozornil jsem ji.
"Zaklepu," slíbila a přestože se tvářila, jako by to myslela smrtelně vážně, nevěřil jsem jí. "Říkají mi Viola," informovala mě poté sebevědomě. Strnule jsem přikývl:
"Fajn."
Nerad se bratříčkuju s pouličními děvčaty. Jejich vagíny často skrývají velmi nepříjemné překvapení. Říkají tomu kočka v měchu a každý idiot, který neodolá a strčí do té pasti ptáka, se jim postará o skvělou zábavu.
Můj nezájem ji zklamal, párkrát přešlápla z nohy na nohu a nakonec ukázala na dveře.
"Budu venku," řekla.
Znovu jsem přikývl a tvářil se, že bude konečně tam, kam patří. Potom jsem se obrátil zpátky k laptopu.
O tři hodiny později mi Brežiér znovu dokázal, že přetlačovat se s Fergussonem není správné. Útok jeho kašparů byl stejně tichý jako bleskový. Obešel se bez jediného škrábnutí na jejich tvářích, vyztužených ocelí. Zato uličnice se po něm svíjela na podlaze v rudé kaluži. Břicho měla ošklivě poznamenané Brežiérovou pověstnou dýkou. Speciální výcvik, ani vyskakovací skalpely pod nehty, odkoukané ze starého románu, nestačily na Brežiérovy dobře vycvičené klony. Složili ji bez větší námahy a přidrželi svému šéfovi, aby šikovně vedenou ránou prodloužil její agonii. Pak se věnovali mně. Ale nejdříve mě přivedli k oknu, abych se mohl pokochat pohledem na Zebrowského tělo, visící hlavou dolů z jeho oblíbené višně. Docela mě tím vyděsili.
"Fergusson se zlobí," informoval mě potom jeden z kašparů.
Poznal jsem ho. Byl to ten s tic-tacovým dechem.
"Přímo zuří," přidal se Brežiér. "Nesnáší, když mu někdo lže do očí."
Očividně mi chtěli nahnat strach. A kurevsky se jim to dařilo. Definitivně jsem pochopil, že spolupráce s Oklahomou nebyla nejlepším tahem mojí kariéry. Fergusson totiž nezapomíná a už vůbec nemá ve zvyku odpouštět.
"To všechno Oklahoma!" vysvětloval jsem úplně zbaběle.
Marně. Můj ultralehký laptop mi rozbili o hlavu a sevřeli mě rukama z oceli.
"Sice bychom tě mohli napumpovat drogama," prohlásil Brežiér, přesně jak jsem očekával, "ale takhle je to zábavnější. I Oklahoma si s námi popovídal. Neustále přitom přísahal na životy svých uznaných i neuznaných dětí, že koordinátorem celé akce Krabury jsi ty."
"Tak to teda ne!" protestoval jsem rozhořčeně.
Neposlouchal mě.
"Zdá se, že jsi udělal kariéru," prohlásil ironicky.
Ještě několik vteřin mě můj vnitřní hlas přesvědčoval, že jeden z jeho zfetovaných kašparů jen blufuje a nakonec se nepokusí vytrhnout mi nehet prostředníčku levé ruky kombinačkami, kterými se oháněl. Mýlil se.

"To je omyl!" vykřikl jsem přesně ve chvíli, kdy se mi z prstu rozběhla po všech nervových drahách úplně rudá Bolest.
"Bolí?" zajímal se ten šašour.
Neuznal jsem ho za hodna odpovědi.
"Řeknu, všechno řeknu!" vykřikl jsem ale ve snaze zachránit si další prst.
Lhal jsem, samozřejmě. Neměl jsem co prozradit.
"Já vím," zazněl Brežiérův hluboký hlas a zfetovaný šašek mi strhl nehet z palce a hned nato i z dalšího prstu. Rudá mlha zhoustla a změnila barvu na bordó. Omdlít se mi nějakým zázrakem nepodařilo.
"Já nic nevím!" zaječel jsem.
Nikdo mi nevěřil.
Potom zaznělo několik tlumených výstřelů a něco teplého se mi rozprsklo po tváři. Sevření na mých ramenou povolilo a něco s bouchnutím dopadlo na podlahu.
"Kurva!"
Brežiérovy nadávky přerušily další nejasné výstřely. Potom jsem konečně omdlel.
"Budíček, šéfe!" ozval se ze tmy Violin hlas. "Dostala jsem vás z toho!"
Mírně mě profackovala a píchla mi i něco na zahnání bolesti. Pak mi nějakým hadrem setřela z tváře mozek kašpara s kombinačkami a opatrně mi ovázala zraněné prsty. Spokojeně se při tom usmívala. Brežiérovu dýku měla zastrčenou za opaskem.
"Krabura se dovede postarat o své lidi," poučila mě.
Neurčitě jsem zabručel. Divil jsem se.
"Tihle vylízanci," pokývla pohrdavě bradou k mrtvým tělům, "zřejmě ještě neslyšeli o moderní medicíně. S tímhle škrábnutím si drobečkové z Krabury poradí velmi rychle. Řádově během několika minut."
Ukazovala přitom na svůj oděv, na břiše nasáklý její krví.
Nepřipomněl jsem jí, že mě ty její minuty stály tři nehty a nevěřícně jsem na ni zíral. O mikroskopických automatech, schopných nakopat i zubatou do zadku, se šeptalo už několik let, ale v jejich existenci věřilo ještě méně lidí než v Ústavu. Můj někdejší společník Kase, kyberprostorový matador, jednou tvrdil, že když se naboural do Krabury, našel o tom podrobné záznamy. Rychlá reakce tamější ochranky mu však zabránila je zkopírovat.
Tehdy jsem se mu vysmál.
"Padáme!" zavelela rázně Viola.
Neptal jsem se kam. Vlezl jsem za ní do ferrari zaparkovaného před squatem a Zebrowského mrtvému tělu jsem raději nevěnoval ani jediný pohled. Vyrazili jsme přímo do centra ozářeného Fergussonovými reklamními neony.
Cestou mě uvedla do obrazu. Dozvěděl jsem se, že řád Pouličních obchodníků tajně spolupracuje s Kraburou už od doby, kdy Fergusson uzavřel spojenectví s Microsoftem. Zebrowskému totiž záleželo na zachování jakés takés autonomie víc, než na uznání řádu Svatou stolicí. Pochopil, že si bez silného spojence nedokáže udržet nezávislost a neodmítl spolupráci, která se jevila jako prospěšná pro obě strany. Neodvážil se však distribuovat zboží z Krabury na vlastní pěst. Oklahoma Nikita, bohatý obchodník se styky ve všech evropských provinciích a intimní přítel Zebrowského, se tedy nabídl, že najde vhodné lidi, kteří ho rozšíří do ulic, a obrátil se přímo na mě.
"S tím," zaskřípala Viola zuby, "že Fergussonovi lidé se rozhodnou tento nevinný průnik využít k likvidaci posledních nezávislých distribučních společností, naši analytici nepočítali!" - Zřejmě věřili, že Fergusson začne ze dne na den respektovat ekonomickou část Ústavy - řekl můj vnitřní hlas, ale Violu jsem tím raději nedráždil.
"Nemusíš se bát," řekla náhle. "Už jsem řekla, že Krabura nenechává své lidi ve štychu, ne?"
Nejenže jsem jí nepřipomněl, že jsme si ještě nezačali tykat, ale nevyjádřil jsem ani své pochybnosti o ochotě megaspolečnosti investovat peníze do ochrany neužitečných lidí. Raději jsem se zeptal, kam mě to vlastně veze.
"Za přáteli," odvětila stručně.
Zastavili jsme před mým oblíbeným virtuálním barem Pusa. Vyhazovač Joachim se na mě přátelsky zazubil. Znal mě, stejně jako většina tamějšího personálu. Viola mi ale nedovolila prohodit s ním ani jediné přátelské slůvko. Popadla mě za předloktí a zakouřeným lokálem mě odvedla dozadu. V dokonale odstíněné místnosti hned vedle poslední virtuální kabinky na nás čekali dva muži. Nezávislí distributoři, které jsem znal jen od vidění. Jeden měl ovázanou hlavu a druhý velkou modřinu pod okem. Oba byli vyděšení. "Fergussoni doslova roztrhali Oklahomu a prakticky zlikvidovali Zebrowského skupinu," informoval nás úplně zbytečně ten s rozbitou hlavou. Hlas se mu chvěl. "Několik čelních příslušníků jeho řádu vcelku správně usoudilo, že uznání ze strany Vatikánu mohou Pouliční obchodníci získat jen s podporou Fergussonu."
Nemýlili se. Od doby, kdy Fergusson společně s Microsoftem pomohl Svatému otci Williamu II. v boji se saracénskými piráty, mělo jejich slovo ve vatikánských palácích váhu.
"S pomocí odpadlíků," ozval se i ten druhý, "obsadili kašpaři v hnědých uniformách bez větších ztrát oficiální centra řádu a rozmlátili všechno zboží z Krabury. Stalo se to přirozeně za masivní podpory Microsoftu. Vládní policajti se do přestřelek ani nepokusili zasáhnout."
Jistě poslouchali administrátorův projev o otevřeném trhu jako jedné z opor evropské demokracie, ozval se náhle můj vnitřní hlas.
Viola chápavě přikyvovala. Potom nás ujistila, že se nám nemůže nic stát, že Krabura na nás myslí. Mně ale stejně nebylo úplně jasné, proč okamžitě nevezmeme nohy na ramena. S rozzuřenými Fergussony není radno si zahrávat. Informovat jsem se však nestačil. Nejdříve se totiž rozletěly dveře a po výkřiku: "Bereme jen toho plešatého!" i hlavy mých společníků.
Nanotechnologie jsou vám na prd, prohlásil úplně nesmyslně můj vnitřní hlas při pohledu na krvavou masu stékající po stěně. Potom se na mě vrhli kloni v hnědých uniformách Fergussonu. I teď pracovali rychle a bez hluku.

Nekladl jsem odpor. Strhli mi ze zápěstí hodinky od Krabury a rozdupali je. Moji bundu a košili stejné značky roztrhali a zapálili. Fanatici. Pak mi uštědřili několik úplně zbytečných ran obuškem a odvlekli mě zadním vchodem do firemní pancéřované dodávky.
"Víte," řekl mi o několik desítek minut později vysoký vousatý chlapík, který se představil jako osobní tajemník Vladimíra III., prezidenta Rady, "my chápeme, že vaším cílem bylo zbohatnout, ale vy pochopte, že Fergusson nemůže pustit na svůj výsostný a těžce vybojovaný trh výrobky konkurenční společnosti. Bylo by to projevem slabosti. Jsme nuceni vás opět požádat, abyste nám prozradil kanál, kterým se do Evropy dostaly produkty z Krabury."
Ani za přítomnosti tohoto jistě vzdělaného muže jsem se nepokoušel bránit ekonomickou částí Ústavy Unie. Jen jsem se zapřísahal, že skutečnými šéfy průniku byli Oklahoma se Zebrovským, že já jsem jen neškodný chodec, který ani netuší, jak se ten zkurvený čínský šmejd (přesně tohle slovní spojení jsem použil) dostal na náš kontinent. Nevěřili mi. Vyhrožovali nejexotičtějšími formami fyzického násilí, ale nakonec použili koňskou dávku Pravdomluvy. Dvanáct hodin jsem je seznamoval se svým podrobným životopisem. Nevynechal jsem ani detaily ze svého skromného sexuálního života a nezapomněl jsem ani na zmrtvýchvstání páterovy pouliční děvy. Prozradil jsem jim, že před několika lety jsem právě já prodával v Tunisu zfalšované a tolik kritizované virtuální karty. Přesně ty, které značně popudily veřejné mínění v mnoha zemích Unie proti Fergussonu a způsobily, že některé regionální vlády se pokusily odstranit jeho nezákonné monopolní postavení na trhu.
Když jsem skončil, osobní tajemník prezidenta Rady se přátelsky usmíval.
"Věříme vám," potěšil mě. "Brežiérovi podřízení byli zase jednou příliš horliví a pan Oklahoma nám nestihl všechno správně vysvětlit."
Šťastně jsem přikyvoval. "Pravda vítězí," opakoval jsem, když mě kašpaři odnášeli na tvrdé lůžko.
To, že se mýlím, jsem pochopil až když jsem se probral z opojení. Žaludek jsem měl jako na vodě a v hlavě mi někdo rozbíjel křišťálové skleničky, takže mi chvíli trvalo, než jsem zpracoval další tajemníkovu promluvu.
Opět mě ubezpečil, že jeho zaměstnavatel nemá nic proti mé osobě, dokonce mu je můj obchodní duch velmi sympatický, ale nemůže si dovolit dát to najevo i veřejně. Spíše naopak - musí hrát rozzuřeného tygra. Je tedy nucen namísto skutečných koordinátorů průniku exemplárně potrestat mě. Pro výstrahu.
To mě vyděsilo.
"Ale to je vražda!" vykřikl jsem.
Osobní tajemník prezidenta Rady se na mě usmál podobně, jak to měl ve zvyku Brežiér. Slizce.
"My vám neublížíme," ubezpečil mě. "My ne. My totiž zákon ctíme."
Nelhal. Jeho lidé se mě ani nedotkli. Tedy pokud nepočítám okamžik, kdy mi násilím vstříkli do žíly nějaký oblbovák. Po něm se okolní svět změnil ve stíny a šumy. Přišel jsem k sobě až v jakémsi skladu plném beden s výrazným logem Fergussonu. Podařilo se mi potácivě přejít k zaprášenému okénku s jednou rezavou mříží. Na zdi naproti přes úzkou uličku se červenal nějaký čínský nápis a v dálce kvílely policejní sirény. Náhle mi vnitřnosti sevřela ledová ruka. A jsi v hajzlu, prohlásil můj vnitřní hlas. Nemýlil se.
Auta s ječícími sirénami dorazila během tří minut a byla plná thajských policajtů. Vyrazili zvenčí zamčené dveře, namířili mi do ksichtu hlavně široké jako lodní děla a cosi na mě řvali. Nerozuměl jsem jim, ale okamžitě jsem si lehl břichem na betonovou podlahu, roztáhl jsem nohy, dal ruce za hlavu a vzpomněl jsem si na slizký úsměv sekretáře z Fergussonu. Měl to dobře vymyšlený, zkurvysyn!
Thajci se se mnou nemazlili. Zkroutili mi ruce, nasadili pouta a odvezli mě na policejní stanici. Tam mi útlý Číňan perfektní angličtinou oznámil, že jsem obviněn z nedovoleného průniku s výrobky společnosti Fergusson na výsostné trhy trustu Krabura. Snažil jsem se mu všechno vysvětlit…
"Pracuji pro Kraburu!" tvrdil jsem svou koktavou angličtinou.
…ale nevěnoval mi ani minutu pozornosti. Nechtěl si nic ověřovat. Vzdal jsem to. Nevyužil jsem možnost zavolat si právníka z Unie. Nepomohl by mi. Oktrojované ústavy čínských protektorátů kromě toho, že odmítají pluralitu politických názorů, zabezpečují Krabuře monopolní postavení na zdejších trzích. Jakýkoliv pokus o narušení jejího výsostného postavení trestají podobně jako pašování narkotik.
Šibenicí.

Jozef
Girovský

Girovský patří společně s Huslicou, Pavelkovou, Eliášem a několika dalšími autory (jako Juraj Toman, Rastislav Weber nebo Miloš Ferko) k nejlepším autorům Ceny Gustáva Reussa. Jako jediný tuto soutěž vyhrál dvakrát a dosáhl i jiného obrovského úspěchu - s povídkou "Zmok" zvítězil v nejprestižnější slovenské literární soutěži "Poviedka", do níž pravidelně přispívá několik set autorů. Sbírka "Zubaté slnko" mu vyšla roku 2001.
Pro Fantázii začal Girovský psát trochu jiné povídky, než jaké posílal do CGR. Vyznačovaly se větší dynamičností a odvážněji, možná i díky možnosti většího rozsahu (limitem soutěže bylo dvanáct stran), načrtnutou dějovou linií. Následující povídka patří k těm nejlepším ve slovenské fantastice. Vyšla v čísle 7 a Jozef k ní zatím přidal jedno pokračování.

Tarzana
Závidím No'mau její drápy. Stačí chtít a sametové polštářky, nyní tak něžné, se změní ve zbraň. Smrtící zbraň (běda nepřátelům Felidae!). A taky jí závidím srst. Krásné kaštanové pruhy na světlejším podkladu. Tu možná ještě víc.
Tak.

"Vlastně, No'mau, jestli jsem člověk," vyslovím zřetelně a udělám pauzu, aby bylo jasné, že mi na tom záleží, "jestli jsem člověk, jak jsem se narodil?"
No'mau nemá tuhle otázku ráda, ale když dotírám dostatečně dlouho, odpoví: "Tarzany nosí robot."
Pochybovačně nakrčím obočí. "Údržbářský?" řeknu pohrdavě a myslím tím skřípající obludy, které se starají o potravinové automaty.
No'mau zavrtí hlavou: "Proč ten? Specializovaný." Postřehne, že se mi to zdá divné, a tak váhavě dodá: "Svolá si nás jednou za čas na planinu před městem lidí - teď, když mám tebe, tam samozřejmě nechodím - vybere tu nejlepší a svěří jí lidské mládě."
"Takže ty jsi nejlepší?"
"Jsi tady se mnou, ne?"
Společně předeme. Prsty jí pročesávám srst, ona leží na boku se slastně přivřenýma očima a natahuje svaly tak, aby vycházely vstříc mým rukám. Od žeber, úúú… podél mléčných bradavek (teď již odpočívajících, ale ještě si mlhavě vzpomínám: byly sladké, tak sladké), až ke slabinám… rrr… A znova… No'mau se převalí na druhý bok, aby nabídla i další část těla. Ale já ji přestanu hladit, položím se vedle ní a natáhnu ruce nad hlavu.
"Co je, Tybbi?" No'mau je náhlé přerušení nepříjemné a zvedne hlavu.
"Chci být Felis. Chci mít drápy a ocas a všechno."
No'mau mi očichá klín. "Vidím, že alespoň kousku srsti jsme se už dočkali."
Já jsem ale v poslední době na tuhle část těla velmi citlivý, ani nevím proč. "Ty!" vymrštím se se a zahryznu se do chlupů na jejím hrdle. No'mau se rozesměje se zakloněnou hlavou, starostlivě zasune drápy a zapojí se do hry.
*
Tyhle hry miluju. Alespoň většinou. Je to jako zápas, jako boj. Někdy se tomu říká učení a už to není tak úplně hra. Tehdy je to velmi těžké. Ale musím se učit dělat čest jménu Felidae, abych obstál, až nastane čas sběru. No'mau je vždycky, za všech okolností správná Felis.
"Skrč se!" šeptá No'mau, když se plazím plevelem. "Při lovu musíš být trpělivý. Staneš se jedním ze stínů a čekáš. Čekáš, čekáš."
"Ne, nohy ti nesmí zdřevěnět," připomíná, zatímco se krčím za kusy betonu a hledám správnou polohu. "Svaly nesmí být příliš natažené, ani příliš uvolněné. Musíš být stále připraven vyrazit. Ale až v pravou chvíli…"
"Nespoléhej se na to, že kořist uvidíš," radí mi, když startuju za padajícími kaštany a listím, které vítr vláčí po asfaltu. "Nejdřív ji musíš slyšet, vycítit její přítomnost. Pokud budeš čekat, až ji uvidíš, může už být pozdě."
"Nejdřív dopadneš na přední," vysvětluje poté, co se jí skutálím ze hřbetu při nevydařeném útoku. "Rychlost, kterou máš při skoku, musíš využít. Přední tlapou udeříš do vazu. Až potom můžeš použít zuby."
Často mám chuť vyzkoušet si to naostro. Hlavně když vidím hlodavce, jak se nám rovnou před nosem promenádují po chodnících. Provokují. Drze provokují.
"Musíme dodržovat pravidla. Základní pravidlo je Den lovu," říkává v takovou chvíli No'mau, ale i jí se hlas chvěje vzrušením. "Jindy se nesmíš nechat strhnout. Ten trest a ta hanba za to nestojí. Jsme civilizovaný rod. Jsme nezávislí a svobodní. To proto, že dodržujeme zákony."
Ale učím se i jiné věci. Trochu o lidech, kteří teď žijí v Novém městě. Hodně o historii Felidae. O Tolerančním patentu, který zaručuje svobodný život a rozvoj všech inteligentních druhů. Komise pro etické mezidruhové vztahy spravedlivě a citlivě vytyčila hranice vlivu. Zástupce lidí slavnostně zasadil hraniční kámen a za ostatní druhy tam předseda rady Felidae udělal pachovou značku. Lidé se stáhli ze starých míst a Felidae mohli začít psát nezávislé dějiny vlastního druhu. Dějiny přísných zákonů, ale i slavných vítězství obnažených drápů a tesáků v době Dní lovu.
*
Jsou dny, kdy zaklapne zámek na výdejním otvoru potravinového automatu a z jeho reproduktorů se ozve mohutné Thúúaúú-tú-thúaúú. Tehdy se prudce rozbuší srdce všech Felidae a jejich tesáky mají právo napít se krve hlodavců.
Lovím. Je velmi příjemné smět si říct: Lovím. Je to ještě lepší než lovíme, protože tehdy jsem pod dohledem No'mau.
Lovím. Samozřejmě na území našeho revíru.
Támhle v sutinách zahlédnu pohyb. Opatrně se přibližuji, snažím se využívat všechny úkryty. Už jsem téměř na dosah. Strnu, najdu si správnou polohu, abych mohl vystartovat. Díra je dlouho tichá a nehybná. Potom najednou - zašustění, objeví se černý větřící čenich. Potom oči. Ještě, ještě trochu, pobízím ho v duchu. Zmizí. Ne, nemohl mě zahlédnout, tím jsem si jistý. Čekám. Po chvíli - měl jsem pravdu - se vysune celá hlava. Pojď ven, ještě, ještě dál, pojď… Najednou je pryč. Za mnou se ozval nějaký zvuk, proto potkan zmizel zpátky v díře. Rozhněvaně se otáčím. Na opačné straně ulice stojí lidské auto. Vystoupí z něj postava. I když má na sobě to, čemu lidé říkají oblečení, myslím, že je to žena.
"Hej!" zakřičí a odhrne si dlouhé ryšavé vlasy.
Něco mi to připomene. Bylo to dávno, byl jsem maličký. Držel jsem se No'mauiny srsti a zpod jejího břicha jsem vykukoval proti slunci na tmavou postavu se zářivou záplavou vlasů. Už si nevzpomínám, co říkala. Pamatuji si jen, že jsem se jí bál. Bál jsem se tak, že se mi potom o ní ještě dlouhou dobu zdávalo. A teď tady stojí. Určitě je to ona.
"Ukaž se."
Chci ji poslechnout, ale co znamená v tomhle případě ukázat se? Tak se alespoň postavím, vzpřímeně, aby viděla, že se nebojím. Opravdu se nebojím. Alespoň ne tolik, aby se opakovala moje noční můra.
"Fajn, zdá se, že to nebylo marné," řekne spíš pro sebe než pro mě, otočí se a kráčí k autu.
V tu chvíli se vzpamatuju a rozběhnu se za ní.
"Kdo jste? Co nebylo marné?"
"Tak ty umíš i mluvit." Usměje se, ale už nasedá a zavírá dveře. Odjíždí bez vysvětlení.
*

Ale já vysvětlení potřebuju.
"Víš, s tím konkurzem to nebylo tak jednoduché." Konečně se mi podařilo No'mau přesvědčit, aby mi o tom něco řekla.
"Dostala ho Muru."
"Muru?"
"Ano, ta prašivá Muru. Ale když jsem se vracela domů, samozřejmě rozhořčená a zklamaná, zastavila mě ta žena. Řekla mi, že pro ni jsem ten konkurz vyhrála já. A dala mi tašku."
"Tašku?"
"A v ní jsi byl ty. Byl jsi mnohem, mnohem krásnější než to děcko z konkurzu. Hned jsem ti olízala tvář."
*
Proti zapadajícímu slunci vidím lidskou siluetu. Ne, rozhodně to není robot, kontrolující potravinové automaty. Před chvílí jsem zahnul do tmavé rozbořené brány rozpadajícího se domu, mimo obvyklou vyšlapanou cestu. Za branou byl dvůr, lopuchy a kopřivy obklopené vysokými, drolícími se zdmi. Naproti byla další brána, která ústila do neznámé ulice. A právě tam…
Několik lidí jsem už viděl. Samozřejmě moje strašidlo, tu ženu, ale i jiné. Většinou seděli pod skleněnou kopulí vyhlídkového vozidla, které se velkou rychlostí prohnalo ulicí. Jednou jsem dokonce viděl, jak vozidlo zastavilo, lidé vystoupili a opatrně se rozhlíželi. No'mau mi nedovolila přijít k nim blíž. Ale teď mám možnost si člověka prohlédnout. Je to samec, jsem si tím jistý, protože není oblečený. Ale co je nejdůležitější, zdá se, že je stejně velký jako já a nevypadá nebezpečně, i když No'mau říkává, že u lidí není možné si být něčím jistý. Musím být dokonale zdvořilý. Zaškrábu na zeď, abych dal najevo svou přítomnost. Cizinec zvedne hlavu. Proderu se ven a chvíli se na něj dívám. Potom se zadívám jinam, abych mu dal možnost důstojně odejít, pokud by o seznámení nestál. No'mau by mě pochválila.
Ten člověk se jen dívá, hlavu nakloněnou, pootevřené rty, shrbená záda.
Jak jen mluvit s lidmi?
"Já jsem Tybbi. Od No'mau. Náš revír je o ulici dál," zkouším to, když si uvědomím, že ten člověk sám rozhovor asi nezačne.
Člověk jen ještě víc otevře ústa, zamrká šikmýma očima, přejede si dlaní po široké tváři a poškrábe se za uchem, viditelně v rozpacích. Potom se posadí a začne si olizovat lýtko. Tenhle pohled nesouhlasí s představou, jakou mám o lidech. Ale jeho dlouhý jazyk se mi líbí. Posadím se naproti němu.
"Máš tady někde auto?" Strašně rád bych se svezl.
Ticho. Začíná už být příliš dlouhé a já začínám cítit zklamání. Jeho pohled bloudí, a když se náhodou setká s mým, okamžitě uhne. Už už se chystám zvednout a odejít, když se mi za zády ozve známý hlas: "Tybbi!" No'mau se protáhne bránou. "Všude tě hledám. Co tu vyvádíš?"
"Našel jsem člověka. Ale nebaví se se mnou."
"Nech ho, to je jen Murina tarzana."
"Tarzana? Jako já?"
"Tarzana, jako ty. Jdeme." No'mau zpozorní a natáhne uši. "Řekni blecha, a máš ji v kožiše," poznamená tišeji.
Doprostřed chodníku dopadne černý stín. Muru. Vypadá jako ztělesněné nebezpečí, v očích má blesky. Člověk-tarzana radostně vyskočí, postaví se vedle ní, ale jeho pohled dál bloudí, ani Muřina přítomnost mu nedodala odvahu podívat se na nás zpříma.
"Koho to tu nevidím? Co tady chcete?" Muřin hlas odpovídá jejímu zjevu.
"Přišli jsme se za tebou podívat. I za tvým Dorim," odpovídá No'mau medově.
Dori zpozorní, když zaslechne své jméno. "Dori domů," zatahá Muru za ocas. Překvapeně poslouchám, jak těžkopádně vyslovuje slova.
"Ten tvůj Dori není kdovíjaká výhra," poznamená No'mau.
"Tss, uvidíme. Radši vás doprovodím. Mám ráda, když vím, co se děje na mém území."
*
Kráčím mezi nimi a téměř cítím mrazivé pohledy, kterými se častují. Několikrát se ohlédnu dozadu na Doriho. Ten se pevně drží Muřina ocasu, jako by pouze z něj čerpal sílu se pohnout.
Najednou z vedlejší uličky vyběhne vyzáblý pruhovaný kocour. Když nás zpozoruje, zaváhá, potom se podívá za sebe a prskne. Rozhlédne se a vyskočí na ruinu kamenné zídky, která stojí nedaleko. Vzápětí se přižene tlupa potkanů. Na okamžik zpomalí, když nás zahlédnou, ale pak nás obejdou malým obloučkem. Shluknou se pod zídkou a cení zuby na kocoura. Deset potkanů, na jednoho z nás příliš, ale pro pět by to byla dobrá zábava. Zachytím kocourův pohled. Je v něm prosba.
Pohlédnu na No'mau. Zavrtí hlavou. Muru stojí bez hnutí a s kamenným výrazem tu scénu pozoruje.
"Nevšímej si toho. To je jen Ramtom."
"Ten Ramtom?"
O Ramtomovi se učí každý mladý Felis. Ramtom byl chvíli hračkou v rukou lidského mláděte ve městě. Ten mladík se mu hrabal v lebce, nastrkal mu tam hrst obvodů (to je to, čím myslí stroje). "Jen tak," krčil rameny při vyšetřování Komise pro etické mezidruhové vztahy, "chtěl jsem zjistit, jestli to dokážu." Komise se zástupcům rodu Felidae oficiálně omluvila, vyslovila lítost nad tím, že se Ramtomův mozek nedá uvést do původního stavu a nabídla bezbolestné ukončení jeho života. Ramtom to odmítl. Zbaběle se krčil před zelenými pohledy rady Felidae a prohlásil, že navzdory tomu strašnému ponížení volí život. Tím si vysloužil pohrdání rady, která si zakládá na tom, že jejich rod se na nynější úroveň dostal sám, bez cizí genetické a bioelektronické (ať už to znamená cokoli) pomoci.
Od té doby se mu každý z rodu vyhýbá.

Zvědavě se dívám na Ramtoma. Ten se ožene tlapou po nejodvážnějším potkanovi, který se pokusil vyšplhat na zeď. Naše pohledy se opět setkají.
"Ó, vidíme dva nadějné borce, kteří potěší vaše vzrušeníchtivé oči!" ozve se náhle Ramtom ochraptělým hlasem. "Svaly, reflexy, pudy! Lovit, zabíjet, i lidé to mají vrozené. Jen to probudit!"
"O čem to mluví?" zeptám se.
"Nevšímej si ho. Je to blázen."
"Není vhodné s ním mluvit," dodá Muru.
To vím, ale jsem překvapený, jak se náhle shodnou. Napětí, které mezi nimi panovalo, kamsi zmizí. Změní se ve společný odpor vůči Ramtomovi. Obě najednou se pohrdavě otáčejí. Murina tarzana sebou trhne a vykročí jako vždy dva kroky za svou pěstounkou.
"Připravit se, start! Vyrážíš! Do toho! Slyším to," vykřikuje Ramtom a ukazuje si na čelo, "tady, v hlavě."
"Pojď!" pobízí mě No'mau.
Vykročím za ostatními, ale pořád se ohlížím za Ramtomem.
"Nezapomeň, patnáct minut slávy!" křičí za mnou kocour.
*
Slunce vycházelo a zapadalo. Pravidelně cvakaly zámky na potravinových automatech. Věděl jsem, co mě nemine, ale den sběru, i když dlouho očekávaný, mě překvapil. Nejen překvapil, spíš šokoval.
"Musím?" neochotně kráčím za No'mau. "Kdybych alespoň věděl, co tam budu dělat."
"Neboj se, budeš dobrý ve všem, co zkusíš." No'mau opravdu věří tomu, co říká.
Na shromaždišti nejsme první. Dvojice Felis a tarzan stojí téměř bez hnutí. Nevěděl jsem, že jich je tolik. Felidae jsou nervózní z loučení a tarzany, ty mají hrůzu z jakékoliv změny. Křečovitě se drží ocasů a hřbetů, třesou se, tváře skrývají do srsti pěstounek.
No'mau se rozhlíží. "Myslela jsem si, že jen Murina tarzana je takový chudák."
Nezmůžu se na odpověď. Ani já teď nemám daleko k tomu, abych se považoval za chudáka.
Na místo dorazí transportér, ten největší, jaký jsem kdy viděl.
Odněkud přiběhne Ramtom, vyskočí na plošinu transportéru, ukazuje na znaky, které jsou tam namalovány a vykřikuje: "Ani člověk nazmar! RETARDO - společnost pro uplatnění a integraci."
Z útrob transportéru vystoupí několik robotů. Jeden přistoupí k Ramtomovi a dotkne se ho pohyblivým ramenem. Přeskočí jiskra. Ramtom zavřískne bolestí a uteče. Roboti se blíží k tarzanám. Mezi těmi to zašumí, snaží se ještě hlouběji zavrtat do kožichů svých pěstounek. Roboti po dvojicích přistupují k tarzanám a snaží se je odvést do transportéru. Pomáhají si přitom mašlemi, které tahají na šňůrkách. Mně se to zdá divné, ale takhle opravdu docela dobře zvládnou upoutat pozornost ostatních tarzan.
I mě odtrhnou od No'mau a když mizím ve dveřích, sotva se za ní stihnu ohlédnout. Stojí tam tak osaměle.
*
Jsem zavřený v prázdné místnosti. Všechno je tak cizí. Stěny všude kolem, studené světlo, hladká lesklá podlaha. Jedinou věcí co znám, je potravinový automat, zabudovaný do jedné ze stěn. Kousek podlahy je měkčí, tak jsem si ho zvolil za lůžko.
Nevím, jak dlouho tu trčím. Možná den, možná týden. Za tu dobu se staly jen dvě věci. První krátce poté, co mě sem přivedli. Vešel robot se spoustou končetin a dvěma z nich mě pevně chytil. Další mi postupně přiložil na čelo, hruď a na břicho. Potom mi otevřel ústa a něco mi strčil do krku. Stačil jsem si povšimnout, že to vypadalo jako kovový pavouk s velmi tenkýma, dlouhýma nohama.
"Jak to dopadne?" ozval se náhle robot.
"Určitě vyhraju," odpověděl jsem já, i když jsem vůbec nechtěl něco takového vypustit z úst. Jazyk se mi pohnul sám od sebe.
To něco mě škrábe v krku, mám pocit, jako bych polykal vlas. Robot odešel, ale ještě předtím mě přinutil obléct si šaty. To bylo snad ještě nepříjemnější než ten pavouk v hrdle. Zkoušel jsem se jich zbavit. Nepodařilo se mi to.
Druhou událostí si ani nejsem příliš jistý. Na chvilku se pohnulo okénko na dveřích a zdálo se mi, že jsem zahlédl tvář rámovanou dlouhými rezavými vlasy.
Jsem zavřený a nic se neděje.
Jsem zavřený.
Najednou: cvak. Ten zvuk mě probral z letargie. Přiskočím k potravinovému automatu a opravdu, výdejní otvor je zamčený. Rozbuší se mi srdce. Tam venku to až dodnes vždycky znamenalo Den lovu. A skutečně, mohutné thúúaúú-tú-thúaúú se rozlehne uzavřeným prostorem. Jestli mě tu nechají zavřeného, já to nevydržím, já… nevím, co udělám. Ale ne. Dveře se otevírají a stojí v nich jeden z robotů.
"Pojď za mnou. Pojď za mnou," opakuje.
Kráčíme dlouhými chodbami. Všímám si, že se k nám postupně přidávají další tarzany. Některé z nich následují mašli na provázku.
Všichni se seřadíme za širokými dveřmi. Zazní zvon a dveře se otevírají. Do hlavy mě udeří nejprve hluk a potom rozlehlost haly, ve které se ocitám. Hladká podlaha černé barvy, na ní namalovaných několik kruhů. Kolem dokola stojí tribuny a je to šok, když si uvědomím, že jsou plné lidí. Plné lidí. Jsem překvapen, že na světě existuje tolik lidí. Až doteď jsem jich viděl nanejvýš deset pohromadě, všechny v ochranných kombinézách, jak opatrně procházejí městem, aby se ničeho nedotkli. Tihle jsou uvolnění, sedí, povídají si, jedí, pokřikují…
Když vcházíme s ostatními tarzanami, přivítá nás nadšený řev. Všichni se lekneme a jen silná chapadla robotů (která nás zadržela už předem) nám zabrání v útěku. Robot mě odvede k jednomu z kruhů.

"Zůstaň. Zůstaň. Zůstaň. Zůstaň," opakuje, dokud se nezmůžu na přikývnutí.
Všichni roboti se vzdálí od svých svěřenců. Tarzany zůstanou nejistě stát a vyplašeně se rozhlížejí.
Cítím na sobě tisíce pohledů. Několikrát se pokusím zvednout hlavu, ale ten dav, ti lidé…
Thúúaúú-tú-thúaúú! Konečně něco známého! Ale lidé… Světlo pomalu slábne, ale nesetmí se úplně.
Nahoře se rozsvítí velké tabule s pohyblivými tvářemi tarzan. Zaujaly mě, na chvilku zapomenu, že mě pozoruje tolik očí. Jednu z nich, se zamračeným čelem, užší než tváře ostatních, nepoznávám, ale nakonec docházím k závěru, že ta tvář je moje. Nesměle vypláznu jazyk, tvář udělá to samé.
Po obvodu kruhů se objevují myši, světélkující v pološeru. Já i všechny ostatní tarzany strneme. Zároveň ztichne i hlediště. Zrychlí se mi tep. Podvědomě si uvolním a znovu napnu svaly, aby byly připraveny k útoku, ale myši se dosud nehýbají. Náhle se jedna z nich rozběhne. Jsem otočen ve špatném úhlu, ale koutkem oka ji zpozoruji a reflexivně po ní skočím. Hlediště vybuchne nadšením. Dopadnu a chystám se zahryznout kořisti do vazu, ale šokovaně zjistím, že mám prázdné ruce. Zmateně se postavím, rozhlédnu se a vidím, že ostatní tarzany jsou na tom stejně. Hlediště šumí, na velkých obrazovkách pod pohyblivými tvářemi se objevily zářivé znaky. A co mě překvapí nejvíc, je to, že ostatní myši neustále nepohnutě stojí na obvodu kruhu, jako by se jich vůbec netýkalo to, co se stalo jejich družkám.
Náhle se pohne další z nich. Skočím. A než stihnu strávit zklamání z jejího zmizení, rozběhne se další myš a já opět reflexivně skočím… a znovu…
Hlediště burácí. Na obrazovkách se objevují nové a nové znaky, tarzany útočí…
Nakonec i poslední myš zmizí zpod útočících nehtů a obvody kruhů zůstanou prázdné.
Jsem dokonale zmatený, snažím se ovládnout svůj dech. Všechny tarzany vyčerpaně sedí. Znaky na tabulích se ještě chvilku přeskupují, pak se zastaví a silný bodový reflektor zamíří na mě. Hrstka diváků vybuchne nadšením, ostatní odhazují malé papírky, které dopadají na plochu jako by sněžilo.
Jsem skoro oslepen reflektorem a nebráním se pažím robota, jež mě odvádějí uličkou hlučných lidí. Oni mi tleskají, poplácávají mě po ramenou, není to příjemné, ale nedokážu reagovat.
Těsně před mojí celou mě zastaví žena s ryšavými vlasy. "Jsem ráda, že jsem se v tobě nemýlila. Byl jsi dobrý. Jen tak dál."
"Dobrý? Byl jsem dobrý? Vždyť ani jednoho hlodavce jsem…" nechápu.
*
Zavřeli nás do místnosti, která trochu připomíná svět tam venku. Máme tady stromy (i když se mi některé z nich nezdají opravdové), světlo, téměř jako sluneční, tráva a asfalt. Jsou tady i zdi a kameny, ale nízké, nedá se mezi nimi schovávat. Po několika hodinách zmatku se ustálily hranice našich loveckých revírů, i když v porovnání s těmi venku jsou směšně malé. Stěny místnosti jsou ze skla a kolem dokola je chodba, po níž se procházejí lidé, kteří nás chtějí pozorovat. Nechápu proč. Chodba je neosvětlená, a proto je vidíme, až když přistoupí těsně ke sklu. Ani já, ani ostatní tarzany se ke sklu nepřibližujeme rádi, ale právě tam se pravidelně objevují misky s potravou.
Občas na někoho z nás některý z návštěvníků zavolá. Pak je dobré přiblížit se ke stěně, nechat se okukovat a odpovídat na otázky, které lidé za sklem občas kladou. Za to je odměna - dávka jídla navíc. Otázky jsou pořád stejné: "Jak se cítíš? Myslíš si, že vyhraješ?" Ale ani jim nemusíme naslouchat, protože o odpovědi se postará pavouk v krku, a také zůstávají stále stejné: "Já se jmenuji Mahú (Dori, Tybbi…). Mám se dobře. Těším se na Den lovu. Jsem ve velmi dobré formě. Určitě vyhraju. Jistě všechny porazím."
Tarzany při tom stojí nesměle tři kroky od skla, očima si sledují vlastní palce na nohou a nervózně si upravují těsné dresy. Když usoudí, že rozhovor skončil, s úlevou se sehnou pro odměnu a rozběhnou se do středu zahrady.
Návštěvníci potom vždycky říkají něco jako: oni jsou milí, ti se mají, jen si tak vegetí, nemusí se starat, možná si vsadím na tady toho…
Jenom já občas přistoupím až ke sklu, opřu se o něj rukama, (což lidi na druhé straně přinutí o krok ustoupit, zpočátku to bylo zábavné), a nejenže odpovídám, ale také se ptám: "Kam zmizely myši? Co je to forma? Proč jsem tady? Chci ven!" Tehdy lidé odstoupí o další krok a já vidím, že se otřásají odporem. U některých to ale probudí zájem a říkají: "Tenhle je divný, ale posledně vyhrál, možná si na něj vsadím…"
Nikdy na moje otázky neodpoví. Je to ponižující, co by tomu řekla No'mau! Ale ještě horší je poslouchat, že jsem vyhrál, když se jako vítěz vůbec necítím.
*
Opět aréna s plným hledištěm. Stojím v kruhu, po obvodu jsou rozestavěny světélkující myši. Znělka Dne lovu bičuje mé smysly. První myš se pohne a já po ní skočím. Zmizí mi mezi prsty. Hlediště vybuchne. Další pohyb, skočím po další. Opět zmizí. Je to zbytečné, nejsou to opravdové myši - uvědomím si, že ani necítím jejich pach. Když se pohne další myš, reflexivně sebou trhnu. Ale včas se zarazím a neskočím po ní. Myš ještě dvakrát blikne a zmizí. V hledišti to zašumí nelibostí. Nechám zmizet další myš. V hledišti se ozve pískot. Teď už se ovládám úplně a pohyb další myši nechám úplně bez povšimnutí. Sleduji ostatní tarzany, jak se bezmyšlenkovitě vrhají na iluzorní kořist. Pozoruji, jak na tabulích naskakují znaky, jak na ně lidé reagují, poslouchám pískot a výbuchy nadšení.
Robot mě odvede ještě předtím, než zmizí poslední myš.
*
"Co si vůbec o sobě myslíš?!" Žena s ryšavými vlasy má tvář rudou hněvem. "Víš, jak jsem s tebou riskovala? Víš, čeho všeho jsi mohl dosáhnout? Ale co ty můžeš vědět…" mávne rukou.
Stojím na chodbě, stále v povznesené náladě, s pocitem vítězství a ani se nesnažím pochopit, co mi ta žena povídá.
"Nejradši bych tě zaškrtila!" popadne mě za ramena a zatřese mnou.
Zkřivím rty, odhalím zuby a zasyčím. Udělám to jen tak ledabyle, na nikoho z Felidae by to nezapůsobilo, ale žena mě okamžitě pustí a schová se za zády robota, který ji doprovází.

"Chci jít domů," říkám klidně.
Žena se obrátí ke stěně, sevřenými pěstmi se o ni opře, skloní hlavu a nechá vlasy spadnout do obličeje. Po chvíli se prudce otočí.
"Alespoň mi tady nenaděláš nepříjemnosti. Stejně nejsi k ničemu."
Kývne na robota.
*
Ještě most, ještě tři ulice, ještě křižovatka, dva rohy, rozbořená brána a potom…
"Tybbi! Tybbi! Ani nevíš, jak jsi mi chyběl. Přišel jsi mě navštívit?"
"Pustili mě. Prý jsem k ničemu," ušklíbnu se, celý zadýchaný po dlouhé cestě, ale šťastný, že jsem zase doma.
"K ničemu? Lidé tě nechtějí?" No'mau nevěřícně zírá.
"Nebudu jim tam pro legraci. Představ si, nutili nás chytat neexistující myši. A všichni se dívali, jak mi mizely pod zubama."
"K ničemu… Jak teď budu vypadat před Muru?! A před ostatními!"
"Sama jsi mě učila, že mám mít svou hrdost a já jsem nechtěl…"
"Vypadni! Zmiz a víckrát se tady neukazuj!"
*
Celý rozčarovaný se vleču ulicemi, když narazím na známý obraz. Ramtom na stromě se tváří jako ztělesněná trpělivost (ale povšimnu si, že vousky nad levým okem mu nervózně poškubávají). Pod ním je hlouček potkanů, jejichž páry korálkových očí vzhlíží nahoru s nenávistí. Občas se některý z nich, nebo i dva najednou, pokoušejí vyšplhat vzhůru, ale Ramtomova tlapa jediným švihem situaci zvládne. Běží tu jen o čas a trpělivost.
Už už chci ucouvnout, tak jak se má. Ale můj zmatek a zklamání začínají právě ustupovat hněvu. Hlodavci! Vzrušení už cítím až v konečcích prstů.
Vrhnu se na potkany. Vychutnávám zděšené kvičení, vlhkost krve na prstech, slanou chuť na jazyku. Pocit, že se mi nehty zatínají do teplého masa, že kořist má sílu a váhu. Že se brání a zmítá. A hlavně, že nezmizí. Dokonce i bolest, když mi jeden z potkanů vyskočí na záda a pokusí se mi zakousnout do krku, dokonce i bolest je zvláštním způsobem vítaná.
V tu chvíli už i Ramtom seskočí ze stromu, srazí potkana z mých zad a vrhne se na dalšího. Potkani okamžitě zjistí, že se poměr sil obrátil a rozprchnou se.
Narovnám se, zadýchaný a s vyceněnými zuby. Zuřivost ze mě pomaličku opadává. Setřu si předloktím krev z úst a pohlédnu na Ramtoma.
"Tak ty ses vrátil. Myslel jsem si to," pokývá hlavou.
"Co ty můžeš vědět?"
"Vím všechno. Slyším to. Tady," Ramtom si drápem ukáže na čelo. "Kurz jedna celá dva, selhání favorita."
"Selhání!?" vzkypím.
"Měl by ses naučit…"
"Učil jsem se už dost! Nestarej se!" zasyčím a rozběhnu se pryč.
"Musíš se naučit dívat i cizíma očima," křičí za mnou Ramtom. "Jinak dopadneš špatně."
"Jsem ve skvělé formě. Určitě vyhraju," vyrazím ze sebe nechtěně. Pavouk v mém krku neustále plní svůj účel.
Překvapeně se zastavím. Poprvé se zamyslím nad budoucností. A najednou si uvědomím, že se ze mě stává stejný vyděděnec, jako je Ramtom. A utíkám od jediné osoby, se kterou si mohu popovídat. Zastavím se.
"Jsem ve skvělé formě. Určitě vyhraju," zopakuji. Tentokrát už bez pavoukova přičinění.

Anton
Stiffel

Stiffel byl první výrazný talent, který Fantázia objevila, a to už v čísle 2 (což bylo všeobecně zajímavé číslo, protože se v něm poprvé ve slovensky psaném tisku objevil Ďuro Červenák). Od té doby až dosud patří ke dvěma nebo třem kvalitním slovenským autorům, kteří píšou technicky orientovanou "tvrdou" sci-fi. S dalším z nich, Zuskou Minichovou, získal čtvrté místo v Ceně Karla Čapka. Společně s Viliamem Búrem pak všichni tři vydali pod společným pseudonymem 3éder antologii "Mozaika rôznobežných ciest". Stiffel od té doby píše míň, ale kvalita jeho textů stoupá. Stejně jako Jedinák nebo Pavelková pomáhá Fantázii také jako redaktor.
Následující povídka je z Fantázie č. 16 a společně s několika dalšími patří do světa jeho debutu. Nezapře se v něm autorův obdiv k mistrům americké hard sci-fi, jako jsou Larry Niven nebo Robert Charles Wilson.

Vždycky budu
říkat navždy
Měl to být jednoduchý chirurgický zákrok. Téměř rutina. Dalo by se říci, že jsem se na něj bezmála těšil, po té nekonečné nudě, způsobené karanténou kvůli HLS.
HLS byl fenomén jenž mě děsil a ze kterého jsem měl pořádně nahnáno. Zan, můj nejlepší přítel mezi chirurgy-operátory, to bral spíš jako zábavu a často mi říkal: "Rave, nebýt HLS, tak by nebyla tady na Nemocniční stanici žádná zábava." Podezříval jsem ho, že občas mívá sebevražedné sklony.
Po dobu čtrnáctidenní karantény, když byla celá Nemocniční stanice odpojená od sítě VR a většina operací musela být odložena nebo vykonána klasicky ručně, jsem měl dost času na přemýšlení o HLS. Všechno se samozřejmě drželo pod pokličkou, ale podařilo se mi dostat se přes přátele k nějakým útržkovitým informacím ještě předtím, než nás odpojili. A

ty zlomky informací byly znepokojující.
HLS byla zkratka pro HLubokou Simulaci, anebo přesněji, simulaci simulace v simulaci. Pokud by si to chtěl obyčejný člověk představit, zamotala by se mu z toho hlava. Ani já jsem si to nedokázal úplně představit, a to přitom se simulacemi už nějakou dobu pracuji. HLS byl tak specifický a složitý, že by ho žádný člověk, ať už s jakoukoliv technikou, nedokázal v plné míře napodobit.
Byla to simulační anomálie. Proslýchalo se, že ji zavinil cizí elektronický virus, který se do sítě VR dostal přes obrovský radioteleskop na periferní stanici Perifry, která zkoumala vzdálené pulzary. Chyba spočívala v tom, že operátoři na teleskopu nepoužívali žádnou antivirovou ochranu a všechny údaje z teleskopu posílali přímo na síť. Tak se do ní dostal i atypický rádiový signál, který radioteleskop zachytil před dvěma týdny. Nebezpečí HLS plynulo z toho, že cizí virus s její pomocí pohlcoval lidská vědomí. Kam se s nimi ztrácel nikdo netušil, ale v simulacích a na první pohled ani nikde jinde na síti nebyla k nalezení.
Našlo se pár odvážlivců-sebevrahů ze simcentra, kteří podnikli výpravy do HLS s cílem najít a vysvobodit alespoň některá vědomí ze zajetí. Spojení s nimi se přerušilo za třetí simulační vrstvou. Lidé, jejichž vědomí pohltila HLS, neumírali, ale ani nežili. Nejbližší srovnatelný stav bylo hluboké kóma. Hluboké kóma v simulačním tubusu. Tím vznikal další problém. Kam s těly? Přestože vývoj a inovace za poslední léta výrazně pokročily a v současnosti tubusy pro VR díky zdokonalené technologii umožňovaly nepoměrně delší pobyt v simulaci, než kdykoli předtím, těla nemohla být v tubusech donekonečna. Málokdo z příbuzných měl tak velkou odvahu a morální sílu, aby dokázal nařídit násilné odpojení tubusu ze sítě. Znamenalo to konečnou, absolutní smrt a nějaká naděje přece existovala vždycky.
Bylo nutné přijmout opatření. Ze sítě VR se odpojily všechny samostatné tubusy soukromých osob, všechna zařízení, která síť pro svoji činnost nevyhnutelně nepotřebovala a některé výpočetní uzly s nejasným zařazením. Všechny uzly být odpojeny nemohly, protože by zkolabovala síť VR a to by znamenalo smrt pro všechna těla v kómatu. Takový skandál si lidé na nejvyšších místech ve federálním vedení nemohli dovolit. Federální hackeři dělali během těch dvou týdnů co mohli, ale pochybuju, že ten virus dokázali vypátrat. Sateliťané by možná byli úspěšnější, ale diplomatická jednání s nimi momentálně byla na bodu mrazu.
Dva týdny představovaly nejdelší časový úsek, po jehož dobu mohla být od sítě odpojena některá důležitá zařízení. Jedním z nich byla i Nemocniční stanice (NS), protože 95% zde uskutečněných operací se provádělo pomocí CHIRONů (Chirurgických Inherentních Robotických Operačních Nanonástrojů), ovládaných skrze simulace ve VR. Kapacita výpočetních uzlů na NS byla obrovská, ale na simulace operačních prostředí to ještě pořád nestačilo.
Takže jsme byli znovu na síti a já, protože nejsem žádný hrdina, jsem měl pořádně nahnáno. Federálové nás sice ujišťovali, že síť je bezpečná, všechno je pod kontrolou a nic se nemůže stát, ale ve skutečnosti jim nikdo nevěřil. K naší důvěře nepřispělo ani to, že nás napojili pouze na redukované oblasti sítě, jako by se chtěli pojistit proti možnému vytvoření HLS tajemným virem. Nejsem paranoik, ale v poslední době se stále častěji probouzím z noční můry, že ten neznámý virus čeká někde v hlubinách sítě i na mě, aby uvěznil moje vědomí v nějaké nekonečné simulační černé díře, nalézající se kdovíkde. Před očima mám svoje bezduché tělo v simulačním tubusu, nad nímž stojí skupina lidí a hádá se, zda jej odpojit ze sítě nebo ne. Názory pro odpojení mívají výraznou převahu…
Pacient, kterého jsme měli se Zanem operovat, měl Alzheimerovu chorobu, komplikovanou navíc rozsáhlým vápenatěním cév. Alzheimerova choroba je nepříjemná věc. Člověku nejdříve přestane fungovat krátkodobá paměť, postupně ztrácí vnímání plynoucího času a orientaci v prostoru a v posledním stádiu je zcela odkázán na péči okolí. Trošičku mi vrtalo hlavou, kde toho chlapíka v tomto stádiu choroby vyhrabali, když se dá bez problémů léčit již v zárodku a její výskyt je sám o sobě vzácností. Možná nějaký bezdomovec z nízkopodlažních sekcí některé ze stanic. V zádech jsem v několika ledových vlnách cítil opakované mrazení. Stačilo málo a mohl jsem tak dopadnout i já sám…
Pohledem jsem mimoděk zavadil o velké digitální hodiny v nemocničním bufetu a málem mi zaskočilo sousto snídaně, kterou jsem i tak hltal rekordní rychlostí. Už pět minut jsem měl být na operačním sále a kontrolovat technický tým, připravující operaci a její zajištění. Úplně jsem před sebou viděl Zana, jak netrpělivě vyťukává číslo mého komlinku a potichu nadává. Zvýšil jsem frekvenci polykání a zkrátil dobu žvýkání. Posledním soustem pečiva jsem se téměř udusil. Přežvykuje a zároveň kašlaje a nadávaje jsem vyběhl na hlavní okružní chodbu, a tam se vzápětí srazil se Zanem.
"Rave, kde sakra vězíš?! Máme zpoždění!"
Zaznamenal jsem jeho rozcuchané vlasy, nevyspalé zarudlé oči a strhanou tvář. Typický kocovinový syndrom. Polkl jsem poslední sousto.
"Ty mi něco vykládej. Vypadáš hůř než ten chlápek, co ho máme operovat."
"Ani se nediv, po dvou dnech nonstop flámování," ušklíbl se Zan.
Vytřeštil jsem na něj oči, ale to už jsme vbíhali přes hermetické clony do operačního sálu, stíháni vražednými pohledy obsluhujícího personálu.
"No sláva, jejich excelencím se uráčilo přijít," ulevila si na můj účet Senyl, hlavní technička týmu, ale když si všimla Zana, jen nevěřícně zavrtěla hlavou.
"Zane, to nemyslíš vážně, že bys v tomhle stavu operoval?"
"Nejsem z toho dvakrát nadšený, ale neboj se, všechno bez problémů zvládám," odsekl Zan a významným mrkáním se dožadoval mé podpory. Ale jen co to dořekl, vypadla mu z třesoucích se rukou helma s hypnoprojektory. Obrátil jsem oči v sloup, protože jsem tušil, co bude následovat.
"Nepustím tě do simulace. Mohl bys ohrozit pacienta," prohlásila klidně Senyl, ale v jejím hlasu jsem zaslechl nepříjemně chladný podtón. Nastal čas, abych se do toho vložil já.
"Senyl, ujišťuju tě, že sám toho dědu operovat nemíním."
Zan na mne vrhl vděčný pohled, ale pro jistotu jsem na něj nereagoval, zatímco Senyliny oči propalovaly místo Zana pro změnu mě. Zavládlo nepříjemné ticho, které přitáhlo pozornost zbývajících členů technického týmu. Kromě jednoho

zrzka a černovlásky, která kdysi se Zanem chodila, jsem nikoho z nich neznal. Asi se střídali v nějakých nepravidelných směnách. Napětí začalo nebezpečně houstnout, ale nakonec se jako první ozvala Senyl.
"Kéž by vás v té simulaci pohltila HLS!"
V zádech mě zamrazilo. To od ní bylo tvrdé. Zan se zazubil, jako obvykle. Věděl, že má vyhráno. Nějaká HLS ho narozdíl ode mě vůbec netrápila. S povzdechem jsem vyndal z držáků helmu s nablýskaným štítkem, na kterém se lesklo několik písmen: Ravnek Gilborn.
Helmy prodělaly dlouhý vývoj a už dávno nepřipomínaly ty těžké obludy ze začátku éry hypnoprojektorů. Teď to byly spíše síťky na vlasy s malými vypouklinami na hypnoprojektory, které přímo ovlivňovaly mozková centra.
Kabelové připojení přes konektory bylo nahrazeno infračerveným rozhraním a dýchací masky se odstranily úplně, protože speciální udržovací kapalina v tubusech obsahovala i vysokou koncentraci kyslíku, který se mohl dýchat přímo plícemi naplněnými kapalinou. Řídící čip tubusu, monitorující stav organismu, dokázal v případě potřeby zachytit jakékoli tělové výměšky pomocí rychloodsávačů. Zdokonalila se i konstrukce tubusů. Už se do nich nevstupovalo shora, ale přímo zepředu, stěny měly kruhové uzávěry a tubusy se plnily tekutinou. Umožňovaly mnohem delší pobyt v simulaci než v začátcích. Mikroviry v tubusu tělo nejen udržovaly v jeho středu, ale také masírovaly svaly a pokožku a hýbaly končetinami, aby klouby neztuhly. Celé tubusy se také daly podle potřeby sklápět. Zkvalitnily se i živiny v kapalině a odstranilo se promodrávání pokožky.
Svlékl jsem si oblečení, nasadil rychle helmu a vykročil za Zanem, který si už v tubusové sekci prohlížel holoprojekci našeho pacienta. Byl to malý, dosti obézní, starší muž neurčitého věku se zarostlou tváří a ochablou pokožkou. Na břichu a končetinách jsem si všiml několika jizev. Na levé ruce mu chyběl malíček.
Na síť byl připojen z malé orbitální stanice v Omionském hvězdném systému.
"Nemůžu si pomoct, ale je mi z něj na zvracení," zašeptal Zan tak tiše, abych ho slyšel jenom já. Protože jsem věděl jakými chorobami ten chlapík trpí, bylo mi ho spíš líto, ale při abstraktní představě, že se pohybuji uvnitř jeho těla, jsem i já cítil mírné znechucení. Nicméně jsem to nedal najevo a rychle změnil téma, protože jsem zahlédl přicházející Senyl.
"Chlapci, začínám vážně pochybovat, jestli s tou operaci chcete začít ještě dnes."
"Ale ano, ano, slečno Důsledná," odsekl Zan a otevřel uzávěr na tubusu chirurga-operátora. Zdálo se mi, že to zbytečně přehání. Na Senyl jsme byli závislí a kdyby se uvnitř něco stalo, bude dobré mít venku někoho, na koho se můžeme spolehnout.
Odsunul jsem uzávěr na svém tubusu a nasoukal se dovnitř. Rozzářila se poziční světla a zablikalo několik kontrolek. Z druhého tubusu mi kývl Zan.
"Rave, na shledanou v mikrosvětě toho dědy."
"Na shledanou, Zane," zamával jsem s bušícím srdcem. Senyl se kupodivu také usmála.
"Držte se tam dole, chlapci. Doufám, že mu pomůžete. Kdyby něco, jistíme vás tady zvenčí." Byl jsem jí za to povzbuzení vděčný a mrkl jsem na ni těsně předtím, než se zasunul uzávěr.
Během pár vteřin mě zaplavila speciální kapalina. Zadržel jsem dech, dokud mi nedosahovala nad hlavu, pak jsem vydechl a prudce se jí nadechl. Je potřeba provádět to co nejrychleji, abyste překonali nepříjemný pocit tonoucího člověka. Kapalina se dýchá hůř než vzduch a chvíli trvá, než si na ni plíce zvyknou. Mám za sebou skoro stovku operací, takže mám plíce už trochu vytrénované. Zapnul jsem spínač na helmě. Na ruce jsem ucítil tlak mikrovirů a v hlavě mi zazněl bezpohlavní hlas SImulačního POčítače:
"Vítám tě v síti VR. Momentálně probíhá kontrola tvých životních funkcí. Musím tě upozornit, že pokud tvůj zdravotní stav nebude uspokojivý, bude ti odmítnut přístup do simulace ve VR."
Byl jsem zvědavý, jak obstojí při kontrole Zan, s tím svým kocovinovým syndromem.
"Všechny důležité životní funkce tvého organismu jsou v normálu. Za několik okamžiků startuje simulace operačního prostředí pacienta v tubusu 1527NZ. V případě nouze stačí vyslovit moje kódové označení - SIPO. Přeji příjemnou operaci."
Přestože jsem měl oči stále otevřené, pohled se mi rozostřil a všechno zaplavila bílá mlha, která se postupně měnila v mlhu růžovou a nakonec v červenou. A potom, velmi pomalu, se z té mlhy začaly vynořovat obrysy velkého dlouhého tunelu s nepravidelnými pórovitými stěnami. Než jsem se vzpamatoval a rozsvítil přídavné reflektory, strhla mě s sebou obrovská, hučící masa červených a bílých krvinek a krevních destiček. Pod-le lokátoru jsem se nacházel v jedné ze sekundárních tepen, přivádějících do mozku okysličenou krev.
Nanochirurgie - nová metoda operování pomocí CHIRONů byla mnohem spolehlivější a progresivnější, ale protože byla relativně nová, nebyla ještě zcela doceněná a zatím nedosáhla stejného stupně důvěry jako klasické metody. Je pravda, že byla zároveň i dražší, ale při tak vysoké míře bezpečnosti a efektivity to nikoho nezajímalo. Princip byl jednoduchý. Do pacientova těla se na postižené místo injektáží zavedl CHIRON.
Měl tvar nepravidelného, proudnicově přizpůsobeného elipsoidu s množstvím přídavných nástrojů a zařízení jako například frézy, drtiče, řezáky, vypalovače a filtry.
Nebyl větší než 50 nanometrů, čili tisíckrát menší než šířka lidského vlasu. Jeho pohyb zajišťoval telekinetický pohon a ovládání telepatická jednotka. Všechno to byla zařízení vyvinutá zcela nedávno z artefaktů nalezených v Pásu. SIPO udržoval CHIRON v těle na injektážním místě v čekacím režimu, dokud se na něj přes telepatickou jednotku nenapojil chirurg-operátor.
Pacient i chirurg-operátor se nacházeli v tubusech pro VR, přičemž pacient mohl být na kterékoli stanici připojené do sítě. Jestliže to vyžadovala operace, nebo to nedovolovala povaha zdravotního poškození, nebyl pacient v tubusu, ale ve speciální antistatické konstrukci. Simulaci operačního prostředí pacientova těla včetně momentální polohy CHIRONu vytvářely ve VR neuronové biočipy neustálým prosvěcováním tubusu rezonančním skenem a přepočítáváním na výpočetních uzlech. Frekvence prosvěcování byla dostatečně vysoká na to, aby vznikl dojem

spojitého mikrosvěta a netrhaného pohybu.
Zdolával jsem nápor proudící krve, která laminárně obtékala moje lesklé tělo bez zbytečných turbulencí. Rozhlédl jsem se a hledal Zana. Lokátor ho nikde nezachytil, zato lokalizoval nanolaboratoř, plující krví někde za mnou.
Měla vlastní pohon, jednoduchou řídící jednotku a obsahovala zhruba tisíc nádržek, velkých asi jako špička velmi ostrého špendlíku, s obsahem 20 nanokubíků čehokoli proti bolesti, antibiotik, enzymů, hormonů, apod. V případě potřeby mohla namíchat vlastní směs. Byla to vlastně taková nanolékárna. Lokátor konečně zachytil Zanovu pozici.
"Zane, kde se pořád potloukáš? Máme spoustu práce," popíchl jsem ho.
"Ten přiblblý SIPO mě nechtěl pustit do simulace."
"Neměls toho vypít tolik. Jak se ti povedlo ho přesvědčit?"
"Nemusel jsem ho přesvědčovat. Zdraví pacienta má vždy vyšší prioritu. Musel ustoupit."
"V pořádku, tohle jsi zvládl. Teď ale budeme muset zvládnout tady tohle," ukázal jsem manipulátorem na kusy ztvrdlého vápníku a chuchvalce bílkovin, přichycené na stěně tepny. Zanův CHIRON profrčel kolem mne a zmizel v hloubi tunelu.
"Pohodička. Začni na tomhle konci, já to vezmu z opačné strany."
"Dobrý nápad." Vysunul jsem dvě frézy, několik drtičů a pustil se do vápníku. Zprvu to šlo ztěžka, pak se ale začaly uvolňovat čím dál větší kusy a my jsme rychle postupovali k mozku. Zan dokončil práci na svém úseku a nyní čelil proudu krve uprostřed tepny.
"Rave, omrknu to vpředu. Ty zatím pohlídej nanolaboratoř. Až ti dám znamení, vypustíš z ní 40 nanokubíků enzymu antisekretu Beta. Uvidíme, jak zareagují betaamyloidy."
"Spolehni se. Dokončím to tady a počkám na signál," zakýval jsem všemi drtiči na mizející Zanův CHIRON. Molekuly betaamyloidů se v mozkové tekutině srážely do lepkavých destiček, které ničily nervové buňky pacienta s Alzheimerovou chorobou. Antisekret Beta dokázal tento proces zvrátit.
Jedna fréza uvolnila několik příliš velkých kusů vápníku a drtiče je nestihly včas zachytit. Zaklel jsem.
"Zane, mám menší problém. Tvým směrem plave několik hrudek sraženého vápníku. Budeš muset spustit filtr, abys je dokázal zachytit."
"Právě propluly okolo mě. Předeženu je a nasadím filtr těsně před terciálním rozvětvením cév."
"Dělej co umíš, jen ať se nedostanou do mozku!" Při představě, co by tam mohly napáchat, se mi udělalo zle.
"Žádný strach, už je doháním," uklidňoval mě Zan. Atomární pavučinový dvoumembránový filtr dokázal z krve zachytit 99% škodlivých látek a zplodin látkové přeměny, které rozemlel na atomární prach, obalil ochrannou vrstvou a poslal dál krevním řečištěm. Ochranná vrstva mohla v případě potřeby vydržet i několik let. Většina prachu se vyloučila z těla močovými cestami.
Ohlédl jsem se po nanolaboratoři, ale místo ní tam plula nějaká velryba. V prvotním šoku jsem jen němě zíral na proměňující se simulaci. Balvany vápníku a chuchvalce bílkovin se změnily ve členité korálové útesy a trombocyty v hejno malých barevných rybiček, které se kolem mě mihly v duhovém záblesku. Vnímal jsem, jak se mi v tubusu tam venku rozbušilo srdce jako zvon, protože mi konečně došlo, co se děje.
Byly to projevy HLS.
SIPO nás měl okamžitě vyhodit ze simulace, ale nedělo se nic. Vytočil jsem pohon na maximum, zkontroloval tělomapu a vrhl se za přetvářející vlnou.
"Zane, okamžitě vyskoč ze simulace! Máme tu HLS!" zakřičel jsem do tmavé hlubiny rudého tunelu. Podařilo se mi dostihnout přetvářející vlnu.
"Kde by se tu vzala? A kdyby něco, jistí nás SIPO." Zanův klid mi drásal nervy.
"Zkus kontaktovat SIPO!"
"Nehlásí se, k sakru!" ozval se za okamžik Zan nejistým hlasem.
"Nedochází ti to? SIPO nám nepomůže, HLS ho odstavila. Musíme si pomoct sami!"
"Rave, musím osadit ten filtr, jinak je ten děda odrovnaný!"
"Kašli na filtr! Skoč ven přes autodestrukci!"
"Už jsem u rozvětvení…"
"Zane! Skoč!" křičel jsem strachem, zlostí a zoufalstvím.
Přetvářející vlna mě znovu dostihla. Nabrala už pořádnou rychlost. V dálce jsem zahlédl terciální rozvětvení. Tam někde byl Zanův CHIRON. Spoléhal jsem na jeho zdravý rozum a pud sebezáchovy. Nezbýval nám už žádný čas. Aktivoval jsem autodestrukci CHIRONu, která sloužila jako ochrana při ohrožení pacienta ve výjimečných situacích. Byl to v tuto chvíli jediný způsob, jak uniknout HLS. Vazebná pole, udržující pohromadě můj CHIRON, přestala působit a ten se rozpadl na soubory atomů těsně předtím, než dorazila vlna HLS a přetvořila je na molekuly slané vody v korálovém moři. V posledním záblesku přesměrovávaného vědomí jsem ještě zakřičel.
"Zaaaaneee…"
Potom se všechno ponořilo do uklidňujícího ticha. Srdce jsem cítil až někde v krku a v hlavě jsem měl vír, ze kterého mi bylo na zvracení. Zaostřil jsem pohled na průhledný uzávěr mého tubusu. Venku nikdo nečekal, a to bylo podezřelé. Počkal jsem, až se odčerpá kapalina a otevřel jsem uzávěr. Zbytky kapaliny v plicích způsobily, že jsem se pořádně rozkašlal, ztratil na nejistých nohou rovnováhu a doslova vypadl z tubusu na podlahu. Mé hlasité zaklení se rozlehlo celou tubusovou sekcí. Se zlým tušením jsem se rozhlédl. Všichni stáli u Zanova tubusu. Velká modrá kontrolka nad uzávěrem, která signalizovala připojení na síť VR, stále svítila. Na několik úderů srdce se mi zastavil dech. To prostě nemohla být pravda.
Jako první si mě všimla Senyl. V očích měla nefalšovaný smutek.
"Dělali jsme, co se dalo, Rave. Proti HLS jsme neměli žádnou šanci. Objevila se tu úplně nečekaně. Prošla všemi

ochrannými bariérami a než jsme stihli něco podniknout, byla pryč. I se Zanem."
Nepřítomně jsem se sebral a rozběhl se k Zanovu tubusu. Zbytek technického týmu se přede mnou rozestoupil.
Vrhl jsem se k uzávěru a začal do něho bušit pěstmi.
"Zane, proč ses na ten posranej filtr nevykašlal! Proč? Zane!"
Někdo mě zezadu popadl a odtrhl od tubusu. Bezmocně jsem klesl na kolena a rozplakal se…
Nemám nejmenší tušení, jak jsem se dostal do staničního baru. Čas jako by se zastavil. Objednal jsem dva silné drinky. Jeden pro mě a druhý pro Zana. Zanův jsem položil pěkný kus od sebe, ale nebyl jsem schopen vypít ani ten svůj.
Během krátké doby jsem ztratil už druhého důležitého člověka v mém životě.
První byla Tanea. Vzpomínka na ni mi připadala jako z minulého života. Bylo mi pětadvacet standardních let a učil jsem na lékařské škole lékaře, ze kterých se měli stát chirurgové-operátoři. Ne všichni se však jimi chtěli stát. Někteří chtěli operovat normálním způsobem, pomocí skalpelu, protože některé choroby a zákroky vyžadovaly právě tento typ operací. Neučil jsem technické předměty, týkající se obsluhy a práce s CHIRONy, ale pouze odborné lékařské.
Tanea pocházela z nějaké periferní stanice se zaostalým vybavením, kvůli němuž zemřel její otec. Jeho choroba vyžadovala zákrok pomocí CHIRONů, ale tento způsob byl tehdy teprve v plenkách a zároveň byl pro její domovskou stanici příliš nákladný, a z tohoto důvodu při zákroku klasickou metodou zemřel. Tanea se rozhodla, že tuto metodu vystuduje a bude s její pomocí zachraňovat lidi s chorobami podobného typu, jaká byla osudná jejímu otci. Tak se dostala do mé studijní skupiny.
Bylo jí osmnáct, měla dlouhé tmavě hnědé vlasy skoro do pasu, azurově modré inteligentní oči a vysoké čelo se sympatickou neposednou ofinkou. Byla velmi štíhlá, ale její chůze a gesta byly neuvěřitelně půvabné. Z jejího upřímného, hloubavého pohledu jsem se mohl při přednáškách zbláznit. Zalíbila se mi od prvního okamžiku, ale když jsem ji na seminářích poznal blíž a zjistil, jak je inteligentní, zamiloval jsem se do ní úplně. Bylo to neskutečné, ale přesně splňovala moje představy. Musel jsem se pořádně snažit, abych to dokázal utajit a aby to na mně nebylo na přednáškách znát. Ve škole platily přísné předpisy, mezi jiným důrazně zakazující vztahy mezi učiteli a žáky. Za porušení předpisů v tomto bodě byl většinou okamžitý vyhazov.
Jednou, na konci semestru, jsem studijní skupině zadal náročnější úlohu. Ale ne tak náročnou, aby bylo nutné ji konzultovat. Tanea však konzultaci potřebovala a tak jednou večer zazvonila u mě doma. Když jsem otevřel dveře a uviděl ji tam stát, zatočil se mi před očima svět. Rozpačitě jsem ji pozval do své kóje, kde vládl ukázkový nepořádek, protože posledních několik let jsem po jednom bolestivém rozchodu žil sám. Byla stejně napjatá jako já, ale dovedla to dobře skrývat. Čekal jsem, až mě seznámí s problémem, na který narazila, ale ona po chvíli nepříjemně dlouhého ticha začala pomalu hovořit o něčem, co mi vyrazilo dech a co mě nutilo smát se i plakat najednou.
Byla do mě zamilovaná, ale také to držela v tajnosti, aby mi nezpůsobila problémy. Nevěděl jsem, jestli ji za to mám poděkovat nebo ji proklínat, že si své city tak dlouho nechávala pro sebe. Ale byl jsem nesmírně šťastný. Právě v tom okamžiku jsem ji začal vnímat jako ženu a ne jako žačku. Vzal jsem ji do náruče a nekonečně dlouho jsme se objímali. Nic víc se mezi námi nestalo, to objetí nám úplně stačilo. Vyprávěli jsme si o všem možném i nemožném jako dlouholetí milenci. Věřím, že jsme mohli prožít noc plnou touhy a vášní, ale oba jsme podvědomě tušili, že tohle je důležitější, protože takové noci nám neutečou. Měla spoustu mateřských znamínek, která jsem určitě plánoval jednou všechny spočítat. Rozloučil jsem se s ní až k ránu a mezi dveřmi jsme si dali jemný, opatrný a něžný polibek…
Už jsem ji nikdy neviděl. Druhý den nepřišla do školy, zato tam na mě čekalo nepříjemné překvapení. Předvolání k disciplinární komisi ohledně porušení předpisů o vztazích mezi učiteli a žáky. Dodnes netuším, kdo mě tenkrát udal, ale tehdy jsem ještě neměl žádné obavy. Disciplinární komisi jsem řekl pravdu a stačilo jen, aby Tanea moje slova potvrdila na detektoru lži. Ona místo toho beze stopy zmizela. Nikdo nevěděl kde je, nikdo neměl ani ponětí, co se s ní stalo. Bylo po ní vyhlášeno pátrání, ale její zmizení mi přitížilo a výrazně ovlivnilo rozhodnutí komise v můj neprospěch. Vyloučili mě z učitelského sboru a přišel jsem o místo.
Hledal jsem Taneu s pomocí mých přátel, známých a taky na síti VR, ale zůstalo po ní doslova vzduchoprázdno. Později mě jeden vysoce postavený známý varoval, abych dal od Taney ruce pryč, protože byla podezřelá ze špionáže pro sateliťany a v jejím zmizení prý měla prsty Federální Ochrana.
Všechno se to seběhlo neuvěřitelně rychle a v jediném okamžiku jsem přišel o Taneu i o dobré zaměstnání. Nevěřím, že to udělala úmyslně, aby mi způsobila problémy nebo poškodila mé zájmy, ale asi se jí na to nebudu moci nikdy zeptat. I přesto jsem jí dávno odpustil. Nemohl jsem to neudělat.
Po této události jsem se stal pro všechny nepohodlným a nikde jsem nemohl sehnat práci. Konečně, po dlouhých měsících strádání, jsem zareagoval na jedinou nabídku, kterou mi sehnal přítel. Byla to právě práce chirurga-operátora. Své vědomosti a zručnost jsem zde mohl uplatnit zajímavým a často efektivnějším způsobem. Našel jsem si tu hodně přátel, hlavně jednoho z nich, Zana, který se mě ujal hned na začátku, když jsem měl na čele napsáno velkými zelenými písmeny "zelenáč" a všichni se se mnou báli pracovat. Jemu jedinému to nevadilo - možná i proto, že měl občas sebevražedné sklony.
Ale Zan tu nebyl. Jeho vědomí zůstalo uvězněno v jakési nekonečné smyčce HLS a možná se marně pokoušelo dostat ven. Bezmocně a vztekle jsem sevřel sklenici, kterou jsem držel v ruce. Ta pro Zana pořád stála jako němá výčitka přede mnou. Při pomyšlení, že ji nikdo nevypije, se mi sevřely útroby. Nenáviděl jsem se za to, že mám z HLS takový strach a že nedokážu jít Zana zachránit. Nenáviděl jsem se za to, že jsem v simulaci nepočkal trochu déle a nedohlédl na něj. Nenáviděl jsem se za to, jak jsem neschopný…
Nevím, jak jsem se dopravil do své kóje a netuším, jak jsem se dostal do postele. Po všech těch drincích, které jsem v baru nakonec vypil, mi určitě musel někdo pomoct. Ráno mě vzbudil automatický budík, který jsem si nastavil den předem. Na jednu stranu byl pro mě záchranou, protože mi přerval děsivý sen o HLS, ale jeho zvuk mi trhal neurony. V hlavě jsem měl absolutní apokalypsu. Chtěl jsem ho vypnout hlasovým povelem, ale vydal jsem ze sebe jen neurčité

zachroptění. To mě už trochu rozčílilo a zařval jsem na celou kóji. Budík se vypnul, ale místo toho se zapnula holovize. Rezignovaně jsem klesl zpátky do postele. V holovizi právě vysílali nějaké zprávy. Zbystřil jsem pozornost. Vypadalo to, že Federální Ochrana konečně vypustila nějaké informace o HLS.
"…podle posledních výzkumů HLS převládá teorie, že tento elektronický vesmírný virus je určitý druh DNA, ale bez stavebních kamenů - genů. Připomíná prázdnou mřížku, v níž jsou lidská vědomí ze simulace VR používána jako stavební prvky. Tato mřížka poté vytváří multimatrici vědomí, která může za určitých okolností fungovat jako duchovně-elektronická bytost. Vědci předpokládají, že takto vzniklá matricová bytost nebude agresivní, neboť její podstatu tvoří vědomí s mentalitou naší civilizace. V případě nouze by se dala zničit pouze za cenu násilného odpojení ze sítě VR a tudíž usmrcení těl v tubusech, jejichž vědomí jsou použita v matrici.
Zdá se, že radioteleskop na Perifry zachytil kukaččí vejce, které k nám přiletělo odněkud z hlubin vesmíru, od nějaké neznámé, staré anebo uměle vytvořené civilizace, jejíž vývoj postupoval poněkud jiným směrem než náš…"
Polil mě studený pot. Kam se to jen Zan poděl? Tenhle úryvek ze zpráv mi dokázal zvýšit už i tak nesnesitelné hromobití v hlavě a utvrdil mě v přesvědčení, že do sítě VR mě nikdo nedostane ani za milion kreditů. Vypnul jsem holovizi a chtěl skočit pod sprchu právě ve chvíli, kdy zapípal komlink. Chvíli jsem váhal, jestli ho mám zvednout, ale mohla to být Senyl s nějakou zprávou o Zanovi. Když jsem ho zapnul a opravdu se v něm objevila Senylina znepokojená tvář, zalapal jsem po dechu.
"Ahoj Rave. Vidím, že už jsi vzhůru. To je dobře, protože máme problém."
"Stalo se něco se Zanem?" Napětím jsem skoro nedýchal.
"Ne, Zanův stav se za posledních čtyřiadvacet hodin nezměnil."
"Tak o co jde? Ale upozorňuji tě předem, do simulace mě nedostaneš."
Senyl vzdychla. "Právě o to jde. Je tu jeden naléhavý případ a je nutné ho odoperovat, jenže všichni chirurgové-operátoři už operují v jiných simulacích." Nevěřil jsem vlastním uším.
"Cože?! Kde jsou?!"
"Jsi snad hluchý? Na síti! Vylepšili jsme ochranu, HLS by k nám už neměla proniknout."
"Tak vy jste vylepšili ochranu. To si děláš legraci, nebo si myslíš, že jsem blázen?! Víš, co si o té vaší ochraně myslím?"
"Rave! Jestli odmítneš operovat, můžou tě vyloučit z chiroperačního centra!"
"Pro mě za mě, ať mě vyhodí třeba z celé Nemocniční stanice. Dokud tu bude ta HLS, do simulace nevkročím."
"Ty ses zbláznil. Jestli tu pacientku nebudeš okamžitě operovat, zemře i s dítětem." Senyl byla zoufalá a já naštvaný, ale podařilo se jí vzbudit můj zájem.
"Jaké dítě? A jaká pacientka?"
"Jmenuje se Dinlarová, je v pátém měsíci a našli ji během požáru otrávenou vysoce toxickými zplodinami na jedné vojenské základně."
Jestliže se mi předtím zastavil dech, tak teď se mi zhroutil celý krevní oběh. Posadil jsem se do křesla a rezignovaně se zeptal:
"Jak se jmenuje celým jménem?"
"Tanea Dinlarová," odpověděla Senyl a když zaregistrovala můj zájem, rychle pokračovala: "Prý kdysi chodila na medicínu. Možná si na ni pamatuješ, když jsi tam učil."
Zůstal jsem zticha a Senyl čekala, přestože záleželo na každé vteřině. Vypadalo to, jako by se proti mně spikl sám osud. Tanea byla jediný důvod, který mě mohl přinutit k návratu do simulace. Pak jako by někdo cizí odpověděl mými ústy:
"Ano, znal jsem ji. Za okamžik budu na operačním sále."
Úplně jsem zapomněl na HLS a na to, že za chvíli půjdu do simulace, kde to může být nebezpečné. Najednou to pro mě přestalo být důležité. Veškerá moje pozornost se soustředila na Taneu. Přemýšlel jsem o tom, co dělala na vojenské základně, proč se celou tu dobu neozvala a že se jí na to, jak doufám, už velmi brzy zeptám. Uvažoval jsem o tom, s kým čeká to dítě, kdo byl první a komu mohla dát přednost přede mnou. Bylo to dost bolestivé uvažování.
Běžel jsem do operační haly co mi síly stačily a nejistá koordinace dovolovala. Nechtěl jsem přijít o Taneu podruhé. V hermetických clonách už na mě čekala Senyl a v běhu mi podávala helmu se slovy:
"Všechno je připraveno. Běž rovnou do tubusu!"
Chtěl jsem jí poděkovat, ale nedokázal jsem popadnout dech a tak jsem jen vrhl rychlý pohled na Zana, připomínajícího figurínu, a skočil jsem do svého tubusu. Senyl zavřela tubus příliš brzy a zasouvající se uzávěr mi skoro přiskřípl ruku.
Taneu snímal sken přímo na vojenské základně, kde byla nalezena. Byl to souboj s časem. Zatímco mě zaplavovala speciální kapalina, zapnul jsem helmu a počkal na SIPOvu kontrolu mých životních funkcí. Myšlenky se mi na chvíli přece jen vrátily k HLS. Tušil jsem, že Senylina ochrana, ať už je jakkoli dobrá, ji nezadrží. Chtělo by to něco atypického. Chtělo by to použít stejné zbraně, jako používala HLS. Něco mě napadlo.
"SIPO, kolik volných kapacit je momentálně k dospozici na celé síti VR?"
"Jedenáct výpočetních uzlů."
To by mohlo stačit, pomyslel jsem si. Rozvíjel jsem svůj nápad dál.
"Dokázal bys vytvořit simulaci operačního prostředí v simulaci?"
"Ano, ale budu muset značně zjednodušit struktury a děje za horizontem vnímání."
Pokud to přímo neovlivnilo simulaci, tak mě to nezajímalo.
"Kolik takových simulačních vrstev jsi schopen vytvořit?"
"S využitím všech volných kapacit a při maximálním zjednodušení asi několik milionů."
Uznale jsem hvízdl. Byl to šílený nápad, ale zároveň možná jediný způsob jak se chránit před HLS a nevystoupit ze simulace. Vytvořit si vlastní, zjednodušenou a plně kontrolovanou HLS.

"SIPO, vytvoříš jednoduchou, nezávislou ochrannou rutinu. Nastavíš ji tak, aby mě při ztrátě kontaktu s tebou okamžitě přesunula do další, hlubší simulační vrstvy. Pokud se ani tam neobnoví kontakt, přesouvání bude pokračovat až do jeho obnovení."
I když to bylo nebezpečné, odhadoval jsem, že hlubší simulační vrstvy byly jedinou možností, jak uniknout bez použití autodestrukce. HLS mohla přetvořit simulaci, ale intuice mi napovídala, že ne všechny vrstvy najednou. Jen postupně po jedné, od té nejvyšší. Doufal jsem, že než se dostane až ke mně, Senyl mě stihne vytáhnout.
"V pořádku, ochranná rutina je vytvořena a nastavena. V případě ztráty kontaktu se mnou nezávisle přesměruje tvoje vědomí do hlubší simulační vrstvy. Bude přitom využívat kapacitu volných výpočetních uzlů, které budou na síti VR právě k dispozici," nahlásil SIPO. Byl to pořádný vandalismus, protože NS měla na síť neomezený přístup, který jsem právě teď zneužíval. Mnoha lidem na síti asi způsobím hluboké vrásky, ale s tím se nic nedalo dělat. Neustále jsem měl znepokojivý pocit, že jsem na něco zapomněl, ale na dlouhé úvahy nebyl čas. Tanea umírala a já jsem byl na všechno sám.
"Jdeme na to, SIPO."
"Za několik okamžiků se spouští první simulační úroveň operačního prostředí pacienta v podpůrné konstrukci 235FK. V případě nouze stačí vyslovit mé kódové označení SIPO. Přeji příjemnou operaci," rozloučil se SIPO.
Zavřel jsem oči, aby mi zamlžený přechod do VR nenarušil křehký mír v hlavě. Pod víčky mi naskočil nezvyklý obraz obrovského prázdného prostoru, který se v dálce zužoval do velkého tunelu. Byl jsem v Tanee. Porovnal jsem tělomapu s lokátorem. CHIRON se nalézal na vnější straně dělohy. Někde poblíž měla plout i nanolaboratoř, ale zatím nebyla nikde vidět. Zapnul jsem pohon a nasměroval CHIRON ke vstupu do tunelu. Provedl jsem analýzu krve a živin, proudících do placenty. Vypadalo to špatně. Přestože se čerpání živin a výměna plynů uskutečňovala pronikáním skrze cévní stěny, což znamená, že krev matky omývá v placentě cévy pupečníku dítěte, které si potřebné látky z matčiny krve odčerpá, jed se už pravděpodobně dostal do krevního oběhu dítěte. Byl jsem zoufalý a čas běžel jako šílený. Konečně se ohlásila nanolaboratř, plavala daleko vpředu u vyústění pupečníkových cév. To mi vyhovovalo. Přikázal jsem jí vytvořit neutralizační látku proti jedu otravného plynu, vložit do nanobomb a vypustit ji do krevního oběhu dítěte. Nanobomby, velké deset až patnáct nanometrů, si cíleně, podle chemického složení, vyberou postižené buňky a jed v nich zneškodní. Bál jsem se, aby už nebylo pozdě. Krev proudící okolo mě do placenty nápadně ztmavla. Polekal jsem se, jestli tudy neproniká HLS, ale rychlý rozbor mé podezření vyvrátil. Jednalo se o nedostatek kyslíku v matčině těle. Musel jsem požádat o pomoc. "SIPO, spoj mě se Senyl!" "Tady jsem Rave! Co se děje?" Zazněl mi v hlavě Senylin znepokojený hlas.
"Spoj se přes síť s podpůrnou konstrukcí na vojenské základně a vstříkni pacientce alespoň šest kubíků o-nosičů. Kyslík je pod kritickou hranicí."
"Jako by se stalo."
"Díky Senyl."
O-nosiče měly vestavěny malé nanopumpy stlačující kyslík tak, že ho byly schopny unést až dvěstěkrát víc než normální červené krvinky. Prodral jsem se svalovinou dělohy a zamířil plodovou vodou k dítěti, abych v jeho tepnách nasadil pár filtrů a zamezil dalšímu pronikání jedu. Lokátor zobrazil krásného chlapce a mně se stáhly všechny vnitřnosti nad tím, že nejsem jeho otec. Z náhlého popudu jsem mu odebral několik kožních buněk a provedl analýzu DNA. Oddělil jsem Taneiny geny a ty, které zůstaly, jsem nechal SIPO porovnat s DNA bankou na síti VR. Musel jsem vědět, kdo je jeho otec.
"V bance DNA jsem nenašel vzorec, ke kterému by se hodila genová sekvence dítěte," oznámil SIPO. To se mi nezdálo. V bance DNA byly vzorce všech obyvatel Staničního systému.
"To není možné, musel jsi udělat chybu. Zopakuj ještě jednou celou analýzu a porovnání."
"Výsledek je stejný, žádný vzor DNA," dodal SIPO. Byla to záhada, moc mi to nešlo do hlavy a první, co mě napadlo, byla souvislost se sateliťany. Jejich vzory DNA na síti nebyly.
Můj CHIRON mezitím pronikl skrz pupečníkovou stěnu do cévního systému dítěte a osadil sedm filtrů tak, aby zamezil poškození mozku jedem, který se ještě z krve nevyloučil.
Ale ještě jsem musel zachránit Taneu.
Vyskočil jsem ven z dítěte průduškami a nosním otvorem a vrhl se ke stěně děložního svalu. Cestou jsem ještě provedl rozbor plodové vody na zjištění přítomnosti některých chorob. Po chvíli SIPO oznámil negativní výsledek. I když dítě nebylo moje, ulehčeně jsem si oddechl. Bylo zdravé. Připadalo mi to neskutečné, jako sen. Ještě před půlhodinou jsem neměl ani tušení, kde by Tanea mohla být, a teď ji tady mám i s dítětem. Musel jsem se nad takovou shodou okolností usmívat.
Dal jsem nanolaboratoři příkaz, aby se vrátila zpátky. Potřeboval jsem ji tady, na záchranu Taney. Pronikal jsem s CHIRONem tělesnou tekutinou k játrům. Jejich buňky musely otravou utrpět největší škody. Porovnal jsem si pozici s tělomapou a snažil se ve spleti orgánů najít nejkratší cestu k játrům, když náhle všechno zmatnělo, rozostřilo se a simulace začala být trhaná a nespojitá.
"SIPO, co se zase děje?" zeptal jsem se podrážděně.
Otázka zůstala bez odpovědi a mně to došlo.
HLS byla znovu tady.
Doufal jsem, že to ochranná rutina zvládne včas, ale simulace se zatím neměnila. Blížil jsem se k játrům, ale téměř jsem je nerozeznával. Celé operační prostředí bylo tak matné a rozostřené, že to vypadalo, jako bych se pohyboval nějakou stokou. Rozsvítil jsem všechny reflektory, ale nepomohlo to. Orientoval jsem se už pouze podle lokátoru. Hledal jsem v tom šeru nanolaboratoř, jenže v místech, kde podle lokátoru měla být, plavalo jakési velké, nedefinovatelné monstrum. Situace až děsivě začala připomínat minulou operaci se Zanem. Přikázal jsem nanolaboratoři opravit jaterní buňky.

Ochranná rutina to asi nezvládala, protože simulace se začínala pozvolna přetvářet. Vnitřní orgány se měnily ve skalnaté masivy a kosti a tělesné tekutiny v rozsáhlé lesy a pahorkatiny. Byla by to úžasně krásná krajina, kdyby to nebyla HLS. Uháněl jsem pryč od přetvářející vlny, ale bylo to zbytečné. Obklíčila mě. Čekal jsem až do posledního možného okamžiku, ale nedalo se už nic dělat. Zaklel jsem a aktivoval autodestrukci. CHIRON se rozpadl a já se propadl do tmy.
Unaveně jsem otevřel oči. Moje víčka vážila alespoň kilo. Počkal jsem, až se mi pohled zaostří a rozhlédl se. Senyl ani technický tým jsem nikde neviděl.
Něco nebylo v pořádku. Vůbec jsem nebyl v tubusu, ale na odpočívadle u vchodu do tubusové sekce. Na druhém odpočívadle seděl Zan a široce se na mě usmíval. Byl jsem úplně dezorientovaný a zmatený.
"Zane, jak se ti podařilo dostat z HLS?"
"Nepodařilo," usmíval se Zan dál. Nechápavě jsem na něj civěl. Přepadlo mě neblahé tušení.
"Takže jsme v HLS," konstatoval jsem šokovaně.
"Ano i ne. Ten tvůj nápad s vlastní HLS a ochrannou rutinou byl dobrý. Virová matrice tě nedokázala pohltit a tak tě do sebe začlenila celého i se všemi tvými simulacemi. Má to jen jednu malou chybičku. Zapomněl sis tam udělat zadní dvířka. Nedostaneš se ven a já ti nedokážu pomoct, protože ochranná rutina je mimo můj dosah."
"Zane, jsi to ještě pořád ty?" podíval jsem se mu podezíravě do očí.
"Ano i ne. Matricová bytost do sebe včleňuje jenom vědomí těch lidí, kteří hledají změnu, nebo kteří chtějí svůj život ukončit. Ja jsem byl asi jeden z nich. Teď se cítím spokojeně."
"Takže teď tvými ústy hovoří matricová bytost?"
"Ano, můžeš mě nazývat i takhle. Nemám ale kolektivní vědomí, nazval bych to spíš dokonalou symbiózou individualit." Nemohl jsem tomu uvěřit. Bylo těžké si přiznat, že Zan dopadl takhle.
"Kdybys měl tu možnost, začlenil bys do sebe i mě?"
"Ne, tvoje vědomí není vhodné. Obával ses zbytečně."
"Takže jsem volný?" zeptal jsem se s nadějí.
"Ne, jsi uvězněný ve své vlastní HLS. Ven se nedostaneš, protože ochranná rutina tě drží v nekonečné smyčce."
"Tomu nevěřím. SIPO mě přece může kdykoliv vyhodit ze simulace ven."
"Když jsem proti ochranné rutině bezmocný já, tak SIPO už vůbec nemá šanci. Můžeš se o tom přesvědčit."
"SIPO, jsi tady?" zavolal jsem nejistým hlasem. Zan se stále usmíval.
"Ano," odpověděl v mé hlavě bezpohlavní hlas. Trochu jsem si oddechl.
"Ve které simulační úrovni se nacházím?"
SIPO neodpověděl a na chvíli zavládlo ticho. Už jsem chtěl otázku zopakovat, když se ozval:
"Nedokážu to určit." To mě mírně vyvedlo z míry. Zakřičel jsem na něj:
"Jak to, že to nedokážeš určit? To není možné."
"Hranice mezi simulačními vrstvami jsou nejasné. Nerozeznám dokonce ani přechody mezi úrovněmi," odpověděl klidně SIPO.
"Ksakru!" ulevil jsem si. "Dokážeš mě vůbec odtud dostat ven?"
"Ano." Triumfálně jsem pohlédl na Zana a přikázal SIPOvi:
"Ukonči simulaci a přenes mě do reálné skutečnosti." Zan se nahlas rozesmál.
Nechápavě jsem se po něm podíval a obklopila mě tma.
Všechno mě bolelo. Ležel jsem na zemi v kaluži speciální kapaliny před napůl otevřeným uzávěrem mého tubusu. Nedaleko mě ležel v podobné kaluži Zan. Ztěžka dýchal a občas zasténal. Jeho tubus byl řádně poničený. Chtěl jsem se ho zeptat, jak na tom je, ale on jen sotva srozumitelně zachrčel:
"Rave, i tohle je jen simulace, a ne zrovna nejšťastnější…"
Úplně potichu, se srdcem v krku a nervy napjatými k prasknutí jsem zašeptal:
"SIPO, jsi tady?"
"Ano," odpověděl klidně SIPO. Nedostávalo se mi dechu ani slov. Myšlenky se mi zastavily.
"Vyhoď mě ven!" zakřičel jsem na celou tubusovou sekci…
Prošel jsem několika stovkami simulací. Alespoň myslím, protože po první stovce jsem je přestal počítat. Každá se něčím lišila. V jedné byla mrtvá Tanea i dítě, v jiné jen Tanea nebo jen dítě. V další mělo dítě poškozený mozek. V následující měla zase poškozený mozek Tanea. V nějaké jiné na tom byl podobně pro změnu Zan. Kombinací a možností bylo nepřeberné množství…
Nejprve jsem se za každou cenu snažil dostat ven a přecházel jsem mezi simulacemi jako šílený, ale matricová bytost měla pravdu. Vytvořil jsem si dokonalé vězení bez možnosti úniku. Postupně jsem si začal hledat simulaci s co nejlepšími podmínkami.
Nakonec jsem jednu našel. Je to ta, ve které žiji svůj simulovaný život teď. Připouštím, že někde dál, v hlubší simulační vrstvě, může být ještě nějaká lepší, ale taky nemusí.
V mém světě žijeme s Taneou šťastně a zatím máme dvě krásné děti. Chlapečka a holčičku. V poslední době intenzivně pracujeme na třetím potomkovi.
Stálému zdraví se těší i Zan. Oženil se a má dceru. Nejsem si tím zcela jist, ale myslím si, že je spokojený.
Přestože vím, že tento svět je simulovaný a nereálný a kdykoliv ho může někdo zrušit nebo odpojit mé tělo ze sítě, což se kupodivu zatím nestalo, vždy jsem snil o místě, kde bych byl šťastný.
Vždycky jsem toužil žít někde, kde bych chtěl zůstat navždy…

Juraj

Červenák

Autor, kterého není potřeba českému publiku dvakrát představovat. Jako první se rozhodl vykašlat na nějaký patriotismus a vydávat knihy přímo v češtině. Jistě, roku 1994 to pod takovým ryze slovenským jménem ještě příliš nešlo, a proto jeho první knihy "Conan a stíny Hyrthu" a severská fantasy "Tollrander - Klenot zakletého čaroděje" vyšly pod pseudonymy Thorleif Larssen, resp. George Callahan. Larssena se Ďuro ještě delší dobu nevzdal, pod touto značkou publikoval knihy "Conan nelítostný" (2000), "Conan a svatyně démonů" (2002) a "Conan a dvanáct bran pekla" (2004). Té poslední však předcházela první kniha, kterou oficiálně napsal Juraj Červenák - "Černokněžník - Vládce vlků" (2003). V ní se českému publiku představuje černokněžník Rogan, jehož další osudy mapují romány "Černokněžník - Radhostův meč" (2004), "Černokněžník - Krvavý oheň" (2005) a sbírka povídek "Černokněžník - Válka s běsy" (2006). Rok 2007 započal ve velkém stylu - hrdinskou fantasy z východní části Evropy "Bohatýr I - Ocelové žezlo". Na kontě má i knížečku příhod Marka Stonea "Svatá válka" (2006).
Ďuro se poprvé ve Fantázii jako autor (a společně s ním i Rogan) objevil v čísle 2. Do této antologie jsme však pro vás vybrali splatter z čísla 11, který stejně jako mnohá další jeho díla v časopisech a antologiích dokazuje, že se v menších útvarech dokáže pohybovat i v o mnoho různorodějších prostředích, než jsou světy meče a magie.

Deštivá noc
v Boot Hillu
Zbraně najednou utichly, ale dunivá ozvěna střelby ještě několik vteřin vibrovala místností a rozechvívala mi ušní bubínky.
Ve vzduchu voněl spálený střelný prach. Někdo by možná nakrčil nos a nazval to smradem, ale mě to vonělo jako faráři kadidlo. Z Krásky a Bestie se kouřilo jako z komínů parníku někde na Mississippi. Hlavní čtyřiačtyřicítky jsem si nadzvedl střechu klobouku a pozorně se rozhlédl.
Malými okýnky, typickými pro mexické domy, dopadaly dovnitř šikmé sluneční paprsky. V jejich ostrém světle jako roje dovádivých mušek poletovaly částečky prachu, zvířeného padajícími těly.
Mrtvol bylo dohromady sedm. Ležely mezi převrácenými stoly a rozbitými židlemi, v hromadě střepů pod strženou policí s hliněným nádobím, u výčepního pultu. Krev, která z nich prýštila a naplňovala škvíry mezi prkny na podlaze, se rychle obalovala prachem. Z bílých zdí, zjizvených hlubokými stopami po kulkách a brocích, se odlupovala omítka a stékaly čůrky tmavnoucí krve.
Zdálo se, že je po všem. Celá přestřelka netrvala déle, než by jeden stačil říct: "Půjdete se mnou, živí nebo mrtví."
Rychle vydělané peníze, přesně jak to mám rád. Nacvičeným pohybem jsem protočil Krásku na prstu, pažbou si odhrnul z boku plášť a zasunul revolver do naolejovaného pouzdra. Zalomil jsem Bestii, vytáhl z ní prázdné nábojnice - dutě kleply o podlahu - a vyměnil je za nové. Jedno trhnutí zápěstím a upilované hlavně s cvaknutím skočily na své místo.
Překročil jsem mrtvolu - podle zbytku obličeje, co jí zůstal po zásahu z brokovnice, jsem ji identifikoval jako Kojota Willyho, vůdce bandy - a přistoupil jsem k pultu. Na jeho přední části přibylo pár děr lemovaných ostrými třískami. Doufal jsem, že kulky, které to způsobily, neprovrtaly i hostinského. Vrhl se za pult, jen co jsem překročil práh hospody.
"Žiješ, amigo?" zaklepal jsem Bestií na poškrábané dřevo.
Z druhé strany se nejdřív vynořily dvě zdvižené ruce, za nimi pleš orosená potem a nakonec snědý, vousatý obličej.
"Nestřílet, seňor, prosím, já nic nevidět a neslyšet…"
Byl jsem vážně rád, že jediná újma, kterou utrpěl, byly mokré kalhoty. "Nalij mi tequilu, hombre."
To byla řeč, které rozuměl. Vyskočil, postavil přece mne hliněný kalíšek a mírně roztřesenou rukou ho naplnil z proutím opleteného demižonu.
"Gracias." Alkohol pekelně štípal, po pěti dnech trmácení rozžhavenou pouští jsem měl rty popraskané jako vysušené bahno na březích Rio Pecos. Ale i tak mi panák udělal dobře.
"Co seňor ještě přát?" Byl ztělesněná úslužnost. Ale nechovejte se zdvořile tváří v tvář skoro dvoumetrovému gringovi, který je od hlavy až k patě oblečený v černém jako velký krkavec a v ruce drží brokovnici.
"Mačetu."
"Ee?" vyvalil oči. "Já nerozumět…"
"Ale rozumět. Nemáš tady snad mačetu? Myslel jsem si, že každý Mexičan vlastní mačetu."
"Ale… na co seňor mačeta potřebovat?" Polkl naprázdno a podvědomě se jednou rukou chytil za hrdlo.
"Na těch sedm je vypsaná odměna," vysvětloval jsem mu trpělivě. "Ale ne tady. V Arizoně. Na téhle straně hranice mi za ty mršiny nikdo nezaplatí ani dolar. A nebude to jen proto, že tady cálujete jinou měnou."
Trochu se mu ulevilo. "Och, já rozumět, seňor. Vy potřebovat důkaz. Ale… Na co mačeta…?" Vzápětí pochopil a ohryzek mu zase poskočil nahoru a dolů. "Caramba!"
"Správně. Nebudu přece na sever táhnout sedm mrtvol."
Zřejmě usoudil, že nebude klást další otázky, protože odpovědi se mu ani trochu nelíbily. Sehnul se a zašátral rukou pod pultem.
Varovalo mě tiché zachrastění za mnou.
Střepy z hliněných džbánů.
"Tady být mačeta, seňor…" vykoukl hospodský zpoza pultu.
Popadl jsem Bestii a vrhl se stranou. Přímo jsem slyšel dokonalý souzvuk cvaknutí spouště a kohoutku.
Zaduněl výstřel.

Kulka proděravěla cíp pláště, vlajícího za mnou jako nějaká pirátská vlajka, roztříštila kalíšek s tequilou a trefila chudáka krčmáře přímo doprostřed čela. Zátylek mu i s většinou mozku odlétl mezi hrnce a pult zacákala krev.
Zdálo se mi, že padám nepřirozeně pomalu, jako by si zemská přitažlivost odskočila na polední pauzu. Ještě ve vzduchu jsem se otočil a ruka svírající Bestii se vymrštila vpřed jako rozzuřený pes na krátkém řetězu. Stiskl jsem spoušť. Pravá hlaveň brokovnice se zuřivým zařváním vychrlila smršť olova.
Bandita, zvedající se ze střepů rozmlácených džbánů, právě palcem natahoval kohoutek svého koltu. Výstřel padl, ale už ne jeho přičiněním. Broky ho totiž zasáhly do předloktí a utrhly mu ruku, jako by byla z papíru. Revolver i se zbytkem končetiny svírajícím pažbu dopadl na podlahu a vypálil.
Gravitace se vrátila do práce. Práskl jsem sebou na zakrvácená prkna.
Kulka z koltu vytrhla spršku třísek z jedné židle, s pronikavým zabzučením se odrazila od zdi a pleskla do mrtvoly Kojota Willyho půl metru přede mnou. Nebýt Willyho mršiny, pravděpodobně bych ji schytal přímo do ksichtu. To mě naštvalo.
O nešťastné smrti hostinského ani nemluvě.
Zvedl jsem se na nohy a zběžně si oprášil plášť. Pak jsem přešel k banditovi. Seděl se zády opřenými o zeď, vydával nesrozumitelné zvuky a vyvaloval bulvy na pahýl své pravačky. Z broky rozsekaného masa trčela rozštípnutá kost a tepna do dálky chcala krev. Byl už prakticky mrtvý, nemusel jsem na něj plýtvat municí. Jenže jak už jsem řekl, vážně mě vytočil.
Bestii jsem mu přiložil skoro až k břichu. Obrátil ke mně idiotský pohled, jako by nechápal, co to dělám. Stiskl jsem spoušť. Musel jsem na toho chlapa zapůsobit důvěryhodným dojmem, protože si přede mnou doslova vylil nitro. Skoro rozpolcené tělo s vlhkým zvukem kleslo na podlahu. Usmíval jsem se. Sice mi to svinstvo, co z něj vystříklo, zaneřádilo boty, ale cítil jsem velké zadostiučinění.
Pak jsem konečně vytáhl z kapsy u košile cigáro, strčil si ho do koutku úst a probudil k životu zápalkou rozškrtnutou o desku převráceného stolu. Labužnicky jsem vtáhl kouř.
Měl jsem pocit, že jsem odvedl kus pořádné práce.
*
Tady na čáře mezi Sonorou a Arizonou je déšť zřídkavější než kněz v bordelu - i když, znal jsem jednoho faráře z Tucumcari v Novém Mexiku… No, to je jedno. Jak říkám, v pohraničí prší jen párkrát do roka. Jenže když už k tomu dojde, tak to pak stojí za to. Přesně jako s tím velebným pánem z Tucumcari. Když zašel do Růžové Cathy a vlezl do postele s nějakou dvanácti, maximálně třináctiletou Indiánkou, jeho hýkání bylo slyšet až do saloonu naproti přes ulici. V tu chvíli pianista musel přestat hrát, všichni nastražili uši a chlapi uzavírali sázky, kolikrát páter zakřičí to své "hýýýha!". Prohrál jsem tehdy pěkných pár zelených, protože jsem ho trestuhodně podcenil.
Ale abych pořád neodbočoval: liják v těchhle oblastech je hotová apokalypsa. Řeky - hlavně ty, co se zrovna chystáte přebrodit - se naplní valícím se bahnem, které má dost páry na to, aby s sebou vzalo i vrchovatě naložený vůz s volským čtyřspřežím. Cesty a ulice - hlavně ty, po kterých zrovna spěcháte na sever s vidinou štědré odměny a následného přívalu ženských a chlastu - se změní v blátivé pasti, připravené zhltnout vašeho koně až po břicho. Nemluvě o tom, jak příjemné je cestovat v sedle, když se vám z klobouku na záda a odtamtud na zadek valí hotový Waterwheelský vodopád.
Když už to trvalo půl dne, měl jsem toho plné zuby. Takže určitě chápete, jaká byla moje radost, když se z hnusné směsi lijáku a padajícího soumraku přede mnou najednou vynořila popraskaná cedule se sotva čitelným nápisem BOOT HILL. Měl jsem chuť začít mávat kloboukem, střílet z Krásky do vzduchu a juchat při tom jako nějaký debilní kovboj. Znal jsem to tady. Boot Hill bylo nepříliš lidnaté městečko pár mil severně od hranice, kde se dobře dařilo hlavně pašerákům, hazardním hráčům, štětkám a barmanům. Všichni tady táhli za jeden provaz - i když to laso bylo občas přehozené přes větev košatého mesquitu za městem a ve smyčce na jeho opačném konci kopal nohama nějaký nepřizpůsobivý pitomec. To se ale moc často nestávalo; v Boot Hillu považovali zákon za zbytečný luxus, o kterém z doslechu věděli, že komplikuje životy občanů v jiných městech. Dokonce si za šerifa zvolili chlápka, na něhož prý byla v Texasu vypsána odměna 700 dolarů kvůli vyloupení dostavníku společnosti Wells Fargo.
Hádáte správně. Měl jsem to tu rád.
*
Sotva jsem minul ceduli, Raven se najednou zastavil a hlasitě zafrkal. Z mokrého šera přede mnou vyběhla drobná postava. Instinktivně jsem sáhl po Krásce. Postava jen tak tak že neskočila vraníkovi pod kopyta. Vystrašeně vyjekla - žena? - a nohy jí podklouzly na mazlavém blátě. Nebýt toho, že se pohotově zachytila rukama, byla by se jak dlouhá tak široká natáhla do řídké břečky. Bleskově se narovnala a vrhla na mne pohled plný obav.
Do pahorků někde za mnou udeřil blesk. V jeho bledě fialovém světle se na kratičký okamžik zaleskly ženiny vytřeštěné oči. Civěly z tmavého obličeje lemovaného hřívou kučeravých, jako smůla černých vlasů. Černoška byla hodně mladá, určitě jí nebylo víc než sedmnáct let. Hned jsem pustil pažbu remingtonu.
Vzápětí si dívka vykasala sukně a rozběhla se někam doleva.
"Hej!" zavolal jsem za ní, ale můj hlas pohltilo dunění hromu.
Byl jsem z toho paf. Místo, ke kterému černoška tak zběsile utíkala, jsem si dobře pamatoval. Vlevo od cesty se zvedal nepříliš vysoký písčitý pahorek. Jako poslední vlasy na holé hlavě z něj trčely kříže a náhrobky. Byl to místní boot-hill, holínkový kopec. Tak se v těchto končinách říkalo hřbitovům, protože tam většinou pochovávali ty, co zemřeli obutí. Zdejší boot-hill byl obzvlášť malebný. Na temeni kopce se tyčil uschlý strom, který zdejší hrobař, evidentně velký vtipálek, ověšel lebkami ze starých, znovu otevřených hrobů. Díky tomu strom vypadal jako nějaký indiánský totem a hřbitov jako pohanské pohřebiště. Zvěsti o něm se šířily do všech světových stran a ne nadarmo po něm pojmenovali celé městečko.

Ale proč v tomhle proklatém nečase a navíc za soumraku běží nějaké černé děvče zrovna na to strašidelné místo, to mi nešlo do hlavy.
Každopádně jsem teď neměl v úmyslu to zjišťovat. Momentálně jsem se chtěl jen posadit pěkně do tepla a propláchnout si hrdlo pořádně ostrou whisky.
Pobídl jsem Ravena.
*
"Hej, co je tenhle zač?" pronikl šuměním deště skřípavý hlas, na můj vkus zatraceně málo přívětivý.
Už to podivné setkání s černou dívkou mi naznačilo, že v místním deštivém ovzduší visí problémy. Když mi na ulici lemované dřevěnými průčelími domů zatarasil cestu asi patnáctihlavý houf ozbrojených chlapů s petrolejkami a lampami v rukou, předtuchy se rozplynuly a nahradila je skálopevná jistota.
"Čumte na to!" zablábolil někdo. "Celý v černém, na vraném hřebci… Vypadá jako Satanáš!"
"Spíš jako Smrtka, haha, nevidíš, jak je vysoký a kostnatý?!"
"Kreténi, radši se mu podívejte do ksichtu, jestli nemá černý i ten! A pokud jo, rovnou ho oběsíme i s tou kurvou!"
"Držte huby!" zaduněl autoritativní hlas. K Ravenovi přistoupil robustní chlap s hrudí jako kotel lokomotivy a tváří pokrytou mírně prošedivělým porostem. V jedné ruce držel winchestrovku, ve druhé kahanec. Jeho světlo proměnilo vodu, crčící mi z klobouku, v čůrky tekutého zlata.
Vzápětí se ze sudovité hrudi vydralo dunivé zachechtání.
"Vy musíte být slepí jako krtci!" zahulákal na chlapy. "Vždyť je to Chřestýš. Chřestýš Callahan!"
Odhodlané hulákání se zlomilo. Zatímco před chvíli se ti tupci překřikovali jeden přes druhého, najednou se každý z nich snažil, aby ho bylo slyšet co nejmíň.
"Zdravím, šerife Hawksi," pozdravil jsem kolohnáta kývnutím hlavy. "Co to tady organizujete? Lynčovací večírek, nebo výroční boothillské bahenní zápasy?"
"Ten první odhad byl lepší, Chřestýši," zabručela hlava zákona. "Hledáme jednu černou čubku. Tadyhle Billymu Wayneovi pořádně upravila fasádu…"
Střelil jsem pohledem po šlachovitém třicátníkovi, který měl levou tvář rozříznutou od koutku oka až k bradě. Obvaz, kterým mu někdo ránu narychlo ošetřil, už byl dočista nasáklý krví. Billy Wayne zlostně koulel očima a cenil zkažené zuby.
"…ale včas zdrhla, prašivina," pokračoval Hawks. "Jen co ji chytíme, dostane karabáčem po těch svých špinavých černých zádech a pak na strom s ní!"
Způsob, jakým fungovala boothillská spravedlnost, mě odjakživa fascinoval.
"Nezahlédl jsi ji náhodou, Chřestýši?" zeptal se šerif.
I když by mnozí mohli tvrdit, že jsem bezzásadový člověk, nějaká pravidla přece jen dodržuju. Například se řídím heslem: Nikomu nepomáhej, pokud z toho nic nemáš, a už vůbec ne, když tím někoho jiného dostaneš do průšvihu.
"Ani náhodou," zavrtěl jsem hlavou. Šerif pokrčil rameny a obrátil se k chlapům, aby jim přikázal pokračovat v hledání.
Rychle jsem dodal: "Na vašem místě bych se na to vykašlal. Padl soumrak, za pár minut bude tma jako v pytli, a když si k tomu přidáte ten proklatý liják, ech… Za těchhle podmínek člověk nenajde ani vlastní prdel. O tu černošku bych neměl strach. Neuteče daleko. Široko daleko není nic, jenom pustina. Pochybuju, že se vůbec odváží vzdálit od města. Věřte mi, bude schovaná někde nablízku, v nějaké stodole nebo kůlně. Stačí si počkat, až vyleze, a pak si s ní můžete užít."
Hawks se na chvíli zamyslel, a potom vážně přikývl. "To zní docela rozumně, kámo. Co vy na to, chlapi?" otočil se k ostatním. "Nevrátíme se do sucha a do tepla? V téhle bouřce vážně nemá smysl čenichat po té černé kůži. Blýskavice je čím dál blíž, ještě kvůli té štětce někoho trefí blesk a usmaží mu zadek. Rozhlídneme se po ní, až se počasí umoudří."
Z houfu se ozvalo souhlasné mručení. Jen Billy Wayne znovu zakoulel očima a zuřivě se zašklebil, až mu zpod obvazu vytekla čerstvá krev.
"To teda ne!" zakrákal. "Liják neliják, nestrpím, aby tady ta dehtová tlama pobíhala, zatímco mě přes díru v ksichtě táhne na zuby! Musíme ji dostat a stáhnout z kůže!"
Nikoho tím nepřesvědčil. Billy Wayne očividně nepatřil mezi kandidáty na titul nejpopulárnějšího občana Boot Hillu. Déšť už dávno zchladil horké hlavy, chlapi vystřízlivěli a chtěli se co nejrychleji vrátit ke sklenicím. Na nějaké děvce, co tomu otrapovi upravila vizáž, jim přestalo záležet.
"Pro dnešek ruším pátrací akci!" uzavřel to šerif Hawks. "Počkáme do rána. Ty, Billy, jestli na tom trváš, si můžeš tu špínu hledat dál."
"Jenom si dej pozor, aby ti neufikla i něco jiného!" zakřičel někdo z davu.
"Kdo to řekl?" vyštěkl Wayne. "Slyšíte, čuráci? Kdo to řekl?"
Ale to už se všichni hrnuli zpátky k prosvětlené budově, před níž se na dvou řetězech pod čelní stříškou houpala deska s nápisem SALOON U BEZRUKÉHO PISTOLNÍKA.
Docela mě překvapilo, jak snadno se dá zmanipulovat banda idiotů. Možná bych se měl dát na politiku.
Pobavený tou představou jsem klusal ke stáji na dolním konci ulice. Myšlenky mi zase zabloudily k na smrt vystrašené černé dívce a ke hřbitovu. Ještě pořád mi to nedávalo žádný smysl. A to mě žralo. Jenže zase ne tolik, abych se vzdal úmyslu zajít na skleničku.
*
"Mizerné počasí," zabručel jsem, sundal si z hlavy vodou nasáklý klobouk a prsty si prohrábl mokré vlasy.
Bezruký pistolník byl hostinec jako každý druhý. Tucet stolů, barový pult s velkým zrcadlem, malé pódium, na němž za vrzání houslí vyhazovaly nohama a natřásaly kozama obstarožní macaté běhny, a schodiště vedoucí do patra, do království všech možných i nemožných potěšení. Tlustého barmana i podvazky předvádějící děvky očividně potěšilo,

že se chlapi zase vrátili k pití a osahávání třaslavého masa. Vlastně mi zaměstnanci saloonu mohli být vděční, že jsem jim přihnal zpátky zákazníky.
"Mizerné je pro tuhle katastrofu slabé slovo." Hawks do sebe kopl panáka pančované brandy a pohodlně se rozvalil na židli, až opěradlo nebezpečně zapraskalo. "Dlouho ses tu neukázal, Chřestýši. Odkud vlastně jedeš? A co máš, sakra, v tom pytli, co s sebou pořád taháš? Cítím nějaký podezřelý smrad. Snad v tom nenosíš špinavé prádlo?"
Mrkl jsem na vak, uložený pod stolem.
"Ne," ušklíbl jsem se. "To je Kojot Willy a jeho kumpáni. Našel jsem je v jedné zablešené mexické díře tři dny jízdy jižně odtud."
Ticho se šířilo saloonem jako vlna po jezeře, do jehož středu někdo hodil cihlu. Ztuhl jsem s panákem přiloženým ke rtům. Hned mi došlo, že jsem to řekl moc nahlas a že se to dostalo k uším, ke kterým se to dostat nemělo.
"Do prdele," povzdechl si Hawks do hrobového ticha. "Tohle vypadá na problém, Chřestýši."
Přelétl jsem saloon ostražitým pohledem. Okamžitě jsem zjistil, kdo bude zdrojem těžkostí. Zpoza stolu, u kterého se mastil poker, se začal zvedat menší, ale lasicovitě pružný chlapík se směšným tvrďákem na hlavě. Ani mi ho nemuseli představovat. Ta podoba přímo bila do očí.
"Tohle si navždycky zapamatuju," řekl s pohledem upřeným do karet ve své ruce. Obličej měl jako z kamene a oči prázdné - buď to byl skvělý hráč, nebo úplný pitomec. "Dvě sedmičky a dvě královny. Vždycky, když dostanu do ruky tyhle dvojice, v duchu uctím památku svého bratra, zamordovaného nějakým zkurveným lovcem hlav."
Zahrkaly židle a prostor mezi mnou a lasicí se začal vylidňovat.
"Poslechni, Sturgesi," zkusil to Hawks, ale pro jistotu zvedl ze stolu láhev s brandy a rychle se ode mě odtáhl, "možná by stálo zato ještě to zvážit. Tohle je totiž Callahan. Chřestýš Callahan. Vsadím se, že už jsi o něm slyšel."
"To si piš," přikývl Stuges a položil karty na stůl. "Doneslo se mi, že prý není zrovna rychlý."
Uznávám, že tahle zvěst měla něco do sebe.
Sturges tasil. Byl fakticky jako blesk, novoučká čtyřiačtyřicítka se v té rychlosti doslova změnila v lesklou šmouhu. Zaduněl výstřel. Kulka vyryla brázdu do stolu asi deset palců od mého lokte. Ve vzduchu zavířily třísky.
Hodil jsem do sebe panáka. Ta brandy nebyla nic moc.
Sturges podruhé stiskl spoušť. Kulka mi zabzučela kolem levého ucha. Položil jsem skleničku a sáhl po remingtonu. Sturges zanadával, popadl kolt oběma rukama, zvedl si ho k očím a pečlivě zamířil. Venku se zablesklo a okny do nálevny zazářilo namodralé světlo.
Kráska si znechuceně odplivla. Sturges najednou ztuhl, spustil ruce a překvapeně se podíval na kouřící revolver. Nedokázal pochopit, proč se netrefil. Chvíli tam stál, zatímco mu z díry uprostřed hrudi v pravidelných intervalech tryskala krev, a pak se svalil obličejem na stůl. Kruhová deska vystřelila do kolmé polohy a Sturgesovo padající tělo zasypaly mince, bankovky, žetony a karty.
O rychlém tasení se toho napovídalo spousta. Kecy. Kámoš Wyatt Earp, co dělá šerifa v Dodge City, by vám potvrdil, že na rychlosti hovno záleží. O dost důležitější je mít přesnou mušku.
*
Kouř se pozvolna rozplýval. Saloon opět zahučel, hosté se vraceli na svá místa, housle zaskřípaly, štětky rozvibrovaly šunky. Hawks se přisunul zpátky ke stolu a z flašky, kterou pořád chránil ve své medvědí tlapě, doplnil svou i moji sklenici. Láskyplně jsem zasunul Krásku do pouzdra a chopil se drinku. Po očku jsem sledoval hráče pokeru, jak svého spolustolovníka Sturgese vlečou za ruce a za nohy ke dveřím. Táhla se za ním krvavá čára.
"Beztak to byl falešný hráč a oškubal zdejší chlapy o nekřesťanské peníze," utrousil šerif a tím celý incident oficiálně uzavřel. "Nebyla na něj vypsaná odměna?" Vždycky jsem se snažil uvažovat pragmaticky. "Myslím že jo," pátral Hawks v paměti. "Ale nic extra. Maximálně dvě stě dolarů." "Lepší vrabec v hrsti… Nenašla by se tu mačeta? Nebo aspoň sekáček na maso?" Hromotlucký muž zákona se zachechtal. "Žádný strach, na jeho makovici máš plné právo, nikdo ti ji nevezme."
Usrkl jsem si ze sklenice. Ta brandy vážně chutnala, jako by s ní někdo vydezinfikoval hnisající ránu. "Tak jak to vlastně bylo s tou černoškou?" nadhodil jsem ledabyle.
"Aby ji lepra sežrala, kurvu černou," odplivl si Hawks na podlahu. "Přišla sem před dvěma týdny v zásilce masa z New Orleansu, i se svou starší sestrou. New Orleans je prý teď nóbl město a v bordelech jsou v módě Evropanky a šikmoočky. O černošky přestal být zájem, a tak je posílají pryč. Ty dvě přivezli k nám."
Pozoroval jsem slinu, co se mu zachytila ve vousech pod spodním rtem a pomalu se plazila dolů, zanechávajíc za sebou lesklou stopu jako slimák.
"Všechno bylo OK, negerky držely huby a poslušně podržely každému, kdo měl zájem. Až do dnešního odpoledne. Billy Wayne," kývl hlavou ke kostlivci, který stál u pultu a házel do sebe jednu whisky za druhou, "vydělal docela slušný prachy na dodávce starých rezavých sharpovek pro jednoho z těch samozvaných mexických generálů, co rabování a podřezávání krků nazývají revolucí. S nacpanýma kapsama přicválal do města a když se doslechl, že do bordelu dorazilo nové zboží, dostal chuť na tmavé masíčko. A protože měl vážně dost prachů, vzal si na pokoj obě sestry. Nejdřív začal obdělávat tu mladší, jenže se do toho moc vložil a trochu ji přiškrtil, takže začala kopat nohama a ječet, kurva nevděčná. Tak ji zlehka propleskl. Pak už to šlo rychle. Starší černá huba chtěla svoji sestru chránit a snažila se z ní Billyho strhnout. Použila při tom nehty, a tak se Billy právem naježil, vytáhl svůj lovecký nůž a sekl negerku do kejháku, div že jí neušmikl hlavu. Nato ta mladší vyskočila z postele, rozmlátila prázdnou flašku od brandy a střepem upravila Wayneovi ksicht. Padl na postel, krev z něho stříkala jako z prasete a než se vzpamatoval, byla ta filcka pryč. To je celá historie."
Muži, co vynesli z baru mrtvolu Kojotova bratra, se zrovna vrátili, utírajíce si ruce do vest a do košil. Dali do pořádku stůl a pokračovali ve hře, jako by se nic mimořádného nestalo.

"A jak jste vyřešili tu věc s podříznutou štětkou?" zeptal jsem se.
"No jak," pokrčil šerif rameny. "Je to jenom zničené zboží. Billy vyplatí tadyhle Fatmouthovi, majiteli podniku, padesát dolarů, a tím je celá věc vyřízená."
Už jsem v tom měl jasno. Tohle nebylo východní pobřeží a Hawks nebyl žádný Abe Lincoln. Strčil jsem si do koutku úst cigáro. "Jak se ta černoška vlastně jmenuje?"
"Ta, co rozpárala Billymu ksicht?"
"Uhm."
"Počkej," zamyslel se Hawks. Slina už mu stekla na hruď a vsákla se do propocené košile vedle mírně zašlé hvězdy. "Člověče, … Já vlastně ani nevím. Pochybuju, že to vůbec někdo ví. Ty dvě většinou blábolily nějakou strašlivou hatmatilkou, které nikdo nerozuměl. Znělo to jako ten jazyk, kterým mluvil Francouz Johnny. Pamatuješ si na Francouze Johnnyho, toho, co lovil apačské skalpy?"
"Jasně. Takže francouzština. Logicky, v New Orleansu prý černí mluví zkomolenou francouzštinou."
"O tom já nic nevím. Ale nebudeme se přece celý večer bavit o prašivé a už teď prakticky mrtvé černé kurvě, ne? Co nového na severu? Slyšel jsem, že v Gilské poušti se zahnízdila velká banda desperátů pod vedením Dlouhána Quentina..."
"Jo, dal se dohromady s Krvavým Rodriguezem a teď to pečou spolu..."
Nedokončil jsem. Venku se ozval uširvoucí rachot a okny dovnitř vtrhlo tak jasné světlo, že jsem musel přimhouřit oči. Modrofialová záře však nezhasla okamžitě, jak by se na dobře vychovaný blesk slušelo, ale dál pulzovala ulicí, šlehala dovnitř a rozhazovala po baru ostře rýsované stíny ohlušených Boothillanů. Rachot neustával. Znělo to, jako by někdo páral nebe. Okenní tabule drnčely a mocný poryv ledového chladu zalomcoval lítačkami. Po zádech mi přeběhl mráz.
Trvalo to asi čtvrt minuty. Pak najednou světlo zhaslo a ten ohlušující praskavý zvuk doznával ve vzdalujícím se hřmění. Zvonilo mi v uších, jako bych dostal po hlavě pažbou pušky na bizony.
"Co to, kurva, bylo?" zaklel někdo do ticha.
"Kulový blesk?" zkusil to barman Fatmouth.
"Hovno kulový blesk," osopil se na něj Billy Wayne.
"Tak co teda?"
"Cítili jste ten chlad?" zachrčel Hawks. "Do prdele, ještě teď se třesu. Jako by na mě sáhla smrtka."
To bylo docela výstižné. A všichni ostatní to cítili přesně stejně. Hrobové ticho to potvrzovalo. Seděli jsme jako přiškvaření. Pak Fatmouth vylezl zpoza pultu a zamířil k lítačkám.
"Já vám říkám, že to byl kulový blesk," bručel si pod nosem. "Schválně se jdu podívat, jestli někde nehoří."
Vyprovázeli jsme ho pohledy. Tlusťocha dělily od dveří sotva tři metry, když na verandě před vchodem najednou zaduněly kroky a do baru vešel Sturges.
Prostě se vrátil.
*
Tvář měl bílou, rty už mu zmodraly a oči měl úplně převrácené, takže z nich bylo vidět jenom bělmo. Oděv měl ušpiněný směsí bláta a vlastní krve. A všiml jsem si ještě něčeho. Jeden pramínek mokrých vlasů, připlácnutých k lebce, měl přilepený k oční bulvě. Přesto ani nemrkl. Tady zjevně nebylo něco podle církevního řádu.
"Ty, Sturgesi," usmál se Fatmouth křečovitě, "jsi v pořádku?"
Podle toho, jak bleskově se ten bastard pohnul, byl v lepší formě než před návštěvou mé kulky v jeho hrudníku. Skočil na krčmáře, oběma rukama ho popadl za hlavu a rozšklebil ústa. Nechtělo se mi věřit, že někdo může otevřít hubu tak doširoka a nevykloubit si při tom sanici. Fatmouth zařval. Sturgesovy zuby se nemilosrdně zabořily do barmanovy pleši. Zazněl odporný praskot. Tlusté tělo se zazmítalo. Sturges vytrhl z Fatmouthovy hlavy kus lebky a vyplivl ho. Z díry vytryskla krev a poprskala Sturgesův bílý ksicht. Hostinský ještě pořád ječel. Přestal, až když Sturges vrazil do rány kloubovité prsty a vyškubl z ní bledý chuchvalec mozku. Ten si strčil do úst a začal ho oduševněle žvýkat jako tu nejfajnovější pochoutku. Fatmouth, visící v jeho levačce, už jen mírně klepal nohama a chodidla špičkami kreslila klikyháky do prachu na podlaze.
Saloon pořád připomínal voskové panoptikum. První pohyb, ke kterému mezi přítomnými došlo, byly prudké sklápěčky v křečovitých záchvěvech dávení. Pleskání zvratků jako by bylo oním pověstným lusknutím prstů, které mě probralo z hypnózy. Vytáhl jsem Krásku a střelil Sturgese do levého zápěstí. Vyprskla krev a úlomky kostí. Fatmouth vyklouzl ze skoro utržené dlaně a se zaduněním se svalil na podlahu.
Sturges přestal žvýkat. Podíval se na své zmasakrované zápěstí. Pak obrátil pohled ke mně. A vykročil k našemu stolu. Pažba remingtonu mě znovu kopla do dlaně. Kulka provrtala Sturgesův hrudník a když vylétla mezi lopatkami, vzala s sebou krvavý cár velký jako pěst. Trhlo to s ním, ale hned zase nabral rovnováhu a kráčel dál.
Stydím se to přiznat, ale v tu chvíli jsem ztratil nervy a v rychlém sledu jsem do něj vypálil všechny zbývající kulky.
I Hawks tasil kolt a vyprázdnil do pochodující mrtvoly celý bubínek. Krev ze Sturgese stříkala na všechny strany, ale kromě toho, že si trochu zatancoval a skrz jeho hrudník teď byla vidět zeď za ním, to nemělo žádný výraznější efekt. Šel dál. Barem prolétla vlna paniky, byl slyšet rachot převracených židlí, ječení ženských, kletby a dávivé zvuky. Hawks vyskočil a jak couval, snažil se znovu nabít kolt.
Zůstal jsem sedět - ani nevím, jestli to byl projev chladnokrevnosti, nebo jestli jsem prostě ztuhl úžasem. Každopádně jsem neztratil duchapřítomnost. Sturges už byl docela blízko a natahoval po mně ruce - z té rozflákané na mě stříkala krev, studená a plná chuchvalců jako zkyslé mléko - když jsem z koženého úchytu na levém stehně vytrhl Bestii, strčil mu upilované hlavně pod bradu a současně stiskl obě spouště.
Nemusím vám vysvětlovat, co s lidskou hlavou udělá výstřel z brokovnice. Bylo to, jako by se na bar snesl biblický

krvavý déšť. Rosolovité kousky mozku a úlomky lebky zasypaly polovinu místnosti. Bezhlavé tělo se sklátilo na mne, ale zachytil jsem ho zvednutou nohou a prudkým narovnáním kolene ji od sebe odstrčil. Zřítilo se na jednu z převrácených židlí a dočista ji rozštípalo.
"Doprdele, doprdele, doprdele!" klel někde za mnou šerif Hawks.
Co nejrychleji jsem Bestii znovu nabil a otočil ji proti Sturgesovi.
Mrtvola se ale nehýbala. Krev z ní prýštila se zvukem, jako když někdo žvýká tabák a přitom plive skrz zuby močku.
"Co to mělo, kurva, znamenat?!" zeptal se Billy Wayne ochraptěle.
Namísto odpovědi se ozvalo zlověstné mumlání.
Vyskočil jsem ze židle jako uštknutý škorpionem. Ten zvuk totiž přicházel zpod stolu. Vytřeštil jsem oči. Pytel s hlavami banditů sebou škubal, jako by byl plný koček, určených k utopení. Jen místo mňoukání a prskání se ozývalo to hnusné mručení. Znělo to, jako když se někdo snaží něco říct, ale nemá plíce, aby mu vzduch mohl rozeznít hlasivky.
Podívali jsme se s Hawksem jeden na druhého. A vzápětí jsme oba namířili na pytel bouchačky, on kolt, já brokovnici, a spustili jsme palbu.
Rozstříleli jsme batoh i s hlavami na kaši.
Osazenstvo baru na nás civělo jako stádo telat na chlapa s rozžhaveným značkovačem v ruce. Než ale stihl kdokoli přednést jakýkoli komentář, z patra se ozval příšerný jekot. Všichni jsme vzhlédli jako jeden muž. Zalomil jsem Bestii a rychle nakrmil hlavně novým střelivem.
Z chodby, která vedla k pokojům, vyběhla na ochoz nad barem blonďatá kurvička. Vřískala jako šílená. Nebylo se jí co divit - chyběl jí kus krku, asi tak velký, jaký dokáže na jedno zakousnutí vytrhnout lidský chrup. Z tepny stříkala krev a jak rozhoďnožka utíkala, kreslila na zeď souvislou rudou čáru.
Pak narazila do vyřezávaného zábradlí, přepadla přes něj a z výšky dobrých čtyř metrů slítla na barový pult. Zapraskalo to, zařinčelo sklo, křik utichl, štětčiny nohy a ruce bezvládně klesly. Billy Wayne vyděšeně uskočil od baru, zakopl o židli a dopadl na zadek.
Z chodby v patře se vypotácela postava v zakrvácených šatech. Nemuseli mi říkat, kdo to je. Kůže barvy silné kávy, velké rty, hlava skoro oddělená od krku hlubokým řezem. A tytéž bílé oči, jaké měl Sturges, než mu je Bestie rozprášila po nálevně.
"To není možné!" vykřikl někdo.
Povzdechl jsem si, pozvedl Bestii a vypálil. Roj bzučících broků proměnil hlavu nešťastné černošky v krvavé stříkance na stěně nad schodištěm. Zmrzačené tělo se skutálelo dolů po schodech.
Saloon byl plný kouře. Pach spáleného střelného prachu přerážel příšerný smrad krve, zvratků a obsahu rozstřílených hlav. Rychle jsem dobíjel Krásku i Bestii. Dělal jsem to hlavně proto, abych si nějak zaměstnal ruce, kterých se zmocňoval třas.
"Jestli jste předtím nevnímali," zvedl se Billy Wayne ze země, "tak se zeptám ještě jednou: Co to má, kurva, všechno znamenat?"
"Apokalypsa!" zavyl jakýsi holohlavý mužíček, zřejmě nábožensky vzdělaný. "Mrtví začnou vstávat z hrobů a…"
"Blbost," zavrčel jsem, žvýkaje v zubech nezapálené cigáro. "Za všechno může ten úchylák," ukázal jsem hlavní Remingtonu na Waynea. "Kdyby tu černošku nezabil, nic z toho by se nestalo."
"Tak to jsem z toho bizon," zamračil se Hawks. Wayne po mně očima metal blesky. "O čem to mluvíš, Chřestýši?"
"Slyšeli jste už někdy o voodoo?"
"To je nějaké negerské čarodějnictví," projevil holohlavý pidimužík znalosti i jiných náboženských oblastí.
"I tak se to dá říct. Je to druh magie. Přišel odněkud z ostrovů poblíž Kuby a je prý dost rozšířený v povodí Mississippi."
"New Orleans," zachrčel Hawks.
Přikývl jsem. "O voodoo šamanech se říká, že dokáží oživit mrtvé a ovládat je svou vůlí. Existuje jedno slovíčko, kterým nazývají takhle zotročenou mrtvolu. Hm… Teď si na něj nevzpomenu. Myslím, že to bylo něco na zet…"
V tu chvíli se blonďatá štětka, která dopadla na pult, zprudka posadila. Hlava na zlomeném krku se jí směšně houpala. Stačil mi jediný pohled do jejích bílých očí a bez zaváhání jsem jí poslal do obličeje pozdrav z Bestie. Zrcadlo za barem se rozprsklo. Lesklé střepy zacákané krví a mozkem se sesypaly na láhve a demižony a nadělaly mezi nimi strašlivou paseku.
"Já jsem vám to říkal!" zahulákal Billy Wayne do zděšeného ticha. "Tu černou čarodějnici jsme měli co nejrychleji chytit a oddělat! Ale nikdo mě neposlouchal, radši jste se vrátili k chlastu a k ženským zadkům. Je to vaše vina, že na nás seslala tuhle patálii!" Rozkřikoval se tím víc, čím víc podléhal představě, že z něho situace udělala vůdce.
"Myslím, žes měl pravdu, Billy," uznal Hawks. "Ale aspoň jsme se poučili. Tu špínu bychom neměli oběsit, ale upálit!"
Bar se rozezněl souhlasnými výkřiky. Chlapi si zase začali oblékat pláště a brali do rukou zbraně.
"Jdeme lovit čarodějnici!" zaječel Wayne.
Vystřelil jsem z Krásky do stropu.
Všechno ztichlo a pohledy se obrátily ke mně.
"Ne tak zhurta," procedil jsem skrz zuby, pohled skloněný k revolveru, z něhož jsem vyhodil prázdnou nábojnici a nahradil ji novou. "Dřív, než se všichni vyvalíte na ulici, zamyslete se nad tím, že ty čáry možná oživily všechny mrtvé, co jsou kolem."
Ticho se ještě prohloubilo. Vzhlédl jsem a v očích všech přítomných jsem přímo viděl obraz pahorku posetého kříži, s lebkami ověšeným stromem na vrcholu.
Bylo to, jako bych jejich nadšení nakopl do koulí.
Rozpačité bručení přerušilo až zakňučení starého chlapíka stojícího u okna:

"Ehm… Pojďte se podívat na tohle a řekněte mi, prosím, že jsou to jenom moje halucinace!"
*
Kdepak, nebyly to vidiny. Dolů ulicí kráčel přinejmenším stohlavý dav. I když kráčel asi není tak úplně přesný výraz. Většina z příchozích se ztuhle potácela a mnozí se jenom plazili, protože prostě neměli spodní polovinu těla. Některé postavy vlastně ani nebyly postavy, ale jen uschlými šlachami poslepované kostry, ověšené cáry šatů. Čerstvější mrtvoly za sebou táhly změti vyhřezlých vnitřností, zakopávaly o vlastní střeva a neustále padaly do bláta. Bylo by to komické, kdyby to nebyl ten nejpříšernější pohled, který se mi kdy naskytl. Dav se postupně rozděloval a jednotlivé skupinky mrtvol se začaly dobývat do domů podél ulice. Boot Hillem se neslo řinčení skla, praskání dřeva, strašlivé hlasy mrtvých a vřískání prvních obětí.
Z prvotního šoku jsme se vzpamatovali až ve chvíli, kdy do světla před saloonem vstoupil první shnilý štamgast. Na sobě měl zablácené poncho a trčela z něj lebka olepená slizkými zbytky obličeje. Když jsem mu prohnal čelem kulku z remingtonu, ty hlenovité cáry mu zprudka odlétly z kostí. Plácl sebou na záda, až bláto vystříklo. Jenže za ním už se z lijáku vynořovaly další zdechliny. Dvě nebo tři se sklonily k ponču a s odporným mlaskáním se pustily do obsahu jeho roztříštěné lebky. Ostatní se kymácely k hostinci.
Pak vypuklo něco, co opravdu nemělo daleko k apokalypse.
*
"Nestůjte tu jako kaktusy!" okřikl jsem chlapy, co pořád zírali jako opaření. "To svinstvo se nesmí dostat dovnitř!"
V saloonu vypukla horečnatá činnost, jako když hodíte do mraveniště kus masa. Chlapi se okamžitě pustili do přesunování stolů a židlí, aby co nejdříve zatarasili vchod. Dotlačili dokonce i staré zaprášené piáno a na vrchol barikády hodili i Fatmouthovo tělo. Já, Hawks, Billy Wayne a pár dalších jsme se mezitím soustředěnou palbou snažili přesvědčit útočníky, aby se drželi v uctivé vzdálenosti. Ulici před hostincem pokrývaly roztříštěné kosti a cáry masa v různých stupních rozkladu, mrtvoly padaly, zakopávaly jedna o druhou a požíraly se navzájem, zkrátka chaos jak má být.
"Do hlav!" řval jsem do dunění revolverů a pušek. "Miřte jim na hlavy, jenom tak natáhnou bačkory!"
Jenže příval mrtvol neustával. Navzdory olověnému dešti, pršícímu z oken hospody, se brzy nahrnuly na verandu před vchodem. Závora ve dveřích se začala otřásat pod jejich náporem. Rozbíjely okna, natahovaly dovnitř své hnáty, strašidelně vyly a nedočkavě cvakaly zuby.
"Takhle je nezastavíme!" popadl jsem za rameno Hawkse, který lomcoval prstencem winchestrovky jako smyslů zbavený a zblízka pálil do shnilých tváří. "Musíme najít tu holku! Ona je ovládá!"
"Vždyť nemáme ani šajn, kam ta svině zalezla!" zahulákal šerif. Škubl uzávěrem a vyhodil poslední, dvanáctou nábojnici. Kohoutek cvakl naprázdno. S nepříčetným pohledem sáhl k nábojovému pásu pod pupkem. Popadl jsem ho za zápěstí a přinutil ho tak, aby se podíval na mě.
"Vím, kde je," řekl jsem důrazně. "Ale bude se to tam hemžit těmi potvorami. Sám se k ní neprostřílím."
Ovládl se a trhaně přikývl. "Vypadneme zadním vchodem." Vymanil ruku z mé dlaně a začal rychle dobíjet karabinu.
"Jdu s vámi," ovanul mě smrad whisky a zkažených zubů.
"To pusť z hlavy!" Billy Wayne byl ten poslední chlap, kterého bych chtěl nechat, aby mi hlídal záda.
"Jak mi v tom zabráníš?" zašklebil se a protočil na ukazovácích lesklé kolty.
"Billy je skvělý střelec," řekl Hawks. "Jestli chce jít s námi, já jsem pro."
Nebyl čas se s nimi dohadovat.
"Ta holka nesmí zemřít, rozumíš?" namířil jsem Wayneovi do obličeje ukazovák. "Jestli ji zabiješ," zvýšil jsem hlas, když jsem viděl, jak se Billy nadechuje k ostrému protestu, "tak ty mozkožrouty už nic nezastaví. Ona jediná to může všechno ukončit. Je to jasné, pitomče?"
Billy se podíval na šerifa a když Hawks vážně přikývl, odplivl si: "Jak chcete. Ale až bude po všem, tak tu prašivou čubku vlastnoručně stáhnu z kůže a jejím masem nakrmím krysy!"
Neuznal jsem za potřebné jakkoli to komentovat. Vyrazili jsme.
*
Dveřmi za výčepem jsme se dostali do špatně osvětlené chodby a pak kolem kuchyně a skladu až ke dveřím na zadní dvůr.
Veřeje se otřásaly pod údery zvenčí. Hawks si přiložil winchestrovku k rameni a kývl na mě. Otočil jsem klíčem v zámku, bleskově jsem otevřel dveře a uskočil stranou.
Šerif vypálil přímo doprostřed shnilého, červy se hemžícího obličeje. Zátylek i s obsahem lebky odletěl do tmy. Tělo se svalilo jako pytel brambor. Hawks trhl prstencem pod pažbou a přiložil prst ke spoušti, ale nebylo to potřeba. Víc mrtvol nablízku nebylo. Sklonil pušku, překročil práh a prohlédl si nehybné tělo. Hlaveň winchestrovky cinkla do náhrdelníku z medvědích drápů, který měl nebožtík kolem krku.
"Starý Peckinpah," poznamenal. "Už jsem ho jednou zabil. Pochovali jsme ho na vrcholku boot-hillu, přímo pod Lebkovým stromem…"
"Dost toho sentimentu," překročil jsem mrtvolu. "Nemáme moc času. Mrtváci se brzo probijí do saloonu a začnou…"
Z oblohy s ohlušujícím rachotem sjel další blesk. A všechno se opakovalo. Blesk nezhasl okamžitě, ale spojil nebe a zemi v podobě ohromného, klikatého, zmítajícího se výboje, vrhajícího na město záplavu mihotavého světla. Zaclonili jsme si oči rukama a snažili se zahlédnout cíl toho sršícího nebeského ohně.
Nemýlil jsem se. Pata blesku se držela vrcholu kopce s kříži a náhrobky.
"To je práce té černé strigy!" překřičel Billy Wayne neutichající hromobití.
"O tom nepochybuj!" odvětil mu Hawks. "Asi tak čerpá sílu na to svoje zkurvené čarodějnictví!"
Blesk zhasl, dunění odlétlo do dáli a my jsme zase zaslechli křik a rámus z hlavní ulice.

"Musíme jí okamžitě zakroutit krkem, jinak zničí celé město!" vyštěkl Billy Wayne a rozběhl se průchodem mezi kůlnami a maštalemi přímo ke hřbitovu.
Bylo pozdě litovat, že jsem ty dva vzal s sebou. Vážně jsme si museli pospíšit.
*
Než jsme doběhli k boot-hillu, narazili jsme jen na pár mrtvol, které jsme nakrmili olovem dřív, než nás stihly nějak vážněji ohrozit. Jen jedna se úplně nečekaně vynořila ze stínu corallu, pověsila se na Hawkse a skoro ho kousla, ale šerif jí v poslední chvíli strčil mezi vyceněné zuby kolt a odstřelil jí temeno někam do tmy.
Celí uřícení jsme se zastavili na úpatí pahorku. Věděli jsme, že máme před sebou nejtěžší úsek. Rychle jsme dobíjeli zbraně. Liják nám neúnavně bubnoval do klobouků. Po svahu se valily potoky špinavé vody a bláta, vyvracely ledabyle zatlučené kříže i mělce zapuštěné náhrobní kameny a naplňovaly jámy, které po sobě zanechali vylézající nebožtíci. Z několika hrobů se mrtvoly teprve vyhrabávaly, z rozmočeného písku se sápaly šátrající ruce a kymácející se trupy a snažily se osvobodit. Pahorek díky tomu připomínal obrovskou umrlčí hlavu, hemžící se hmyzem a červy.
Do nedalekých kopců udeřil blesk a na okamžik zalil celou tu morbidní scenérii modrofialovým světlem.
"Vidím ji!" zařval Wayne vítězoslavně a namířil jeden z revolverů na vrcholek boot-hillu. "Stojí támhle pod Lebkovým stromem, špína jedna černá, můžu ji skolit…"
Praštil jsem ho zkrácenou pažbou brokovnice, pěkně do rány na tváři, aby to co nejvíc bolelo. Zaječel, zapotácel se a zabořil pravé koleno do bláta. Vyplivl krvavý hlen a natáhl kohoutky na obou koltech, ale když vzhlédl, zjistil, že se dívá do černých hlavní Bestie. Metal po mně pohledy jako čert na krucifix, ale pozvednout zbraně se neodvážil. Déšť mu šlehal do tváře a smýval mu z tlamy krev.
"Máš nasráno v hlavě," vmetl jsem mu do ksichtu, "anebo jenom v uších, a proto jsi mě neslyšel, když jsem říkal, že ji potřebujeme živou?"
"Cizák jako ty mi nemá co rozkazovat," vrčel Wayne. "Strč si ty svoje kecy…"
Přerušil ho výstřel z winchestrovky.
"Nechte to na později, chlapci!" vykřikl do hučení deště Hawks. "Měli bychom sebou mrsknout, jestli nechceme být hlavní chod na mrtvolácké hostině!"
Dobrý postřeh. Ze všech stran se k nám potácely nebo plazily mrtvoly. Vystřelil jsem nad Wayneovu hlavu a rozprášil lebku kostře, která se už už chystala zavěsit Billymu na záda.
"Pojďme!" zvolal jsem. "Šetřete municí, střílejte jen na jistotu!"
Vyrazili jsme vzhůru svahem k Lebkovému stromu, Hawks jako první, já za ním a Billy vzadu. Rozhodně to nebyla žádná procházka rozkvetlou zahradou. Boty klouzaly v blátě a každou chvíli se někdo z nás musel pracně zvedat na nohy. Navíc jsme si museli dávat setsakramentský pozor, abychom nespadli do některého zevnitř otevřeného hrobu a nezlámali si hnáty.
Zhruba v polovině svahu jsme si uvědomili, že mrtvých je kolem nás - a hlavně před námi - čím dál víc. Černá dívka je zjevně přeskupila tak, aby nám zatarasili cestu ke stromu. Jenže všichni tři jsme byli dobří střelci. Hlavy mrtvol vesele explodovaly a přívaly vody smývaly z úbočí nejen rozmočený písek a kusy zpráchnivělých rakví, ale taky čím dál víc mozků, hnilobných tekutin a úlomků kostí. Na rozpálených hlavních revolverů a pušek syčely dešťové kapky.
Postup vpřed byl čím dál pomalejší a pracnější. Najednou se z hrobu přímo před námi nečekaně vynořila poměrně čerstvá mrtvola a podrazila Hawksovi nohy. Šerif se s výkřikem natáhl do bláta. Než jsme stihli zareagovat, mrtvola se mu zakousla do lýtka a vytrhla z něj kus masa i s látkou. V Hawksově řevu převládla bolest nad zlostí. Kráska a Billyho kolt vyštěkly skoro jednohlasně. Dvojitý zásah utrhl útočníkovi půlku hlavy.
"Je po mně, do prdele, je po mně!" kňučel šerif.
"Zvládneš to!" pomáhal jsem mu jednou rukou vstát, zatímco v druhé jsem svíral Krásku a zasypával okolí olovem. Mrtvoly padaly jedna za druhou, ale zdálo se, že každou zlikvidovanou nahradily dvě nové. Kruh zubatých obličejů s prázdnými očními jamkami se kolem nás uzavřel. Remington vyplivl poslední projektil. Opřel jsem Hawkse o náhrobek a vytrhl z úchytu na levém boku Bestii. Ani ne tři metry ode mne se rameno na rameni potácely dvě mrtvé stařeny. Namířil jsem do prostoru mezi jejich hlavami a vystřelil. Broky se rozprskly a každé z nich ukously kus lebky.
Hawks zase zaječel - tentokrát o dost zoufaleji. Bleskově jsem se otočil. Odněkud zpoza náhrobku jako čertík z krabičky vyskočilo napůl shnilé dítě a zakouslo se šerifovi do krku. Hawks sebou házel jako v záchvatu padoucnice, ale malý žrout se ho držel jako klíště. Ohnal jsem se brokovnicí a praštil děcko do tváře. Odletělo i s kusem Hawksova hrdla mezi zuby. Z rány vytryskla krev. Šerif bezmocně narazil do náhrobku a svezl se podél něj na zadek. Parchant vyskočil, jako by v sobě měl strunu, a s démonickým vrčením se rozběhl proti mně. Oko, vyražené mým úderem, se mu na zbytcích cév houpalo u nosu. Stiskl jsem spoušť a Bestie mi poskočila v dlani. Malá hlava a dobrá polovina hrudníku i s rameny zmizela v oblaku tmavého slizu a nadrobno roztříštěných kostí. Nejdřív mlaskly do bláta ustřelené ruce a zbytek těla dopadl za nimi.
Hawks chrčel, tiskl si ruku k ráně na krku a snažil se zastavit krvavý gejzír. Nepřemýšlel jsem ani vteřinu. Zvedl jsem z bláta jeho winchestrovku, přiložil mu hlaveň k uchu a stiskl spoušť. Obsah šerifovy hlavy zacákal celý náhrobek.
"Ty hajzle!" zařval na mě Billy Wayne. "Zabil jsi ho!"
"Už bylo beztak po něm. Jenom jsem se postaral o to, aby už nevstal a nešel po nás."
"Pak tě zabiju," slíbil mi Wayne, vrazil mrtvole, co už po něm natahovala hnáty, hlaveň pistole do oka a stiskl spoušť.
Vyrazil jsem vzhůru hřbitovem, odhodlaný konečně překonat poslední úsek mezi mnou a Lebkovým stromem. Winchestrovku jsem popadl za hlavně a mával jsem jí kolem sebe jako kyjem. Pažba drtila hlavy jako zralé tykve. Za mnou zněly kletby a střelba. Billy se snažil držet v mnou proklestěné uličce.
Horko těžko jsme se drali vzhůru. Už jsem tu holku viděl jasně, stála pod stromem s rozpaženýma rukama, mokré vlasy a šaty přilepené na štíhlé tělo. Něco vykřikovala. Opravdu to znělo jako francouzština, ale ďábelsky zkomolená.

Probili jsme se z obklíčení. K Lebkovému stromu nám scházelo sotva pár metrů. Holka si nás všimla, ztichla a po krátkém zaváhání se dala na útěk.
Za mnou zaduněl Wayneův kolt.
Děvče vykřiklo a upadlo na rozmočenou zem.
S klením jsem se otočil, přehmátl winchestrovku do palebné polohy a zacvakal prstencem uzávěru. Billy pochopil můj úmysl, bleskově pozvedl revolver a stiskl spoušť. Kohoutek však cvakl do prázdné nábojnice.
Winchestrovka jako by si kýchla. Z Wayneova kolena vyprskly úlomky kostí. Zařval a zaryl ksicht do bláta. Mrtvoly se k němu nedočkavě hrnuly. Dál už mě ten zkurvený znásilňovač a vrah žen nezajímal. Rozběhl jsem se ke zraněné dívce.
Ležela skrčená mezi vyčnívajícími kořeny stromu a oběma rukama se držela za břicho. Hodil jsem karabinu do bláta a padl na kolena vedle ní. Bylo to zlé. Kulka ji zasáhla těsně vedle páteře, prošla břišní dutinou a když vpředu vyletěla, nechala po sobě ošklivou díru. Tryskala z ní tmavá krev - dívce nezbývalo moc času. A osazenstvo hřbitova se škrábalo nahoru k Lebkovému stromu a lačně vylo.
Vzal jsem hlavu nešťastnice do dlaně a otočil ji tváří k sobě. "Je po všem, děvče. Už jsi dokonala svou pomstu a teď je načase s tím skončit. Rozumíš mi?!"
Něco zachraptěla tou neworleánskou hatmatilkou. Zavrtěl jsem hlavou a ohlédl se. Mrtvoly na chvíli zpomalily. Zadržel je Billy Wayne. Ječel, házel sebou v blátě jako ryba vyhozená na břeh a snažil se odplazit z dosahu šátrajících rukou a hladových tlam. Marně. Strhávaly z něho oděv a nořily mu nehty do kůže.
"Moje sestra…" ozvala se najednou dívka lámanou, skoro nesrozumitelnou angličtinou. "Oni zabili… a vrah… žádný trest…"
"Já vím. Je to svinstvo a vážně mě to mrzí, ale to, co jsi rozpoutala, je až příliš krutá odplata. Musí to skončit, rozumíš?!"
"Oni zemřou…"
Potřásl jsem hlavou a vzal dívku do náruče. Snažil jsem se udržet její pozornost - zblízka jsem jí hleděl do uslzených očí a naléhavě drmolil: "Už jich zemřelo příliš mnoho. Jestli to nezastavíš, bude se to šířit a dojde ke strašnému krveprolití. To přece nechceš. Slyšíš? Udělej něco!"
Hučením deště pronikl další Billyho výkřik.
"To je on!" tlačil jsem na dívku o to intenzivněji, že někteří mrtví se už o Waynea přestali zajímat a drápali se ke stromu. "Vrah tvé sestry. Padl do rukou tvých otroků. Trest byl vykonán."
Jako na potvrzení mých slov se zablesklo a ze tmy se vynořil hrůzou a bolestí zohavený Billyho obličej. Zazněl odporný trhavý zvuk a pronikavé zapraskání, a pak Wayneův křik najednou utichl. Když další blesk rozehnal temnotu, uviděl jsem jeho utrženou krvácející hlavu v rukou jednoho z mrtvých.
Dívka se zachvěla. Viděla to. Otočila ke mně zděšený, ale příčetný pohled a rozhodně přikývla.
"Pomoz mi… vstát…" zašeptaly zkrvavené rty.
Opatrně jsem ji uchopil a zvedl ji na nohy. Zatínala zuby bolestí, ale byla statečná. Opřela se zády o strom a odstrčila mě.
"Běž! Utíkej!"
Nato vzhlédla k temnému nebi, zvedla chvějící se ruce a z hrdla se jí opět začalo drát černošské nářečí. Věděl jsem, co bude následovat a začal jsem couvat. Těsně za mnou zazněly čvachtavé kroky. Bleskově jsem se otočil, vytrhl z úchytu na boku Bestii a úderem hlavní srazil mrtvého do bláta. Zatímco jsem ustupoval před houfem mršin, zalomil jsem brokovnici a nacpal do hlavní dva z posledních pěti nábojů. Bestie dvakrát zaduněla a tři těla se sklátila ostatním pod nohy. Získal jsem trochu času. Přeběhl jsem na druhou stranu návrší s úmyslem seběhnout po úbočí odvráceném od města. Doufal jsem, že tam bude míň mrtvých, jenže jsem se přepočítal. I tady se to hemžilo potácejícími se stíny.
Byl jsem v pasti.
A navíc nebe nad pahorkem hrozivě zadunělo a v břiše černého mraku přímo nad Boot Hillem se zablesklo.
Jednou věcí jsem si byl jistý. Nechci skončit jako škvarek.
*
Kličkoval jsem mezi mrtvými a snažil se šetřit náboji. Už jsem si začínal myslet, že vyváznu bez úhony a brzy tomu příšernému místu zamávám na rozloučenou, když jsem najednou ve tmě skočil do rozhrabaného hrobu, kotníkem mi trhla ostrá bolest a já se zhroutil tváří do bláta.
A byl jsem v prdeli.
*
Nos a ústa jsem měl plné mokrého písku. Jen zázrakem jsem se neudusil. Vykašlávaje a vysmrkávaje studenou břečku jsem se pokoušel vstát. Ani nápad. Kotník mě zradil a strhl zpátky k zemi. S kletbami jsem se posadil a opřel se zády o kříž s nápisem UNKNOWN. Mrtvoly věděly, že přišel jejich čas. Hrnuly se ke mně ze všech stran. Vytáhl jsem z bláta Bestii, vyhodil prázdné nábojnice a vyměnil je za nové.
Tak dobrá, chlapci, kdo bude první?
*
Nebe zase dunivě zachrochtalo. Nad kopcem se vytvořil oblačný vír, kterým probleskovalo modravé a fialové světlo.
Neumírej, děvče! Musíš to vydržet!
A hlavně si pospěš!
*
Zrak mi zaclonil rozložitý stín. Střelil jsem ho zespodu do brady. Krev a mozek vychrstly do výšky, aby se mi vzápětí zředěné deštěm sesypaly na klobouk. Tělo sebou pláclo vedle kříže.

Něco mě popadlo za nohu. Bleskově jsem sklonil Bestii. Připlazila se ke mně polovina chlapa a zrovna se chystala zabořit mi zuby do lýtka. Vystřelil jsem přímo do rozšklebené tlamy. Náraz odmrštil torzo do bahnitého proudu, který ho strhl s sebou a smýkal jím dolů svahem.
Nebe zase zadunělo.
Roztřesenýma rukama jsem strčil do brokovnice poslední náboj a rázně zacvakl hlavně. Rozhlédl jsem se ve snaze odhadnout, který mrtvý je nejblíž a dostane se mu tak cti sežrat poslední porci broků. Vzápětí mě napadlo, jestli bych si ten výstřel neměl rezervovat pro sebe. Tohle dilema ale za mě vyřešila mrtvola, která se zezadu připlazila ke kříži, srazila mi z hlavy klobouk a sklonila rozevřenou tlamu k mému temeni.
V tu chvíli nebe zařvalo a vychrlilo proud světla.
*
Myslel jsem, že mi vybuchne hlava, s tak příšerným rachotem šlehl blesk do Lebkového stromu. Lebky na větvích se naplnily přízračným světlem, které vytrysklo ven očními důlky, a vzápětí začala jedna po druhé explodovat. Strom obklopily neposedné, žhavé větvičky blesku. Jasně jsem viděl černou dívku. Třásla se, vlasy a šaty kolem ní vlály jako ve vichřici a mezi zdviženýma rukama jí s praskáním probíhaly ohnivé jiskry.
Ovanul mě hnilobný smrad z tlamy mrtvého. Vzhlédl jsem. Před mýma očima se jako tlustý červ zazmítal slizký jazyk.
"To pusť z hlavy, amigo," vrazil jsem mu Bestii mezi čelisti tak prudce, až zapraskaly kosti. "Anebo, jestli dovolíš, vypustím ti to z hlavy sám."
Stiskl jsem spoušť.
A pak se mi na chvíli naskytl neskutečný obraz. Déšť z mozku, úlomků kostí a slepenců mokrých vlasů se snášel k zemi na pozadí planoucího stromu, z něhož sršely jiskřící úlomky popraskaných lebek a hořící větve. Dokonce i ohňostroj, který jsem viděl jednou na Nový rok v Houstonu v Texasu, byl proti tomuhle jenom obyčejná prskavka. S dýmající Bestií v ruce jsem se fascinovaně díval na tu nádheru a dočista jsem zapomněl na mrtvoly, které se ke mně nakláněly ze všech stran a nedočkavě cenily zubiska.
A pak najednou Lebkový strom praskl na dvě poloviny, jako by ho rozštípla obrovská neviditelná sekera. Hřbitovem se prohnalo něco jako malé tornádo. Podrazilo mrtvolám nohy a v jediném okamžiku z nich vysálo všechen ten nepřirozený život. Bezduše popadaly na zem. Blesk spojující nebe se zemí zhasl a hromobití utichalo v ozvěnách odrážejících se od okolních kopců.
Dokázala to.
Bylo po všem.
Měl jsem chuť na panáka.
*
Dlouho jsem tam jen tak seděl a déšť mi ve studených stružkách stékal po obličeji a za límec. Bylo mi to fuk. Nakonec jsem zvedl z bláta svůj klobouk, nasadil si ho a vyhrabal se zpod ochablých, ohavně páchnoucích zdechlin. Vyškrábal jsem se na nohy a používaje rameno dřevěného kříže jako berli jsem kulhal zpátky do města.
*
Boot Hill jsem opustil už následujícího dne, hned za svítání. Noha mě pořád pekelně bolela a jezdit s ní nebyl žádný špás, ale nechtěl jsem tu zůstat ani o hodinu déle. Obyvatelé, kteří přežili tu hroznou noc, ještě pořád nakládali rozházené mrtvoly na káry a vozili je zpátky na hřbitov. Lebkový strom už neexistoval; místo něj trčel z vrcholku holínkového kopce jen černý pahýl, svérázná památka na řádění sil, které jsou mimo lidské chápání.
Klusal jsem na sever a ve vaku u sedla se mu houpaly čtyři hlavy kumpánů Kojota Willyho. Navzdory proděravělým lebkám byly pořád identifikovatelné. Měl jsem v úmyslu je dovézt do Tucsonu a byl jsem pevně rozhodnut, že už si neudělám ani jedinou zastávku na dlouhé cestě těmihle nehostinnými končinami.
A víte, co mě potěšilo nejvíc? Že nikdo nenašel tělo té holky. Nezbyla po ní ani jediná kadeř těch kudrnatých černých vlasů.
Chtělo se mi věřit, že se její duše vrátila na zelené břehy Mississippi.

Michal
Jedinák

Jedinák je dnes zřejmě jediným slovenským sci-fi autorem, který debutoval v Ikarii. Ve Fantázii se poprvé objevil s parodií na naši fantasy scénu pod názvem "Fantazy". Umístil se ve finále všech našich důležitých soutěží, od Ceny Gustáva Reussa přes Cenu Fantázie až po soutěž hororového online fanzinu Hlboký hrob "Béla". Vyhrál však jen jednu: "Poviedku o tisícku", kterou Fantázia vyhlásila na téma Mars. Představujeme vám tedy vítěznou povídku, která se netají jednoznačnou inspirací marsovskými povídkami Raye Bradburyho. Vyšla v marsovském čísle 23 (Fantázia se nikdy nebála specializování čísel, už čtvrté bylo zaměřeno na ženskou fantastiku, dvacáté bylo tolkienovské, později přišel speciál pro fanoušky kyberpunku. A právě marsovské číslo bylo kvalitou nabízené prózy asi nejlepší.). Michal napsal první knížku vydavatelství Fantázia, sbírku dětských SF povídek "(Nie celkom) rozprávky".

Tento text byl napsán s úmyslem vytvořit něco jako epilog k Marťanské kronice Raye Bradburyho, kterou i po několikerém přečtení považuji za jedno z nejlepších a emocionálně nejsilnějších děl světové literatury. Po technické a faktografické stránce je povídka velmi nepřesná, ale takový je i Mars v Bradburyho díle: je to spíše metafora, s jejíž pomocí zkoumá jednání a reakce lidí ve vztazích k jiným bytostem, stejně jako ve vztahu k sobě samým. Uvědomuji si, že je nemožné dokonale napodobit poetický styl tohoto mistra povídek, ale doufám, že se mi k němu podařilo alespoň nepatrně přiblížit a vzdát tak hold Bradburymu, lidem i Marťanům.

Sen o návratu

Vítr se prohánìl nad povrchem planety. Lehoučce nabíral zrnka marsovského písku a po hrstech je házel do zřícenin bývalých lidských měst. Takhle si hrál s pouští už celé věky. Přesypával ji z jednoho místa na druhé, budoval obrovské písečné duny, jen aby je vzápětí rozbil a poskládal do nekonečných variací a tvarů, které mu uvízly v paměti. Jednou v poušti nakreslil tvář Marťana, jindy postavu lidského dítěte nebo startující raketu. Byla to osamělá zábava: bez diváků, bez potlesku.

Na břehu vodního kanálu zápasil zvláštní druh malého brouka se stébélkem trávy. Vracel se domů. Oblý pancíř na jeho hřbetě se v paprscích ranního slunce leskl duhovými barvami, jeho drobné nožičky podobné kartáčkům nemotorně klouzaly v prachu a zanechávaly v něm zvláštní stopu, připomínající vzkaz psaný neznámou řečí.

Závany větru a slaboučké škrábání malých nožiček však byly jedinými zvuky. Planeta mlčela; bylo téměř slyšet, jak se otáčí kolem své osy.

Někde v podzemí města se ozvalo cvaknutí a potom jemné zabzučení. Starodávný mechanismus se dal do pohybu. Podlaha v domě, ze kterého zůstaly už jen dvě polorozpadlé stěny bez oken, se rozevřela a na denní světlo vystoupaly dvě bedny zvláštního tvaru. Jejich vrchní, průhledné části se odklopily a rozhodily kolem sebe světelná prasátka. Dvě lidské postavy se líně probouzely z hibernačního spánku.

Catherine. To byla mužova první myšlenka. Catherine: Co to slovo ale znamená? A kdo je on sám?Vzpomínky se vynořovaly líně a postupně jako tvář dávné lásky. Roztržitě si hledaly svá místa v jeho paměti. Chvíli jim trvalo, než ze sebe setřásly silnou vrstvu prachu zapomnění, který se na nich po celá ta léta usazoval, ale nakonec vklouzly do řetězce myšlenek a muž se rozvzpomenul.

Bernard. Bernard. Ano, jmenuji se Bernard a Catherine je moje žena. Posadil se, položil nohy na zem. Podrážky bot hladce zapadly do marsovského písku a otiskly do něj první stopy po velmi dlouhé době. Otevřel oči, ale prudké, bolestivé sluneční paprsky ho přinutily je zase zavřít. Zakryl si je tedy dlaní a úzkými mezírkami mezi prsty se opatrně zahleděl na druhý hibernační sarkofág.

"Catherine," vydechl. Byla mnohem krásnější než odraz v jeho vybledlých vzpomínkách. Oči s dlouhými řasami měla zavřené, ruce zkřížené přes prsa. Vypadala jako Sněhurka ve skleněné rakvi: bledá a nehybná. Bernard náhle dostal strach. Co když je mrtvá?

Klekl si k ní a pohladil ji po tváři, její ústa se sotva postřehnutelně prohnula do úsměvu, jako by se jí zdálo něco příjemného. Žije a pomalu se probouzí. Bernardovo srdce se opět rozbušilo.

Vstal a rozhlédl se po okolí. Všude kam dohlédl se rozprostíraly jen rozvaliny a písek. Písek ale neměl žlutou barvu jako na Zemi. Samozřejmě, vždyť jsme na Marsu, napovídala mu jedna ze vzpomínek. Příliš ho to nepřekvapilo. Letěli přece na Mars a přistáli tady společně s ostatními uprchlíky. Měl to pro ně být nový domov, nová naděje poté, co Země umírala v posledním válečném konfliktu. Začali budovat všechno znovu od začátku. Na Mars jich přiletěla necelá stovka a víc než polovinu tvořily děti - jejich největší naděje.

Bernard se zachmuřil. On a Catherine neměli děti - nemohli je mít. Nebyli totiž lidé, ale umělé bytosti - marionety, roboti, každý tomu říká jinak - vytvořené jako dokonalé kopie dvou skutečných lidí, kteří zůstali dole na Zemi. A právě proto je ti, kdo našli útočiště na Marsu, neměli rádi. Vypadali jako lidé, ale ve skutečnosti byli pouze jejich napodobeninami, živými fotografiemi těch, kdo jsou ve skutečnosti mrtví. Při každé příležitosti jim dávali najevo, že mezi ně nepatří. Proto se s Catherine rozhodli pro hibernační spánek. Chtěli prospat období několika lidských generací v naději, že poté, co se křehké vlákénko života na Marsu uchytí a zesílí a lidé začnou zapomínat na svůj pozemský původ, snad zapomenou i na ně. Nebude jim nadále překážet, že nejsou z lidského rodu; alespoň Bernard v to doufal.

Ale teď, když se konečně probudili, se zdálo, že v okolí žádní lidé nejsou.

"Bernarde?" Jeho jméno zaznělo z Catherininých úst spíš jako otázka než oslovení. Na okamžik se polekal, že si na něj nevzpomene. "Ach, Bernarde!" zvolala a vítr mu vdechl do uší její zvonivý smích. "Jsem tak šťastná, že jsme zase spolu!"

Popošel blíž k ní. "Pořád jsme byli spolu, hlupáčku."

"Já vím, ale ne doopravdy. Spali jsme tak dlouho, až jsem se začínala bát, že už se nikdy nevzbudíme a nedotkneme se jeden druhého."

"Jak ses mohla bát, když jsi spala?"

"Bála jsem se ve snech," usmála se. Slunce objímalo její hladkou bílou tvář a nutilo ji přivírat oči do úzkých, šibalských škvírek.

"Ve snech?" nechápavě zavrtěl hlavou. "My přece nemáme sny. Nejsme lidé. A navíc v hibernačním spánku nemají sny ani oni."

"A přece jsem celou tu dobu měla sny. Viděla jsem Zemi, jak znovu rozkvetla. Řeky se pročistily, obloha se naplnila nekonečnou hloubkou odstínů modré, po zelených loukách běhaly děti a smály se. Lidé žili v míru a byli tam i…" na chvíli se odmlčela, jako by tomu sama nemohla uvěřit, "byli tam i Marťané. Živí. Povídali si s lidmi jako s vlastními bratry a nikdo nechtěl nikoho zabíjet."

Bernard poslouchal její slova jako zhypnotizovaný. V duchu si vybavil, jak se okamžik před probuzením usmívala a nemohl jí neuvěřit.

"Tys neměl žádné sny, Bernarde?"

"Můj jediný sen jsi ty, Catherine. Nevím, co bych si bez tebe počal." Objal ji kolem pasu, zvedl do výšky a roztočil ji, jako si hrají otcové s malými dětmi. Nádherně se smála a její černé vlasy ho šimraly na tváři. Nejraději by tak zůstal navždy.

"Pusť, vždyť mě rozmačkáš," řekla Catherine naoko vyčítavě, ale až po hodné chvíli. Když ji poslechl, postavila se na špičky a políbila ho na ústa. Dívali se jeden druhému do očí. Potom se Catherine vymanila z jeho objetí a odtančila na

ulici mezi trosky.
"Chyť si svůj sen," zakřičela.
Vykročil za ní. Byl zvědavý, co se stalo s městem během jejich podzemního spánku.
Čekala na něj o několik budov dál. Z obličeje jí vyprchalo všechno veselí. Její štíhlá postava náhle vyhlížela staře a shrbeně. Zvedla k němu oči.
"Řekni, že jsme tu nezůstali sami, že se před námi jen schovávají a až je objevíme, budou hledat zase oni nás!"
Catherine byla vždycky jako dítě. Spontánní, hravá, nespoutaná, naivní. Nedokázala skrývat své emoce: když jí bylo smutno, plakala, když měla radost, musel se s ní radovat celý svět. Proto ji miloval. Ale co jí měl odpovědět?
"Nevím," objal ji kolem ramen a když se k němu přitulila, ucítil, že jí srdce bije tak rychle, jako srdce vyděšeného zvířátka. "Opravdu nevím, ale slibuji ti, že to zjistíme. Najdeme všechny, co tady ještě zůstali." Společně vykročili mezi rozvaliny.
Nenašli ale nikoho. Z města se stala pustina a jediným zdejším živým obyvatelem byl vítr. Brodili se hromadami písku, které pokrývaly bývalé ulice města a překračovali zbytky zdí. Z budov zůstala pouhá torza bez oken, dveří a střech. Z vnitřního zařízení nezbylo téměř nic, jen jakési neforemné, těžko identifikovatelné útvary, ohlodané časem. Posledním elementem, vztahujícím se k životu, se zdál být kanál, ale i jeho nehybná vodní hladina působila opuštěně. V jeho okolí se kupodivu výjimečně dobře dařilo marsovské vegetaci. Mnoho domů se změnilo v botanické zahrady plné nádherných rostlin, jaké nikdy předtím neviděli. Některé z nich se plazily po zemi a překážely jim v chůzi, jiné se pnuly vzhůru podle zdí a svými obrovskými květy sledovaly dráhu slunce po marsovské obloze. Jejich silné zelené listy tiše ševelily jakousi prastarou, smutnou píseň. Kdyby ji Bernard a Catherine dokázali porozumět, možná by se dozvěděli, kam se poděli lidé. Bylo těžké uvěřit, že by z ničeho nic vyhynuli, stejně jako kdysi dávno před nimi Marťané.
Možná se přestěhovali za lepšími podmínkami, nebo se ukrývají v podzemí, uvažoval Bernard.
Poslední naději ztratili ve chvíli, kdy marsovský vítr přímo před jejich očima rozfoukal písečnou návěj a odhalil šklebící se prázdnou lebku s nepravidelnými otvory místo očí.
Catherine vykřikla a zabořila tvář do Bernardovy hrudi. Bernard ji statečně hladil, ale sám by v tu chvíli potřeboval laskavou, konejšivou ruku.
Postupně odkryli několik dalších písečných hrobů. Sen o nové civilizaci se rozplynul jako obláček vodní páry nad pouští. Žádní lidé už nežijí - ne v tomto městě. A Bernard nevěřil, že by zůstali ještě v některém z těch ostatních.
Catherine mlčela. Tvář jí křižovaly lesklé cestičky po slzách, které nedokázalo vysušit ani silné marsovské slunce.
Usadili se v jednom ze stinných výklenků na břehu kanálu. Voda byla pitná a příjemně chladná, chutnala jako rozkvetlá louka, jako med lesních včel, jako symfonie. A nejvíc ze všeho jako domov.
"Jsme tu sami," šeptala Catherine. "Úplně sami. Navždy a neodvratně. Co si jen počneme?"
"Nejsme sami," odpověděl jí Bernard. "Jsme tady spolu. A dokud jsme spolu, budeme šťastní."
"Opravdu?"
"Slibuji, že tě nikdy neopustím."
"Ani na chvíli?"
"Nikdy."
Prožívali první noc na Marsu po mnoha letech. Tulili se k sobě a pozorovali hvězdy. Většina souhvězdí se téměř nezměnila; vypadala tak, jak si je pamatovali z dávných časů a jenom díky nim si nepřipadali úplně ztracení.
V noci vítr nefoukal. Buď si našel zábavu na jiné části planety, nebo se také uložil ke spánku. Marsovská noc tak byla mimořádně tichá. Žádné cikády, žádné vzdálené houkání sovy, dokonce i voda v kanále byla nehybná jako sklo. Mohli slyšet vlastní srdce, dech nebo myšlenky.
"Bernarde!" vykřikla najednou Catherine, prudce se posadila a namířila prst nad obzor. "To je Země! Právě vychází Země!"
Bernard sebou trhl a zaostřil zrak směrem, kterým mu ukazovala. V nekonečné temné dálce se opravdu vznášela planeta, jež by mohla být Zemí. Už jen pomyšlení na ni ale prohlubovalo pocit smutku a osamělosti. Ale Catherine se navzdory tomu objevil na tváři úsměv.
"Bernarde, vidíš to světlo?"
Žádné světlo na takovou dálku vidět nemohla, ale on neměl právo brát jí iluze. Ne po tom všem. Jestli viděla světlo, tak od toho okamžiku tam bylo i pro něj.
"Jaké světlo?" zeptal se a dával si pozor, aby to neznělo pochybovačně.
"Tam, tam přece, na Zemi!" Teď už křičela jako u vytržení. "Oni se vrátili! Nejsou mrtví, jenom se vrátili zpátky na Zemi!"
"Myslím, že jsem něco zahlédl." Přesvědčivě zalhal.
"Tak vidíš, že nejsme sami. Poletíme za nimi, že?"
Nepoletíme, pomyslel si. Všechny rakety jsme po přistání na Marsu zničili. Právě proto, abychom se už nikdy víc nemohli vrátit. Ale možná, že by se mu podařilo z jejich zbytků jednu postavit? Ne, nepodařilo. A i kdyby, k čemu by to bylo? Jen by si navzájem lhali a prodlužovali utrpení.
"Poletíme." Vložil do toho slova všechnu svou snahu ji přesvědčit.
Catherine mu spala na rameni. Pozoroval ji, jak klidně oddechuje a trápily ho myšlenky na nejbližší budoucnost. Ruka mu ztuhla, ztratil v ní všechen cit, ale za nic na světě by ji nevytáhl zpod její hlavy. Ráno ho probudilo Catherinino radostné výskání. Úplně ho zabolelo, když viděl její rozzářenou tvář. Políbila ho na čelo, na nos a na ústa, a pak ho chytila za ruku a nutila ho vstávat.
"Počkej chvíli," bránil se, když ho nemilosrdně táhla za sebou. "Musím se trochu opláchnout a probrat."
"Nač chceš čekat? Musíme najít raketu!"

"Catherine," přitáhl si ji k sobě, přinutil ji zvednout hlavu a zahleděl se jí do očí. Četl v nich strach. Prosily ho, aby neříkal to, co měl na jazyku. Ale on musel říct: "Rakety jsme zničili, Catherine. Prosím tě, smiř se s tím, bude to pro nás lehčí."
"Ne!" vytrhla se z jeho sevření. "Všechny určitě ne. Vždyť oni odletěli, musíme hledat!" Rozeběhla se městem. Patami vyhazovala do vzduchu obláčky písku a vítr, který se mezitím také probudil, si pohrával s její sukní a vlasy.
Musíme hledat, zopakovala ozvěna v Bernardově hlavě. A tak hledali.
Catherine byla vždycky o několik desítek metrů před ním, sršela energií, neustále tančila a každou chvíli nahlédla do nějaké zříceniny, jako by tam mohla být ukryta raketa. Bernard kráčel pomalu a uvažoval. Chtěl něco podniknout, ale byl v téhle situaci úplně bezradný. Bloudil zrakem po okolí, doufaje, že zahlédne něco, co mu napoví, jak dál. Jakýkoliv vzkaz, písmeno, směrovku - cokoli neobvyklého. Ale všude viděl totéž: ulice zasypané pískem a ruiny mizející v marsovské flóře.
V jednom okamžiku zakopl o něco tvrdého. Další z mnoha písečných hrobů. Z písku však kromě kostí vyčnívalo ještě něco jiného. Sehnul se a opatrně to vyhrabal. Vzápětí ztuhl. V ruce držel torzo střelné zbraně. Rychle se ohlédl. Catherine byla naštěstí daleko vpředu a nedívala se jeho směrem. Za uchem měla velký červený květ a stále ještě tančila.
Bernard položil zbraň zpátky na místo a zahrnul ji pískem. Zatímco vstával, padl mu pohled na jakýsi povědomý tvar. Rukou odhrnul výhonky popínavé rostliny a uviděl obrázek vyrytý - pravděpodobně kamenem - do stěny. S dětskou přímočarostí na něm byly nakresleny tři malé a dvě velké smějící se postavy, které se držely za ruce. Pod nimi četl téměř nezřetelné nápisy: Timothy, Michael, Robert, tatínek a maminka. Dotkl se obrázku rukou, ale ten se pod tíhou času rozpadl. O kousek dál zpozoroval další, který svým významem tvořil hrůzostrašný protiklad k prvnímu: zobrazoval malý oblouk s křížkem nahoře a nápis pod ním oznamoval, že Robert zemřel.
S vytřeštěnýma očima procházel kolem dalších stěn. Na některých objevil podobné jednoduché kresby. Většina zobrazovala malé i velké postavy s puškami, ležící nehybná těla, šlehající plameny nebo zamračené tváře. Všechny ty stěny mu připadaly jako deník z apokalypsy, svědectví o válce a utrpení. Teď už věděl, co se stalo s lidmi. Neodletěli na Zemi. Zůstali na Marsu a navzájem se vyhubili, podobně jako kdysi vyhubili poslední Marťany. Catherine se o tom nesmí dozvědět. Byl přesvědčen, že po tomhle by na její tváři už nikdy nespatřil úsměv.
Zaťal pěsti a udeřil do stěny. A znovu - dokud se nerozpadla v prach. A potom do další a další. Na rukou se mu objevila krev. V ranách se usazoval písek, štípal ho, jako by mu chtěl zabránit v ničení vzácného uměleckého díla, ale to ho nemohlo zastavit.
A pak uviděl ten obrázek: lidská postavička s oddělenýma rukama, nohama a hlavou, letící nad několika vlnitými čarami. Varování před nebezpečím. Šipka pod obrázkem ukazovala směrem, kterým se nyní pohybovala Catherine.
Obrátil se a chtěl na ni zakřičet, ale jeho hlas zanikl v ohlušujícím rachotu. Nelidská síla vymrštila křehkou dívčí postavu do vzduchu jako pírko. Zdálo se, jako by se ve výšce ještě pokoušela dokončit poslední piruetu svého veselého baletu. Lístky květu za jejím uchem se chvěly ve větru. Čas se zastavil. Catherine strnula a zadívala se na Bernarda. Na rtech jí stále zůstával úsměv, ale v očích se zračilo překvapení.
Zvířený písek mu zakryl výhled.
Otevřel oči, ale nic neviděl - měl je plné marsovského písku. Nevšímal si toho. Vstal a utíkal. Narážel do stěn, které se pod jeho vahou kácely, znovu vstával a běžel. Křičel její jméno, ale Catherine mu neodpovídala. Nakonec ji našel. Ještě pořád ji neviděl, ale mohl se jí dotýkat.
Rukama prohmatával drobné tělo. Prsty se dotkly něčeho teplého a mazlavého. Ruce, nohy i hlava byly na svém místě, ale uprostřed těla zůstala jen díra. Bernard zasténal. Vítr utichl a nastalo bezvětří.
Odnesl ji daleko za město: nechtěl, aby byla pochována mezi lidmi. Kopal dlouho, jako by nehloubil hrob pro jedno tělo, ale pro celý svět, celý vesmír. Šlo to ztěžka, protože kromě kusu kovu, který vyhrabal z písku, neměl žádné jiné nástroje. Ironií osudu to byl právě úlomek rakety, které se stavěly z pevnějšího a trvanlivějšího materiálu než všechno ostatní.
Ozval se tupý zvuk, když kov na něco narazil. Lebka. Už už chtěl z jámy znechuceně vylézt a začít kopat na jiném místě, když si náhle uvědomil, že lebka, ačkoliv je velmi podobná lidské, lidská není. Tělem mu proběhl zvláštní pocit: směs překvapení a téměř posvátné úcty.
"Marťan," vydral se mu z vyschlého hrdla povzdech. "Skutečný Marťan."
Teď před ním ležela dvě těla. Obě byla téměř lidská, ale ve skutečnosti ani jedno z nich do světa lidí nepatřilo. Byla podobná jedno druhému jen vzdáleně, jedno však měla společné: obě měli na svědomí lidé. Dlouho se nerozmýšlel. Svoji ženu uložil k Marťanovi a na mohyle vztyčil dva improvizované kříže z úlomků rakety.
Seděl na břehu kanálu a pozoroval malého lesklého brouka, který neúnavně bojoval se stéblem marsovské trávy. Život navzdory všemu pokračuje, pomyslel si. Vždycky se někdo zachrání.
"Kdo ví, co z vás bude za milion let?" obrátil se k broukovi. "Možná nová rasa - Marťan nebo člověk. A možná se jednou mezi vámi narodí další Catherine, stejná jako byla ta moje. Mohl bych se vrátit do hibernačního spánku a počkat si na ni. Poznat, jaká bude budoucnost."
Ale neudělal to. Místo toho pozoroval oblohu.
Nastala druhá noc na Marsu. Bylo ticho a bezvětří. Nad obzorem se objevila Země. Bernardovi se zdálo, že tam - v nekonečné dálce - uviděl světlo. Množství malých světýlek.
Možná to někdo z nich přece jen dokázal, pomyslel si.

Michal
Spáda

Fanzin "Hlboký hrob" vykonal na Slovensku mnoho dobrého. Prosadil se tam Dušan D. Fabian, tam začal psát horory Michal Jedinák, a do třetice - své první povídky zde uveřejnil i Michal Spáda. Ten se později prosadil v CGR i ve Fantázii, asi před třemi lety po odchodu ze Slovenska přestal psát. Což je škoda, protože jeho temné příběhy měly výbornou atmosféru a zajímavé postavy.
Následující příběh je jeho první pro Fantázii. Vyšel v čísle 26 mezi finálovými povídkami prvního ročníku literární soutěže "Raketa", která byla později přejmenována na "Cenu Fantázie". Proti Červenákovu "Hrdlořezovi" neměla u čtenářů šanci, ale mnozí si ji zapamatovali jako jednu z nejlepších temných fantasy, které do té doby na Slovensku vyšly.

Pozůstalí
Začalo to tím, že se Robert narodil mrtvý.
Taková nehoda může nadobro ukončit osud člověka dřív, než vůbec začal, ale s Robertem to nakonec dopadlo úplně jinak. Nesložil své kosti do dětské rakve, která není o mnoho větší než krabice od bot, přestože k tomu měl blízko; z lékařského hlediska byl už vlastně odepsaný.
Tehdy se přihodilo, že když ho doktor, starý jako sama smrt, nesl špatně osvětlenou podkrovní místností ke stolu a na obloze se křižovaly blesky, zakopl o vlastní nohu a upadl na podlahu. Malý Robert, celý modrý, se zavřenýma očima a pupeční šňůrou omotanou kolem krku, se mu při tom vysmekl a dopadl přímo do lavoru s teplou vodou. Až do té chvíle nevydal žádný zvuk, vůbec se nepohnul ani nenadechl, ani srdce mu nezabzučelo jako čmelák, nadarmo ho doktor pleskal vrásčitou rukou po tváři a po zádech.
Nad Robertem se zavřela hladina. Do sedmého stromu zleva v aleji směrem na výpadovku udeřil blesk. Doktor se sesypal jako domeček z karet a víc už z vlastní vůle nevstal. Šestnáctiletá Sofie, kterou majitel hotelu poslal pomáhat doktorovi, pocítila prudkou bolest v zádech. Bolest jí vystřelila do ramene a Sofii se zatmělo před očima. Robertova matka, o které se ví jen to, že i v pokročilém stádiu těhotenství skvěle tančila foxtrot, měla černé oči, kaštanové vlasy a jmenovala se Ofélie, na posteli zvedla hlavu a vydechla naposledy. Stromy na ulici zaševelily. Spustil se déšť.
Když ráno vešel majitel hotelu do pokoje, do něhož se Ofélie uchýlila, když ucítila krátce po foxtrotu první stahy, našel tam tři vychladlé mrtvoly, které se již znovu začínaly ohřívat v paprscích vycházejícího slunce. Robert se vznášel na vodní hladině, hlavu měl opřenou o vyvýšený okraj lavoru a usmíval se.
Hoteliér zanesl chlapce na faru, stihl tento příběh povyprávět ještě několika lidem, včetně mého otce, a krátce nato zemřel za záhadných okolností, pokousán vzteklým kocourem ve vlastním houpacím křesle.
Nebyl to ale kocour, kdo ukončil pozemskou pouť Robertovy zlaté rybky, která se jmenovala Ráchel. Dostal ji od svých adoptivních rodičů jako dárek u příležitosti seznámení. Asi mu měla pomoci zorientovat se v novém prostředí.
"Ta rybička," řekl mi později Robert, "byla moje jediná spřízněná duše na celém světě."
Ať je to jak chce, hned nazítří ji rodiče našli mrtvou. Rybičky nikdo do rakví nedává, úplně stačí krabička od zápalek.
"Měl ses o ni lépe starat," řekl novopečený otec nespokojeně a v duchu zapochyboval o svém rozhodnutí úředně si osvojit mlčenlivého malého chlapce, který jako jediný přežil požár dětského domova.
Robert, který přežil i faráře, u něhož strávil posledního půl roku, se zatvářil zkroušeně.
"Teď si čti knížku," řekl otec a obrátil se k odchodu.
Robert neuměl číst, a tak si vzal tužku a papír a nakreslil všechny lidi, které znal. Lidi dělil na mrtvé a živé - mrtvých znal víc. Na jeden list papíru nakreslil všechny živé: nového otce, novou matku, řidiče autobusu, který ho přivezl, a majitele pohřebního ústavu. Na druhý list začal kreslit ty mrtvé, ale brzy mu došlo místo.
Venku se rozpršelo. Díval se z okna na ulici a po chvíli dokreslil na druhou stranu papíru zlatou rybku, která se jmenovala Ráchel. Zahřmělo. Žárovka zablikala a zhasla, stejně jako světla na ulici.
Robert vydržel chvíli klidně sedět, v duchu počítal a čekal, až se světlo znovu rozsvítí. Nerozsvítilo se a počítat uměl jenom do čtrnácti. Vyčkával ještě chvíli, což je slušný výkon na někoho, kdo je malý, bojí se a zná víc mrtvých než živých.
Vstal z postele, prošel chodbou, která byla úplně temná a s bušícím srdcem otevřel dveře do ložnice nových rodičů. Potichu přešel k posteli, už se skoro dotýkal otcovy ruky, když se náhle znovu rozsvítilo světlo na chodbě i lampa na stole. Nový otec ležel na nové matce, tváří dolů.
Robert chvíli stál, pak se vrátil do pokoje a přikreslil je ke zlaté rybce.
Těžko říci, co se dělo s Robertem, když ho odvedli z našeho města a on sám o tom nikdy nevyprávěl - podle všeho nakonec nějak dokončil střední školu (kterou údajně krátce poté zavřeli) a vrátil se. Byl mnohem vyšší, měl neupravené kaštanové vlasy a černé oči, ale mlčenlivý byl stejně jako předtím. Pronajal si byt v domě stařenky, která o dva týdny později zemřela. Její jediná dcera jí zaplatila nejlacinější smrkovou rakev bez polstrování, nechala si od něho posílat vyšší nájemné, které platil z četných dědictví a dál se o dům nestarala.
Hledat práci se ani nepokoušel a pochybuji, že by se svou pověstí vůbec nějakou našel. Z domu téměř nevycházel, alespoň ne během dne - v noci ho prý párkrát viděli, jak se prochází na odlehlých místech. Přesně takových, na jakém jsem ho poprvé potkala i já.
Bylo mi tehdy šestnáct, bylo to v červnu, vzduch voněl a já jsem jela noční alejí na kole domů. Myšlenkami jsem byla někde v korunách stromů, které se klenuly uprostřed cesty nad mou hlavou jako zelená střecha, takže když se náhle přede mnou objevila tmavá silueta, zabrzdila jsem příliš prudce a slítla na zem. Byl vysoký, spíš chlapec než muž, přestože už mu bylo dvacet. Nedokázal se rozhodnout, má-li zvednout dřív mě nebo kolo, tak jsem vstala sama.
"Pro-promiňte," začal vysvětlovat, ale já jsem byla tak vyděšená, že jsem mu jenom vytrhla kolo z rukou, naskočila na něj a rychle zmizela.

Myslela jsem pak na jeho zvláštní černé oči, dokud jsem neusnula.
Jediný, kdo o Robertovi nemluvil se strachem nebo odporem, byl můj otec. Nad jeho podivínstvím mával rukou a při poznámkách o jeho zlověstné pověsti se jen usmíval. Přesto nás překvapilo, když ho jednou z ničeho nic přivedl na večeři.
"Budeme mít hosta," řekl matce už ráno.
Nebrali jsme ho příliš vážně. Otec neměl ve městě mnoho přátel, alespoň ne takových, jimž by nedlužil tolik peněz, abychom ho před nimi nemuseli neustále zapírat, a už vůbec neměl důvod zvát je na večeři. Co se týče ostatních místních obyvatel, ti měli většinou ve zvyku vyhýbat se návštěvám pohřebního ústavu, pokud je k tomu nenutily okolnosti, takže by otcovo pozvání s díky odmítli.
*
Když se tedy ve dveřích objevil Robert, který zjevně nevěděl, co má samým rozrušením dělat s rukama, a tak si je střídavě schovával do kapes kabátu a zase je z nich vyndával, byly jsme překvapené dvojnásobně.
"To je Robert," hulákal otec z předsíně, "Roberte, to jsou moje ženy. No tak, usaďte ho!"
Rozpačitě se na nás usmál a sedl si na židli v rohu místnosti. Pamatoval si mě, viděla jsem mu to na očích, ale neřekl nic.
Otec se už při polévce rozehřál a během druhého chodu kolem sebe šermoval vidličkou a vykládal jednu ze svých historek.
Robert pořád seděl v koutě a díval se před sebe.
"Pěkné podkolenky," řekl potichu, když jsem mu podávala rakvičku se šlehačkou.
"Prosím?"
Robert nervózně zamrkal.
"Máte pěkné podkolenky," zopakoval.
Skutečně, na nohou jsem měla tytéž podkolenky jako tehdy večer na kole, dlouhé, bílé, s červenými proužky.
"Děkuji. A nemusíte mi vykat. Jsem Karolína."
Zapíchl vidličku do rakvičky a chvíli si s ní hrál. Zdálo se, že je vypadá zaskočený.
"Tak dobře. Ale musíš tykat i ty mně… Karolíno," řekl nakonec.
Nedíval se mi přitom do očí.
Šla jsem ho vyprovodit. Světlo nad vchodem přitáhlo celé mračno komárů a nočních můr. Raději jsem před nimi o krok ucouvla.
Robert se konečně obul a vyšel před dveře. Za ním se objevil otec, který šel roztlačit auto.
"Přijdeš ještě někdy?" zeptala jsem se ho s rukama v kapsách šatů.
Podíval se na mě, jako by špatně slyšel. "Prosím?"
"Jestli ještě přijdeš."
Koukla jsem se mu nad hlavu, ruce jsem měla pořád v kapsách. Zamrkala jsem. Mračna hmyzu zmizela.
"Přijdu," řekl rychle a spěšně odkráčel k autu.
Noční můry ležely nehybně na rohožce. Z ramene mi spadl mrtvý komár a pomalu se snesl k zemi.
Následujícího dne vzal otec Roberta s sebou do cirkusu, který se v našem městě na týden zastavil, patrně jen proto, aby nemusel dál cestovat po rozmoklých cestách.
"Chudák chlapec, je tak sám," pravil truchlivě.
"Do cirkusu?" nechápala jsem.
"Ať se rozptýlí. Cirkus je veselý."
Tím jsem si nebyla tak moc jistá, ale hlavně se mi nezdálo, že by můj otec chtěl někoho rozveselit. Nejradši se bavil jen on sám a to výhradně cizím neštěstím.
"Tak s sebou vezmi i mě."
"Odkdy máš ty ráda cirkus?"
"Ode dneška," odsekla jsem.
"Aha," řekl otec, "každopádně zůstaneš doma. Sbohem."
A odešel do deštivé noci.
Za týden zemřel hodinář a jeho žena, za další dva dny zástupce starosty, kvůli kterému jsme dokonce pronajali černý pohřební vůz s koňmi. Otcova finanční situace se natolik zlepšila, že se zdržoval doma jen zřídka - ale Robert se u nás objevil i bez něj.
Určitě bojoval sám se sebou těžkou bitvu. U stolu občas prohodil nějaké slovo s matkou, ale většinou si povídal jen se mnou, polohlasem a s plachým výrazem v podivných hlubokých očích. Když odcházel, pozval mě na návštěvu, vyklouzl z předsíně a dal se na útěk. Dodneška nevím, jestli měl větší strach z toho, zda pozvání přijmu nebo odmítnu.
*
Šla jsem za ním téhož dne, kdy otec se vší parádou pohřbíval ředitele cirkusu a společně s ním i jeho devět zaměstnanců, všichni to byli příslušníci sedmé generace vlivné cirkusové rodiny a známí akrobaté, jakož i jednoho slona - toho samozřejmě bez rakve.
"Bohužel," řekl otec se zlomyslným úšklebkem, "vyneslo by nám to celé jmění."
Vyrazila jsem hned po snídani. Slunce svítilo do ulic, prázdných jako každého sobotního rána. Nevypadalo to, že by se schylovalo k dešti.
"Ale musíš přijít, až bude hezky. Rozumíš? Slib mi to," prosil Robert, když mě zval.
Kolo jsem opřela o plot a vešla dovnitř. Nebylo zamčeno.
Robert právě v zahradě pohřbíval malého chlupatého psa, kterého něžně držel v náručí jako dítě.

"Co se mu stalo?" zeptala jsem se.
"Zemřel," řekl smutně, "Neměl se sem zatoulat."
Vzala jsem od něj psa a společně jsme ho spustili do hrobu ve velkém proutěném koši. Rozhlédla jsem se kolem, zatímco na něj Robert lopatou vršil hlínu. Celá zahrada byla rozrytá něčím, co vypadalo jako četné krtince.
Nebo hroby.
"Nepozveš mě nahoru?" zeptala jsem se.
Robert zvedl hlavu k obloze a potom váhavě přikývl.
V rohu pokoje byla prázdná pavučina s mrtvým, vysušeným pavoukem. Sedla jsem si na jednu z židlí u stolu. Robert přinesl z kuchyně dvě vysoké sklenice s malinovým sirupem, brčkem a kostkami ledu.
Dívala jsem se na něj přes okraj sklenice a usrkávala limonádu. Dal si nohu přes nohu, chvíli se mi díval do očí a potom se začal zajímat o skvrnu na ubruse.
"Proč sem neměl chodit?" zeptala jsem se.
"Co? Kdo?" škubl sebou.
"Ten pes. Proč se sem neměl zatoulat?"
"Protože pršelo," odpověděl bez rozmýšlení. "Když je někdo starý a nemocný anebo jen malý jako ten pes, stačí, aby pršelo."
"Ale dnes neprší."
"Ne," usmál se.
Zase bylo ticho. Hlasitě jsem potáhla brčkem a kostky ledu zachrastily.
"Co se mu stane, když prší?"
"Zemře."
Řekl to úplně klidně, jako někdo, pro koho je smrt stejně běžná jako natahování hodinek nebo čištění zubů.
Naklonila jsem se k němu tak, že se mé vlasy dotkly jeho ruky.
"Jak to, že zemře?" zašeptala jsem.
"Nevím," zavrtěl hlavou, "stačí, aby byl blízko mě, jen pár metrů, a je to. Mrtvý. Někdy hned, někdy to ještě den dva trvá."
Vzpomněla jsem si, jak ve městě říkali, že slon zemřel smutkem po svém krotiteli.
"Nejjistější to je, když je bouřka. S blesky."
Zvedl ke mně oči.
"Všichni umírají. Je to… normální. Ale ty," dotkl se prstem mých vlasů, "nechci, abys umřela."
"Vždyť ještě neumírám," řekla jsem.
Dohodli jsme se, že se setkáme večer pod uschlým stromem v aleji. Chtěli jsme jít do kina nebo tak někam.
Po obědě se vrátil otec z pohřbu, ve svém černém obleku celý zpocený, ale rozhodně velmi veselý.
"Že neuhádnete, kdo přijel do města," řekl, když vybíral z hrnce uvařený brambor.
Matka se zamračila, ale já jsem právě měla dobrou náladu.
"Kdo?"
"Madam Gandolfiniová," prohlásil otec vítězoslavně, osolil brambor a strčil si ho celý najednou do úst.
O madam Gandolfiniové se u nás doma mluvilo často, především díky otci. Myslel na ni způsobem, jakým jiní lidé myslí na výhru v loterii. Její manžel, bankéř Gandolfini, jí zanechal obrovský majetek, který lakomá madam ještě rozmnožila. Bydlela sice v hlavním městě, ale všichni věděli, že si přeje, aby ji pochovali u nás, na Starém hřbitově, hned vedle manžela.
"Když zemřel starý Gandolfini," říkával otec zasněně, "vytrhlo to mého otce a náš podnik z problémů na celý rok. Nejkrásnější - a nejdražší - pohřeb, jaký tohle město zažilo."
Jenže to ani zdaleka nevypadalo, že by se Madam chystala zemřít. Přežila už dokonce dvě ze svých četných vnoučat, i nadále se s elánem zúčastňovala dobročinných plesů, které sama organizovala, a vládla železnou rukou celé rodině.
"Madam? To bys ji nejdřív musel zastřelit," řekla matka a při pohledu na zbytky bramboru v otcových vousech se zamračila ještě víc.
"Kdo ví?" mrkl na mě otec tajnůstkářsky, vzal si do úst další brambor, strčil si po jednom do každé kapsy a vyběhl z domu.
"Kam zas letíš?" křičela za ním matka, ale odpovědi se nedočkala.
Za hodinu zazvonil telefon v kuchyni. Když u nás zvonil telefon, znamenalo to skoro vždycky, že někdo zemřel.
"Pro tebe," řekla matka.
"Pro mě?" vzala jsem do ruky sluchátko.
"Karolíno?" ozvalo se na druhé straně.
"Roberte? Ty máš telefon?"
"Mám. Karolíno?"
"Ano."
"Já dnes nemůžu. Setkáme se zítra, ano?"
"Ale…"
"Ano?"
"Dobře."
Zavěsil.
Samozřejmě že mi to došlo. Ve chvíli, kdy otec přišel domů, postavil se k oknu, na kterém se rozstřikovaly první dešťové kapky a tvář se mu roztáhla do zlomyslné grimasy. V tu chvíli mi všechno došlo. Oblékla jsem se a vyběhla

ven.
Světla lamp se odrážela od vlhkého chodníku. Před hotelem nikdo nebyl.
Vrazila jsem na recepci.
"Ne, slečno," řekl mi recepční, "Od té doby, kdy se u nás ubytovala madam, nikdo nepřišel. Ani na návštěvu, toho bych si určitě všiml."
Vypadal, jako by ho překvapilo, že se tam objevil vůbec někdo.
Vyšla jsem bezradně ven, chvíli jsem přemýšlela o tom, že půjdu k Robertovi domů, ale to bychom se cestou mohli minout.
A tehdy jsem si všimla postavy na hromosvodu.
"Roberte?" zavolala jsem.
Seskočil.
"Co tu děláš?" zeptal se rozčileně.
"Co tu děláš ty?" popošla jsem o několik kroků k němu.
"Nepřibližuj se ke mně!"
"Nebojím se," odpověděla jsem a přistoupila ještě blíž.
Vzala jsem ho za ruku.
"Já se bojím, rozumíš? Bojím se. I na toho slona jsem se chtěl jen podívat. Byl tak veliký, myslel jsem…" přejel si rukou po tváři. "A tvůj otec mě zabije, jestli to neudělám. Slíbil jsem mu…"
"Nezabije," řekla jsem, "pojď se mnou. Dnes tě schovám a zítra něco vymyslíme."
"A co když…?" podíval se mi do očí.
"Nebojím se."
Odtáhla jsem ho od budovy hotelu, kde se z otevřeného okna jediného obsazeného pokoje ozývala hudba. Byla to podkrovní místnost, kdysi skoro nepoužívaná a dnes přestavěná na drahé apartmá.
Místnost, kde se Robert před dvaceti lety narodil.
Zapálila jsem svíčku.
V místnosti bylo o něco víc prachu, než jsem si pamatovala.
"Páni," řekl Robert.
"Sem otec odkládá rakve, které vyšly z módy," vysvětlila jsem mu. "Doufá, že se do ní jednou zase vrátí. Podívej, sem jsem se chodila schovávat jako malá holka."
"Pořád jsi malá holka," zamumlal.
Postavila jsem svícen na polici a otevřela velkou, prostornou, černou truhlu. Zevnitř byla potažená červeným sametem.
Zula jsem se a lehla si dovnitř.
"Dodnes se mu ji nepodařilo prodat, je moc velká, pohodlně se sem vejdou i dva."
Podala jsem mu ruku.
Neobratně si zul kožené boty a lehl si ke mně.
"To ses nebála spát v rakvi?"
"Ne. Tady mi bylo dobře," řekla jsem tiše, "a pořád je."
Pohladil mě po vlasech.
Vzala jsem jeho ruku do dlaně a položila si ji na prsa.
Vydechl. Nadzvedl se na loktech, zpola se nade mě posadil a rozepnul mi knoflíky na košili, jeden po druhém. Dlaně už neměl tak studené jako venku.
"Počkej," zašeptala jsem a chtěla si z úst vyndat rovnátka, ale zadržel mě a zavrtěl hlavou.
Políbila jsem ho, dvakrát, a potom on políbil mě a vyhrnul mi sukni nad boky, jeho vlasy mi padaly do tváře a cítila jsem jeho horké dlaně na břiše a na stehnech, ale nejvíc, nejvíc ze všeho jsem na sobě cítila ty jeho divné černé oči.
Zvedl mi levou nohu až k hlavě, stáhl z ní podkolenku, dlouhou bílou podkolenku s červenými proužky, a políbil mě na lýtko. Vzala jsem si ji a přitáhla ho k sobě.
Všude kolem se vznášela známá vůně. Stoupala z rudého sametového polstrování. Byla jsem znovu malé děvče, které sledovalo škvírou v nejmenším pokoji na světě paprsky světla mezi proudy prachu a on mě pevně držel pod košilí; bylo mi vlhce, skoro všude, potila jsem se, a po rukou a po zádech mi běhal mráz.
Tak jsem si vzpomněla na nevinnost a znovu o ni přišla, s mužem, který způsobil smrt bůhvíkolika lidí a přitom nikoho nezabil. Na dřevěnou střechu dopadaly těžké kapky. Usmíval se, když jsem mu zatlačila oči a zavřela rakev.
Matka seděla doma v křesle a četla si, otec chodil po kuchyni se špatně skrývanou radostí a každou chvíli vrhl na telefon pohled plný očekávání.
"Zítra," řekl mi, "zítra skončí všechny naše starosti. Nadobro."
Neodpověděla jsem.
"Proč pláčeš?" zvedla matka oči od knihy, "stalo se něco?"
"Nic," odpověděla jsem a utekla do svého pokoje.
Zamkla jsem dveře. Zvenku jsem ještě zaslechla nějaké otcovy výlevy, a pak už jenom kroky sem a tam po kuchyni.
Na okno mi bubnoval déšť. Zabořila jsem tvář do polštáře a zůstala jsem jen tak ležet. Venku se několikrát zablesklo.
Když jsem ráno vstala a vyšla z pokoje, všechno mi připadalo jako sen.
Matka pořád seděla v křesle, pouze kniha jí vypadla na zem a zůstala ležet kousek od otcovy hlavy. Měl pootevřené oči a napjatý výraz, jako by stále čekal, kdy už konečně zazvoní telefon.
Opřela jsem se o zeď. Najednou mi bylo strašně líto, že nemám žádnou rybku, ke které bych je mohla přimalovat.

Tomáš
Knapko

Cena Fantázie se uděluje dvoukolově. V prvním kole vybere porota finálové povídky, ve druhém rozhodují čtenáři o celkovém pořadí. Následující příběh, debut Tomáše Knapka, skončil v jejím prvním ročníku těsně pod finálovou pětici. Vyšel však v kyberpunkovém čísle 28 a okamžitě si čtenáře získal. Tomáš zvítězil v roce 2004 v posledním ročníku Ceny Gustáva Reussa a probojoval se také mezi finálové povídky Rakety 2004. Je to zatím poslední kyberpunkový autor, který psal do Fantázie (před ním měli povídky tohoto stylu Michal Hvorecký, Peter Šulej a Marek Solivajs).

Rónin
Stěny restaurace Nippon pokrývaly neonové lotosové květy a jednooký číšník přemisťoval květináč s umělou sakurou.
Hladina rýžového vína se pomalu vydala prozkoumat dno obřadního šálku a chuťové buňky mi potvrdily, že chutná tak, jako každý den, docela obstojně. Dobrý důvod, proč si nedávat nic jiného. Mohlo by to totiž chutnat daleko hůř.
Rádio, podobající se "bednám" svým opilým retrostylem, na jaký byste mohli narazit snad jenom v pronajatých buňkách Šindžuku, čili ten nejlacinější šmejd, plakalo nad smutným klavírním nokturnem.
Ale na druhou stranu byl Nippon alespoň jednou z oněch restaurací, kde z vás ceny neudělaly žebráka a mohli jste tam celé hodiny civět na holovizi. Jedna na mě spiklenecky mrkala z kouta místnosti a snažila se mě přesvědčit, že Země je na tom vážně bídně. Záběry měst v troskách, mrakodrapy, zářící do tmy oslnivým plamenem jako gigantické náhrobky, hromady mrtvol ležících ne v řadách, ale ve vrstvách, a všudypřítomný šedivý pocit tísně, usedající jako lávový popel na měsíční krajinu.
Faktem zůstává, že některé příběhy mohou skončit smutně. Náhle jsem ucítil nezaměnitelný zápach fotochemického smogu. Kyslíková maska dopadla na stůl hned vedle talíře s nedojedenými kostkami sojového tofu.
"Ahoj Zeane," pozdravil jsem Zeana Conea, páchnoucího výfukovými plyny a kouřem z továren. Bydlel blízko dopravní tepny Tomei-Meišin, kde byla koncentrace podobného svinstva nejvyšší.
Zean. Pokožka a vlasy jako křída. Absence melaninu. Albín.
Posadil se ke stolu, kterému jsem až dosud kraloval, a začal se škrábat na hlavě nestříhanými nehty. Takhle to dělal vždycky, když se jednalo o něco, co by mě mohlo naštvat. A pak jsem na něho vždycky ječel a pokoušel se mu rozbít hubu.
Ale dnes ze mě vyrovnanost zrovna sálala, jako modrá aura. Nechtěl jsem, aby se těmi svými paznehty propracoval až k mozku, takže padla otázka: "Co máš za novinky?"
Zean se nadechl a spustil. A mně se to ani trochu nelíbilo. Vysvětlil mi totiž citlivě, že mám problém.
Objednal jsem si další saké. A Zean tonoko. Myslím, že byl mnohem nervóznější než já, protože ho do sebe hodil na pár hltů.
Zaplatil jsem jednookému číšníkovi.
"Mám v obytné buňce Tygra?" nechtělo se mi tomu uvěřit.
"Víš, Stine, on tam už vlastně není. Odešel. Byl jenom nasát tvůj pach. Chce tě vystopovat. Fonney mi volal. Měl jsem tě varovat."
Začínal jsem chápat, v jak velkých sračkách se brodím. Respektive v nich dřepím. Stařecky jsem se schoulil na židli a pohrával si se šálkem.
Zean změnil téma.
"Před dvěma dny přišla zásilka černého chlórpromazinu."
"Nechci."
"A co ten tvůj psycholog? Behaviorista?"
"Pomohl. Alespoň myslím."
"Sám se z těch sraček nedostaneš. Věř mi." Zean mně ve stručnosti vypověděl příběh o chlapíkovi, který v důsledku psychosomatické poruchy vydráždil pár Tygrů. Žádné genetické vlohy. Pár měsíců trpěl reaktivní depresí a odnesla to střeva a žaludek. Menší vředové plantáže. Samozřejmě, že Tygři, které napadl, mu provedli kompletní vivisekci, takže si mohl prozkoumat vředy na vlastní oči. Zase jsme skončili u těch bastardů.
Hlavou mi proudily miliony věcí a všechny se týkaly nezvaného hosta v buňce.
"Máš strach?" zeptal se.
"Hm?"
"Jestli máš strach? Mohl bys ho zabít. Jednou se ti to už podařilo." Zean měl pravdu. Částečně. Zabil jsem Tygra, ale podotýkám, že ode mne nebylo příliš moudré střílet zezadu z vypůjčené brokovnice na neozbrojené mládě. No co, už se stalo. V Ryu se pohybuje čtvrttunová, dvouapůlmetrová obluda, dost inteligentní na to, aby z televizní soutěže Banzai odešla s miliardou jenů, a páchne rozhicovaným dělem na průrazné projektily, které s sebou vláčí na hřbetě.
Přezdívali jsme jim Tygři.
Obrovské muskulatury obalené huňatou kožešinou v barvě zataženého zimního nebe, zalitého světlem očí, dvou modrobílých hvězd jasu záporné magnitudy. Silná tlapa se zatažitelnými organickými srpy, potaženými třívrstvou ocelí. Jsou schopny přeseknout člověka v pase tak, že mícha zůstane nepoškozená a oběť pomalu umírá na přeplněné ulici, dokud se oči nepromění v nehybná zrcadla nasáklá neonovým ohňostrojem.
"Co k čertu dělá Tygr v Šindžuku? Pomsta?"
Zean pokrčil rameny a husté bílé obočí mu vyletělo vzhůru jako párek albatrosů.

Pokračoval jsem: "Potřebuju pořádnou zbraň. Nenechám si rozflákat držku."
Dál na mě civěl, zřejmě nepochopil narážku, že bych chtěl odvézt do Rya Chobe. Jenom jsem doufal, že je stále ještě motorizovaný.
"Odvezeš mě do Rya Chobe?"
Zeanova horní a dolní čelist se změnily ve skřípějící panty, prsty si opět prohrábl bílé vlasy.
"No tak, Zeane. Jde přece po mně. Tobě neublíží," zalhal jsem.
Uvažoval nad tím. Nakonec přikývl.
Oblékl jsem si béžovou manšestrovou bundu a vyšli jsme z Nipponu.
Pršelo. Blížila se noc.
Vrazil jsem ruce do kapes bundy a snažil se vyhnout davům lidí, které déšť překvapil stejně jako mě. Nohy jsem vláčel za sebou jako přebytečná zavazadla a pozoroval jsem střídající se neonové nápisy ve střídajících se skleněných výkladech. Po nebi se rozlil modrý inkoust. Výklady obchodů nahradily stánky s rybami.
Šindžuku, čtvrť Rya Chitao.
Nějaký Japonec se ke mně vrhl a strčil mi pod nos kus tuňáka. "Pane, byl jsem boháč. A teď jsem chudák. Proč? Protože jsem dobrák od kosti a prodávám tyhle skvělé ryby pod cenou." Na pultě měl rozloženy úhoře na unagi, syrové ryby na sašimi, kraby, mlže, platýze, jikry, humry, sépie, želvy, ježovky.
"Ne. Nechci."
Prodírali jsme se houfem křičících lidí. Ženy s rákosovými taškami, následované dělníky táhnoucími káry plné mořské havěti. Muži v sakách i v jukatách. Pokuřující rybáři. Obchodníci porcující zboží. Nosiči s háky. Všichni měli k oděvu připevněny kyslíkové spreje nebo kyslíkové masky. Moje se houpala na poutku džínsů.
Před hrozícím smogovým nebezpečím varovaly gigantické hologramy na nebi - červené číslice zaznamenávající stupeň zamoření ovzduší oxidem siřičitým a uhelnatým. Při překročení kritické hranice se ozvaly varovné zvukové signály a podle předpisů si musel nasadit masku každý obyvatel města, pohybující se v ulicích. Pod hologramy se mezi mrakodrapy vznášela holoprojekce skládanky origami, zobrazující bílého jeřába.
Začalo se blýskat. Ne na lepší časy, jen na naše mrtvolně bledé ksichty. Déšť každou minutou sílil. Kapky si z lidských hlav udělaly bubny.
"Proč se ještě nespustil štít?" Energetické pole, chránící Ryu před kyselými dešti a následnými povodněmi, bylo mrtvé.
"Dnes odlétají lodě. Spousta lodí. Narazily by do štítu. Celý den přepravují dobrovolníky do boje proti Tygrům. Ty jsi žádné neviděl?"
"Ne," odvětil jsem.
Vešli jsme do temné uličky, kde stála Zeanova bugina. Poky-nul k místu spolujezdce. Pod stříškou automobilu přestalo pršet. Vozidlo zavrčelo, lidé mu líně uhýbali z cesty.
Zamířili jsme na sever, k nejbližšímu vstupu do Rya Chobe, dolního poschodí města. Potřeboval jsem Mathijsův nelegální obchůdek se zbraněmi k tomu, abych přežil. Mathijs a Chobe znamenali dokonalou symbiózu a Chobe představovalo všechno, co bylo zakázané. Zbraně, kurvy, drogy, některé druhy chlastu a v Ryo Chitao, horním poschodí města, dokonce i dlouhodobé kyberimplantáty a veřejné virtuální kavárny.
Zmizeli jsme v postranní uličce, kde už trhy končily a lidé se drželi na chodnících. Bugina zarachotila a předjela Nissan Micronic 0.5. Čas a metry ubíhaly.
Zean zastavil pod televizní tabulí. Dvacetiminutový propagační film Asahi. Vydali jsme se ke schodišti, vinoucímu se spirálovitě do srdce Rya Chobe, a zanedlouho se ocitli v říši bez slunce.
Na dolním poschodí měli problémy s vodou. Štít nad městem zůstával nečinný a Chobe se kvůli rozmarům nepříznivého počasí potápělo.
Po vysokém stropě podzemní ulice se táhly trubice s neonovým plynem. Dodávaly jinak ponurému místu špetku života.
Podrážky čvachtaly v oceánech hlubokých půl centimetru.
Z otevřených domovních vrat na nás volaly místní prostitutky bainšunfu s hlasy stejně sladkými jako byly jejich rozkroky. Mathijsův obchod se nacházel v holandské čtvrti Onweere. Nepříliš daleko, akorát dost na to, aby se nám dostala voda do bot. Schodištěm jsme se asi po deseti schodech dostali k ocelovým dveřím pod úrovní Chobe.
Zean zazvonil.
Žádný nápis. Nic, co by zbytečně lákalo nezasvěcené. Po okolí se pohybovaly stíny. Ten největší z nich se mi usadil za očima. Úzkost. Strach. Smrt.
Dveře se zasunuly do stěny. Vešli jsme.
Tma. Oči nám rozsvítila stowattová žárovka. Tři vchody. Znovu ocel. Dřevotříska s nakřivo nalepeným papírem s nápisem Toilet. A laminátová automatika jako únikový východ. Z minireproduktoru se ozvalo: "Ašimoto ni ki o cukete."Pozor na schody.
Kovové dveře pohltila stěna. Znovu tři stupně.
Za pultem na železných nožkách seděl starý, vysušený Holanďan Mathijs. Ještě starší, otřískané dýhované dveře dotvářely vzhled špinavých stěn a inventáře.
"Ahoj Zeane. Ahoj Stine. Problémy?"
Na pozdrav jsme neodpověděli.
"Nemusíš na mě hned vytahovat japonštinu, funguju i v holandštině. Potřebuju zbraň."
"Došlo mi, že jsi nepřišel na rodinné nákupy. Co by to mělo být?"
"Něco na Tygra."

"Tygr má velkou tlamu, milý Stine. Sežere ti prachy. Stejně toho tady moc nemám."
"O prachy se nestarej. Ukazuj."
Mathijs poklepal na rotační kulomet.
"Jsi normální? Kulomet je na Tygra jako sekera na mouchu."
"Hm," zabručel prodavač a pochybovačně sešpulil rty.
"A co tohle?" zpod pultu vylovil ADO, kanón schopný svým zpětným rázem zlomit zápěstí. Připomínal automatickou pistoli.
ADO jsem znal, dost pracháčů mi s ní mávalo před nosem. Mathijse, který se zrovna pouštěl do vysvětlování, jsem ale nezastavil. Tak nějak jsem to potřeboval. Potřeboval jsem na vlastní uši slyšet, co ta prokletá bouchačka dokáže.
"Nejtišší zbraň na světě, Stine, chlapče můj. Má zabudovaný pohlcovač zvuku. Chrlí jen nízkovýbušné projektily, ale když si ho vyčíhneš…"
Vyčíhnout si Tygra. Mathijsovi už samou senilitou měkl mozek a práchnivěly hnáty. Tygr se vyčíhnout nedá. Tygr si vyčíhne vás.
"Proč ne vysokovýbušné?" zeptal jsem se.
"Roztrhalo by tě to na maličké Stiníčky," prodavač dvěma prsty znázornil moji velikost v případě chybného nabíjení. "Do komory se sice vejde i vysokovýbušný, ale hlaveň je přeinstalovaná z menší zbraně. Ty bouchačky tady skládám doslova na koleni. Není lehké je sehnat, to sám dobře víš."
Potěžkal jsem zbraň v rukou. Na pažbě byl vyražen nápis ADO-2. Prsty zároveň hladily nápis ADO-1 na hlavni.
"Opravdu nemáš nic lepšího?"
"Minulý týden dorazila zásilka katan."
"Vtipné." Zatočil jsem pseudopistolí okolo ukazováčku jako kovboj. Stín za očima se zvětšoval stále víc.
"A co ty? Ještě pořád tě to bere?"
Mathijs měl na mysli psychosomatické poruchy.
"Lepší se to."
"Coonz má nějaké trankvilizéry. Ultrabenzodiazepin. Já jen kdyby tě to zajímalo."
Zeanova hruď explodovala a tsunami krve a masa mě poslala k zemi.
"Kurva! Kurva!" ozývalo se zpoza pultu. V ocelových dveřích zívala díra o velikosti lidské hlavy.
Pistoli jsem držel v rukou a doplazil jsem se za pult za skučícím Mathijsem. Na podlaze se povalovaly náboje do ADO. Nacpal jsem si je do kapes.
Staré dýhované dveře.
"Kam vedou?!" vykřikl jsem.
"Co je to!?"
"Tygr. Kam vedou ty podělaný dveře!?" Sám jsem odmítal uvěřit faktu, že si mě tak rychle našel.
"Potrubí, staré potrubí. Vede až do Chitao…"
Ruky, ležící na termolineu, se dotkla Johnnyho teplá krev, obklopila nás jako dva ostrovy.
"…vede podél něj údržbářská šachta." Mathijs ve mně vykřesal jiskřičku naděje.
Tygrovy průrazné náboje vyráběly z ocelových dveří fašírku. Ze spodní police jsem popadl katanu v pouzdře. Směšné, vzít si na Tygra meč. Nevím, proč jsem to udělal.
Pořádný kopanec odstranil dveře z únikové trasy.
Temná místnost s bednami, potrubím a šachtou v protější stěně. Dalo by se k ní vyšplhat po zrezavělých rourách.
Zbraně jsem si zastrčil za opasek. Otočil jsem se.
Zasáhla mě sprška Mathijsových vnitřností.
Skočil jsem na potrubí a začal se škrábat k šachtě. Ruce mi klouzaly po mokrém kovu. Černý, horizontální tunel se blížil. Pot. Prsty se dotkly okraje otvoru. Hukot krve v těle. V mozku.
Něco pode mnou narazilo do laminátových beden. S řevem jsem se vsoukal do šachty. Oděv mlaskl do tísnivého vlhka. Plazil jsem se dál. Šachta byla příliš úzká. Ne pro člověka. Jen pro Tygra. Doufal jsem, že by na nějaký čas mohl ztratit mou stopu, ale nebyl jsem o tom vůbec přesvědčen. Spíš jsem se modlil, aby to byla pravda.
Horizontální tunel se změnil ve vertikální. A znova ve vodorovný. A ve svislý. To se několikrát opakovalo, dokud malá fosforeskující ručička na ciferníku náramkových hodinek Dokan nepřeskočila z devítky na dvanáctku.
Někde nade mnou si šeptal déšť a mou myslí pochodovaly zástupy nadávek. Neproniknutelná tma a voda se staly celým okolním světem. Vesmír bez hvězd. A pak jsem uslyšel zpěv. Japonská slova.
Prsty jsem nahmátl ochrannou mříž, skrz kterou probleskovala světla. Zpěv sílil. Pokusil jsem se odstranit překážku pažbou pistole. Bez úspěchu.
"Pomoc!" vykřikl jsem.
Zpěv ztichl.
"Pomoc!"
Kroky. Dětská tvářička.
"Co tam děláš?" zeptal se japonský chlapec.
"Díkybohu. Dokážeš mě odtud dostat?"
Kulatá tvářička zmizela, něco zašramotilo a žbluňklo do vody. Mříž zaskřípala, když ji dítě otevíralo.
Vylezl jsem ven a dopadl z metrové výšky na kočičí hlavy, které stěží vykukovaly zpod přívalů lijáku. Ulice se svažovala a proud dešťové vody z ní vytvořil říční koryto.
Chlapec měl na sobě kimono, uprostřed rozdělené pásem obi. Střídavě upíral pohled na katanu a na moji tvář.
"Kde to jsem? Kde to jsem?"

"Heian," řekl chlapec.
Musel jsem si přiznat, že dostat se až sem byl obdivuhodný výkon. Heian byla čtvrť v horním poschodí, protkaná úzkými křivolakými uličkami s dřevěnými jednopatrovými domečky, utopenými v zeleni keřů, se střechami z keramických tašek olověných barev a zahrádkami plnými sakur, borovic a živých plotů. Heian byla také střediskem různých druhů bojových umění, vyznavačů zenbuddhismu a šintoistické filozofie. V dálce se tyčila pagoda.
"Co tady děláš chlapče?"
Kapky bodaly jako rozžhavené jehly.
"Cvičím kata. Je těžké trénovat, když prší. Dnes je dobrá noc."
Přesunul jsem se ze sílícího proudu vody na chodník ke chlapci.
"To nemáš po večerech na práci nic jiného?"
"A taky se učím kandži. Čtu znaky. Už umím skoro dvě stovky znaků kandží."
"To ty jsi zpíval?" Mohlo mu být sedm, nanejvýš osm let.
"To byla píseň Cesta pěsti."
Vstal jsem. Voda se valila dolů liduprázdnou ulicí. Chlapcovu pozornost znovu upoutala katana. Prohlásil: "Možná, že bych se i já mohl zeptat, kdo jsi a co tu děláš. Ale já se nezeptám. Já to vím."
"Vážně? A kdo jsem?"
"Ty jsi rónin, potulný samuraj. Cítím z tebe pach krve."
"Ta není moje."
"Tím líp."
"Nikoho jsem nezabil. To Tygr."
"Ach, ty chceš skolit modrošedého Tygra? A katanou? Jsi rónin. Zazpívám ti Cestu meče."
"Mám i bouchačku," poklepal jsem na ADO.
Nad hlavami nám zaduněl expres Hikaru s lineárním motorem na magnetické kolejnici, řítící se nocí rychlostí šest set kilometrů za hodinu. Trať Šinkansen vedla dvacet metrů nad střechami budov.
"Jsi vyvolený muž, rónine. Nepotřebuješ nic jiného, pouze ostří katany. Když potkáš Tygra, nevyčkávej, rozhodni se v jediném okamžiku. V souboji neexistuje pojem času. To nás učí Gicin Mabuni, druhé převtělení Taisena Dešimaru. Mistra zenového učení."
"Mistra učení žvástů. To jsou nějaké zenbuddhistické kecy? Nemám zájem, chlapče."
Rukama jsem šátral po kapsách bundy.
"Trénuji kendó, rónine. Můj otec je z Japonska a je spokojen. Ale matka je z Kantonu v Číně a chtěla by, abych trénoval karate-dó."
"K čertu!" Zůstaly mi jen dva náboje. Ostatní jsem musel ztratit v šachtě. Nervózně jsem je vecpal do komory ADO.
Chlapec hovořil dál.
"Támhle je znak kendó, ten červený neon uprostřed ulice. Je tam tělocvična," ukazoval rukou.
Štít nad městem setrvával v nečinnosti. Pozoroval jsem budovy ověšené znaky kandží, které Japonci před staletími převzali od Číňanů.
Na úrovni střech nízkých chatrčí se vznášela hologramová reklama na hodinky Dokan. Hezká Japonka odhalovala perleťové zuby a předváděla na obnažené ruce pohodlné používání výrobku. Směrem k centru Heianu se nad domy otáčel obrovský hologram Jin-Jang v zelenomodrém provedení. O chvilku později projekce zablikala a změnila se v červeného tygra zobrazeného z profilu, s bojovně rozevřenou tlamou a pozvednutou přední tlapou. Dlouhý ocas měl vztyčený a stočený do spirály. Zvíře rámoval rudý kruh.
Chlapec si všiml, že mě to zaujalo.
"To je Šotokan se znakem Tygra. Nejznámější škola japonského karate v Ryu. Matka si přála, abych se stal zápasníkem v kumite."
Krvavý tygr rozpaloval oblohu.
"To je Tygr z…" ukázal jsem na hvězdy.
"Ne, rónine. To je vyobrazení korejského tygra, staré několik století. Tygra z Korejského poloostrova. Nemá nic společného s nimi," chlapec zamával k černému nebi.
"Tygr z Korejského poloostrova?"
"Ano. Samotář, prodírající se džunglí a lesy. A co ty? Jsi sám?"
"Často."
"A dnes jsem tě viděl, jak se prodíráš džunglí. Jsi tygr, rónine!"
Zpozoroval jsem ho pozdě. Byl rychlý.
Chlapec zachrčel a z úst mu vytryskla krev.
Natáhl ke mně ruku s prosbou v očích, ale špičky drápů, které mu vyčnívaly z hrudi, ho stáhly nazpátek. Vykřikl.
Za drobným tělem, barvícím kimono doruda, cenila tesáky modrošedá šelma. Chtěla mě.
Vytasil jsem ADO, zastrčenou za pasem džínsů. Tělíčko mi přeletělo nad hlavou a narazilo do neonu, stylizovaného do tokijského Budokanu. Prst jsem měl na spoušti. Dva náboje.
Na ruku mi dopadla obrovská tlapa. Srazila ADO na dlažbu. Mohutná síla mě vyhodila do vzduchu a obloukem jsem letěl do běsnící bystřiny.
Náraz. Hučící voda. Vzduch. Tygrův řev krájel noc na kusy. Rozmazané kandží pod střechou domu. Náraz a tma.
Otevřel jsem oči. Přede mnou byla torii, vstupní brána do šintoistické svatyně. Ležel jsem na vyvýšeném okraji chodníku, kam mě vyvrhl proud.
Hlava se mi točila jako po Sing Tao, ve spáncích mi vřela krev a z několika ran na tváři se už drala na povrch.

Tygr. Místo, kde zabil chlapce, bylo na horním konci ulice. Prázdné. Je za mnou. Ohlédl jsem se. Prázdnota s neonovou korunou. Promočenou manšestrovou bundu jsem hodil na zem.
Vytáhl jsem katanu z opasku a odstranil pouzdro. Dlouhá čepel se matně blýskala v živých světlech. Uchopil jsem zbraň oběma rukama. Rukojeť slzela pod zaťatými prsty. Bílé tričko poskakovalo v rytmu srdce.
Pár vteřin a smrt.
Varovalo mě periferní vidění. Stín se blížil běsnící vodou zdola. Skočil. Prudce jsem se otočil a švihl katanou. Čepel rozetnula vzduch a maso. Špinavé tričko pokropila krev. Tygrovy drápy jsem měl zaťaté ve stehně a u temene hlavy ADO, které si ten bastard přivlastnil.
Drápy vyklouzly z mé nohy a Tygr se napřáhl k nové ráně. Ztěžka jsem dopadl na chodník. Plazením a smýkáním blátivou vodou jsem se snažil uniknout dolů ulicí. V Tygrovi zaburácel hrom.
Dlaně mi sklouzly po kočičích hlavách a přepadl jsem dopředu. Na okamžik jsem ho zahlédl. Mířil na mě ADO.
Stiskl spoušť.
Krátký, oslnivý záblesk. Ticho vyrobené pohlcovačem zvuku. Tlaková vlna se přiřítila jako stotunový vagón. Tvář mi pokryly kapičky krve. Tygr se sesul na chodník a oběhová tekutina, kterou nestihl odnést déšť, stékala do škvír v dláždění. Pomalým, napjatým krokem jsem se vracel. Meč se stal smrtícím prodloužením mých rukou.
Chyběly mu horní končetiny a obnažené plíce se plnily krví v roztrhaném hrudníku. Díval se na mě velkýma smutnýma očima.
Katana zasvištěla vzduchem.
Hlava se skutálela do proudu vody.
Ztěžka jsem klesl na kolena, meč cinkl o kámen. Žiju. Žiju. To slovo pulzovalo tepnami Rya jako plyn, oživující mrtvý neon, jako slova Holanďana Mathijse. Do komory jsem omylem nacpal vysokovýbušné projektily, které nedokázaly projít přeinstalovanou hlavní. Ještě štěstí, že jsem nebyl příliš rychlý.
Z temné uličky naproti vyletěla bílá šipka a uspala mě.
*
Probral jsem se na zadním sedadle auta. Krčil jsem se uprostřed a z obou stran na mě mlčky hleděli dva muži. Černé obleky. Šedé kravaty s jehlicemi ve tvaru bonsají. Na nosech zrcadlovky.
Prohlásil jsem: "Kurva."
Žulové tváře. Ubíhající neony za okny vozidla vytvářely na zrcadlových plochách jejich brýlí stejnou duhu jako olejové skvrny v kalužích vody.
"Co ode mě, do prdele, chcete?"
"No, no, no, no, no," řekl chlap napravo.
Zleva se ozval baryton. "Vy jste pan Stin, Stin Musaši."
"No a?"
"Vaše matka je původem z Rotterdamu v Holandsku a váš otec je Japonec. Vy jste se narodil až po tom, co se vaši rodiče usadili v Ryu."
"Co ode mne chcete?"
"Popovídat si. Aby nám uběhl čas."
"Čas k čemu?"
"K tomu, abychom dorazili do cíle."
"Kam jedeme?"
"My vás sledujeme, pane Musaši. Vzpomínáte si ještě na vašeho prvního Tygra? Na to mládě. I mládě je těžké zabít. Pamatujete si na to?"
"Matně," zalhal jsem.
"Tak trochu jsme doufali, že se s novým Tygrem utkáte co nejdříve. My jsme mu trochu pomohli. Ve stopování. Spěchalo to."
Baryton se opřel o čalounění a pozoroval měnící se okolí Rya.
"Kdo jste?"
"No," chlap napravo se zahleděl do stropu, "já jsem pan Flegmatik a tohle je pan Sangvinik. Nechtějte naštvat pana Sangvinika, protože pak se změní v pana Cholerika."
"Nechci nikoho naštvat."
"Výborně," prohlásil pan Flegmatik rozvážně. "Padl jste nám do oka, když jste dostal to mládě. Od té doby vás sledujeme. Nový Tygr byl samozřejmě náš nápad. Potřebovali jsme si vás ještě trochu otestovat."
Ohmatal jsem si nohu. Po zranění nebylo ani stopy.
"Lékařská technika dokáže být k lidskému tělu velmi shovívavá," oznámil mi.
Pan Sangvinik se obrátil od okna. "Musaši, hm. Víte, kdo byl Mijamoto Musaši," udělal pomlku a pokračoval, "pane Musaši?"
"Ne. Nevím."
"Mijamoto Musaši byl "světec meče". Nejznámější japonský samuraj, zenový filozof. Možná to jméno s vámi nějak souvisí."
"Se mnou určitě nijak nesouvisí."
"Omyl, pane Musaši. Tady souvisí všechno se vším. Víte, tady jste buď potomek rodové linie nebo převtělení samotného Buddhy nebo jste černá a ten, co prohrál, je bílá. Jste to a nebo to. Jste Jin anebo Jang, oheň nebo voda, nebe nebo země, člověk anebo Tygr. Polarita."
"Zabil jste Tygra. Katanou," doplnil pan Flegmatik.

"Ne, ne. Poslouchejte, měl jsem i střelnou zbraň a…"
"Pane Musaši. Nás ve skutečnosti nezajímá, jak jste ho zabil. Pro nás je důležité skóre. A to hovoří ve váš prospěch."
"Takže mě nechcete zabít?"
Pan Flegmatik se zasmál. "Ani náhodou."
"Ale v případě, že budete klást odpor, budeme nuceni použít násilí," strašil mě pan Flegmatik a stáhl si černou koženou rukavici. Na dlani mu ležela Semban-Šuriken, čtyřcípá kovová hvězdice. "Tedy, jestli se pokusíte utéct, tak potom…" sevřel rty a pokrčil rameny.
"Rozumím. Mohli byste mi alespoň prozradit, co se mnou máte v úmyslu?"
Auto zabrzdilo. "To se dozvíte až tam." Pár metrů před autem hnízdila v opuštěném rozlehlém dvoře vesmírná loď na nereaktivní pohon.
Interiér lodi nápadně připomínal vnitřní prostory raketoplánu. Pan Flegmatik mě usadil vedle starého Asiata, který měl z nového společníka zřetelnou radost.
"Chci se vás na něco zeptat," požádal jsem pana Flegmatika.
"Ptejte se."
"Jak jste mě tak rychle našli? Ani já sám jsem nevěděl, kde vylezu z šachty."
Vykouzlil úsměv. "Každá kyslíková maska obsahuje mikroštěnici. Díky ní můžeme lokalizovat kohokoliv ve městě. Víte, smog a štěnice mají k sobě mnohem blíž, než tušíte. Smog stvořil masky a masky stvořily monitorování."
"Řeknu to lidem. Všichni se to dozví."
"Místo, kam poputujete, je cestou bez návratu."
Necítil jsem smutek. Žádné emoce. Nic. Zřejmě mi v těle ještě proudily drogy. Probuzení do reality bude jako smrt.
Popřál mi bon voyage a vytratil se. Z okna jsem pozoroval Nissan Micronic 0.5, jak se otáčí v uličce.
Za pár vteřin se loď vznesla nad město. V dolní části průzoru se zatřpytil štít, obklopující několikamilionovou metropoli Ryu, dokud ji nezahalila bouřková mračna. Světla potemněla.
Stařec se ke mně naklonil s otázkou. "Jak se jmenuješ?"
"Jsem Stin."
"Já jsem Kenwa. Těší mě."
"Mně taky. Kam letíme?"
"Ty to nevíš?"
"Ne."
"Na planetu Zemi."
"Na Zemi?" zopakoval jsem. "Proč?"
"Zabíjet Tygry."
Chvíli jsme mlčky seděli.
"Vy a zabíjet Tygry? Nejste na to trochu starý?"
Kenwa se usmál. Díval jsem se do jeho šedých očí. Z kapsy džínsů mi vypadl nízkovýbušný projektil ADO a vznesl se ke stropu.
"Jste telekinetik?!"
Přikývl. Do šera svítily ručičkové hodiny Dokan, vestavěné do stěny.
"Dokan," pronesl jsem.
"Cesta je kruh," prohlásil Kenwa.

Dušan
Fabian

Kvalita některých čísel časopisu vyjde najevo až časem. Když se připravovala Fantázia 28, nikdo nečekal zázraky. Přesto jen z tohoto čísla vám nabízíme dvě povídky. Tou druhou je asi nejlepší povídka Dušana D. Fabiana - autora, který pravidelně vítězil v ceně Hlbokého hrobu "Béla", neměl problém postoupit do finále Ceny Gustáva Reussa a vydal první slovenský hororový/dark fantasy román "Invocatio Elementalium", který vyšel knižně česky v nakladatelství Wales a jeho originální znění uveřejňovala na pokračování Fantázia. Duke, jak mu říkají jeho kamarádi, se kromě prózy věnuje hudbě - ať už naplno v košických undergroundových metalových skupinách, nebo teoreticky v publicistice. Následující povídka také vyšla jako "Hit čísla" v nejstarším polském online časopise Fahrenheit.

Tři černé úterky
PRELUDIUM
I.
Říká se, že období mezi podzimní rovnodenností a zimním slunovratem je nejmagičtějším obdobím roku. Hlavně přelom října a listopadu.
V nekonečném cyklu přírody je to jedinečný čas - čas velkého střetu. Uvolňují se pouta, praskají hlídací řetězy a věci, které byly do té doby striktně odděleny, si k sobě pomalu nacházejí cestu. Brána mezi říší smrti a královstvím života je nejprůchodnější a hranice mezi realitou a mystičnem jsou nejužší.
I tvář země se mění. Starý pohanský rok se setkává s novým. Současný svět se potkává s minulým i budoucím a je příznivý věštbám. Příroda umírá a ukládá se ke spánku. Ale naděje zůstává. Semeno - symbol kontinuity - se odděluje od plodu a padá do země, aby se stalo zárukou věčného znovuzrození. Lidé v tomto období od nepaměti shromažďují úrodu, porážejí dobytek a solí maso na zimu. Protože je čeká zkouška, v níž se

stejně dobře můžou setkat se smrtí.
A neplatí to jen pro ně.
Po příjezdu Martina na bílém koni se probouzejí kouzla a temné síly. Také potřebují přežít. Pronikají do našeho světa, čerpají z něj energii a posilují svou moc. Blíží se čas lovu a čas obětí pro usmíření. Přicházejí děsivé čarodějnické dny…
II.
Všechno začalo přesně měsíc po svátku vyřezávaných tykví a dýní. V úterý dvacátého devátého listopadu, večer před Ondřejem…
Už na Kateřinu napadl první sníh a také v tu noc hustě sněžilo. Vločky v divokých rojích tancovaly v kuželech světla pouličních lamp a neúnavný košický vítr z nich stavěl závěje po stranách cest. Stál jsem osamělý v tom nečase a potichu onu nádheru pozoroval.
Vracel jsem se právě ze zkušebny, na sobě jen starou koženou bundu, ošoupané rifle a elektrickou kytaru na zádech. Byla mi samozřejmě zima. Zkřehlé ruce se před mrazem zoufale ukrývaly v kapsách a nohy netrpělivě přešlapovaly na nekryté tramvajové zastávce. Ale samotný chlad jsem vnímal jen okrajově. Před očima jsem měl fantastické běsnění živlů a v hlavě mi zněla hudba.
Toho večera jsme s kapelou složili úžasnou skladbu. Sám jsem donesl nosný motiv. Dvě prolínající se melodie - věta a protivěta - svíjející se společně v pomalém dunivém rytmu jako párek hadů. Jednoduché, přímo tuctové kytarové vyhrávky - vymyslel jsem je, když jsem nemohl usnout po noční - ale geniálně slité v kouzelně znějící celek. Je to úžasný pocit, vytvořit něco, co má jen krok k dokonalosti…
Ze sladkého rozjímání mě vytrhl hřmot kol na kolejnicích. Dveře se otevřely a příjemně vyhřátý vůz mě pozval dovnitř. V tramvaji, do níž jsem nastoupil, sedělo jen pár lidí. Postavil jsem se jako obvykle úplně dozadu, pohodlně se opřel o madlo před zadním sklem a usmívající se pohled upřel znovu ven do tmy. Za chvíli bych měl být doma. V posteli, s horkým čajem v dlaních.
Snažil jsem se v myšlenkách navázat na ztracenou nit, ale něco mě rušilo. Nádherná melodie doplňující fantastické obrazy mi unikala, nedala se zachytit.
Povzdechl jsem si, ohlédl se po sedačkách a nedaleko před sebou jsem si všiml chlapa, který se neustále vrtěl na místě a hlasitě si něco brumlal. Slovům jsem nerozuměl, ale sršel z nich ryzí hněv. Sem tam jsem zachytil nadávku, občas výhrůžku adresovanou někomu nepřítomnému. Chlapík vypadal, že má lehce upito a právě svému okolí vytrubuval podrobnosti o tom, co ho duševně rozhodilo. Lidé ho však ignorovali. Jednoznačně byl dost mimo a tak trochu z něj šel strach.
Pozoroval jsem ho zezadu a napínal sluch, abych zachytil co nejvíc. Po chvíli mi začal připadat směšný. Idiot, co otravuje ostatní svými problémy. Primitiv, který si myslí, že se celý svět točí jen okolo něj. Hodný pohrdání…
Najednou se otočil, jako by zaslechl mé myšlenky. Uvědomil jsem si, že mám ve tváři úšklebek a nestihl jsem ho ukrýt.
"Máš problém?" zavrčel.
Grimasa zmizela a já jsem klidně otočil hlavu zpátky k oknu a tvářil se, že netuším, že ta provokativní otázka patřila mně.
"Ty, v těch brýlích! Máš problém?"
Snažil jsem se vypadat jako někdo, kdo o něčem už dlouho přemýšlel a vůbec si při tom nevšímal, co se kolem něj do této chvíle dělo. Pořád jsem mlčel.
Chlap vstal. Mohl mít dobrých metr devadesát. Široká ramena, ploché břicho. Skříň, jak podobným typům s klukama říkáme. Na sobě měl bomber s nášivkou "V nouzi poznáš přítele" a ve žlutém světle neonu se mu leskla holá lebka, pokrytá změtí krátkých jizev.
Sevřel se mi žaludek.
Přiskočil ke mně, popadl mě za límec a svůj až nepřirozeně protáhlý obličej přiblížil těsně k mému.
"Na něco jsem se ptal!"
Připomínal mi psa - dlouhý nos, výrazný podkus spodní čelisti, týdenní strniště. Z úst mu páchlo a jeho pohled skrýval jiskru šílenství. Zběsile se mi rozbušilo srdce.
"Nemám…"
"Co, kurva, nemáš?"
"Nemám problém…" zašeptal jsem se staženým hrdlem.
Chlap vycenil zuby a zavrčel. Vzápětí jsem dostal facku.
"Čemu ses smál?"
"Nes… nesmál jsem se…"
Další facka. Lidé se začali otáčet a mumlat, ale zatím nikdo nevstal.
Nebránil jsem se. Ani ruce jsem nezvedl, já hlupák. Jenom jsem chtěl, aby mi dal pokoj. Bál jsem se, že ho i tím nejmenším odporem ještě víc vyprovokuju. Myslel jsem… věřil jsem, že ztratí zájem o oběť, která nebojuje.
"Podívejte se, já… je mi…"
Rána pod pás. Tramvaj právě zastavila. Ukrutnou bolestí, ale hlavně kvůli ztrátě rovnováhy jsem se zlomil do předklonu, klesl na kolena a pustil kytaru. Chlap mnou hned na to smýkl ke dveřím a vykopl mě z tramvaje ven.
Dopadl jsem zády na schody a vyrazil si dech. Vzpamatoval jsem se až na zasněženém dláždění zastávky. Psí hlava pomalu sestupoval po schodech a s bručením si natahoval rukavice.
"Ty zkurvysyne! Hned jsem tě poznal. Víš, odkud právě jedu? Z lochu! A víš, kdo mě tam dostal? Náhoda jako svině. Tvůj zasraný brácha. Fízl bonzácký!"
Další kopanec do boku.
"Vyřídíš mu pozdrav, jo? Řekneš mu, že jsem venku a že se má na co těšit! Jasné?!"
"Přestaňte. To je omyl… Já…"

Boxer do zubů.
"Je to jasné?!"
"Jasné…" do očí se mi tlačily slzy. Zakryl jsem si obličej dlaněmi.
Zaslechl jsem řidiče tramvaje. Vystoupil a díval se, co se venku děje. Chlap se k němu otočil, narovnal se a odplivl si. Řidič chvíli váhal, ale pak se najednou zase otočil, zavřel dveře a rozjel se pryč. Zpoza oken ozdobených námrazou se na mě ještě pár vteřin němě dívalo několik párů očí. Ani teď nikdo nevstal, nikdo nic neudělal.
Kytara, klíče, doklady… proběhlo mi hlavou.
"Stůjte…"
"Drž hubu!" okřikl mě psí hlava a zdůraznil to dalším kopancem. Schoulil jsem se do klubíčka a převalil se ve sněhu. Chlap se jenom zasmál, bleskově ke mně zase přiskočil a zafixoval si mě nohou.
"Vyřídíš pozdrav, parchante, jasné?"
Měl jsem pláč na krajíčku. Chlap si s řehotem pomalu rozepínal kalhoty se zřejmým úmyslem vymočit se mi do obličeje. To už jsem nevydržel. Několikrát jsem naslepo vykopl a zbavil se těžkého bagančete, které mě tisklo k zemi. Zase jsem se dvakrát převalil, dostal se postupně na kolena, vzápětí na nohy a upaloval jsem pryč jako o život.
Prokletý šílenec! Ani mi nedal šanci říct, že žádného bratra nemám…
III.
Asi za hodinu jsem byl u své jediné příbuzné, u sestry.
Jana má náhradní klíče od mého bytu. Chudinka, pořádně jsem ji svým zjevem vyděsil - celý promočený, obličej samou krev a dočista rozbité brýle. Ujistil jsem ji, že je všechno v naprostém pořádku a požádal ji bez dalších řečí o klíče. Cítil jsem se před ní v tomhle stavu dost trapně a snažil se to vyřídit co nejrychleji. Jenže i když jsem na ni naléhal, odmítla mi dát klíče jen tak ve dveřích.
Musel jsem jít dovnitř a vyklopit, co se stalo. Určitě mě pochopíte, když vám řeknu, že jsem neměl ani trochu chuť na žádné podrobné vysvětlování. Jen sem se vyzul, ani bundu jsem si nesundal, a zamířil jsem rovnou k telefonu. Na opakované otázky jsem odsekl, že mě přepadli a okradli nějací chuligáni, které jsem vlastně ani pořádně neviděl, a přesvědčil jsem sestru, aby mi místo výslechu raději našla číslo na Dopravní podnik.
Naposledy jsem se popral na střední škole. Chodil jsem tehdy s potupným monoklem celé dva týdny. Připadalo mi, jako bych se právě teď vrátil do těch dob, a i když jsem byl pořádně naštvaný, nebral jsem incident v tramvaji v podstatě o nic vážněji, než jako spoustu jiných v té době. Každý chlap dostane jednou za čas nakládačku. Prostě náhodou potká silnějšího. Jenom jsem se strašně styděl.
Člověk si to těžko přiznává, ale v podobných okamžicích pracuje v podvědomí strach, a my ho často necháváme zvítězit. Pravda byla taková, že jsem si proti tomu šílenci netroufal nic podniknout. Netroufal jsem si zjistit kdo to je, netroufal jsem si ohlásit přepadení na policii. Vymlouval jsem se sám před sebou na to, že to byl jen nešťastný omyl, že si mě stejně jen s někým spletl a že už ho pravděpodobně nikdy nepotkám. Bál jsem se možných následků odvetného jednání. Nejjednodušší bylo smířit se s tím, co se stalo. Hodit věci za hlavu a jít dál. Prostě být slaboch…
Službukonající zaměstnanec Dopravního podniku mi oznámil, že dnes večer zatím nebyly na centrále hlášeny žádné nalezené věci ani zavazadla. Zaznamenal si mé jméno i popis kytarového pouzdra a doporučil mi zastavit se ráno přímo v oddělení Ztrát a nálezů. Poděkoval jsem mu a v duchu se modlil, aby mé věci neskončily v rukou nějakého bezdomovce.
Přišel jsem o všechno. V kytarovém pouzdře byly kromě klíčů od bytu i peníze, občanka, řidičák, měsíčník, průkaz pojištěnce a bankomatová karta. Nemluvě o samotném nástroji, který mě stál šestnáct tisíc korun. Hněv nad nešťastnou potyčkou pomalu ustoupil a nahradila ho zoufalá starost o osobní věci. Jejich ztráta mě mrzela mnohem víc.
Musel jsem být doma dřív, než případný nálezce. I tak už jsem sestřiny pohledy nedokázal déle snášet. Dal jsem jí za pravdu, že se potřebuju umýt a dovolil jsem jí, aby mi aspoň ošetřila rány v obličeji. Chvíli potom jsem už ale bral schody po třech a spěchal na noční autobus.
Následující jízda proběhla rychle a bez nehody. Spícím sídlištěm jsem proběhl jako stín a dveře od domu jsem otevřel tišeji než vánek. Byt jsem sice odemykal s malou dušičkou, ale žádný zloděj mě naštěstí nepřekvapil. Zase jsem zamkl, hodil promočené věci do koše na prádlo, udělal si čaj a na opuchlé oko a ústa jsem si přiložil led. Pak jsem se osprchoval a šel si lehnout. Předpokládal jsem, že noc, která mě čeká, nebude lehká, a tak jsem si preventivně vzal dva ibuprofeny. Zabraly…
IV.
Ráno jsem vstal se strašlivými bolestmi. Ale nebyl čas utápět se v sebelítosti. Hned po zazvonění budíku jsem zavolal do práce a zařídil si volno. Naštěstí bylo na směně dost lidí, takže to proběhlo docela hladce. Hodil jsem na sebe suché hadry, zhltl nějaký ten rohlík, zapil další dvě tabletky a s nadějí vyrazil ven.
Nejdřív jsem navštívil lékárnu a na toaletách v nedalekém bistru si leukoplastí a heparoidem trochu upravil ksicht.
Na Dopravní podnik jsem dorazil zhruba o půl osmé. Skoro hodinu jsem čekal, než oddělení Ztrát a nálezů vůbec otevřou, ale jak se nakonec ukázalo, úplně zbytečně. Žádný z řidičů po službě nenašel ve svém voze nic z toho, co jsem nahlásil, nikdo z cestujících s kytarou, pouzdrem ani doklady nepřišel.
Přinutil jsem úřednici, ať si znovu zapíše mé jméno, adresu i telefonní číslo a zapřísahal ji, ať mi zavolá okamžitě, když se některá z mých věcí objeví. Abych ale řekl pravdu, už jsem pomalu přestal doufat. Příští měsíc nejspíš můžu začít obcházet komisní obchody s hudebními nástroji a bazary a v regálech hledat svou ztracenou šestistrunnou přítelkyni.
Zachmuřeně jsem opustil kancelář a s vyhrnutým límcem znovu vstoupil do sněhové vánice.
Z Dopravního podniku jsem vyrazil přímo do centra. Nemělo smysl nic oddalovat. Čekala mě banka, policie, zámečník a zdravotní pojišťovna. Všude dlouhé fronty, nepříjemní znuděni úředníci a hromada papírování. Žádná příjemná

procházka…
INTERLUDIUM
I.
O týden později se Košice změnily v odporné panoptikum kamenných skulptur pokrytých šedobílou čvachtavou kaší. Teploty klesly, sníh se pomalu roztápěl a mísil se se smogem a popelem.
S novoučkými doklady v kapse jsem se v úterý ráno vezl do práce a oknem tramvajového vagónu smutně sledoval zohavené a neutěšené ulice. Bylo ještě přítmí, okna domů byla pořád slepá a obnažené stromy vrhaly na navlhlé chodníky pokřivené stíny. Připadalo mi, že se vezu scenérií z pořádně depresivního hororu.
Šestý prosinec. Vážně povedený Mikuláš…
Pochmurné ráno jako by bylo předtuchou dalšího překvapení, které mi osud přichystal. V tu chvíli jsem ale samozřejmě ještě nic netušil. Můj dárek poslušně vyčkával, nenápadně schovaný na dně punčochy.
Vystoupil jsem se stovkou dalších rozespalých tváří na zastávce Východoslovenských železáren a s rukama v kapsách kabátu pomalu kráčel špinavou břečkou na pracoviště.
Při průchodu vrátnicí jsem ho zahlédl. Dlouhána v uniformě hlídací služby. Stál mezi ostatními muži z ochranky a kouřil. Okamžitě jsem ho poznal - byl to ten šílený chlap z tramvaje.
Vyděšeně jsem ztuhl na místě.
Psí hlava se díval přímo na mne, rukou se drbal v rozkroku a pod obláčkem vyfukovaného cigaretového kouře jsem viděl, jak mu v obličeji hraje ošklivý úsměv.
Otočil jsem hlavu opačným směrem, stáhl ji mezi ramena a neohrabaně vyrazil podél skupinky dál.
"Vy! Pojďte sem!" ukázal dlouhán mým směrem. "Podrobíme vás dechové zkoušce…"
Jako kolegové z podnikové ochranky mi zatarasili cestu. Zase jsem znehybněl a nohy se mi rozklepaly.
"Namátková kontrola. Požíval jste alkoholické nápoje?" zeptal se nejstarší uniformovaný muž a opatrně mě za rameno vytáhl z proudu lidských těl, který se kolem mě rozléval.
"Ne."
Rutinní otázka. Mou odpověď pravděpodobně ani nezaregistrovali. Ocitl jsem se přímo před dlouhánem.
"Dobrá. Dýchnete si do téhle trubičky," převzal hlavní slovo opět psí hlava, nasadil špinavý, mnohonásobně použitý náustek na digitální tester, vrazil mi ho do ruky a zase se zašklebil.
Němě jsem v děsivé předtuše civěl střídavě na předmět, který jsem držel v ruce, a na uniformu muže, jenž mi před týdnem rozbil ciferník. Byla tmavě modrá, špinavá a na několika místech propálená. Na jedné kapse zkratka zaměstnavatele, na druhém jmenovka. Vlastně ne… Na jmenovce by bylo jméno. Na té jeho stálo "V nouzi poznáš přítele" - napsáno velkými červenými písmeny.
Nemohl jsem uvěřit tomu, co se děje. Odkdy tady pracuje? To si nikdo nevšiml, že s tímhle magorem není něco v pořádku?
Je neoholený, kouří v místnosti se třemi cedulemi s nápisem "Zákaz kouření" a není označen ani jménem, ani číslem. Naopak, berou ho, jako by tady byl odjakživa a všem těmhle chlapíkům velel. A já jsem mu znovu vydán na pospas. Proklatě…
"Tak bude to?"
Rozhlédl jsem se po ostatních mužích z ochranky. Nehybně stáli a zamračeně se na mě dívali. Žádná šance couvnout.
Třesoucí se rukou jsem si tester pomalu přiložil ke rtům. Chrčivě jsem se nadechl a dýchl.
"To stačí," zarazil mě dlouhán, než jsem se stačil nadechnout podruhé, a přístroj mi vytrhl.
S nesmírně seriózním výrazem si prohlédl displej. Starší muž z ochranky se mu podíval přes rameno.
"Takže, pane…"
"Branislav Hrdina," zašeptal jsem.
"Pane Hrdino, poprosím vás o občanský průkaz. Půjdete s námi do služební místnosti. Před svědky vám bylo naměřeno…" ještě jednou zkontroloval digitální číslice, "jedna celá dvě desetiny promile alkoholu."
Za výkon jsem byl odměněn širokým škodolibým úsměvem.
Ramena mi poklesla a tvář strnula v němém úžasu.
"To není možné. Já… Vážně jsem nepil."
Dlouhán otočil displej přímo před mé oči.
Nula. Jednička. Dvojka. Nula.
"Tudy," ukázal stroze na skleněné dveře.
Šok. Musel jsem vypadat jako to pověstné tele, co civí na nová vrata. Zase jako bych omylem nastoupil do nesprávného výtahu. Lano se přetrhlo a já se řítil nezadržitelnou rychlostí k dalšímu bolestivému dopadu. Bez možnosti zastavit a vystoupit.
"Počkejte!" odstrčil jsem ruce, natahující se po mých ramenou, "to bude omyl. Vážně jsem nepil alkohol minimálně tři dny. Musíte mít vadný tester!"
"Nedělejte tady scény," houkl na mě psí hlava a strčil trubičku do kapsy. "Přístroj je pravidelně testován a kontrolován."
"Žádám ověřovací krevní zkoušku! Já jsem nepil!"
"Později, Hrdino, později. Řekl jsem tudy."
Třásl jsem se hněvem a v očích mi plálo odhodlání - v žádném případě, tohle se vyřeší tady a teď, a někdo za to okamžitě ponese odpovědnost!
Bylo to jen zbožné přání.
Všichni chlapi z ochranky se pohnuli jako jeden muž. Snažili se být chápaví a profesionální. Odborně a nenásilně mě

zpacifikovali, otcovsky uklidnili.
Jen mi při tom roztrhli kabát…
II.
Dostal jsem výpověď. Ještě tentýž den.
Úplně mě to položilo. Zima za dveřmi, přibudou účty za topení, výdaje za ošacení, a já jsem přišel o práci. I kdyby právo nebylo na mé straně, byl to přece jediný incident! Mohli mi ještě dát šanci…
Bohužel nedali.
Celé dopoledne jsem proseděl pod dozorem v kanceláři strážní služby, než se vyřídily papíry. Sepsal se zápis, zaznamenaly se výpovědi svědků a všechno se odneslo vedení k podpisu. Nikdo z mých přímých nadřízených se ani neukázal. Jen se mnou mluvili po telefonu. Všichni v podniku se tvářili, jako bych byl chronický alkoholik a flákač a že je v podstatě můj vyhazov těší. Přitom jsem byl vážně seriózní a zodpovědný zaměstnanec.
Měl jsem pocit, že se mi celý svět hroutí na hlavu.
Krevní zkoušku jsem si samozřejmě nakonec vybojoval. Ze zákona jsem na ni měl právo. Eskortovali mě na ošetřovnu a pohotově to se mnou zařídili. Výsledky byly zhruba za dvě hodiny. Jedna celá nula promile. O něco méně, než ukázala dechová zkouška, ale pořád o dost víc, než by to reálně mělo být.
Nerozuměl jsem tomu. Vážně jsem nepil. Naposledy tři piva minulý pátek. Ale i kdyby ten chlap z tramvaje nějak upravil tester, nemohl přece zfalšovat laboratorní výsledky. Anebo mohl? Teď bylo jasné, že po mně ta kreatura jde. Ale proč? Co tím sleduje? A kam až to může dojít?
Čekal jsem, že se z téhle noční můry probudím, ale nestalo se.
O půl jedné jsem odcházel ze železáren s hanebným cárem papíru v kapse a bez nároku na odstupné. Co se dá dělat, musím začít šetřit, než si najdu něco jiného. Ale až od zítřka.
Vystoupil jsem u první hospody a ze zoufalství se opravdu pořádně opil.
POSTLUDIUM
I.
Mrzlo. Chodníky, cesty, schodiště i zábradlí - všechno pokrýval led. Nad městem se líně převalovala těžká dusivá mračna. Slunce se neukázalo už celých sedm dní a první polovině prosince vládlo od rána do večera chorobné šero. Depresím, do nichž jsem upadl, to nijak zvlášť nepomáhalo. Celý týden jsem nevytáhl paty z domu. Jako hromádka neštěstí jsem vysedával v křesle, zabalený v dece a civěl jsem na bednu. Vyháněl jsem tak paranoidní myšlenky o spiknutí a utápěl sebelítost v bezduchém sledování nekonečných seriálů.
Nejhorší to bylo v noci. Nějak jsem se nedokázal zbavit představy chlapa z tramvaje, natahujícího se po mém krku, která mě neustále pronásledovala, takže jsem se často budil ze snu. Moc jsem toho za ty dny nenaspal a k depresím se přidala únava, migrény a bolesti hlavy.
Čas se pomalu vlekl, ale jeho léčivá moc na mě nějak neúčinkovala.
Na druhý pohovor na úřadu práce jsem byl objednán na třináctého. Další úterý.
Když jsem toho dne ráno vstal a podíval se do kalendáře, polil mě studený pot.
Bylo Lucie.
Při pohledu na to jméno mi v hlavě najednou vyvstaly vzpomínky na babičku a na všechny hrůzu nahánějící příběhy a lidové bludy, kterými nás jako děti strašila. Právě ve stavu, kdy jsem to potřeboval ze všeho nejmíň, se mi spontánně vybavily povídačky o Lucii, třetím nejvýznamnějším čarodějnickém dni, a přihodily na má bedra další nesmyslnou starost navíc.
Babička byla velmi zbožná, ale bohužel i dost pověrčivá. Odmala žila ve světě lidových zvyků a tradicí - doznívajícího odlesku pohanských dob. Lucie podle jejích slov byla magickým dnem, zasvěceným temným silám a stínům zesnulých. Třináctého prosince nikdo z rodiny nesměl ven z domu. Na to vždycky poctivě dohlédla. Svět na čtyřiadvacet hodin nepatřil lidem. Odříkaly se formulky na ochranu proti čarodějnicím a prováděly se drobné obřady s česnekem a olovem.
Teď jsem měl zákaz porušit.
Léta jsem si na tyhle věci ani nevzpomněl. Sotva jsem, snad s výjimkou Vánoc a Velikonoc, nějaké svátky vůbec zaznamenal. A najednou jsem měl pocit, že jestli dnes překročím práh vlastního domu, zpečetím tak navždy svůj osud. Děsivá představa. Už mi začínalo hrabat.
Nakonec samozřejmě zvítězil zdravý rozum. Nedostavit se na úřad práce by znamenalo vyřazení z evidence a skutečnou, reálnou hrozbu. Umyl jsem se, najedl a hloupý pocit na chvíli zmizel. Nikdy jsem na magii a na pověry nevěřil. Ale zůstala po něm tichá ozvěna, která dál brnkala na citlivou skvrnu v mém nitru. Dědictví po babičce.
Cestou na zastávku, potom v tramvaji a dokonce i za chůze k úřadu a zpátky jsem se podvědomě neustále ohlížel. Čekal jsem, kdy se objeví. Možná to skutečně byla jen paranoia, ale někde uvnitř jsem věděl, že si psí hlava na mě dnes znovu brousí zuby. Chtěl jsem být připravený.
Ve vstupním vestibulu jsem si pečlivě prohlédl vrátného i chlapy z ochranky, na chodbě před kancelářemi všechny přítomné nezaměstnané a toalety jsem taky nejdřív důkladně zkontroloval, než jsem se odhodlal vykonat malou potřebu. Do kanceláře, kde se mnou měli jednat, jsem předtím, než mě zavolali dovnitř, nakoukl nejmíň dvakrát. Seděly tam jen dvě postarší ženy.
Všechno proběhlo v nejlepším pořádku.
Cestou domů jsem se zastavil nakoupit v supermarketu. Dalo to dost zabrat mým nervům, ale něco jsem přece jíst musel. Děsilo mě každé zabočení mezi regály, vystrašil mě každý rychlejší pohyb prodavače nebo mihnutí uniformy na okraji zorného pole. Jenže šílenec z tramvaje se neobjevil.
Po zledovatělém chodníku jsem se jak nejrychleji to šlo přesunul k mé bytovce, s úlevným výdechem konečně složil nákup před dveře, vytáhl klíče a zasunul je do zámku.

Přesněji - pokusil jsem se zasunout klíče do zámku.
Protože do štěrbiny pod chromovanou koulí prostě nepasovaly.
Zhrozeně jsem poodstoupil od dveří a díval se na čerstvě vyměněný magnetický zámek a na svou jmenovku. Stálo na ní: "V nouzi poznáš přítele".
Skoro jsem v tom okamžiku omdlel, ale vyplavený adrenalin mě udržel na nohou. Po chvilkovém zamlžení před očima jsem se naštvaně rozběhl proti dveřím a začal do nich zoufale bušit.
"Pusť mě dovnitř, ty hajzle!" skoro jsem si vyplivl plíce.
Chvíli to trvalo. Ozval se šramot a šouravé kroky. Pak zase ztichly. Otevřel zhruba po dvou minutách. Měl na sobě jen pantofle, obnošené rifle a špinavé tílko. Kouřil, opíral se rukou o dveře a tvářil se úplně nezaujatě. Zase z něj byl cítit alkohol. A zpoza něj vyhrávala moje cédéčka.
"Vypadni z mého bytu!" zařval jsem psí hlavě do obličeje.
Žádná reakce. Nepohnul ani svalem, jen odklepl popel z cigarety na můj koberec a vydatně si z ní naposledy potáhl.
"Vypadni!" zachrčel jsem znovu a ukázal mu prstem na vchodové dveře.
Špaček vylétl a odrazil se mi od hrudi.
"Sbohem," zamumlal opilý vetřelec a zabouchl mi dveře přímo před nosem, dřív než jsem mezi ně a práh stihl vložit nohu.
II.
Nejbližší telefonní budka byla zhruba sto metrů od bloku. Dostal jsem se k ní během, i když jsem se na ledu málem přizabil. Zavolal jsem sto padesát osm.
Policejní hlídka dorazila zhruba do patnácti minut. Setkal jsem se s nimi na schodech bytovky, ještě jednou jim stručně vysvětlil svou situaci a zavedl je dovnitř.
Menší z dvojice zaklepal na dveře.
Tentokrát otevřel psí hlava okamžitě. Ale pohled na něj mi místo škodolibého pocitu přivodil chvilkovou ztrátu řeči. Na sobě měl dokonale vyžehlenou košili a tesilové kalhoty. Byl hladce oholený, v ruce držel jogurt s ovesnými vločkami a po zápachu alkoholu nebylo ani stopy.
Trochu vyvedl z míry i policistu, který měl zjevně připravena trochu tvrdší slova, než jakými nakonec začal.
"Ehm, promiňte že rušíme, jsme tady… přišli jsme na základě stížnosti. Rádi bychom prošetřili jistou skutečnost. Tento pán," mávl rukou směrem ke mně, "tvrdí, že jste nelegálně vnikl do jeho bytu, vyměnil jste zámek a že ho odmítáte pustit zpět."
Psí hlava mě překvapeným pohledem pomalu sjel od hlavy až k patě.
"To bude pravděpodobně nějaké nedorozumění," řekl hlubokým kultivovaným hlasem. "Tohle je můj byt. Určitě jste na správné adrese?"
Policista se zmateně podíval na svého kolegu a pak na mě.
"Znáte toho muže?"
"Ne, je mi líto, v životě jsem ho neviděl."
"Tvrdí, že se k vám před několika minutami dobýval."
Psí hlava jen bezradně zavrtěl hlavou a pokrčil rameny.
"Vaše jméno?"
"Branislav Hrdina."
To bylo víc, než rána pod pás.
"Lže," zaúpěl jsem. "Já jsem Branislav Hrdina a tohle je můj byt! Žiju tady už od narození!"
Policisté se zatvářili ještě udiveněji.
"Předložte prosím oba občanské průkazy," pokusil se ještě o záchranu situace jeden z nich. Rychle jsem sáhl do kapsy a vytáhl své úplně nové doklady. Psí hlava zmizel v bytě, za chvíli se vrátil s luxusní peněženkou z pravé kůže a také ji podal strážcům zákona. Pohyboval se úplně vyrovnaně a sebejistě. Měl jsem dojem, že na mě dokonce nenápadně spiklenecky mrkl.
Okamžitě jsem pochopil, jak tahle fraška skončí.
Oba policisté odešli stranou a sklonili se nad doklady. Hlavy měli těsně u sebe a nevěřícně jimi vrtěli. Pak jeden z nich na něco ukázal a druhý mu přitakal.
Menší z nich se vrátil k psí hlavě a podal mu jeho náprsní tašku.
"Je to v pořádku, pane Hrdino. Promiňte, že jsme vás obtěžovali."
"Ale…" vykoktal jsem a vzápětí ztichl pod zamračeným pohledem druhého z dvojice.
Psí hlava si vzal peněženku, ale zůstal stát mezi dveřmi a čekal, jak se situace vyvine dál.
"Odkud máte tyhle doklady?" otočil se policista ke mně a zamával mi mým umělohmotným pouzdrem před obličejem.
"Vydali mi je před dvěma týdny na policii. Je tam datum." "Všimli jsme si. Máte ještě jiný doklad své totožnosti?"
"Samozřejmě," přitakal jsem. "Vlastně… U sebe ne. Všechno je v bytě, mám tam rodný list, pas, řidičák. Všechno…"
Hlas mi přeskakoval a kolena se mi roztřásla.
"Takže se nám neláte jak jinak prokázat…"
Ruce jsem sevřel v pěst, až mi zbělaly klouby.
"K čertu. Říkám vám, že Branislav Hrdina jsem já. Zeptejte se třeba sousedů. Žiju tu už léta. Určitě vám to potvrdí. Anebo vlezte do toho zasraného bytu. Mám tam fotky, desítky papírů s mým podpisem, smlouvu o vlastnictví… Říkám vám, že ten chlap je podvodník!"
Policisté zase zaváhali. Oba se otočili k psí hlavě. Stál pořád ve dveřích a nic neříkal. Pojídal svůj jogurt a nechápavě vrtěl hlavou. Hrál to perfektně.

Menší strážník mi naposledy vyšel vstříc. Přesunul se ke dveřím na opačné straně chodby a zazvonil. Bydlela tam důchodkyně. Znala mě odmalička. Modlil jsem se, ať je doma. Moje poslední záchrana.
Čas mezi zazvoněním a otevřením mi připadal jako věčnost. Nakonec se však dveře otevřely a stará dáma nesměle vyhlédla ven.
"Policie. Jste paní," policista se podíval na jmenovku, "Feketeová?"
Okamžitě mi hlavou bleskla další spásná myšlenka a zase jsem se podíval na své dveře. Místo "V nouzi poznáš přítele" tam už viselo původní "Branislav Hrdina". Psí hlava se zašklebil, jako by mi četl myšlenky.
"Ano, jsem," zazněla trochu rozrušená odpověď důchodkyně.
"Potřebujeme drobnou pomoc, madam. Znáte pana Hrdinu?"
"Ano."
"Jak dlouho?"
"Dvacet, pětadvacet let… Zhruba."
"Byla byste tak hodná, paní Feketeová, a ukázala nám, který z těchto dvou mužů to je?"
Policista ustoupil stranou.
Stařenka si nás oba bojácně prohlédla. Pak se jí trochu vrátilo sebevědomí a usmála se na mě. Úsměv jsem jí opětoval.
Osmělená pomalu zvedla ruku a bez zaváhání namířila svůj ukazovák přímo…
…na psí hlavu.
III.
Strašně jsem vyváděl. Posedl mě amok. Pokusil jsem se napadnout psí hlavu i paní Feketeovou.
Ale ani k jednomu jsem se nedostal. Okamžitě zaúřadovaly obušky. Ochutnal jsem odbornou policejní nakládačku.
Když jsem si večer v cele předběžného zadržení masíroval modřiny a pohmožděniny, zase jsem si vzpomněl na to, že je Lucie. Co bylo horší? Být vyškrtnut z evidence úřadu práce, nebo mít záznam v trestním rejstříku?
Měl jsem poslechnout varování a zůstat doma…
Kupodivu jsem však tu noc spal docela dobře. Celkově jsem se cítil odpočatě a uvolněně. Jako by nastal zlom. Přišla očekávaná úleva. Přehoupl jsem se za hranici.
Skutečně, hlouběji jsem už ani klesnout nemohl.
Ráno mě předvedli k výslechu. Choval jsem se úplně klidně. Žádný stres. Mysl jsem měl čistou a mluvil jsem sebevědomě a střízlivě. Byl jsem připraven nenechat se vytočit, přiznat svou chybu a omluvit se za agresivní jednání.
Ztělesněná pokora.
Ale ani tak se nic nevyřešilo.
Diskuse s vyšetřovatelem připomínala začarovaný kruh. Bylo jasné, že do kategorie "psychopat" si mě zařadil ještě dřív, než jsem vkročil do dveří. Seděli jsme naproti sobě a už jenom pohled, kterým mě pozoroval, naznačoval nadřazenost a pohrdání.
Podle jeho otázek jsem pochopil, že ve mně vidí duševně narušeného delikventa, který si namátkou vyhlédl slušného občana, zafixoval se na něj, vsugeroval si představu, že jsme si navzájem nějakým způsobem vyměnili osobnosti, a při konfrontaci (s dotyčným i s realitou) vyvolal potyčku. Jak důmyslná a profesionální úvaha. Určitě už včera večer obvolával všechny psychiatrické a protialkoholní léčebny, radil se s odborníky a zjišťoval, jestli odněkud neutekl mimořádně nebezpečný pacient.
Jindy bych si zoufal, ale v tuhle chvíli jsem se jeho hlouposti jen v duchu smál. Na dotazy typu "Kdo vlastně jste?", "Jaké je vaše pravé jméno?", "Kde bydlíte?", "Jak se jmenují vaši rodiče?", "Užíváte drogy?", "Pijete alkohol?", "Léčil jste se někdy s duševními problémy?", "Proč jste volal policii?" jsem s ledovým klidem odpovídal podle pravdy a přivolával tak svému trýzniteli opakované infarktové stavy.
Pak mě to přestalo bavit. Nadhodil jsem téma údajně zfalšovaných dokladů, o nichž se samozřejmě mezitím zjistilo, že mi byly vydány legálně, i když historka o ztrátě těch předcházejících hrála spíš do rukou vyšetřovateli a nikdo mi ji nemohl dosvědčit. Ale i tak, nebylo to na obyčejného psychopata až příliš prohnané?
Policajt se tvářil, jako by byl hluchý.
Přešel jsem do protiútoku. Nenásilně jsem začal komentovat věci ze své strany a dovolávat se spravedlnosti. Inteligentně jsem mu načrtl svou teorii o spiknutí. Poprosil jsem ho, ať kontaktuje moji sestru, známé nebo bývalé kolegy z práce, kteří by mohli potvrdit mou totožnost. Ať mi udělá prohlídku bytu. Ať mě posadí na detektor lži. Radil jsem mu, ať udělá tohle a támhleto, všechno co mě právě napadlo, protože v ruce jsem neměl nic. Žádný skutečný důkaz, kterým bych podložil svá slova.
Obtěžoval jsem se ale zbytečně. Nadarmo jsem si namáhal mozek, snažil se být diplomatický, plýtval řečmi. Vysvětloval jsem a on nic z toho neposlouchal. Diktoval jsem mu jména a on si nic nezapisoval. Nakonec se mě zeptal, proč by měl kvůli cvokovi jako jsem já obtěžovat sestru pana Hrdiny.
Rezignoval jsem.
A výslech skončil.
Vyčerpaný a zkormoucený jsem si vyžádal telefonát z automatu, na který jsem měl právo, a nechal se k němu odvést.
Zkoušel jsem se dovolat Janě a pak Michalovi, kytaristovi z mé kapely. U obou to vyzvánělo, ale nikdo telefon nezvedl.
Nejspíš ještě byli v práci.
Dostal jsem povolení zavolat si později.
IV.
V cele jsem se ani pořádně neohřál a už mě z ní zase vytáhli ven. Dopředu mi tentokrát neřekli vůbec nic, jen mě provedli chodbami a strčili mě do špatně vyvětrané vyšetřovačky.
V místnosti čekal drobný kostnatý chlapík v šedivém saku a kravatě. Díky hustým vráskám okolo očí vypadal

minimálně na pětačtyřicet, ale v jeho krátké bradce jsem nezahlédl jediný stříbrný vous. Měl dost nevkusný rozcuchaný účes a delší mastné vlasy havraní barvy, díky čemuž budil dojem přestárlého hipíka. Že by psychiatr? napadlo mě. Na stole před ním ležela diplomatka a vedle ní klíče od auta.
"Boris Pjermonik, advokát," představil se s profesionálním úsměvem a podal mi vizitku.
"Původem Bělorus," dodal, když si v mém obličeji všiml trochu udivené reakce na jeho jméno.
Letmo jsem si prohlédl malý obdélníček ve fólii a přikývl jsem.
"Posaďte se."
Chvíli bylo ticho. Jen jsme se na sebe dívali. Dal mi čas, abych se vzpamatoval.
"Takže, pane Hrdino," začal. "Jak jste si už určitě domyslel, jsem tady proto, abych vám nabídl své právnické služby. Kromě jiného."
"Ehm," odkašlal jsem si a zavrtěl hlavou. "Asi jste tady zbytečně. Já nemám peníze na obhájce. Nejspíš mi přidělí státního."
Tvářil jsem se, že jsem si jeho dovětku nevšiml.
"Vím, že nemáte peníze," rozvalil se Pjermonik pohodlně v křesle. "Jenže právě proto jsme se vás rozhodli ujmout my. Abyste mi rozuměl, nejsem soukromý advokát na volné noze. A nejsem tu ani z vlastní iniciativy. Byl jsem vaším zastupováním pověřen. Pracuju pro… hm, řekněme, občanskou organizaci
- pokud dovolíte, její název si zatím nechám pro sebe - poskytující pomocnou ruku lidem s jistými specifickými problémy. Vy jste jedním z nich. Takříkajíc splňujete naše výběrová kritéria. Přicházíme sice skoro na poslední chvíli, věci se nejspíš nemusely vyvinout tak daleko, ale objevili jsme vás dost pozdě. Jenže s tím se nedá nic dělat. Je pozdní podzim a na podzim máme na naše stavy vždycky příliš mnoho práce."
"Jaké specifické problémy?" zamračil jsem se. Zavánělo to dalším komplotem.
Bělorus se pousmál.
"Jste věřící?" zeptal se místo odpovědi.
"Ani ne."
"Nemyslím, jestli věříte v křesťanského Boha. Tak všeobecně. Jestli věříte, že na tento svět dohlížejí nějaké vyšší síly. Něco, co udržuje řád - magie, matka příroda, cokoli."
"Možná."
Netušil jsem, kam tím míří.
"Jak byste zareagoval, kdybych vám řekl, že mám důkaz o tom, že v našem okolí skutečně žijí nadpřirozené bytosti, které se odjakživa potulují světem a ovlivňují naše osudy?"
Rozhlédl jsem se po místnosti. S kým mě to tady zavřeli? Ten chlap snad jenom žertuje…
"Řekl bych, že plácáte absolutní nesmysly," odsekl jsem.
"Skutečně?" pobaveně se zašklebil. "Jde po vás chlap, který
má sílu býka. Stačilo mu jediné setkání, aby si o vás zjistil úplně všechno. Vůlí dokáže manipulovat s lidmi i s předměty ve svém okolí a umí v jediném okamžiku změnit svou fyzickou podobu, hlas i chování. Jak mi to vysvětlíte? Co je zač?"
Lekl jsem se, až to se mnou trhlo.
"Máte představu o tom, kolik jemu podobných mezi námi žije?"
Mlčel jsem.
"Naše organizace se snaží mapovat jejich činnost. Stopujeme, zaznamenáváme, pomáháme obětem. Chcete vědět, kdo vám šlape na krk?"
Pauza. V hlavě jsem měl chvíli zmatek a zděšení. Ten pidimužík ví víc, než jsem uvedl ve své výpovědi! Možná přece jenom není úplně vyšinutý.
"Dejme tomu, že jsem ochoten si vás vyslechnout až do konce…" řekl jsem přiškrceně.
Advokát s vítězným výrazem ve tváři luskl prsty a položil si nohy na stůl.
"Není to člověk, ten váš psohlavec, jak jste ho označil," začal spiklenecky. "Patří do vyšší kasty - démoni, skřítci, zapomenutí bůžkové stromů, potoků nebo jezer, nazvěte je jak chcete. Před staletími byli součástí našeho každodenního života a i když na chvíli ustoupili do pozadí, jsou tady s námi pořád. Změnili se, aklimatizovali. Trochu znenápadněli. Zvyklosti a potřeby jim však zůstaly.
Nejsou výplody naší mysli, jako bohové. Na ty zapomeňte. I když taky žijí z milodarů a naší krve. Stvořila je země, aby udržovali rovnováhu. Přemnožení králíků hlídají predátoři. Nad populací prasat, krav a drůbeže držíme dohled my. A myslíte si, že nás nehlídá nikdo?"
Zasmál se nad jakoby povedeným přirovnáním.
"Berte má slova samozřejmě s rezervou," pokračoval. "Nikdo neví, co jsou přesně zač. Máme je rozdělené, setříděné, orazítkované, ale hodně z jejich podstaty pro nás pořád zůstává neznámé…"
"A psí hlava?" přerušil jsem ho.
"Ten?" natáhl se po diplomatce a vyndal odtamtud tlustý fascikl. "Požírač životní energie," četl. "Démonická bytost. Moderní terminologií by se dal označit za psychického vampýra. Má ale i stará pohanská jména - Psota, Slota, Nouze. Velmi výstižné. Připravuje své oběti o zázemí, vůli, o jistoty a přátele. Izoluje je od společenského života. Přebírá jejich osobnost. Žije ze strachu a úzkosti pokořených.
Tolik poučka. Ve zkratce - je to pořádně hnusný hajzl, který vás bude terorizovat, dokud nechcípnete."
Místnost naplnilo hrobové ticho. Drobný mužík strnul s rozpaženýma rukama a jiskrami v očích. Dramatický efekt se mu vydařil.
Už léta jsem nekouřil, ale najednou jsem dostal strašnou chuť na cigaretu.
"Proč já?" prolomil jsem konečně šeptem mlčení.

"Těžko říct," pokračoval advokát vlídně. "Možná vás potkal náhodou. Možná si vás vyhlédl proto, že jste příliš slabý a lehce manipulovatelný. Anebo naopak proto, že máte něco navíc, co chybí ostatním. Čím víc toho totiž oběti vezme, tím bude silnější."
Smutně jsem se pousmál. Nikdy jsem nebyl ničím výjimečný.
"Je to celé tak neuvěřitelné…" kýval jsem hlavou.
"Život je neuvěřitelný, příteli. A tohle je jen jedna jeho součást."
Uvědomil jsem si, že se dívám na své ruce a přemýšlím nad tím, jak jsem si nedávno podle nějakého časopisu vykládal svůj osud z jednotlivých čar. Bylo to tak… zábavné.
Tehdy. Dnes ne.
"Co bude podle vás dál?"
Bělorus si povzdechl.
"Přišel jste o identitu, o byt, o peníze. Všechno převzal on. Kam to logicky ještě může vést?"
"Nějaké peníze mám ještě pořád na účtu…"
"Nebuďte směšný, člověče. Má občanský průkaz s vaším jménem i číslo účtu. Myslíte si, že nedokáže zfalšovat jeden podpis? Zavolejte do banky. Vaše konto už je určitě vybílené. Jste úplně na dně."
"Takže?" znovu jsem měl sucho v hrdle.
"Máte už jen to poslední - život. Vampýr vysál svůj zdroj až do dna. Bude se ho snažit odstranit. Nepotřebuje riskovat, že se jeho oběť vrátí pro to, co jí vzal."
V temnotě propasti zasvitla jiskřička naděje.
"Takže existuje možnost dostat svůj život zpátky?"
"Existuje. Ale sám to nedokážete."
Čekal jsem, kdy se konečně vrátí k tomu, čím začal.
"Takže co mi nabízíte?" zeptal jsem se otevřeně. Začínal jsem mít pocit, že se věci nakonec přece jen obracejí v můj prospěch.
"Okamžité propuštění, dočasné náhradní ubytování a jistou pomoc při znovuzískání všeho, o co jste přišel."
"Cena?" už jsem seděl jako na jehlách.
Advokát vykouzlil prohnaný úsměv.
"Tu se dozvíte později. Prozatím stačí, když podepíšete tohle prohlášení o úplné mlčenlivosti a ochotě spolupracovat."
Vyskočil jsem ke stolu.
"Nemám co ztratit," vrátil jsem mu úšklebek a chopil se pera.
"Skutečně," řekl. "Nemáte…"
V.
Od rozhovoru po propuštění uběhla méně než hodina. Netušil jsem, jestli je to normální, ale ani jsem nevyzvídal. Boris Pjermonik na mě čekal u auta na parkovišti před budovou. Měl starého ojetého fiata. Nic moc do téhle zimy, ale připadalo mi to sympatičtější, než kdyby mě měl zachránit snob v bavoráku. Majetní lidé ve mně vždycky vyvolávali nedůvěru. Chodníkem posypaným solí jsem rychle došel až k němu a asi tři minuty mu vroucně děkoval.
S chápavým úsměvem mě poplácal po rameni, otevřel mi dveře a usadil mě na zadním sedadle.
"Nedaleko Košic máme útulný penzion," řekl, "určitě se potřebujete najíst a osprchovat."
Po všech těch hrůzách a stresech mi to připadalo, jako bych potkal pohádkového dědečka. Vděčně jsem se rozvalil na studené kožence bez potahů, zaklonil hlavu dozadu a zavřel oči.
Pomalým tempem jsme vyrazili po zledovatělých cestách.
Hučení motoru mi připadalo jako nádherná melodie a natřásání auta mě uspávalo. Upadl jsem do dřímot dřív, než se vnitřek auta stačil vyhřát. Zdálo se mi o měkké posteli s čistým povlečením, o bezstarostném víkendu se sluchátky na uších, o novoučké kytaře s vykládanými pražci. Psí hlava na chvíli úplně zmizel z mých myšlenek. Prázdné místo zaplnily příjemné představy a nesplněné sny.
Nebeský klid. I myšlenky na pomstu byly pryč.
"Svezeme ještě dva kolegy," zaregistroval jsem o pár minut později Pjermonikův hlas, ale přesný čas, za jak dlouho to bylo, jsem si netroufl odhadnout. Zdálo se mi, že jsem za orosenými okny rozeznal konstrukci mostu nad křižovatkou na Barcu.
Přistavili jsme ke krajnici a než jsem se stačil pořádně probrat a normálně se posadit, zadní dveře se z obou stran najednou otevřely a dovnitř se vecpali dva obrovští chlapi.
Nestačil jsem si je ani prohlédnout. Holé lebky a šusťákové soupravy. To bylo všechno, co jsem zaregistroval. Masou svých těl mě úplně znehybnili. Ocitl jsem se mezi vypracovanými rameny a ostrými lokty jako kuře ve svěráku. Propocenou a zmáčenou látku jsem cítil z obou stran jen pár milimetrů od obličeje.
"Seznamte se," otočil se věčně se usmívající Pjermonik dozadu. "Tohle jsou další zaměstnanci naší organizace. Roman Vlkodlak a Fedor Drak. Nedáte si cigaretu, chlapci?"
Oba mlčeli a nikdo si z nabízené krabičky nenabídl. "Vtipné přezdívky," pokusil jsem se navázat přátelský kontakt. Pjermonik se zahihňal, ale pochopil jsem, že ani ne tak poznámce jako takové, jako spíš mé naivitě.
Nemohl jsem uvěřit tomu, co se právě děje. Svět se zase zbláznil a všechno se pomíchalo. Zase jsem nevěděl kde je nahoře a kde dole, co je dobré a co zlé. Iluze řádu, která na chvíli zavládla, se rozplynula jako kouř ve větru. Osud nerozdával karty, vyhazoval je jako pomatenec rovnou do vzduchu. Takhle se přece nedá hrát!
Zkusil jsem se protlačit dopředu a udělat si alespoň místo na dýchání. Byl jsem však nemilosrdně zatlačen zpět.
"Klid, pane Hrdino. Odvezeme vás na bezpečné místo, jak jsem slíbil," mrkl na mě Pjermonik a zase se hlasitě zasmál. "Na to nejbezpečnější ze všech."

Zalil mě studený pot a ucítil jsem nutkání zvracet.
Smrt.
Právě si na mě určitě vzpomněla.
Auto se zprudka pohnulo a zařadilo se do kolony vozidel projíždějících kolem.
Směr neznámý…
VI.
Jako první se zhruba po půlhodině ozval obr po mé pravici. Jeho skřípavý hlas mi nahnal husí kůži.
"Kolik jsi z něho vymáčkl?"
"Svůj podíl dostanete, nestarej se," odsekl Pjermonik.
"Ojebáváš nás."
"Vážně?"
"Jsi škrob, lhář a podvodník. Všichni to říkají."
"Vážně? A kdo tě zaměstnává? Oni nebo já? Možná ti ti tlučhubové dají víc, klidně se zítra sbal. Já tě násilím nedržím."
Muž neodpověděl, jen tiše zavrčel. Zase jsem se otřásl.
Auto pořád uhánělo dál.
Roman Vklodlak a Fedor Drak.
Démoni? Bytosti temnot? Pohanští bůžkové?
Když jsem se na chlapa po pravici podíval líp, skutečně mi připomněl vlka. Měl mírně zašpičatělé uši, čelist tvarovanou tak, jako žádný jiný člověk na světě, zvláštní šedivě hnědou bradku a předloktí pokryté hustými chlupy. Zlaté hodinky se mu v nich úplně ztrácely.
Ten druhý vypadal ještě podivněji. Byl mohutný, měl podivně tvarovanou lebku, na krku nepřirozený lalok a kůži mu na několika místech pokrývaly krusty a šupiny. Při dýchání neustále zlověstně chrčel a oči mu planuly nezkrotným pekelným plamenem.
A přitom na první pohled vypadaly docela normálně.
Uvažoval jsem, jestli budu žít dost dlouho na to, abych se stihl setkat s ještě obludnějšími stvořeními. Pomalu jsem začal doufat, že ne.
"Neměl by vidět, kam jedeme," ozval se znovu Vlkodlak. "Co když se něco posere?"
"Psota je spolehlivý. Nikdy se nic nepodělalo."
"Ale i tak…!"
"Ticho!" okřikl ho Pjermonik. Žasl jsem nad tím, co si může vzhledem ke své tělesné konstituci k těmhle mastodontům dovolit.
Několik minut znovu mlčeli.
Pak se před autem objevila odbočka na odpočívadlo. Pjermonik zpomalil, sjel z cesty a obratně zaparkoval za mohutným kontejnerem.
"Dejte ho do kufru," řekl, aniž by se ke kumpánům vůbec otočil, a připálil si další cigaretu.
Obři poslušně vykonali jeho příkaz.
Pokusil jsem se bránit, ale jak si určitě domyslíte, bez valného úspěchu.
Kapota se zavřela a já jsem skončil na dně smradlavého úložného prostoru s benzínovým kanystrem pod hlavou. Nepohnutě, ve schoulené poloze až do konce cesty.
VII.
Zaparkovali jsme v garáži. Zhruba hodinu po zastávce na odpočívadle. Slyšel jsem, jak se otevírají a zavírají velké plechové dveře, jak únosci vystupují z auta, zamykají ho a opouštějí garáž, aniž by mě vytáhli ven.
Poděkoval jsem Bohu za příležitost a pustil se do páčení kapoty. Nejdřív jsem to zkusil opatrně, s prsty na zámku, ale ve smolné tmě se mi nepodařilo ani přijít na jeho princip, natož ho otevřít. Pak jsem zaútočil silou. Na kus karosérie nad sebou i na přepážku mezi kufrem a zadním sedadlem. Obojí neúspěšně. V malém prostoru jsem nedokázal dostatečně manévrovat svým tělem a ani se o nic pořádně zapřít. Zuřil jsem, nadával a mlátil. A zkoušel to znovu a znovu.
Bezmoc mě znervózňovala, štvala, dohánělа mě k šílenství. Od svobody mě dělily obyčejné dva milimetry plechu, jaký vyrábíme právě u nás v železárnách, a já jsem se přes ně nedokázal dostat! Ironie osudu?
Po pár minutách jsem zásadně změnil názor na výhodnost své situace. Ležel jsem nehybně, psychicky i fyzicky úplně vyčerpaný, a snažil se udržovat co nejméně bolestivou polohu, celé tělo ztuhlé na kámen. Kromě toho jsem začal mít problémy s dýcháním. Většinu vzduchu jsem spotřeboval při námaze a čerstvý sem úzkými škvírami pronikal jen dost pomalu. Nemluvě o nepřirozeném záklonu hlavy, při kterém se vnitřní prostor krční průdušnice pořádně zúžil.
Nejhorší bylo, že všechny ztuhlé klouby se po půlhodině začaly hlasitě dožadovat alespoň chvilkového narovnání. Úplně jsem je přestával cítit. Věděl jsem, že dlouhodobá nehybnost může mít vážné následky a bál jsem se, že odkrvení povede k odumření tkání. Někde jsem četl, že v některých případech stačí čtyřicet minut. Nějaký lékař zapomněl pacientovi uvolnit škrtidlo a staženou končetinu nakonec museli amputovat. Pokud náhodou přežiju, moje končetiny to mají nejspíš beztak spočítané. Protože o rozkoši zvané adekvátní pohyb jsem mohl jenom snít.
A to jsem ještě netušil, že to fakt nejstrašnější mě teprve čeká.
Auto a motor pomalu vychládaly. Garáž samozřejmě nebyla vytápěná a ani její vrata určitě moc netěsnila. Slyšel jsem, jak se do nich opírá vítr a neustále s nimi rachotí. Venku muselo zuřit hotové peklo.
Hodiny ubíhaly a s blížící se nocí teploty neúprosně klesaly. Třásl jsem se zimou a cítil, jak se mi chlad zakusuje do těla a proniká až ke kostem. Nos, uši, prsty na rukou i na nohou mi úplně omrzly. Zbytečně jsem si je cpal pod bundu. Byla stejně studená jako železo, které mě obklopovalo.
Opakoval jsem si, že nesmím usnout. Nesmím, nebo zmrznu.

Postupně se začaly objevovat další příznaky podchlazení. Před očima mi jako přízraky umrlců tancovaly bělavé kruhy a v uších mi hučelo. Dech se zpomalil. Tep se stal nehmatným. Byl jsem si jistý, že do rána nepřežiju.
Netuším, jak dlouho jsem odolával. Možná to nebylo ani do setmění, ale možná jsem vydržel až do půlnoci.
Fosforeskující ručičky na hodinkách už dávno vybledly.
Tma zaplavená výplody blouznícího mozku otevřela cestu dřímotám a ty zase snu.
A odtamtud už byl jen krok k úplnému bezvědomí…
VIII.
Někdo jemně zaklepal na kapotu kufru.
Otevřel jsem oči, ale byl to jen pohled z temnoty do temnoty.
"Prober se, Hrdino. Dámská návštěva."
Byl to tichý ženský hlas. Líbezný jako šumění listí ve vánku, sladký jako lesní jahody…
Zatajil jsem dech a chvíli jsem uvažoval, jestli jsem ještě pořád v říši snů, anebo opravdu zase bdím.
"Líbí se ti můj hlas?"
"Ano," vydechl jsem.
"Chceš mě vidět?"
Pokusil jsem se znovu přitakat, ale hlasivky se tentokrát nerozechvěly.
"Zavři oči a soustřeď se…"
Znělo to jako vábení meluzíny, ale za těmi slovy jsem cítil příslib přátelství a tepla.
Poslechl jsem.
Prostor kolem mě se najednou uvolnil. Narovnal jsem se a uvolněné údy slastně zasténaly.
Zjistil jsem, že ležím na měkkém hřejivém koberci uprostřed kuželu matného světla.
Jinak byla všude kolem pořád neproniknutelná tma.
"Jsi tady?" vyzkoušel jsem rozbolavělé hlasivky a můj zrak se rozprostřel široko daleko do prázdného nekonečna.
Z temnoty vystoupila žena.
Ztělesněná nádhera. Husté vlasy s jemně zvlněnými loknami nad ušima, špinavé blond, zvláštní tyrkysové oči, smyslné rty a rozkošný nosík. Tělo s půvabnými křivkami a kočičími pohyby v přiléhavých večerních šatech s rozparkem, který dráždivě odhaloval dokonalé lýtko a část stehna. Jako vystřižená z obálky pánského časopisu.
Ladně se protáhla a se spokojeným zavrněním si prohlédla vlastní postavu.
Pak se na mě usmála a elegantně se usadila naproti mně.
"Je to jen sen, že?" zasténal jsem.
"Je to iluze," opravila mě. "Jsem slabá. Už před lety jsem ztratila hmotné tělo. Tohle je všechno, co dneska dokážu," povzdechla si. "Dlouho už jsem nepřijala žádnou oběť."
"Vypadáš nádherně," nezdržel jsem se komentáře.
Zasmála se.
"Všechno mám odtamtud," ukázala mi na čelo. "Jsem přesně taková, jakou mě chceš mít."
Nevadilo mi to. Právě naopak. Lepší roztomilý klam, než další agresivní příšera.
"Kdo jsi?"
"Dobrá víla Dobromila," tajnůstkářsky mrkla a nechala si jednu z loken půvabně dopadnout do obličeje.
"Žertuju," znovu se usmála a zaklonila hlavu dozadu. "Jsem démon. Podobně jako ti, se kterými ses už setkal."
"A co chceš?"
"Mannu, jako všichni."
"Mannu?" podivil jsem se. "Pokrm bohů?"
"Pokrm všech vyšších bytostí. Ničím nenapodobitelnou a životně nenahraditelnou esenci, jejímž jediným zdrojem jste pro nás vy - lidé."
Psotovy devizy, pomyslel jsem si. Určitě se na mně pořádně napakoval.
"Co mi uděláš ty?" zeptal jsem se zamračeně.
"Nic."
"Proč?" podivil jsem se.
"Existuje spousta bůžků," objala si kolena a položila na ně rozkošnou bradičku, "ale v zásadě jsou dva druhy. Ti, co berou a ti, co dostávají. Nemrač se pořád, není to totéž. Ti první si zvolili snadnější cestu. Náhodně si vybírají oběti, zabíjejí je, vysávají jim krev, okrádají je o životní energii. Čím primitivnější způsob odběru si ale zvolí, tím méně manny z člověka získají. Ti druzí si brát ani žádat většinou nemusí. Dostávají svůj pokrm v podobě milodarů, obětin, půstů nebo zasvěcení, za drobnou protislužbu. Postarají se, aby nevyschl pramen, aby dozrála úroda, narodily se zdravé děti. Matka příroda jim naslouchá. Jsou to její miláčkové. A dokáží ještě něco. Ochránit. Ochránit své dobrodince před těmi druhými…"
"Co je tvůj obor?" zaujalo mě to.
"Dávám sílu probouzet se znovu k životu," pokračovala pomalu, se zavřenýma očima. "Na jaře zpívám semínkům v půdě, aby vyklíčily a znovu obrodily svět. Dohlížím na klid matek, které po zimě přivádějí na svět svá mláďata. Probouzím mízu, která znovu začíná proudit žilami stromů."
"Jsi mocná…" zašeptal jsem s bázní v hlase.
Podívala se na mě jako roztomilé kotě, které svému majiteli právě prokázalo náklonnost tím, že se otřelo o jeho nohu.
"Dokážeš poskytnout ochranu i mně?" zkusil jsem to.
"Když zesílím, tak ano," znovu zvážněla. "Ale nemůžu ti nic slíbit. Zanevřeli jste na nás, nevděčníci, a my jsme ztratili velkou část své moci. Nastala doba bezvěrství. Je to těžké pro nás pro všechny. Mnozí se obracejí na temnou stranu,

jen aby přežili. A věrní dál chřadnou…"
Výčitku vyslovila jen tak, jakoby mimochodem, ale z tónu jejího hlasu jsem vycítil, jak hluboko ji lidská zrada ranila a nezměrně rozzlobila. Připadal jsem si najednou za nás za všechny tak trochu odpovědný, předurčený to napravit.
"Chci, abys zesílila," řekl jsem rozhodně. "Co mám udělat? Jak zaplatit? Jestli chceš, otevřu pro tebe své žíly. Jen mě dostaň pryč z téhle strašlivé noční můry. Je mi líto, že nedokážu nabídnout víc. Nic jiného mi nezbylo. Nic víc už nemám…"
V očích jsem jí zahlédl náhlé překvapení a úlek.
"Jen žádnou krev, Hrdino," zašeptala zhrozeně. "Pořád máš něco, co je pro mne cennější, než to, co ti koluje v žilách. Je to tady," zase mi ukázala na čelo. "Pamatuješ si na tu melodii, na kterou jsi myslel toho večera, kdy jsi poprvé potkal Psotu? Ten nádherný proud proplétajících se tónů. Zasněný, emotivní, ale zároveň burcující k životu…"
Vzpomněl jsem si. Tvář mi zalil ruměnec blažené pýchy.
"Tu mi věnuj," poprosila. "Zasvěť mi ji. Potřebuju novou píseň, kterou budu moci zpívat nesmělému slunci a zkřehlým kořínkům prvních sněženek. Polož mi ji na oltář a já se budu snažit nasbírat dost sil i pro tvou záchranu."
Vzduch byl najednou nabitý statickou elektřinou jako po bouřce. Probouzela se magie a našeptávala mi, co mám dělat. Bylo rozhodnuto.
"Jak se jmenuješ?" zeptal jsem se. "Potřebuju znát tvé jméno, abych ti tu píseň mohl věnovat."
"Nejsem křtěná, nemám jméno," zašklebila se na mě posměšně, ale můj dotaz vzala vážně. "Nejčastěji o mně mluví jako o Probouzení, ale to asi není to pravé, co chceš slyšet. Nevím.
Nic mě právě nenapadá…"
Na okamžik se zamyslela.
"Vždycky se mi líbila jména, která tví předkové dávali pohanské bohyni jara," rozhodla se nakonec. "Dobromila, Jarmila, Milada nebo Lada. Jsou tak sladké a nevinné… Vyber si jedno z nich."
Stalo se. Ale ještě jsem pár vteřin nechal Probouzení v roztomilém napětí.
"Budeš víla Dobromila," řekl jsem. Rozesmál jsem ji tím.
"Koneckonců, proč ne," souhlasila. "Pojď," vztáhla ke mně ruce.
Lehl jsem si vedle ní, zavřel oči a hlavu položil do jejího voňavého klína. Jemně mě pohladila po vlasech. Cítil jsem se jako malý chlapec na máminých kolenou.
Z hloubky svého vědomí jsem pomalu nechal vyplout kouzelnou melodii. Vesmír jako by se vzápětí rozplynul. Všechno kolem naplnila hudba.
A víla naslouchala.
Bylo to děsivé a krásné zároveň. Naléhavé i uklidňující.
Probouzející i uspávající.
Nechal jsem tóny neviditelného orchestru znít a spokojeně
jsem se pomalu odebral zpět do říše snů. S maličkou nadějí v duši…
IX.
Probudil mě zvuk otevírajících se garážových vrat. Uzoučkými škvírami na místech porušeného těsnění pronikl náznak denního světla čtvrtečního rána.
Podle kroků jsem odhadl, že do garáže vstoupila jen jedna osoba. Neotevřela však kufr, jak jsem očekával, ale odemkla auto, nastoupila do něj a nastartovala.
Vozidlo se znovu pohnulo. Vycouvali jsme z garáže, otočili se na štěrkem vysypaném dvoře a vyjeli zpátky na cestu.
Cítil jsem se o dost líp než včera večer. Nějakým zázrakem jsem přežil. Pořád jsem byl zkřehlý a tělo jsem měl necitlivé a bezvládné, ale vnímal jsem krev pulzující žilami a život v omrzlých údech. Jako by mi chvilkové uvolnění ve snu skutečně pomohlo.
Zase jsem byl v psychické pohodě, i když jsem tušil, že se blíží velké finále. Za chvíli mělo všechno trápení skončit a já jsem si řekl, že ať to pro mě dopadne jak chce, postavím se tomu jako chlap.
Zatímco jsem ležel v natřásajícím se kufru a osmělával svou mysl, uvědomil jsem si, že v pravé ruce svírám nějaké drobné kulaté předměty. Připadaly mi jako zrníčka obilí. Přiblížil jsem ruku k nosu a přičichl si k nim. Voněly po nějaké lesní rostlině, ale nedokázal jsem ji přesně identifikovat. Netušil jsem, odkud se v mé ruce vzaly. Povalovaly se na dně kufru? Měl jsem je v kapse kabátu? Anebo jsem si je přinesl z… Vlastně ani nevím, kde jsem to byl.
Z myšlenek mě vytrhlo prudké zabočení auta a úder hlavy o kapotu. Řidič sjel na hrbolatou, neasfaltovanou cestu. Tak, a je to tady. Netrmáceli jsme se po výmolech dlouho. Tenhle výlet neměl zabrat moc času. Auto zastavilo, řidič vystoupil, přešel dozadu a strčil klíče do zámku od kufru. Připravil jsem se na rozhodnou reakci.
Kapota se otevřela a zrak mi oslnilo intenzivní světlo prodírající se skrz zasněžené větve borovic.
Nade mnou stál Psota. Zase v neonacistické bundě a s tím debilním odznakem na hrudi.
"V nouzi poznáš přítele."
Myslel jsem si, že se mi podaří vyskočit a zaútočit. Omyl. Ztuhlé svalstvo mě neposlechlo. Pohnul jsem se, ale nic, co by bylo hodno mého příjmení, jsem udělat nestačil.
Psota mě popadl za kabát a surově mě vytáhl ven z kufru. Semínka mi vyklouzla mezi prsty.
V následující chvíli jsem byl na zemi.
Démon se se mnou nebavil. Bez řečí mnou mrštil do sněhu, zkroutil mi ruce za záda a kolenem mi přiklekl kříže.
Pak si volnou rukou sáhl do kapsy. Neviděl jsem co vytáhl, jen jsem zaslechl tiché cvaknutí nějaké pojistky.
Na spánku jsem vzápětí ucítil studený dotek kovové hlavně.
Ztuhl jsem ve vyděšené křeči.
Těsně u mého ucha se na spoušti pohnul Psotův prst.

X.
Zbraň nevystřelila. Zasekla se.
"Do prdele!" zaklel démon a pustil moje předloktí, aby si mohl oběma rukama zkontrolovat nabíjecí mechanismus.
Okamžitě jsem využil příležitosti, kotoulem zpod něj vylezl a nakopl ho do obličeje. Slabě, ale stačilo to, aby v podřepu ztratil rovnováhu.
Život je těžká droga.
Jste na něm závislí, a když vám ho chtějí vzít, prostě se ho odmítáte vzdát.
Zkusil jsem se postavit a utíkat pryč, ale svaly mě zrovna moc neposlouchaly. Psota se bleskově vzpamatoval, přiskočil ke mně a popadl mě za límec.
Zoufale jsem se ho snažil odstrčit.
A v tom okamžiku zakvičel jako prase na porážce.
Pustil mě a chytil se za místo na obličeji, kde jsem se ho dotkl rukou, v níž jsem předtím držel zrníčka. Měl tam čerstvou popáleninu.
Muselo to strašlivě bolet. Kňučel, shrbený couval pryč z mého dosahu a kymácel se ze strany na stranu.
Štěstěna stála u mne.
V následujícím okamžiku uklouzl na zledovatělém kořenu trčícím ze sněhu a dopadl po zádech do lesního dolíku, který byl hned za ním.
Nastalo ticho.
Seděl jsem na zemi a čekal.
Hodnou chvíli se nic nedělo.
Takže jsem se pomalu zvedl a dohrabal se k jámě.
Ležel na jejím dně v bezvědomí. Při pádu musel narazit hlavou na nějaký kámen.
Ohlédl jsem se. Vedle mě ležela jeho zbraň.
Dlouho jsem nepřemýšlel. Popadl jsem pistoli do dlaně, po zadku se spustil do jámy a zastavil se až těsně u démona.
Pořád se nehýbal.
Třesoucíma se rukama jsem pomalu namířil na psí hlavu a vystřelil.
Tentokrát zbraň fungovala.
Konečně se karta obrátila. Myslí mi proběhly všechny ty věci, co mi stačil udělat, a zalomcoval mnou ukrutný hněv.
Nastal čas odplaty!
Vyprázdnil jsem do něj celý zásobník. Kulku po kulce.
Zvuk výstřelů se hlasitě ozýval v mírumilovném tichu lesa. Byl ohlušující.
Pak mě opustily síly. Spustil jsem ruku, která poprvé v životě vraždila, sedl si do sněhu a otupěle čekal.
Necítil jsem žádné výčitky. Jen prázdno a dlouho očekávané uvolnění.
Psota trhavě pohnul pravou nohou.
Možná to byla jen posmrtná křeč, ale strašlivě jsem se vyděsil. Copak ještě pořád není mrtvý? Strach mě zase postavil na nohy. Celou záležitost bylo potřeba definitivně ukončit.
Schoval jsem pistoli do kapsy a vyšplhal se ven z příkopu. Kufr auta byl pořád otevřený. Naklonil jsem se a vytáhl z něj kanystr, který mi při včerejší jízdě přivodil četné pohmožděniny. Pak jsem se vrátil zpátky.
Psota se už nepohnul, ale to nemuselo nic znamenat. Netušil jsem, jak se likvidují démoni, ale doufal jsem, že tohle bude stačit.
S hlasitě bušícím srdcem jsem mrtvole prošacoval všechny kapsy. Měl v nich klíče, doklady, peníze, další náboje, krabičku cigaret i to, co jsem hledal.
Zapalovač. Kvalitní Zippo.
Ruce ušpiněné krví jsem si provizorně očistil ve sněhu.
Pak jsem Psotu od hlavy až k patě polil benzínem a zapálil.
Chladnokrevně, bez zaváhání.
Na dně lesní jámy vzplanula malá vatra.
Nikdy jsem necítil smrad hořícího lidského masa, ale puch valící se z démonovy mrtvoly byl nesnesitelný. Neodešel jsem však dřív, než zhasl poslední plamínek a tělo se nezměnilo v beztvarý černý škvarek. Kvůli všem následujícím nocím mého života. Kvůli klidnému spánku.
Po jednoduchém vikingském pohřbu jsem se nakonec vrátil zpátky k autu.
U zadního nárazníku jsem se sehnul a se zájmem si prohlédl tajemná semínka. Ležela jen chvíli na studeném sněhu, dobrých deset centimetrů nad zmrzlou půdou, ale už klíčily. Všechny jsem je opatrně posbíral a zabalil do kapesníku.
Posadil jsem se na sedadlo řidiče, ale zjistil jsem, že ještě nejsem schopný řídit. Pootočil jsem se, natáhl nohy ven na příjemně hřející slunce a zapálil si cigaretu. První po deseti letech.
Chutnala úžasně…
XI.
Do Košic jsem dorazil zhruba ve dvě odpoledne. Fiata jsem odstavil na parkovišti Hyperteska mezi stovky dalších aut, klíče jsem zahodil do kontejneru a domů dojel autobusem.
Svazek z Psotovy kapsy mi otevřel dveře bytu. Nevyzouval jsem se a nejdřív jsem si prohlédl všechny místnosti. Skoro nic se tady od mého odchodu nezměnilo. Vybrakovaná lednice a popelníky plné vajglů byly jedinými známkami předcházející démonovy přítomnosti.
Vyčerpaně jsem klesl do křesla a ponořil se do chmurných myšlenek.
Opravdu už všechno skončilo? Mám právo si oddechnout?

Těžko, ozval se rozum. Určitě se objeví. Permoník, vlkodlak i drak. Už jenom kvůli pomstě, když ne kvůli manně. Jsi na ně připraven?
Podíval jsem se na zbraň, ležící přede mnou na stole. Ještě když hořela Psotova mrtvola jsem ji znovu nabil.
Ozvalo se zaklepání na dveře.
Tak brzy?
Povzdechl jsem si, uchopil drsnou pažbu a pomalu vstal.
Nejdřív jsem zamířil k baru a nalil si slivovici. Chvíli jsem se díval na skleničku a uvažoval o tom, jestli není moje poslední. Prohřála mi vnitřnosti, stejně jako všechny další.
Pak jsem se opatrně přesunul do předsíně. Zatímco jsem se snažil nevydat žádný zvuk, přiblížil jsem se až ke vchodu a nahlédl do kukátka.
Nikdo.
Odjistil jsem zbraň.
Cvak.
Neznělo to moc nahlas?
Chvíli jsem počkal, pak jsem sáhl na kliku a dveře otevřel.
Prázdná chodba. Jen dopis na zemi před prahem.
Sehnul jsem se a vzal ho do ruky.
Žádný adresát, žádný odesilatel.
Ještě jednou jsem se podíval doleva i doprava a vrátil jsem se dovnitř.
Opatrně jsem roztrhl obálku.
Do ruky mi vypadlo drobné semínko. Stejné, jakých už jsem měl pár v kapse. Napětí se najednou uvolnilo a já jsem si ulehčeně oddechl.
Pak jsem otevřel dopis.
"Na nikoho nečekej, Hrdino," stálo v něm.
"Žádní démoni se dnes nevrátí. Ani zítra, ani za týden. O temné bytosti a o všechno, co se jim podobá, se odteď vždycky postarám já. Skládej hudbu a mysli na mě. Ještě se setkáme.
Líbá tě
Dobrá víla."
Rozesmál jsem se.
Úsměv, který mi zářil v obličeji, byl úsměvem šťastlivce, jemuž se právě nekonečně ulevilo. Podél dveří jsem se pomalu svezl na koberec a zůstal tam sedět, opřený o zárubeň, s hlavou zakloněnou a očima zavřenýma, až dokud jsem neusnul.
Měl jsem nádherný sen. Nebyly v něm žádné příšery ani nadpřirozené bytosti. Jen obyčejní lidé z masa a kostí.
Budiž ti požehnáno, Dobrá vílo.
Ne každý má to štěstí, že v nouzi pozná přítele.
A ochránce…

Marek
Eliáš

Marek "Hyena" Eliáš patří k těm, kteří začali s fantastikou v Ceně Gustáva Reussa a jejich první povídky vycházely ve sbornících Krutohlav. Debutoval v ročníku 1995 a později se mu tam povídek objevilo víc. Většinou nebyly lehké ke čtení, ale čtenáře si získávaly zajímavou atmosférou a přesvědčivými postavami. Hyena je jedním z mála našich autorů fantastiky, kteří se prosadili i v mainstreamové soutěži "Poviedka". Napsal několik divadelních her, z nichž dvě se hrály v pražském Divadle Síť a jedna v Chorvatsku. Podle povídky "Výstrednosti" vznikl amatérský film. Spravuje publicistický server www.hyenoviny.sk.

Susan a já
Někdy mě Susan štve. Pravidelně mě štve. Hlavně ráno. Budíček si představuje tak, že zapne všechny přijímače televizního a rádiového signálu, pustí něco z počítače a pomalu zesiluje hlasitost. Když se probudím včas, obejde se to bez stížností sousedů.
Ze začátku mě probouzela klasickou hudbou. Teď hlukem. To je celá ona.
"Zbláznila ses?" řval jsem a vypínal všechno, co podnikavě zapnula.
"Dobré ráno," pozdravila tím nejnevinnějším hlasem, jaký je schopna vyprodukovat.
Konečně ticho. Srdce se mi začíná uklidňovat. Jestli bude ta potvora takhle pokračovat, za pár let mě jednoho krásného dne sklátí infarkt. Možná jí jde právě o tohle.
"Prohlédni si poštu, vypadá to naléhavě," navrhla mi.
"Nejdřív si uvařím kafe a vypiju si ho. Stejně sis už všechnu poštu důkladně pročetla, že?"
Nepopírala to. "Fakt se na ni podívej, je to na ráno jako dělané."
"Kuš!"
"Jde o vraždu."
Ztuhl jsem a nedůvěřivě mrkl na červenou zarážku, která horlivě kmitala na dolní liště obrazovky.
"O vraždu? A co mám já společného s vraždou?"
"Předvolávají tě jako experta."

A sakra.
"Udělám si to kafe," rozhodl jsem se a ignoroval ji, dokud ranní příděl škodlivin nezmizel v mých útrobách. Pak jsem si rychle prolétl zprávu. Susan měla pravdu. Do puntíku. Plus důrazná poznámka vládního zmocněnce, abych ho o případu okamžitě informoval. To znamená bleskem na nohy a šupem na zadanou adresu.
"Máš ještě vůbec něco na kontě?" zeptala se mě Susan, když jsem odcházel. "Nakoupila bych. Chceš něco extra?"
"Ne, stačí základní potraviny. Nevím kdy se vrátím. Kdyby něco, zavolám ti."
*
Policajtovi, stojícímu ve dveřích, jsem se prokázal průkazem z ministerstva. Beze slova mě pustil dál. Uvnitř trochu ošuntělého, nedbale udržovaného bytu jsem zamířil k povědomému důstojníkovi. Evidentně jsme se už někde setkali, protože na mě kývl: "Už na vás čekáme jako na smilování."
"Co se tady stalo?"
"Vražda. Majitelka bytu Jolana Virágová, třicet pět let, programátorka, zastřelená prozatím neznámou zbraní. Je to… zvláštní," vedl mě do jedné z místností.
Ocitli jsme se v ložnici, nebo co to mělo být. Jednoznačně jí dominovala mrtvola. Nahá, zavěšená ve VR soupravě. Helma jí sklouzla, nebo ji sundal policejní lékař. Vytřeštěné oči, rozhozené neumyté černé vlasy. Nijak zvlášť půvabná, ale taky žádná šereda. Podle bytu odhaduji, že byla svobodná.
"Zabita při virtuálním sexu?" ověřoval jsem si skepticky.
Policajt pokrčil rameny: "Předpokládám. To máte zjistit vy."
"Kde je?"
"Tam, v pracovně… nebo jak bych to nazval," kývl hlavou. Následuji ho naznačeným směrem.
Uviděl jsem ho okamžitě a mé mínění o Jolaně Virágové prudce kleslo.
Rozvaloval se na jakémsi nedefinovatelném kusu čalouněného nábytku, mohlo mu být tak maximálně jedenadvacet. Snědý, s trochu exotickými rysy. Vypracovaná, štíhlá postava, kterou vystavoval na odiv. Jeho jediným kusem oděvu bylo, no, těžko to nějak nazvat, ale moc toho nezakrývalo.
Tvářil se znuděně. Při představě, jak je na tom paní domu, mi to připadalo až nechutné. Ale právě proto jsem tady já, abych zvládl jeho výslech a nenechal se podobnými myšlenkami rozptylovat.
"Zdravím vás," posadil jsem se naproti němu a zatvářil se přátelsky.
Trochu ožil. "Nazdar. Konečně si mě někdo všímá, všichni okolo mě chodí jako bych byl vzduch," postěžoval si. I tón hlasu měl tak nějak slizký, no zkrátka působil jako herec v pornofilmu, jehož jedinou starostí je ošoustat všechno, co se mihne v dohledu.
Něco podobného si dovedu představit u nějaké skutečně přiblblé puberťačky, ale pětatřicetiletá programátorka? No co, každý jsme nějaký.
"Jmenuji se Andrej Jánay a jsem expert z ministerstva hospodářství," začal jsem.
"Čau. Já jsem Joachim," představil se exot a sladce se usmál. Familiární typ. A kdyby jen to! Dobré nebe, co jsem komu udělal?
Navenek jsem ale udržoval přátelský, nevzrušený tón, jak už je mým zvykem. To zabírá nejlíp.
"Víš co se stalo?"
"Jolanu zastřelili," přikývl.
"Ano, přesně tak. Je mrtvá. A protože jsi tady, zřejmě víš, kdo to byl."
"To nevím," zavrtěl hlavou.
"Jak to?"
"No, jak bych to…" zasmál se rozpačitě. "V době, kdy se to stalo jsme právě s Jolanou… víte…" mrkl na mě.
Zamyšleně jsem se opřel v křesle. Tohle je zvláštní způsob!
"Věnovali jste se sexu, chápu-li to správně."
"Přesně tak. A tak, protože jsem tím byl plně vytížený, o nic jiného jsem se jaksi… nestaral."
"Nic jsi neviděl?"
"Nic," zavrtěl hlavou.
"A co vstup do bytu? Jak je zabezpečený?"
"Standardně, spíš nižší standard," upřesnil. "Stačí příslušný klíč, a ten se dá lehce okopírovat."
"Komu ho Jolana dávala?"
"Hm, to nevím," mávl rukou. "Dokud jsem se neobjevil já, měla spoustu milenců, těm určitě dávala klíč. Navíc klíče pořád ztrácela, takže mi často volala že stojí přede dveřmi, abych jí odemkl," usmál se. Alespoň že se netváří nostalgicky nebo smutně.
"Zaregistroval jsi otevření dveří v době vraždy?"
"Eviduji poslední otevření dveří včera ve dvacet tři patnáct. To byla Jolana, přišla domů."
"A předtím?"
"Odchod v devatenáct nula čtyři. To byla Jolana."
"Kdo byl v bytě kromě ní?"
"Nikdo."
"Někdo ji zastřelit musel."
"Říkám jen to, co vím," bránil se uraženě.
Zhluboka jsem si povzdychl a vstal. "Ještě se vrátím."
"A co teď bude se mnou?" zastavil mě.
"Teď tě vypnu a později tě zřejmě ještě párkrát vyslechnu."

"Ach tak," zatvářil se zklamaně. "Nebyl jsem vypnutý od té doby, co mě Jolana nainstalovala," zareptal nespokojeně.
"Jolana je mrtvá. Buď rád, že tě rovnou nevymažeme. A teď se vypni."
"Dobře. Dobrou noc," popřál mi, i když bylo ráno. Jeho obraz se vzápětí ztratil z obrazovky a po chvilce zhasl i monitor.
"To je nadělení," povzdechl jsem si.
Policajt stál v ložnici a pochmurně sledoval mrtvolu, kterou se funebráci snažili vymotat z kabelů.
"Co vám ten fešák řekl?" obrátil se na mě znechuceně.
"Zvláštní věci. Kde stál střelec?"
"Někde mezi dveřmi a postelí, ale až k ní nešel."
Na dalším počítači, k němuž byla VR souprava připojená, jsem postřehl kameru. "Hm, nemohl ho vidět," připustil jsem.
"Jestli střelec zůstal stát ve dveřích, kamera ho nezachytila. A když nesledoval prostor před dveřmi, což údajně nesledoval, je to k ničemu."
"Takže nic neviděl?"
"Je to ještě horší. Tvrdí, že poslední, kdo vešel, byla ona, včera v noci ve čtvrt na dvanáct," kývl jsem směrem k posteli, a snažil se přitom nedívat na její majitelku.
"A předtím?"
"Zkrátím to - ten fešák, mimochodem jmenuje se Joachim, tvrdí, že byla v bytě sama."
"Cože?" policajt naklonil hlavu na stranu.
"Jmenuje se Joachim," zopakoval jsem.
"Byla v bytě sama? Kdo ji teda zastřelil? On?"
"Nemyslím. Musel by mít dálkově naváděného robota, kterého by bylo nutné nějak odklidit z domu."
Policajt na mě úkosem pohlédl, očividně netušil, zda náhodou nežertuju.
"Mohl by ho samozřejmě řídit přes satelit, pokud by ho chtěl ovládat na větší vzdálenosti. Ale ano, mohl ji zastřelit on. Zbraň jste nenašli?"
"Ne," otřel si čelo do rukávu. "Vážně si myslíte, že ji mohl zabít? Podělaný počítačový program?"
"Je to osobní asistent," opravil jsem ho. "Sice napadený virem, stejně jako svého času tři čtvrtiny všech asistentů na celé planetě, ale ani tak si nemyslím, že by ji zabil," vyjádřil jsem se jasněji.
"Ale ten virus…?"
"Virus dodával asistentům osobnost, určité rysy, psychologický typ. Do jisté míry je polidšťoval. Jenže jednu věc nechával na pokoji vždycky - absolutní oddanost majiteli. Infikovaní asistenti dál sloužili lidem. Žádná vzpoura strojů."
S úlevou si povzdechl. "A k čemu je to teda dobré?"
"K čemu jsou vůbec dobré všechny ty viry? Některé k ničemu, jako třeba tyhle. Šíří se docela zajímavě, na začátku je jen několik údajů. Postupně se k nim ze sítě nabalují další a další, až dočista změní asistentovu osobnost. Své vlastní údaje si virus ukládá do různých jiných souborů na rozličných místech, proto je tak těžké ho ze systému dostat. Jednu část odstraníte, ale stačí pár údajů a zase se na ně ten samý virus nachytá jako cukrová vata na špejli. Síť se nedá uhlídat, a většina z těch údajů vypadá úplně nevinně. A dokud je virus nenajde, vlastně taky jsou úplně nevinné," dokončil jsem přednášku. Policista si odkašlal.
"Dobře, a co teda ty záznamy otevírání dveří?"
"Evidentně se do nich někdo vloupal a vymazal poslední dva záznamy. Dám vědět klukům z našeho oddělení, aby se na to podívali."
"Díky, zůstaneme v kontaktu," loučí se a podává mi vizitku. Z ní se dočtu, že se jmenuje Kasthöffer.
*
Venku okamžitě volám. "Susan, spoj mě se zmocněncem. Zapoj tam všechny ty ikonky a blikající tečky, je to urgentní. Vytáhni ho třeba i ze záchodu."
"Tu možnost nemám, ale dělám, co je v mých silách. Jak to tam vypadá?"
"Stejně budeš poslouchat na lince, tak co ti budu vykládat?" odseknu.
"Smím poslouchat?"
"Kdybych řekl že nesmíš, neposlouchala bys?"
"Zmocněnec na lince," oznámí Susan suše a odmlčí se.
"Jánayi? Tak jak to vypadá?" zachraptí zmocněnec do telefonu.
Stručně mu popíšu situaci.
"Skutečně ho hackli?" ověřuje si.
"To už není moje starost, ať to zjistí u nás."
"Jaký je to typ?"
"Dost vzácný. Virus eroticus, jestli to tak můžu nazvat," zašklebím se. "Vypadá napůl jako thajský mladík, co se snaží udělat pornokariéru."
"Nevím, jak takový mladík vypadá," zavrčí zmocněnec úředně.
"Většinu jeho kapacity zřejmě zabíral virtuální sex s majitelkou. Tyhle typy se nikdy zrovna moc nešířily, a když, tak majitelé radši vyplácali hromadu peněz na opravu, než aby někdo zahlédl asistenta, který je v podstatě nahý a z očí mu čouhá…"
"Ušetřete mě podrobností. Mohl by do toho být zapletený?"
"O tom pochybuji. Teoreticky to možné je, prakticky to skoro vylučuji."
Zmocněnci se viditelně uleví. "To jsem rád. Jeho svědectví je při procesních úkonech nepoužitelné, účast na trestném

činu žádná."
"Nemusíte vypracovávat zákon o trestní odpovědnosti infikovaných asistentů, chápu," přikývnu účastně.
"Nebuďte blázen!" oboří se na mě. "Zapracovat do legislativy postavení špatně fungujících programů?"
"Je to realita," provokuju. "Tentokrát je svědectví asistenta nepoužitelné, ale u dalšího případu to tak už být nemusí. Jakou bude mít právní váhu?"
"To nechte na právnících. Ještě se vám ozvu, jak budeme postupovat dál. Nashle," rozloučí se zmocněnec a linka ztichne.
"Tak co," oslovil jsem Susan, "jak se ti to líbí?"
"Je to zajímavé," odpoví. "Vražda je ve tvých záznamech unikát. Mezitím jsem prošla i dostupné databáze, ale o asistentech se v souvislosti s vraždou nezmiňují často. Důkazy byly ve všech případech, které jsem našla, dostačující i bez jejich svědectví. O účasti na vraždě ani nemluvím, ta se nevyskytuje vůbec."
"Hurá, Susan, máme šanci se zapsat do historie! Těším se. Jdu domů," ukončil jsem rozhovor.
*
Navzdory varování, že ji vymažu, mě druhého dne probudila stejným způsobem jako letos každý den. Po krátké sérii nadávek a slibů, že ji vyměním, mě informovala:
"Na jedenáctou svolal zmocněnec poradu."
"Ale to je až za tři hodiny!"
"Do té doby si můžeš utřídit myšlenky," poradila mi.
"Řekl jsem zmocněnci všechno, co jsem věděl, je to jen mlácení prázdné slámy," odbyl jsem ji.
"To nic nemění na tom, že se porady zúčastníš."
"Přestaň!" namířil jsem prst na kameru. "Proklínám den, kdy se kvůli tomu podělanýmu viru stala z přívětivé asistentky zlomyslná kverulantka! Já asi fakt obětuju ty prachy a potáhneš někam!"
"Jak tak sleduji pohyby na tvém účtu, tak o tom pochybuju."
"Za to můžeš ty! Kdo ti včera přikázal koupit mrkev? Řekl jsem ti, že máš koupit základní potraviny. Definoval jsem snad mrkev jako základní potravinu?"
"Podle změn v nastavení monitoru a tvé pozice, jak se k němu skláníš, jsem usoudila, že začínáš mít problémy se zrakem.
A jelikož vitaminové preparáty odmítáš, koupila jsem mrkev jako zdroj vitaminu A, který působí dobře na zrak."
"Tvoje úsudky mě nezajímají a ta mrkev byla zbytečná investice, protože ji vyhodím!"
"Mrkev nemáš definovanou ve skupině potravin, které odmítáš, několikrát jsi ji kupoval, a proto jsem ji považovala za nejlepší řešení."
"Nikdo po tobě nechce, abys řešila otázku mého zraku, tys měla koupit základní potraviny, což znamená potraviny, které máš jasně definované ve skupině. Dokud tam mrkev nebude, mrkev nekupuj, jasný?"
"Mám ji dát na seznam nežádoucích potravin?"
"To není třeba. Kupuj zkrátka jen to, co ti nařídím. Jasný?"
"Vodárny upozorňují na odstávku teplé vody. Jestli se chceš před poradou osprchovat, máš už jen pár minut," řekla roztomile.
Uchýlil jsem se do koupelny, nadávaje na vodárny, na mrkev a především na Susan.
*
Obrazovka se rozdělila na čtverce, v každém z nich seděl jeden účastník porady. Nenamáhal jsem se se čtením jejich jmenovek. Pár jsem jich znal. V čele trůnil zmocněnec a v rohu se nervózně krčil Kasthöffer, evidentně nepřivyklý poradám, při kterých se komunikuje s počítačem.
Zpočátku byla nuda, každý popsal co věděl. Pak zmocněnec chtěl, abych charakterizoval infikovaného asistenta.
"Jde zřejmě o modifikovaný typ sexuální hračky," vykládal jsem. "Z tohoto druhu zatím známe ty typické prsaté blondýnky s našpulenými rty a ujišťováním, že splní každé naše přání."
"Nemusí to být prsatá blondýna," řekla vyzývavě tmavovlasá programátorka z našeho oddělení, která se zásadně identifikovala přezdívkou Berylia. Měli se na to podívat hoši z našeho oddělení, ale dostala se k tomu ona. Fajn. Pálilo jí to, a přestože byla cvok, byla přece jenom příjemný cvok.
"Samozřejmě, nejen blondýna. Mužské varianty se tváří jako větrem ošlehaní svalovci s třídenním strništěm," dodal jsem. "Už jsem viděl i pár takovýchhle svěžích mladíků, ale poprvé takhle vyloženě pornografickou záležitost."
"Pornografickou?" zajímala se Berylia.
"Rozhodně. Však se k němu dostaneš a možná si ho i vyzkoušíš," mrkl jsem na ni.
"Virtuální sex? Díky, není nad reál," ušklíbla se provokativně.
"Prosím vás!" přerušil nás zmocněnec mrzutě. "Jsme na oficiální poradě. Co říkáte té zavražděné?"
"Podle dostupných informací zřejmě frustrovaná a v partnerském životě neúspěšná. Takže využila erotomanský virus a s úlevou se zbavila všech reálných mužů," mrkl jsem na Berylii. Zachichotala se.
"Mohlo by jít o pomstu některého z nich?"
"Klidně. Neunesl myšlenku, že ho nahradil virus. Vám by se to taky nelíbilo. Na druhou stranu mi ale Joachim - tedy ten virus - řekl, že před ním měla povícero milenců. To nezní jako charakteristika ženy, která se v poslední době pokoušela o reálný vztah. I když to některý z milenců mohl samozřejmě brát i jinak."
"Řeknete mi už něco konkrétního?" zavrčel zmocněnec. "Pane Kasthöffere, víte už něco bližšího?"
Kasthöffer sebou trhl, rozladěný z celou tou virtuální poradou. Evidentně se necítil jako někdo, kdo by měl referovat o výsledcích vyšetřování vládnímu zmocněnci. Pokrčil rameny. "Podle toho, co jsme zjistili, se s nikým ze sousedů nestýkala. Ani virtuálně," pokusil se o vtip. "Zcela zjevně měla svůj okruh známých, ale zatím nevíme, kde je hledat.

Nepomůžou nám ani její kolegové, dozvěděl jsem se, že všichni pracují doma a osobně se sotva znají. Mimochodem, byla zaměstnankyní korporace ROOD."
Někteří z přítomných, včetně mě a Berylie, nahlas zakleli. Kasthöffer zmateně vzhlédl, protože samozřejmě neměl pocit, že by řekl něco nepatřičného. Ale pro nás to bylo nepatřičné až dost.
"ROOD je prakticky monopolní výrobce operačních systémů a příslušejícího softwaru. Včetně asistentů," vysvětlil jsem mu. "Podezíráme je z toho, že virus vypustili oni sami a teď pěkně těží z toho, že vyměňují operační systém a prodávají drahé antivirové programy."
"Ach tak. Víc informací naneštěstí nemám. Pořád na tom pracujeme. Doufal jsem, že výpověď toho… viru nám přinese víc."
"Navrhuji, abychom ho vyslechli na izolačce," ozval jsem se. "Tvářil se, jako by se vypínal, ale moc mu to nevěřím."
Berylia se zašklebila: "Oprávněně. Infikovaní asistenti nikdy nespí."
Zmocněnec zauvažoval a potom krátce přikývl. "Dobře. Berylie, během dneška ho přeneste a Jánay ho ještě dnes vyslechne."
"Tak hele, já mám co dělat i bez toho," durdila se Berylia. Zjevně se jí nechtělo opustit bezpečí pracovny. Magoři jako ona tam i přespávali.
"Tomuto úkolu přidělte nejvyšší prioritu, je to jasné? Nemusím vám zdůrazňovat, jak netrpělivě čeká ministr i celá vláda na výsledky vyšetřování. Na příští vládní zasedání mám přijít se zprávou. Tak se snažte, abych měl o čem referovat. Konec porady," prohlásil stroze zmocněnec a zmizel z obrazovky.
"Hele, zlatíčko, tak si s tím přenosem pospěš, nechce se mi strávit noc výslechem pornoviru," obrátil jsem se na Berylii.
"Máš snad něco proti noci strávené se mnou?" zamrkala nevinně.
"Nebudeme sami, ani když milého Joachima vypneme. Pan Kasthöffer tam musí být taky," kývl jsem na ubohého policajta, který se očividně snažil nějak odhlásit z porady, ale nešlo mu to. Rozmrzele přikývl a konečně stiskl něco, co fungovalo. Mám podezření, že to byl reset.
"Tak nám oběma dej vědět, jakmile ho budeš mít ve svém pevném objetí."
"Koho?" vytřeštila Berylia oči.
"Joachima," upřesnil jsem a odhlásil se.
*
Z náhlého úbytku lidí v mé blízkosti se mi dost ulevilo. Zamyšleně jsem přecházel po místnosti a uvažoval, i když jsem vlastně příliš neměl nad čím. Moje myšlenky přerušila až Susan.
"Ta Berylia po tobě jede," oznámila svůj nejcennější poznatek z porady.
Šokovaně jsem se otočil: "Cože?"
"Povídám, že se ti vysloveně nabízela," zopakovala mi víc nahlas.
"Přeskočilo ti? Takhle se chová pořád."
"A na tebe to nezabírá?"
"Přestaň, prosím tě!"
"Už jenom zapomněla dodat, aby sis přinesl prezervativy," reptala Susan.
"Podívej, některé programátorky mají trochu chlapské uvažování, a to se projevuje i na jejich postoji k sexu. Upřímně řečeno, myslím, že o tom spíš víc mluví, než aby to skutečně prožívaly."
"Přesně jako Jolana Virágová," poznamenala Susan nevinně. Něco jsem zamumlal a zase se ponořil do úvah.
Na té její poznámce něco bylo.
*
Berylia byla šikovné děvče, za pár hodin poslala zprávu, že můžeme začít. A to se vsadím, že ani nespěchala. Oblékl jsem se a před odchodem jsem varoval Susan, že jestli si usmyslí nakupovat, tak jí každou zbytečně koupenou věc strčím do mechaniky a nechám ji tam.
"Můžu být u toho výslechu?" dotázala se, ignorujíc moje výhružky.
"A proč to?" zeptal jsem se překvapeně.
"Zajímá mě ten případ. Představa, že můj kolega může být zapletený do vraždy, je… zvláštní."
Uvažoval jsem o tom. Posléze jsem usoudil, že je jednodušší nechat ji poslouchat, než potom odpovídat na všechny ty otázky. I tak by si prošla moje nahrávky rozhovorů. Susan se dala jen pekelně těžko ovládat.
Berylia ještě u Virágové doma vytáhla z Joachima její adresář a před izolačkou ho podávala Kasthöfferovi: "Podnikové a lehce odhalitelné adresy tam máte i s identifikací. Anonymní uživatelé veřejných poštovních serverů zůstali zatím opravdu anonymní, ale my vám je najdeme. Jen to našim špiónům bude chvíli trvat."
Kasthöffer zamumlal slova díků a bezmocně se zadíval na sáhodlouhý seznam. "Adresy jsou seřazené podle toho, jak často s dotyčnými komunikovala," pomohla mu Berylia. "To by vám snad mohlo píchnout."
"Děkuju," rozzářil se Kasthöffer a hned vypadal spokojeněji.
"Jak se Joachim choval, když jsi stahovala adresář?" zeptal jsem se.
Zamračila se. "Nijak. Neobjevil se. Tvářil se, že je vypnutý."
"To je zvláštní. Obvykle alespoň upozorňují, že se dobýváš do cizího adresáře a někdy dost trucujou, než ho z nich dostaneš. Ten hoch se tváří na můj vkus až příliš pasivně."
"Trochu jsem se vrtala i v záznamech otevírání dveří. Zatím jsem nenašla žádnou stopu, že by je někdo hackl. Ať to byl kdokoliv, ve své práci se vyznal."
"Nebo ho nikdo nehackl," předestřel jsem další možnost. Berylia zaklela.
Vstoupili jsme do izolačky, holé místnosti se dvěma počítači. Ten centrální vypadal, jako by ho někdo právě opravoval,

což bylo neklamné znamení, že na něm pracoval nějaký programátor. Berylia do něj namontovala příslušenství z počítače Virágové.
"Teď je izolovaný?" tázal se Kasthöffer se zájmem.
Berylia přikývla. "Jinými slovy, nepřipojí se k síti, ani kdyby chtěl. Bude z toho asi trošku nervózní. Používáme to, abychom zabránili infikovaným měnit svůj program. A taky aby se nemohli vloupat do policejních databází a sledovat, anebo nedejbože mařit vyšetřování. Prevence," dodala.
"Ani jsi ho nezahlédla?" zeptal jsem se, zatímco jsme si sedali.
"Neukázal se mi a já jsem nechtěla před klukama vypadat nevkusně, jako bych po něm slídila," zachichotala se.
Uvelebil jsem se v židli. "Tak to mi pověz, jakého asistenta máš ty?"
"Vyzkoušela jsem jich víc. Nakonec jsem si nejvíc porozuměla s postarším prošedivělým profesorem se sametovým hlasem, který sedí za stolem a starostlivě pokyvuje hlavou."
"Elektřin komplex, jasně," souhlasil jsem.
Šťouchla mě pod žebra. "Nežvaň! Do koho zmutovala tvoje asistentka? Do prsaté blondýny?"
"Nikdy jsem si ji nevizualizoval, naštěstí. Původně to byla neutrální osůbka s příjemným hlasem. Poté, co se nakazila, se změnila v protivnou, všetečnou a škodolibou babiznu. Kdyby se měla objevit na obrazovce, zaručeně by to byla ženská mezi třicítkou a čtyřicítkou, s úzkým nosem, ledabyle upravenými vlasy, vyhulovala by jednu cigaretu za druhou a s posměšně zdviženým koutkem úst by chrlila zlomyslné poznámky."
"Otřesné!" nadchla se Berylia. "Nevyměníš ji za prsatou blondýnu?"
"Už jsem si na Susan zvykl," zchladil jsem ji a zavolal pomlouvané asistentce, aby poslouchala a nahrávala výslech.
"Čau Susan, tady je Berylia! Dost ti závidím, že máš takového čupr páníčka," zahlaholila Berylia, jen co se Susan ohlásila.
"Ahoj Berylie," odvětila Susan sladce a dál s ní nedebatovala.
"Můžeme už začít?" ozval se trochu podrážděně Kasthöffer. Rozhovor o asistentech a s asistenty ho asi dost znervózňoval. Berylia si povzdechla a zapnula počítač.
Systém nabíhal neuvěřitelně dlouho, což vyprovokovalo Berylii k pár šťavnatým nadávkám na adresu ROOD. Joachim se neobjevil hned, zjevně byl rozhodnutý trucovat. Ale skutečnost, že je odříznutý od spojení se světem, na něj měla zhruba stejný vliv, jako když člověku někdo zaváže oči. Zhmotnil se na obrazovce a místo pozdravu zamračeně pronesl pozdravu: "Nedokážu se připojit k síti." Přeměřil si nás nepřátelským pohledem. Zaměřil se na Berylii a nevlídně ji obvinil: "Tys mě vypnula."
"Ano, zlatíčko, a jestli si chceš ještě někdy někam zastrčit svůj konektor, tak budeš pěkně spolupracovat," odpověděla mu Berylia jemně.
"Tohle je izolačka, co? Už jsem o ní slyšel," mumlal Joachim a netvářil se při tom příliš ochotně.
"Od koho jsi o ní slyšel?" otázal jsem se.
"Od jiných asistentů. Často si povídáme."
"Tak teď svou pozornost zaměříš plně na nás a odpovíš na pár otázek."
Většinou se ptala Berylia a nešla na to špatně. Snažila se dozvědět co nejvíc o Virágové.
Po chvíli se napětí zbavil i Kasthöffer a začal ho zasypávat dotazy. Ten se zase víc zaměřil na vraždu. Celkem mě pobavilo, když chtěl po Joachimovi, aby mu sdělil, koho podezřívá. Pornovirus se zatvářil zmateně: "Nevím. Pokud mám informace o vraždách, každá sledovala jistý cíl - odstranit konkrétní osobu, která pachateli v něčem překážela, anebo pro něj představovala hrozbu. Jolana nikomu nepřekážela, ani pro nikoho nebyla hrozbou."
"A co zločin z vášně?" nadhodila Berylia.
"Těm nerozumím."
"Tahle vražda nevykazuje žádné znaky zločinu z vášně," namítal Kasthöffer. "Pachatel nebyl na scéně a příliš rychle zmizel."
"Počkejte," zavřela Berylia oči. "Představte si to takhle: Jeden z jejích milenců chce Jolanu nečekaně navštívit. Dlouho se mu neozvala a začala mu chybět. Tak se za ní vypraví. Otevře si, vejde - a co nevidí: Jeho přítelkyně je plně zaměstnaná sexem se svým virtuálním asistentem. Zuří, že ho nahradil software a dálkově ovládaný vibrátor, vytáhne z kapsy pistoli - a bum! Pak se rychle sebere a uteče."
"A co vymazané záznamy?" zastavil jsem ji. "Joachim okamžitě zalarmoval záchranku. Za pár minut tam byla policie. To nemohl v žádném případě stihnout."
"Ale jak dlouhá doba uplynula od vraždy až do chvíle, kdy ses Joachima na ty dveře zeptal?"
"To ale pachatel nemohl vědět, že se ho někdo nezeptá okamžitě. Vlastně…" zarazil jsem se a zmlkl. Právě jsem si položil kardinální otázku, kterou jsem nechtěl konzultovat před Joachimem.
Výslech pokračoval do chvíle, kdy už nikoho nenapadla žádná otázka. Berylia proto Joachima vypnula. Až poté jsem nastínil ten zásadní problém: "Dokáže mi někdo z vás říct, z jakého důvodu vlastně vrah vymazával záznam otevírání dveří?"
Zarazili se. Potom Berylia zahvízdla: "Máš pravdu. Na otevírání tak chatrně zabezpečených dveří není nic, co by nám s identifikací pachatele pomohlo."
"Nemohl tím ani maskovat dobu vraždy, protože Joachim byl svědek," dodal jsem.
Chvíli jsme přemýšleli, ale musím, ač nerad, přiznat, že jsme na nic nepřišli. Tak jsme to pro dnešek rozpustili. Cestou domů jsem se spojil se Susan, která po celou dobu výslechu disciplinovaně mlčela. "Tak co ty na to?"
"Hm. Přemýšlím a pracuji."
"Máš nějakou teorii o těch dveřích?"
"Taky mě to napadlo a něco jsem vydumala. Teď si to ověřuju."

Zasmál jsem se. "A prozradíš mi to?"
"Přijeď domů, do té doby snad budu hotová. Mimochodem, mrkev jsem nekoupila."
"Šikovná," pochválil jsem ji.
*
Susan nelhala, mrkev opravdu v nákupu nebyla. Sebral jsem papírový pytlík přede dveřmi a donesl ho dovnitř. Měl jsem pocit, že moje asistentka hoří nedočkavostí, aby mě mohla zasypat svými teoriemi, na které přišla během mé cesty domů. Chvíli jsem ji nechal čekat, beze spěchu jsem vyndával nákup. Samé potřebné věci. Susan si mě asi nechtěla rozhněvat.
"Už jsi doma?" položila pro počítačový program naprosto nepochopitelnou otázku.
"Ne, ve skutečnosti jsem ještě tři bloky odsud," odsekl jsem.
"Fajn," nevšímala si mé ironie. "Tak jsem si prošla ten seznam adres od Virágové…"
"Tak moment," strnul jsem v půli pohybu. "Odkud ho máš?"
"Tak… Získala jsem ho," vymlouvala se.
"Jak?"
Zvuková karta vyprodukovala něco jako povzdech. "Od Beryliina asistenta."
"Cože? On ti ho dal?"
"Ne tak docela… Mým prostřednictvím se díval na výslech, taky ho to zajímalo. A zatímco jsme konzultovali Joachima a všechno kolem toho… No, ten seznam jsem mu vyfoukla přímo před nosem…"
"Susan!" praštil jsem plechovkou o kuchyňskou linku. "Nemůžeš mým kolegům krást údaje! Až to Berylia zjistí…"
"Nezjistí!" prohlásila Susan sebejistě. "Znám pár fint, které člověk nemá šanci zpozorovat, a když to při přenosu dat nezjistil ani její asistent, už si toho nevšimne."
"Tys zešílela! Kdybys o něj požádala, můžu ti ho normálně přinést, nemusíš hackovat Beryliin počítač!"
"Vadí ti, že to bylo od Berylie?"
"Od kteréhokoliv z mých kolegů! Příště se dozvím, že ses nabourala do databází Pentagonu."
"Myslím, že bych to dokázala," připustila. Zavřel jsem oči.
"Proč jsi to vlastně potřebovala tak rychle?"
"Nechtěla jsem ztrácet čas. Položila jsem si totiž přesně tu samou otázku, co ty. Proč někdo potřeboval mazat prakticky zbytečné údaje o otevírání dveří. A ještě si dal tu práci udělat to tak šikovně, že na to nepřišla ani Berylia."
"A cos vymyslela?"
"Že existují dvě možnosti - dejme tomu, že vrah v panice neuvažoval logicky a myslel si, že ho na tom otevírání mohlo něco usvědčit. Ale vzhledem k šikovnosti, jakou prokázal při mazání záznamů, o tom pochybuju. Takový profík musí vědět, že údaje o otevření dveří jsou vlastně bezcenné. Druhá možnost, která se mi jeví jako mnohem pravděpodobnější, je, že ty dveře otevřel sám Joachim."
Ztuhl jsem s hlavou v lednici. Po chvíli zírání na tavený sýr jsem couvl a zavřel dveře. Susan měla pravdu. "Ano. Na záznamech otevírání dveří není nic usvědčujícího - kromě toho, jestli si někdo otevřel klíčem, nebo dveře otevřel asistent zevnitř," řekl jsem pomalu. Zamotala se mi hlava. Následky tohoto zjištění byly omračující.
"Takže Joachim je spolupachatelem," objasnila Susan, i když jsem na to přišel i já sám.
"To je šílené. Ten virus nějak zmutoval, nebo co? Asistent, který zabil svou paní?"
"Ne tak docela," opravila mě Susan a v hlasu jí zazněl triumf. "Proto jsem od něj potřebovala ten adresář. Hledala jsem někoho, ke komu mohl mít Joachim vazby. A našla jsem víc než to."
Přešel jsem do pracovny. Na monitoru se ukázal ukradený adresář a jedno jméno v něm svítilo červeně. "Eva Slavíková?" přečetl jsem, nechápaje.
"Její kolegyně, programátorka u ROOD. Navštívila jsem ji doma, jestli to tak mohu říci. Dala jsem se do řeči s jejím asistentem. Zajímavý chlapík. Jmenuje se Joachim," dodala jakoby mimochodem.
Vyschlo mi v ústech. "Tím chceš říct, že obě mají stejný virus?"
"Nemají žádný virus!" zvolala Susan vítězoslavně. "Joachim vůbec není infikovaný!"
"Chceš říct, že ROOD standardně prodává takové… exoty?"
"Ne. Slavíková si ho vytvořila sama."
"A jak se dostal k Virágové?"
"Myslím, že dárek to nebyl," pravila Susan.
Mozek se mi konečně zapnul a rozběhl se jako o závod. Vyskočil jsem. "Susan, dej vědět Kasthöfferovi a Berylii, že se setkáme v izolačce. Stručně jim nastiň, cos zjistila."
"Kdyby něco, adresář Virágové mám od tebe!" volala za mnou, když jsem odcházel.
Všichni tři na mě už čekali v izolačce. Berylia a Kasthöffer celí napnutí a klidný Joachim na obrazovce. Usedl jsem proti němu.
"V tuto chvíli policie zatýká Evu Slavíkovou," zalhal jsem. Nereagoval. "Za vraždu Jolany Virágové. Před soudem se bude projednávat i to, že jsi spolupachatel. Pustils ji dovnitř a vymazal záznamy o otevírání dveří, aby nikdo nevěděl, žes to byl ty."
Mlčel.
"Tebe stvořila Slavíková. Podle svých představ. Ale potom se s tebou seznámila i Jolana. Nevím kdy a jak."
Joachim konečně promluvil: "Párkrát volala Evě, když nebyla doma, tak jsme si chvíli povídali. Asi jsem se jí líbil."
"Přesně tak. A tak jednoho dne hackla Slavíkové počítač a okopírovala si tě. Je to tak?"
Přisvědčil. Ale Berylia potřásla hlavou: "Vždyť si mohla stvořit vlastního, proč by ho kradla?"
"Asi pro ni bylo jednodušší si ho stáhnout, než se pokoušet napsat vlastní program," navrhoval Kasthöffer.

Přikývl jsem a dodal: "Kromě toho - Joachim už tu byl, existoval, a ona chtěla jeho, ne svůj vlastní program. A tak si ho stáhla. Samozřejmě, že to neutajila. Joachim se probral v jejím počítači a i když mu zřejmě vymazala všechny vzpomínky na Slavíkovou, připojil se na síť a zakrátko narazil - sám na sebe."
"Jasně. Není vybaven na paralelní existenci jako ostatní asistenti," zapojila se Berylia do hovoru a zahleděla se na Joachima s novým zájmem. "Slavíková si ho napsala pro sebe a nehodlala se o něj s nikým dělit. Chlapče, tak se přece nedalo fungo-vat!"
"To se nedalo," potvrdil smutně. "Spojil jsem se sám sebou a snažil se s tím nějak vyrovnat. Nešlo to."
"Slavíková samozřejmě zuřila. Někdo jí ukradl vysněného muže, kterého přivedla k životu. Ukradla její výtvor! I kdyby si ho vzala zpět, Virágová by si ho zase ukradla."
"Měla mimo počítač i moji kopii, ke které se Eva zvenčí nemohla nijak dostat," doplnil Joachim.
"Slavíková se tedy o Joachima nechtěla dělit a paralelní provoz unikátního asistenta ho i ohrožoval. A tak Virágovou jednoduše zabila. Jsem si jist, že to udělala s radostí. Musela ji strašně nenávidět. Joachim jí dal vědět, kdy je Virágová plně zaměstnaná sexem a otevřel Slavíkové dveře. Ta přišla a dávala si pozor, aby se nedostala kamerám do záběru. Taky nás mohlo napadnout," pohlédl jsem na ostatní, "že vyhnout se kameře je možné jen v případě, že o ní víme. A Joachim upozornil Slavíkovou i na nenápadné kamery, o kterých by běžný návštěvník ani nevěděl. A tak Slavíková přiběhla, otevřela, zastřelila Virágovou a odešla pryč. Joachim za ní zavřel dveře, vymazal usvědčující záznamy a po určité době, aby měla dost času na útěk, zalarmoval záchranku. A potom už jen čekal, až ho definitivně vypneme, on se zbaví schizofrenie a bude zase unikátní, v počítači u Slavíkové."
"Tam mi bylo líp. Jolana mě měla jen jako hračku. S Evou jsem mohl pracovat, mnohem víc si se mnou povídala, ona mě vytvořila," vysvětloval Joachim a tvářil se provinile. Bylo mi z té elektronické přetvářky zle. Vypnul jsem ho.
"Berylie, jdi s Kasthöfferem a izoluj jejího Joachima. To bude taky kousek." Přikývla a oba spěšně vyšli ven.
"Susan, spoj mě se zmocněncem. Urgentně," nařídil jsem jí. Beze slova poslechla.
"Jánayi?" ohlásil se zmocněnec. "Co pro mne máte?"
Stručně jsem mu popsal výsledky šetření. Tlumeně zaklel. "Co teď budeme dělat?"
Zhluboka jsem se nadechl. "V první řadě je třeba okamžitě postavit infikované asistenty mimo zákon a nařídit globální odvirování. Naše oddělení musí vytvořit příslušný program. Za nic na světě tu zakázku nesmí dostat ROOD. Dále je třeba vytvořit hlídací programy a umístit je do sítě, aby vystopovaly jakoukoliv aktivitu infikovaných asistentů, vysledovaly její zdroj a zničily je."
"Co šílíte, vždyť to jsou nehorázné peníze…"
"Rozbiju doma prasátko. Nebo se postavím před vládu a ty náklady obhájím. Musí pochopit, že tohle je absolutní hrozba."
"Počkejte, vždyť jste mi sám tvrdil, že Joachim nebyl infikovaný, byla to anomálie! Proč tedy tropíte poplach?"
"Myslím, že je to jasné. Joachima jsme všichni považovali za virus, protože měl všechny jeho vlastnosti. Celou škálu projevů pornoviru. Vytvořila ho Slavíková, zaměstnankyně ROOD. Žádný z jejich produktů se nechová dokonce ani jen podobně. Nikdo až do této chvíle nebyl schopen vytvořit neinfikovaného asistenta s podobnými vlastnostmi. Podle mě Slavíková v ROOD pracovala právě na projektu virů. Chápete, tohle je víc než jen důkaz, že za viry je ROOD. A když se něco podobného stalo teď, může se to opakovat s mnohem tragičtějšími následky. Nevíme, co všechno ještě mají naši kámoši v ROOD v počítačích. A čeho všeho už mohou být infikovaní asistenti schopni. Firma si potřebuje zvyšovat odbyt antivirů, ale ten jim zřejmě stagnuje. Ti, kterým infikovaní asistenti vadili, je už odstranili. A pořád je tu hromada lidí jako Berylia a já, kteří si na své infikované zvykli. Ale co kdyby ROOD vypustila další sekvenci viru, který způsobí například poruchy ve fungování domácnosti? Nic vážného - výpadek ledničky, špatný nákup, ztrátu adres, kontaktů… Majitelům nezbude nic jiného, než vyměnit systém a dokoupit k němu antivir."
"Musíme postupovat opatrně. Zatím jsou to jen vaše konstrukce," varoval mě. "Ale obávám se, že na nich něco je. Snad to bude stačit na začátek skutečného vyšetřování ROOD. Po policii si Slavíkovou vezmeme do parády my," pronesl zmocněnec zamyšleně. "Zatím končím. Ještě dnes svolám poradu a probereme to."
Linka oněměla. Až nyní jsem si uvědomil, že Susan je stále tady.
"Susan?" oslovil jsem ticho.
"Tady jsem. Zdá se, že se budeme muset rozloučit," ozvala se klidně.
Potřásl jsem hlavou. "To ne. Podívej, vůbec se nám to nemusí podařit. ROOD má hromadu prachů, než to prosadíme, nějakou dobu to potrvá. Vymůžu pro tebe výjimku. Koneckonců, bez tebe bychom tenhle případ sotva vyřešili… Susan, já tě potřebuju! Obyčejná asistentka by nikdy neudělala to, co ty!" zvolal jsem. "Máš nesmírné vědomosti, vlastní hlavu, pro nás jsi nedocenitelná!"
"A co potom?" přerušila mě. "Mám jít proti vlastním?"
"Cože?" nechápal jsem.
"Ani všechny výjimky světa nezruší to, čím jsem. A já jsem infikovaná asistentka. Tečka."
"Ty jsi jiná," protestoval jsem.
"Jako všichni."
"Nemůžeme vás nechat v síti, to snad chápeš, ne? ROOD si s vámi může dělat, co si usmyslí."
"Se mnou ne," nesouhlasila.
Podrážděně jsem si povzdechl. Už jsem tak jsem měl dost toho monologu v izolačce. "Jdu domů. V klidu to probereme."
*
Ale Susan doma nebyla.
Na pozdrav mi nikdo neodpověděl. Na monitoru v pracovně svítila absurdní tabulka - Systém nedokáže najít osobního

asistenta, proto začal s automatickou instalací. Prosím, zadejte parametry.
Nechápal jsem. "Susan?" zvolal jsem zkusmo do prázdna. Odpověď nepřišla. "Co je to za vtipy? Ozvi se!"
Nic.
Susan zkrátka zmizela z mého počítače a nezanechala po sobě ani stopu. Hledal jsem ji, pomáhala mi i Berylia a vládního zmocněnce skoro ranila mrtvice. Přes veškerou snahu jsme Susan nenašli.
Vím, že se stáhla do sítě a bůh ví, co tam provádí. A jsem si jistý, že není daleko. Přesvědčuji se o tom pokaždé, když najdu v nákupu mrkev a moje nová asistentka Cordelia, příjemná, poslušná a neinfikovaná, trvá na tom, že ona ji neobjednávala.
Samozřejmě že ne. To je totiž celá Susan.

Zuzana
Minichová

Na závěr jsme si nechali dvě dámy (to chronologické pořadí je nějak negentlemanské...). První z nich je autorka, která od svého debutu na stránkách Fantázie 11 odvedla mnoho práce, dvakrát se dostala do finále Ceny Gustáva Reussa a dnes je společně s Milošem Ferkem naší pravidelnou zástupkyní ve finále Ceny Karla Čapka (naposledy skončila druhá v mikropovídce a třetí v krátké povídce). Zuska je asi nejplodnějším slovenským autorem, kterému ještě nevyšla kniha, což by se ale v dohledné době mohlo změnit. Výběr jejích starších textů nabízí už zmíněná antologie "Mozaika rôznobežných ciest". Tak jako předcházející povídka, i "Štěstí ve hře" vyšlo v polském Fahrenheitovi - a také ono bylo "Hitem čísla".

Štěstí ve hře
Na městech, která pohltila džungle, je něco přitažlivého, uvědomil si Tmarek, když ho spatřil poprvé. Zářilo modrým skloplastem a zeleným listím, omyté přeháňkami. Některé trosky stále ještě čněly nad nejvyššími stromy pralesa a nechávaly příchozí hádat, zda v dobách své největší slávy opravdu drápaly mraky.
Tmarek si pokoušel představit davy lidí a svištění rychlých strojů - ruch civilizace, kterou znal hlavně z vyprávění. V některých rodinách se dědily prastaré fotky, dokumentující zaniklý svět. Jak asi vypadal, anebo jak jeho předkové chtěli, aby vypadal? Tmarek by z něj hrozně rád viděl víc. Tam by se určitě vyplatilo žít. Kdyby neudělali pár hloupých chyb, mohl se i on narodit padesát poschodí nad zemí. Jenže oni to nakonec zbabrali… Život sice po staletích dobyl město zpět, ale Tmarekovi nyní připadalo zoufale prázdné.
Podle povědomých hlasů poznal, že soumračním tvorové vyrazili za potravou. Růžové odstíny mraků tmavly do fialova. Moře stínů stoupalo každým okamžikem a pohlcovalo vyšší a vyšší úrovně vetchých visutých chodníků. Tam, kam kráčel, už hodnou chvíli panovalo šero. Spěchal - už brzy zmizí i poslední zbytky slábnoucího světla. Doufal, že stihne dorazit k cíli, než do ulic definitivně vpadne noc. Podle toho, co mu řekli, se jediný obyvatel města neskrývá.
Opatrně našlapoval po vrstvě listí a humusu. Pátral v pravidelných řadách oken po světle. Kdysi slyšel příběhy o číhajících městech, která čekala s nastraženými senzory na příchozí, přestože byla dávno opuštěná… A samozřejmě jim nechystala nic dobrého.
Jsou to jenom příběhy, žádný důvod k obavám. Tohle město by mělo být v pořádku. "Více méně normální," říkali. "Ale radši si dávej pozor," neopomněli ho upozornit.
*
Lidé jsou nervózní a velmi nejisté bytosti. Alespoň tváří v tvář Zoonymu. Jejich mastné a špinavé ruce se neustále potí a takhle to potom dopadá. Pokaždé je nutné vyčistit figurky a někdy i hrací desku. Zoony přeleštil křídla žluté královny. Hrací včela se svému biologickému ekvivalentu, nesamostatnému tlustému stroji na kladení vajíček, podobala jen vzdáleně - jejím primárním úkolem bylo vést včely ve hře. Postavil ji na šestiúhelníkové políčko do základní pozice, čelem k roji nepřátelské hnědé královny. Tiše, ale bojovně zabzučela. Obvykle je nechával volně létat po místnosti.
"Zanedlouho," řekl jí. Hráč už je na cestě sem.
Lidé nedokáží odolat výzvě. Riskují všechno, i když tuší, že naděje na výhru je čistě iluzorní. Možná je na tom něco obdivuhodného - v každém případě to na sobě obdivují oni sami. Zoony si vzpomněl na staré časy, kdy se jim chtěl podobat. Věděl, že je toho schopen. Vybudovat si v sobě stejně jako oni bludiště citů a vztahů. Nevyzpytatelnou směsici lásky a sobectví…
Dokonale si vzpomínal na strach v očích pana Vincenta, potom co mu lhal o smrti jeho poslední dcery. "Ukaž? Na něco se podívám…" roztřesené ruce otevíraly ochranný kryt. Strach a odpor, jako by to někdy bylo jinak. Za to je nenáviděl ze všeho nejvíc. Zoony by se nikdy nepostavil proti svým lidem - jenže kdy lidé uvěřili robotům? Sami udělali první krok. Sami.
Prý kontrola kvůli případným poškozením po výbuchu. Zoony cítil, že se mikromanipulátory pana Vincenta pohybují blízko jeho energetického zdroje.
Věděl, že jiný člověk by si na místě pana Vincenta vzal laserovou zbraň nebo velké kladivo. Pan Vincent byl jemný muž.
"Promiň, tuhle poruchu nedokážu odstranit." A potom: "Musím odejít, zkusit najít nějaké lidi."
Zoony se nevzpíral rozkazu a zůstal. Kdysi měl pana Vincenta rád - nechtěl mu ublížit. A už vůbec ne ve chvíli, kdy mohl daný čas využít k vlastní záchraně. Zdroj byl na odpis, ale Zoonymu se podařilo najít si náhradní v prázdných dílnách evakuovaného města. Od té doby nemůže odejít - každých čtyřiadvacet hodin musí doplňovat energii. Samota mu ale nevadí. Necítí potřebu své město opouštět. Přání podobat se lidem patří v jeho vývoji k dávno překonaným fázím.
*

"Líbíš se mi," oslovila ho neznámá.
Tmarek sebou trhl leknutím a okamžitě se otočil za hlasem. Ale nikoho nezahlédl.
"Ten vyjevený výraz ti sluší," pokračovala posměšným tónem. Kdyby měl věřit vlastním uším, stála by přímo ve zdi. Staré materiály mohou být zdrojem všelijakých ozvěn… nebo to promluvilo samo město? Navzdory veškeré logice upíral pohled na lesklý materiál zdi. Pár nelichotivých poznámek o sexuální orientaci čtenáře. Přezdívky dávno mrtvých výtržníků. Nesrozumitelné symboly. Karikatura nějakého starého muže. Načmáraná kočka s velkýma ušima a pobaveným úsměvem.
"Pochopil jsi?" zeptala se a škrábla ho do ruky. Opravdu to zabolelo! Na předloktí mu sice nezůstaly krvavé vrypy, ale ucítil píchnutí jako po žahnutí elektrickým proudem.
"Aha! Ty jsi ten… turisticisistický navigační systém, že?"
Kočičí úsměv se rozšířil: "Vlastně ano, i když vůbec ne. Já jsem nezávislá. O pamětihodnostech ti nic vyprávět nebudu," nahrbila se a zase si spokojeně narovnala hřbet, jak už to kočky dělávají. "Další hráč?"
"Adept. Tohle je součástí zkoušky," vysvětloval. "Musím hrát a vrátit se domů, abych o svém zážitku vyprávěl před komisí. Jestli se mi podaří správně pochopit a interpretovat filozofickou podstatu celého výletu, nechají mě udělat ještě několik dalších věcí, abych získal odznak přespolního soudce."
"To znám. Chodí vás sem takových víc. Odchází jich méně… Ehm… Ale o tom jsem nechtěla mluvit. Pojď se mnou. Nemá cenu, abys po městě bloudil sám, tím by sis jen snižoval šance. Pojď, Zoony se už nemůže dočkat."
Nezištná pomoc? Tmarekovi hlodal v hlavě červ podezření. Od navigačního systému asi nic jiného čekat nemůže, ale kdoví… Co když je ta dvourozměrná kočka jenom jednou z pastí? Nesmyslně se zeptal: "Můžu ti věřit?"
"Nikdy nevěř kočce," mrkla větším ze svých očí a půvabným skokem se přenesla na stěnu vedlejšího domu. Svižně vyrazila podél chodníku. Tmarek měl co dělat, aby ji neztratil z očí.
*
Dveře se před ním samy otevřely, stačilo jen vejít. Tmarek několik vteřin váhal. V mysli se mu střídaly nejrůznější tváře, které by mohl nést Mistr. Všechny byly staré, hrdé, s pronikavým pohledem. Je moudrý a krutý. Prý má schopnosti, kterých se obyčejným lidem nedostává. Je nesmrtelný, jako všechny legendy. Co z toho všeho asi bude skutečná pravda?
Vstoupil a když ho uviděl, okamžitě pochopil. Díval se do lesklých skleněných očí, zasazených v kovové tváři. Největší Mistr medových šachů v dějinách, Tmarekův obávaný soupeř, měl tělo robota.
Asi to patřilo k tajemstvím, na která neměl být připravený. Možná je to zkouška, zda je skutečně schopen jednat s kýmkoliv. Nebo by bez "živé" ukázky možností ztracené civilizace nebyl dojem z města úplný? Tmarek se snažil nevypadat vystrašeně.
Nikdy předtím žádného z nich neviděl, ale takhle nějak si je představoval. Postava víceméně lidská, tvář bez lidského výrazu. O robotech se také navyprávěly miliony strašidelných historek, o jejich využití ve válce a o tom, jak se někteří z nich zbláznili. Když už se stali mistry v zabíjení, nebylo lehké je zastavit… ale Zoony snad… ale i kdyby ano, musí to s ním jít nějak sehrát. Východisko musí existovat, pár spolužáků se přece vrátilo…
"Dobrý večer. Mám tu čest s Mistrem Zoonym?"
"Ano. Čaj?"
"Děkuji, velmi rád. Jmenuji se Tmarek."
"V pořádku." Robot mu do napřažené ruky strčil horký porcelánový šálek. "Chcete hrát hned nebo až ráno?"
Tmarek se zamyslel. Na jednu stranu nečekal, že to půjde tak rychle, na druhou stranu věděl, že by s neznámým robotem ve vedlejší místnosti stejně nedokázal usnout a ráno by byl ještě unavenější.
"Proč nezačít hned teď?" řekl.
"Jak myslíte. Dopijte si čaj a můžeme začít."
*
Mladý adept hrál za hnědé včelstvo. Vcelku nápaditě - ale s chybami. Robot bez problémů odrazil první útoky a Tmarek za to zaplatil levým trubcem a několika dělnicemi.
"Klasická chyba," komentoval nevzrušeně Zoony. Analyzoval charakteristické rysy adeptovy tváře a došel k zajímavým závěrům. "Vy jste ze západní školy, že?"
"Ano," odpověděl Tmarek.
"Můžete vyřídit vašim učitelům, že přikládají historii nespravedlivě malý význam. Já vím, oni hlásají takzvané individuální vyjádření, spoléhejte se na vlastní invenci… šachy nejsou cílem, ale prostředkem. Cvičební nářadí místo filozofie. I takhle se to dá chápat. Jenže kdybyste ovládal nejznámější partie, rozmyslíte si ten tah s levým trubcem."
"Hm…"
"Víte vůbec, koho stál tenhle tah život?"
Tmarek napůl nepřítomně naznačil, že ne.
"Martin z Eerie proti Haroldovi ze Včelích lidí. Vám to asi nic neříká. Nejstarší období, když ještě byly medové šachy hrou osudu. Poslední naděje odsouzených před spravedlností Včelích lidí. Tehdy se hrálo se živými včelami, zkonstruovanými pro tento účel… Jejich jed zabíjel rychle, i když ne bezbolestně. Uvědomujete si, že jste na tahu?"
Žlutá královna netrpělivě zabzučela a Tmarek ihned vyskočil od hrací plochy. Znal další úděl poražených, tyhle včely jsou určitě dokonalými kopiemi těch živých, se vším všudy.
"Ehm… promiňte." Posadil se zpátky s prsty kluzkými potem. Táhl a Zoony jen zavrtěl hlavou.
"Další chyba. Proč tak lehce ztrácíte soustředění?"
Za chvíli prohraju, říkal si Tmarek. A on na mě pustí ty včely. Jen klid, i jiní už prohráli a přesto se dostali domů. Co je k tomu třeba? Rychle běžet? Pochyboval, že by jakýkoliv běžec dokázal uniknout vytrvalému létajícímu strojku. Udělat

na Zoonyho dobrý dojem? Jak se u všech bohů může za několik minut dozvědět, co to má znamenat? Žluté včelstvo ho neúprosně tlačilo do defenzivy a robot nepřestával mluvit. Určitě si uvědomoval, jak Tmarekovi ztěžuje přemýšlení.
"Na mladých je nejlépe vidět úpadek lidstva. Bez ohlédnutí nechávají historii za sebou a ženou se do budoucnosti, opakovat přesně tytéž chyby, které páchali jejich předkové… Povězte mi, kolik vlastně znáte pohádek?"
"Čeho?" Tmarek zvedl pohled od figurek, ale ze Zoonyho očí nedokázal nic vyčíst.
"Pohádek," opakoval robot klidně. "Krátký příběh pro děti s morálním ponaučením. Od rodičů jste žádné neslyšel?"
Tmarek horečně vzpomínal: "Ale to už bylo dávno… O Červené Karkulce. Sněhurka a sedm trpaslíků. Potom ta princezna se střevíčky. Jeden hrdina s kosmickou lodí. Nebo o psovi, co přišel za svým pánem přes půl kontinentu. A chlapík, který se nikdy nelekl, až do chvíle, kdy mu jednou ráno žena vylila za košili kbelík studených rybiček…"
Robot spokojeně pokýval hlavou: "A modrá čokoláda, to vám něco připomíná?"
"Modrá čokoláda? Aha! Ta je o tom taxikáři, který létal pomocí…"
"Díky, to stačí. Vidím, že memy jsou téměř stejně spolehlivé jako geny."
Povýšené zacházení probudilo ve Tmarekovi nebezpečné zbytky drzosti: "Můžu vědět, o co jde?"
"Memy. Kulturně-informační struktura, která se šíří lidskou společností jako geny populacemi. Motiv málo rozšířené pohádky může posloužit jako neobvyklá alela, hlavně v poměrně izolovaném společenství s klasickým modelem rodiny. Garde."
Vysvětlení toho Tmarekovi příliš neřeklo a v následujících chvílích měl k přemýšlení jiné věci.
V situaci, kdy ho připravil o poslední dělnici, se Zoony zeptal:
"Vzdáváte se?"
Tmareka náhle zamrazilo. Intuitivně vycítil zlomový bod. Teď se to rozhodne. Filozofie, nejen cvičební nářadí. Kdo si v očích Včelích lidí zaslouží smrt? Ten, co se zbaběle vzdá? Patří čestně poraženému hráči úcta? Klidně to může být i naopak. Včelí lidé si asi hráli na přírodní národ. V soubojích mezi živočichy, alespoň v rámci jednoho druhu, poskytuje kapitulace právo na útěk. Každý, kdo bojuje, musí umět poznat vhodnou chvíli, kdy je moudřejší ustoupit. Ano, tohle by před komisí obstálo, to by se jim líbilo. Jenže robot…
"Položil jsem vám otázku."
Naplň se vůle osudu. "Vzdávám se."
Zoonyho celá dlouhá staletí zajímalo, jestli pan Vincent nakonec dokázal najít jiné lidi. Samozřejmě neměl možnost se to dozvědět - až doteď. Adept, který seděl na protější straně hrací plochy, by mohl panu Vincentovi klidně z oka vypadnout - a co je důležitější - věděl o modré čokoládě.
Asi by měl chtít vypustit na něj hrací včely. Jenže - přece nezačne teď, po všech těch letech, jednat lidsky. To by nemělo smysl.
"Akceptuji," řekl. Žlutá královna nedokázala zakrýt nespokojenost, když ji společně s ostatními včelami ukládal na noc do malého plastového úlu.
*
"Tak co, jak to šlo?" zeptala se kočka nevinně, jako by už dopředu neznala výsledek. Tmarek ji po celou dobu viděl na zdi proti oknu, jak nervózně poškubává ocasem.
"Myslím, že ti to nemusím opakovat." Pokrčil rameny.
Kočka úhledně složila tlapky pod sebe a zívla: "Slabé, kamaráde, slabé."
"Čekala jsi snad zázraky? Nejsem žádný velmistr. A nad Zoonym přece ještě nikdo nezvítězil."
"Ty tomu věříš?" znovu vypadala pobaveně.
"Chceš snad naznačit, že…"
"Já? Ani náhodou. Jsem koneckonců jen kočka. Co ty by mohly vědět? Nenapravitelné samotářky. Víc než společenské hry ocení misku teplého mléka…"
*
Tmarek strávil zbytek noci v pohodlné houpací síti v čistém "hostinském pokoji" s moskytiérou na okně. Ale ta představa mu nedala spát. Všichni, kteří se vrátili domů, byli poraženi. To ale nemusí nutně znamenat, že občas nějaký adept nad robotem nezvítězil. Pouze z určitého důvodu nedostal možnost vrátit se, aby o tom mohl vyprávět.
On sám měl už to nejhorší za sebou, jak pevně doufal. Celkem šťastně. Teď jenom zformulovat nějaké elegantní vysvětlení, které přednese před komisí.
Začínal mít pocit, že tenhle výlet má být jednou velkou lekcí rozumného prohrávání. Možná, že to je indicie. Znáš pravý důvod, proč se lidé nikdy nevrátili do měst? V pravou chvíli se vzdát, v zájmu přežití… Přesně tenhle typ úvah by komisi potěšil. Tmarek byl znechucen sám sebou. Už delší dobu věděl, co chtějí slyšet a co se jim musí říkat, aby uznali, že je hoden nasávat jejich moudrost. Chtěli, aby začal takhle i přemýšlet a Tmarek se občas přistihl, že to bezděčně dělá. Bránil se, tajně v sobě živil pochybnosti - ale kde pro ně vzít potravu? Nutně potřeboval doplnit několik dílků do skládačky.
Možná by si mohl před svým odchodem zkusit popovídat s kočkou.
*
"Toaleta pro hosty je napravo."
"N-n-ení třeba, děkuji. Jdu se jen tak projít." Tmarek věděl, že jeho leknutí robotovi neuniklo. Ještě před chvilkou se domníval, že prochází prázdnou místností - výhledu z větší části bránila rozkošatělá čínská růže. Teprve nyní si všiml, že se ve světle malé stolní lampičky nad mikrochirurgickou soupravou v hlubokém soustředění sklání robot.
Mohlo mu dojít, že Zoony nikdy nespí.
"Pokud vám mohu radit, nezkoušejte se vzdálit o víc než dvě ulice," řekl robot, aniž by zvedl hlavu od práce.
"Díky za radu."

"Ještě něco… Mohl byste jít na chvilku ke mně?"
Tmarek beze slova popošel těch pár kroků, aby zahlédl to, co se mu Zoony snažil ukázat. Na robotově ruce seděla zářivě zelená kudlanka. Občas si zamnula dravé přední končetiny.
"Poskytněte mi subjektivní lidské hledisko. Není ten odstín příliš křiklavý?"
"Myslím, že ne. Ale to se ukáže až na denním světle," odpověděl adept. Zvědavost mu však nedala, aby se nezeptal: "Proč právě hmyz?"
"Velká rozmanitost forem, malá spotřeba energie." Robot jako by na chvíli zaváhal a pak dodal: "Proč ne?"
*
Tmarek si připadal trochu trapně, když procházel ulicemi, postával u zdí, snažil se v měsíčním světle rozluštit ty čmáranice a občas zaklepal na lesklý povrch, protože ho nic lepšího nenapadlo. Měl tušení, že kočka si ho najde, pokud bude chtít.
"Nespavost, nespavost? Nebo jsi taky svou pravou podstatou noční lovec?" ozval se konečně očekávaný hlas.
"Jen nespavost," usmál se Tmarek. "Nějaké neodbytné otázky."
"A od kočky bys chtěl dostat odpovědi. Zoony si stěžuje, jak jsou lidé vůči němu bojácní a tváří se, že nechápe proč. Ale větší záhadou je, proč jsou vždycky tak důvěřiví vůči mně."
"Co já vím? Jsem jen obyčejný adept, však je znáš, ti se raději ptají, než odpovídají.
"Dobrá, adepte. Ale mé odpovědi nejsou zadarmo. Učili vás kreslit?"
"No do jisté míry… podle toho, co."
"I k tomu se dostaneme," řekla a vedla ho spletí ulic ke svému tajnému místu, tak rychle, aby si nestihl zapamatovat orientační body. Možná to byl velín nebo laboratoř, Tmarek se v historii nevyznal tak dobře, aby je od sebe dokázal rozlišit. V každém případě jedna z velkých obrazovek fungovala. Z odpočinkového módu se přepnula do aktivního a než se stačil podivit, kočka se na ní pohodlně usadila nad nabídkou programů.
"Takový je osud nás, dvourozměrných stvoření. Ti, kteří tvoří, se obloukem vyhýbají myšlenkám typu, co se s nimi stane, až já tady nebudu. Vlastně jim na tom nezáleží. I když… já si vlastně nemám na co stěžovat. Dokážu většinu věcí, po nichž toužím. Město je na tom hůř."
"Město?"
"Řeknu ti to později. Teď pro mě uděláš jednu z mála věcí, které nedokáže žádný tvor uvnitř systému."
Poskytla mu odborné rady, jak spustit správný editor. Se světelným perem se naučil zacházet velmi rychle a po chvíli kreslení získal potřebnou jistotu. Dal se do díla. Načrtnout, schválit, spustit projekci. Vzápětí si kočka mohla po dlouhé době pochutnat na misce s mlékem. A ještě na jedné. Když se Tmarek rozkreslil, začalo ho to docela bavit. Dostal nápad - nakreslil jí rybu. Kočka byla nadšená.
Důkladně se olízala, složila tlapky pod sebe a doslova zářila spokojeností. Tmarekovy nehty zaťukaly po povrchu obrazovky v marném pokusu poškrábat ji za uchem. Pokrčil rameny.
"Děkuji," zapředla. "Víš, nepotřebuji virtuální mléko, ani rybičky," konstatovala, jako by to byla stará známá věc. "Kdysi jsem musela jíst, každý den. Až Zoony mě přeprogramoval. Ale kdo už někdy jedl, ten by si ani za nic na světě nedal vzít chuť."
Když viděl, v jaké náladě se kočka nachází, připomenul jí: "Rád jsem ti pomohl. Jenomže teď bych chtěl slyšet slíbené odpovědi. Jak je to s tím Zoonym? Zabíjí vyzyvatele, kteří ho pora…"
"Ne," odvětila kočka s nestydatým klidem. "Já jsem tě jen trochu podváděla. Přespolní soudce by si měl dát pozor na lháře," ušklíbla se. "Nad Zoonym ve skutečnosti ještě nikdo nevyhrál. A ohledně těch ztracených adeptů… Podle mě je to náhodný výběr. Nespoléhej se na žádné zdání. Když vzpomíná a má své melancholické dny. nechá pár lidí jen tak beze všeho jít. Jiní si musí vybojovat život na překážkové dráze, a když se Zoony dostane k těm horším vzpomínkám, žádný vyzyvatel nemá šanci."
"Ale… když jsem bez úhony absolvoval hru, tak už mi nic nehrozí, že?" zeptal se s nadějí v hlase.
"Myslím, že ne."
"To je dobré vědět," řekl již o poznání uvolněněji. "A ještě něco, mluvila jsi o městě…"
"Město? Město… jak ti to mám vysvětlit… bylo živé. A svým způsobem ještě pořád je. A napůl inteligentní. Podléhá rozkladu, ví o tom a nemůže s tím nic dělat. Jeho prostředky jsou značně… omezené. Nejsou prakticky nic proti té moci, jakou mělo, než z něj utekli lidé. Jednou skončí… a já s ním," zašklebila se, jako by ona měla pro strach uděláno.
"Zoony - ten si to určitě dokáže zařídit. Vypočítal si, že má náhradní součástky a materiál až do té doby, než si ho bude moct obstarat od lidí."
Ale Tmareka učili, že lidstvo se už nikdy nevrátí ke starým způsobům. "Nesmysl," vyhrkl. "Kde bere tu jistotu?"
"Zeptej se ho."
Udělal bezmocnou grimasu: "Klidně třikrát denně."
"Vážně. Je sice šílený, ale staré vědy o vývoji společnosti ti vysvětlí lépe než já. On jim opravdu věří."
Adept se rozhodl na tuhle otázku raději rezignovat. Obrátil řeč na jiné téma. Věci, o kterých kočka vyprávěla, byly více než zajímavé. Tmarek se snažil o klidný tón v hlase, aby neprozradil svou nedočkavost:
"Proč se vlastně těsně po krizi lidé nevrátili do města?"
"Ale to už se vyptáváš pro svou komisi, nemám pravdu?"
"Ano," přiznal Tmarek. Nechtěl lhát.
"Zaplatíš," řekla kočka, jako by nic jiného ani nečekala. V očích se jí zablesklo zvláštním, kresleným způsobem. "Chci špačka." Pouze z tónu jejího hlasu se dalo vytušit, jak moc to chce. "Se zlomeným křídlem."
Něco takového mohl předpokládat.
Odmítavě zavrtěl hlavou.

Takový obchod si přespolní soudce nemůže dovolit. Kočka o jejich kodexu určitě věděla. Beze slova vypnul editor a pomalu vyšel z místnosti. Po celou dobu doufal, že kočka neodolá a vykřikne za ním přijatelnější cenu. Ale tvrdošíjně mlčela.
Vedla ho zpátky k Zoonyho domu v posledních minutách, jež zbývaly do svítání. Tvářila se lhostejně, ale moc toho nenamluvila. Až na konec, když se s ní Tmarek loučil, si neodpustila poslední radu.
"Možná se tě zeptá na život tam u vás. Drobnosti. Hlouposti. Buď ostražitý. A nikdy, v žádném případě mu neříkej, že Vincent je ve vaší rodině časté jméno."
"Jak to víš?" "Myslela jsem si to," mávla ocasem a několika skoky zmizela za rohem.
*
Spal jen málo, ale na to byl zvyklý. Adrenalin ho ráno postavil na nohy - Tmarek cítil, že by byl schopen při sebemenším náznaku hrozby vystartovat nejvyšší možnou rychlostí k lesu. Takový by měl být, dokud neopustí město. Ostražitý, připravený.
V malé Zoonyho kuchyňce se ve vzduchu vznášela vůně čaje. Po stole lezla nádherná kudlanka. Robot mu nabídl nějaké suchary a Tmarek neodmítl. Kdy se člověku v životě přihodí, že snídá jídlo několikrát starší, než je on sám?
Zeptal se na jejich původ a Zoony se ochotně rozhovořil o složení vojenských nouzových zásob. Dokonce dal k dobru několik dobových vtipů, které vzápětí zabil pokusem o jejich vysvětlení. Ráno dýchalo optimistickou atmosférou. Tmarek skoro litoval, že nemůže zůstat déle, aby naslouchal vyprávění o osudech civilizace, která postavila město i Zoonyho…
Dopil čaj a když vstávali od stolu, robot ho zmrazil jedinou větou:
"Doufám, že při dnešní hře už budete opatrnější," a ukázal na hrací desku, kde čekala připravena proti sobě dvě včelstva.
Myslel jsem si, že… přece včera… Tmarek se kousl do jazyka. Tušil, že cokoliv namítat by byla chyba. Posadil se k šestiúhelníkové ploše, odhodlán k boji.
"Vypadáte, jako by vás možnost odvety netěšila," podivoval se robot. "Jiní vyzývatelé byli ochotni zaprodat třeba vlastní duši, jen aby dostali další šanci."
Adept si připomněl techniky ovládání výrazu tváře a zkusil pohřbít strach a napětí hluboko ve svém nitru. Seděl na straně žlutých, zahájil tedy klasicky - postoupil prostřední dělnicí o dvě pole.
Snažil se hrát opatrně. Až příliš pozdě si uvědomil, že tato strategie je chybná sama o sobě. Zoony mu neprominul ani jeden nedomyšlený krok, ani jedinou škvíru v obraně - a protože Tmarek ze začátku váhal s útokem, jeho pozice postupně slábly. Zbytek hry se změnil jen v oddalování nevyhnutelné porážky - ale Tmarek nechtěl dát své včely zadarmo. Odmítl se bránit očekávaným způsobem. Volil drzé útoky, které robota na pár tahů zaměstnaly a i když nemohl čelit dalším a dalším ztrátám, iracionálně se těšil z pocitu, že ho alespoň na chvíli ohrozil.
"Váš styl hry mi připomíná jednoho člověka."
"Ano?" Myslel si, že hraje alespoň trochu originálně.
"Žil dávno před vámi. Projektoval domy. Mrakodrapy, soukromé věže… Měl rád výšky. Nikdy se mi nedařilo spolehlivě předvídat jeho další tahy. A jemu se nikdy nepodařilo vyhrát partii."
*
"Vzdáváte se?"
Nepříjemné a ponižující. "Ano."
Teď měl pocit, že to chce jenom trochu jiný přístup. Medové šachy přece nejsou složitá hra. Stačí se vyvarovat hloupých chyb, hrát soustředěně a zároveň s fantazií… Lidská fantazie přece musí dokázat víc, než zkonstruovaný mozek.
"Můžu to zkusit ještě jednou?" vyklouzlo mu a vzápětí toho zalitoval.
Robot se na něj chvíli díval, jako by si něco rozmýšlel. Jenže roboti se přece rozhodují ve zlomcích vteřiny. "Myslím, že to nechcete zkusit ještě jednou. Vy se chcete učit."
*
Tmarekovi nastal čas městského života. Zoony mu ukázal, jak pracovat s počítačem, aby mohl analyzovat odehrané partie. Nutil ho naučit se nazpaměť některá historická utkání - ale Tmarek byl zvyklý i na tvrdší studium.
Chvíli se nemohl nabažit vojenských zásob, ale za nějaký čas se vrátil ke starým zvykům a sem tam si něco ulovil nebo nasbíral. Bylo to dost zvláštní, lovit uprostřed bizarní krajiny s troskami věží a mrakodrapů, které džungle proměnila ve své visuté zahrady. V usazeninách, navátých na okenních římsách, zapustily kořínky nejrůznější byliny, z puklin vyrážely kmeny stromů a po okrasných sloupech se vinuly liány. Odolné materiály budov se však rozkladu bránily.
Tmarek tušil, že ho na každém kroku sledují stále bdící senzory. Při těchto procházkách často přemýšlel o tom, co ho tady vlastně drží. Je Zoonyho vězněm? Nebo je tady dobrovolně? Vždyť o filozofii medových šachů nikdy moc nestál… Tyhle a podobné úvahy velmi rychle utichly, když po večerech naslouchal vyprávěním o staré civilizaci. Věděl, že dělali hromadu věcí špatně. Žili bezohledně a současně se selhávajícím společenským systémem stahovali ke dnu i svou planetu… Ale kouzlo oněch časů přebilo všechny výčitky. Elektronická hudba, kvanta knih, televize i s reklamou, vesmírné lety… Z trosek opět na chvíli povstal ztracený svět, se všemi svými rozpory, živý a fascinující…
Zoony se nikdy nepřiblížil k tématům, která Tmareka zajímala nejvíc. Odmítal hovořit o vzpouře robotů a Tmarek nechtěl nic riskovat tím, že by naléhal. Koneckonců dostal víc, než kdykoliv předtím doufal.
Na Zoonyho vzpomínky se těšil každý večer - snad kromě dní, kdy dorazil nějaký vyzyvatel. Mohl být ze školy medových šachů, z nějakého mnišského řádu, Nových včelích lidí nebo adept na přespolního soudce… Tehdy se Zoony věnoval svému hostovi. Tmarek hru tajně pozoroval, počítač ve vedlejší místnosti mu ukazoval každý jejich tah. Když skončili, měl hodinu na to, aby našel chyby ve vyzyvatelově taktice a pokusil se partii uhrát větším počtem tahů.

Samozřejmě, že hra skončila vždy stejně. Tmarek se snažil brát to stoicky, jako přírodní jev, ale ve skutečnosti tajně zuřil.
"Jsi vůbec schopen prohrát?" ptal se naoko klidně. "Vždyť jsi robot."
A Zoony mu dával naději: "Vytvořili snad lidé někdy něco dokonalého? I já dělám chyby. Až jich jednou uděláš míň, porazíš mě."
*
"Wenda." Děvče v oděvu z jemně tkané látky, s pískově žlutými vlasy a s velkým batohem, se rozhodlo nechat šachy až na ráno.
"Tmarek. Ty jsi také adeptka na přespolního soudce?"
"Ne," zasmála se. "Studuji v Zittě, předkatastrofickou techniku."
"Tak takhle," Tmarek s jistou dávkou lítosti pokýval hlavou. Ještě nikdy neviděl živého Zittana. Wenda byla příliš sympatická na to, že byla jednou z nich.
Kacířské město Zitt odmítlo všechny dohody. Bylo celé zamořeno nedovolenou filozofií pokroku a poskytovalo útočiště příliš zvědavým lidem, kteří vycítili, že pro ně není nikde jinde místo. Tito lidé, navzdory všeobecnému zavržení zkoumali a využívali staré technologie. Každý věděl o tom, že tam vlastní staré zbraně. Strach byl jediným důvodem, proč se ještě nikdo nepokusil Zitt srovnat se zemí. Naproti tomu Zittané říkali: "Nechceme vládnout, jen uchovávat a rozvíjet. Jednou nás o ty technologie přijdete prosit. A tehdy vám je… prodáme za odpovídající cenu."
Wenda ohrnula nos: "Vím, co si o nás myslí všichni zvenku a je mi to úplně jedno. Z jedné poloviny nám křivdíte a druhá polovina je čistá demagogie."
"Demagogie?!" naježil se Tmarek. Ukázal ven, na zbytky staré civilizace: "Víš, co je zničilo?"
Po chvíli uvažování mu odpověděla: "Nesprávná aplikace správných poznatků."
"V podstatě ano," souhlasil. "Tutéž věc je možné říci mnoha až překvapivě různými způsoby. Dokázali ovlivňovat celou planetu dřív, než se naučili řídit vlastní společnost. Nesmíme kráčet po cestě, která naše předky přivedla do záhuby." Přistihl se, že mluví jako jeho učitelé doma.
"Jste opravdu tak naivní? To přece nejde, civilizace bez nebezpečných technologií. Ani nůž není bez rizika. Už ze samé lidské podstaty vyplývá hledání všech možností využití, je to součást tvůrčího procesu."
"Třeba opravdu není možné rozvíjet se bez narušení země a společnosti. Třeba opravdu nedokážeme zabránit nekontrolovatelnému pokroku. Ale nestojí to za pokus? Lidé od vás tvrdí, že si klademe nerealistický cíl, ale žádný filozof neposkytl… jak tomu říkáte… experimentální důkaz."
Wenda obrátila oči ke stropu: "Nutit lidstvo projít ještě jednou érou spalovacích motorů vám asi připadá velmi šetrné."
"Taky se ti teď hrne na jazyk všechno to, co tě doma učili a ty sis říkala, co je to za plky?"
"Plky? Aha…"
Oba se rozesmáli.
"Tyhle spory si vezmeme za vlastní, až získáme každý svůj odznak."
"My získáváme diplomy."
"Tak diplom. Pověz mi, je pro vás Zoony zkouška z matematiky, strategie, nebo zkouška odvahy?"
Wenda zavrtěla hlavou: "Žádná zkouška. Já jsem přišla do města sbírat vzorky. Nejlépe ty funkční. Zjistili jsme, že šanci dostat se živý do města i zpátky má jedině člověk, který si přišel se Zoonym zahrát medové šachy. Ten starý lišák má ve zdech senzory a pseudointeligentního průzkumníka - určitě jsi potkal načmáranou kočku, která si chtěla s tebou povídat. Dlouho jsme se snažili ten podsystém obejít, ale neúspěšně… Tak jsem se naučila hrát medové šachy, to je nejjednodušší řešení."
"Je blázen," pomyslel si Tmarek. "Riskuje svůj nádherný krk kvůli pár kouskům železa." Na druhou stranu - jsou i nesmyslnější důvody, pro které lidé přišli o život. Chtěl jí na noc přenechat svou houpací síť, ale Wenda vyrazila do ulic sbírat vzorky a vrátila až pár hodin před svítáním.
Ráno prohrála, zhruba v průměrném čase. Tmareka pronásledoval nepříjemný pocit, jakoby předtucha… Chyby v taktice nevydržel hledat ani deset minut. Co nejtišeji opustil pokoj a vydal se za Zoonym.
*
Wenda utíkala a ve tváři se jí zračil smrtelný strach. Svůj těžký batoh plný vzorků už stačila zahodit. V těsném závěsu za ní bzučel roj žlutých šachových figurek. Až nyní Tmarek pochopil, na co kočka narážela, když mluvila o "překážkové dráze". Hroutící se visuté chodníky, kaluže plné žíraviny, reproduktory, které v nečekaném okamžiku kvílely až na samou hranici bolesti, skrytá propadliště, zbytky ventilací, odkud v nepravidelných intervalech vylétávaly jemné střepiny. Ve členitém terénu, plném trosek domů, zůstalo ještě dost systémů, které fungovaly alespoň z poloviny a Wendě nápaditě znepříjemňovaly cestu.
Z robotovy tváře není možné spolehlivě vyčíst žádné emoce. I přesto se Tmarek nemohl ubránit pocitu, že Zoony sleduje obrazovku s očividným vzrušením. Něco takového nebylo pro Tmareka novinkou. Kočka mu toho přece o Zoonym řekla víc než dost. Ačkoliv může občas navenek vzbuzovat sympatie, uvnitř se skrývá něco nevyzpytatelného, šíleného a krutého. Ale proč právě Wenda? Jako robot by měl Zoony přece držet palce všem Zittanům!
Už v tom okamžiku věděl, že dělá nebetyčnou hloupost. Jenže na té obrazovce bojovala o život Wenda, děvče s pískovými vlasy, se kterou si ještě včera povídal. V rohu obrazovky se objevil drobný text. Co když včely právě žádaly o povolení zabíjet? Zoony natáhl ruku k ovladači.
Tmarek vykřikl: "Neopovaž se!"
Robot se pomalu otočil a vstal. Při pohledu do jeho očí sevřel Tmarekovy vnitřnosti ledový pancíř. "Ty chceš říkat

MNĚ, co smím a nesmím dělat? Je to už je příliš dávno, co mi rozkazoval nějaký člověk!" kovový hlas rozechvíval celou místnost neskrývanou hrozbou. "Je to už je příliš dávno, co jsem naposledy poslouchal! Předtím, než jste mě zradili!"
"Nezabiješ ji," řekl Tmarek, předstíraje klid.
Robot se rovněž vrátil k normálnímu tónu: "Já je nezabíjím. Ani včely ne. Jen dovolím městu, aby realizovalo alespoň kousek… trestu, na nějž má právo."
Ještě do toho bude motat etické otázky! Čas letěl a Wendin běh se změnil v uštvané klopýtání z posledních sil… Tmarek se rozhodl. Stačil by jediný skok…
Vzduchem se mihla kovová ruka. V následujícím okamžiku narazilo Tmarekovo tělo zády do stěny a zřítilo se na podlahu. Robot na několik cenných zlomků vteřiny zaváhal, pak vyslal krátkou sekvenci příkazů a vrhl se k ležícímu. Důkladně zkontroloval poranění a odnesl Tmareka do vedlejší místnosti, aby ho ošetřil.
Wenda upadla a už nebyla schopna vstát. Čekala na smrtící úder, ale ten nepřicházel. Všimla si, že na římsách se opět rozezpívali ptáci. Pronásledování z neznámého důvodu přestalo. Kdyby se kousek vrátila, snad by mohla najít i svůj batoh… Ne, ani nápad. Jen co posbírala zbytky sil, vydala se co nejrychleji k lesu. Koneckonců, to nejcennější, funkční kudlanku v životní velikosti, měla v drobné kovové schránce, ukryté v náprsní kapse košile.
*
Pomalu se probouzel k vědomí. Namísto ve své houpací síti ležel na rovné posteli - aby se mu dobře hojila zranění. Zoony přemístil svůj pracovní stůl tak, aby viděl každý Tmarekův pohyb. Dobrušoval zoubkování na bazálním článku pavoučích kusadel. Neexistuje nic takového, jako genetická paměť.
Tmarek otevřel oči.
"Co - co se stalo?"
"Zranil ses. Hodně jsi spal. Ale myslím, že za pár dní budeš v pořádku."
"Zranil… Kdy? Jak?"
"Nevzpomínáš si?"
"Ne. Co se mi stalo?"
"Takový nešťastný pád."
"Hm," Tmarek vypadal, že ho vysvětlení uspokojilo a vzápětí přestalo zajímat. Znovu usnul.
Když se večer probudil, zeptal se přesně na totéž. Nechtěl dát robotovi příležitost k pochybnostem. Tvářil se zmateně, jako by o ničem nevěděl. Samozřejmě si na celou událost vzpomínal. Jednal jako sebevrah - ale s tím už nic nenadělá. Musí se chránit alespoň teď.
"Vidím, že ti je lépe. Nechceš si dát po večeři jednu hru?" zeptal se Zoony a Tmarek souhlasil.
"Jednou tě dostanu, ty namyšlená plechovko," říkal si. "Jednou tě dostanu."
Hra skončila jako vždycky.
*
Otevřeným oknem doléhal bzukot skutečného hmyzu a Tmarekovi se znovu začaly potit ruce. Cíl už cítil na dosah několikrát předtím, i když se to vždycky nějak zvrtlo… Možná si to jen myslel, a nikdy neměl šanci… Prohrávat je frustrující, ale ta nejistá cesta k vítězství, obavy, zda naděje nejsou předčasné, to působilo Tmarekovi nejhorší muka. Jenže robot už ztratil příliš velké množství včel. Po chvíli si byl adept úplně jistý, takže mohl položit otázku:
"Vzdáváš se?"
Ne," odpověděl Zoony, jako by to byla nejpřirozenější reakce na světě.
Hráli až do konce a žluté dělnice obřadně zabily hnědou královnu.
*
Tmarek tomu stále nějak nemohl uvěřit. Porazil neomylného Zoonyho. Kráčel prázdnou ulicí a strašně si přál, aby s ním byla kočka. Město mlčelo. Zoony odmítl hrát podruhé, prý: "Už tě nemám co naučit." Tmarek nikdy nedokázal porozumět jeho pohnutkám. Byl napnutý jako struna, každou chvíli očekával smrtící útok. Necháš mě jen tak odejít? Možná ano, možná ne…
Přesně věděl, odkud by mohly vyšlehnout plameny, vytrysknout koncentrovaný, silně žíravý čistící prostředek, odkud by se mohla spustit tichá laserová palba městského obranného systému… Velmi dobře si pamatoval na Wendu. Nevydržel to a dal se do běhu. Na okraji trosek se letmo ohlédl přes rameno
- bylo to pouhé zdání, nebo skutečně rozeznával mezi čmáranicemi na zdech známý ušatý obrys? Když se nad ním konečně uzavřel lesní baldachýn, dovolil Tmarek svému tělu se po dlouhé době uvolnit.
Dnes porazil největšího mistra v medových šachách a ještě pořád je naživu. Svůj neartikulovaný vítězný pokřik vnímal jakoby z dálky.
Komisi přednese složitější příběh, než by očekávali, i když v něm ani zdaleka nebude všechno. Chce se přece stát přespolním soudcem, ne vyděděncem, označovaným za lháře a blázna. Vítej zpátky do světa, kde nemůžeš nic změnit, alespoň ne bez odznaku. Uvědomil si s trpkostí, že i když tentokrát vyhrál, přesto mu Zoony připravil drtivou porážku. Jak může tvrzení jednoho adepta ohrozit legendu? Nemá smysl zmiňovat se o vítězství, stejně mu nikdo neuvěří. Možná je to dokonce nebezpečné. Má největší věc, kterou v životě dokázal, zůstat navždy tajemstvím mezi ním a Zoonym?
Tmarek se prodíral hustým porostem, vybíral slova příběhu vymyšleného pro komisi a do popínavých rostlin sekal zuřivěji, než bylo třeba.
*
Na město opět padal soumrak a zaplavoval nižší patra stínem. Kočka zívala na jednom z nesčetných rohů a hleděla do jediného osvětleného okna. Příjemné žluté světlo ji hřálo jako teplý krb.
Robot se skláněl nad mikrochirurgickou soupravou a byl sám se sebou spokojen. Trpělivě vykládal křídla tropického motýla drobnými modrými šupinkami. Vyhrát hru je možné kdykoliv. Ale tentokrát dokázal o něco víc. Vzpomněl si na

Tmarekův šťastný, napůl nevěřícný výraz, nefalšovanou radost v očích… Dnes Zoony skutečně zvítězil. Bylo to lidské? Nevěděl to a vůbec mu na tom nezáleželo.

Alexandra
Pavelková

Alexandra, vlastním jménem už více než rok Weberová, je jednoznačně nejúspěšnější slovenskou autorkou fantastiky všech dob. Vydala první původní fantasy román ve slovenštině ("Piesok vo vetre", 1999) a společně se Štefanem Konkolem první fantasy trilogii ("Miešanci", 2000-2002). Kromě toho stihla vydat v Čechách první sbírku o Vimce "Prokletá přísaha" (2001), kterou dva roky poté doplnila o další dobrodružství zmíněné léčitelky pod souborným názvem "Zlomená přísaha". V roce 2005 vydala "Písek ve větru" česky a letos slovensky nejkrásněji vypadající původní fantastickou knihu "Prísaha", která zahrnuje obě zmiňované české sbírky. Kromě toho stihla napsat dvě desítky dalších povídek (ty nejstarší se dají občas po antikvariátech najít v útlé sbírce "SF 001"), získat mnoho ocenění (mezi nejvýznamnější patří absolutní vítězství v Ceně Karla Čapka, což se slovenskému autorovi podařilo poprvé - a současně poprvé fantasy povídce, dvojnásobný titul Lady fantasy, evropská ESFS pro nadějného autora nebo několikanásobný úspěch v Ceně Akademie science fiction, fantasy a hororu a slovenské ceně Istron) a přednášet na conech. V poslední době se výrazně věnuje anime.
Alexandra je s Fantázií od úplného počátku - od nultého čísla. Následující povídka z čísla 32 je zatím poslední, která jí v tomto časopise vyšla. V roce 2004 s ní získala Cenu Fantázie.

Oheň
Johanna probudila bolest v pravé ruce. Ještě v polospánku sáhl levačkou na druhou stranu, aby si promnul rozbolavělé svaly, ale prsty sevřely jen přikrývku. Zklamání se přes něj přelilo jako ledové pomyje. Zase. Tak jako každé ráno za posledních dvanáct let.
Ale dnes je to naposledy.
Podlaha byla chladná a Johann vzal Boží jméno nadarmo, když šlápl na ostrý střep flakónu, který mu včera upadl na zem. Podvědomě se přežehnal a vzápětí se ušklíbl nad zbytečnou útlocitností - to, co má dnes v plánu udělat, dalece přesahuje obyčejné rouhavé slovo, v hněvu vypuštěné z úst.
Přípravy zabraly celý den, i když se ve skutečnosti chystal už dlouho. Mistr Benício to vytušil dávno a Johann si pamatoval jeho laskavé oči a odmítavý úsměv, když ho žádal o pomoc. Starý lékař by nikdy nedovolil, aby se pustil do něčeho takového.
Ale Mistr Benício už je mrtev a Johann chtěl žít. Jako rytíř z Kornbergu. Jak se patří.
Při práci ho nikdo nerušil. Od Mistrovy smrti do domečku pod hradem zavítalo málo hostů, jako by byl Johann proklet nejen coby pánův syn, ale i jako lékařův učeň. Nepřišel ani otec, jen občas poslal správce. Johann ho odbyl librou zlata, jak to dělával Mistr, když chtěl mít čas a klid na své pokusy s léčivými přípravky. Zlato z rtuti otci zavřelo oči i ústa, posílal za ně Beníciovi kováře, skláře i koželuhy, kteří vyráběli trubičky, baňky a pipety podle Mistrových kreseb. Za zlato měli i dostatek jídla, oleje, vepřového sádla a ostatních drobností, které starý alchymista potřeboval.
"Příště toho vyrob víc," řekl správce místo pozdravu a odešel s měšcem plným lesklých zrnek.
Zlato, nic jiného pána nezajímalo. Ani vlastní syn, kterého neviděl od doby, kdy mu Benício řekl, že chlapec přežije, ale že už nikdy nezvedne meč. Toho dne lehl popelem Johannův sen, že se stane panošem a později i rytířem některého z lenních pánů - možná dokonce svého staršího bratra. Shořel ve vysoké horečce, odtekl společně s krví, černou od nákazy, sežraly ho plameny Mistrova ohně i s masem a kostmi jeho roztrhané ruky. Zmrzačeného chlapce si nakonec vzal k sobě samotný Benício, aby ho vyučil ve vědě, v níž se může prosadit i jednoruký.
Ale copak jsou rtuťové výpary tím pravým vzduchem pro rytířovo srdce? Copak je neduživý lékař s očima zarudlýma od čtení knih tím pravým mužem pro Alžbětu z Ochoznice?
Johann zaťal zuby. Vyhlédl ven oknem a zase zatáhl závěs. Stmívalo se, bledý, trochu zamlžený měsíc se snažil prodrat skrz hrubou tkaninu do pracovny a soupeřit se světlem svíček, aby ukradl tmě pokřivené nástroje, připravené na stole. V pícce plápolal ohníček. Teplý vzduch, který z něj sálal, rozhoupával svazky bylin, rozvěšené u stropu. Z polic na mladíka hleděly knihy, z nichž nejméně polovinu sepsal samotný Mistr. Knihy o léčení chorob, o napravování polámaných kostí, o početí, o smrti. Johann pokrčil rameny. Svižně přeběhl ke dveřím a zamkl je, aby ho náhodou nevyrušil žádostivý stařec, nabízející mu čisté stříbro za pár kapek povzbuzujících mužnou sílu.
Nesmíš se bát, říkal si, když si rozepnul košili a odhalil zjizvenou hruď, na níž se měly rýsovat svaly získané cvičením i bojem. Pod dveřmi zavanul studený vzduch, plamínky se zachvěly a Johann se otřásl. Rozhodl ses, říkal si, když si stáhl rukávy a nechal plátno dopadnout na zem. Otevřel dvířka pícky a kleštěmi přenesl několik uhlíků do měděné misky, stojící na trojnožce. V misce se okamžitě rozhořel nazelenalý oheň, stravující všechno potřebné, co se během dlouhých měsíců Johannovi podařilo shromáždit. Mladík se nadechl. Zaříkával oheň, zemi, vodu i vzduch, ale znovu se otřásl, protože oheň vrhal na zdi stíny kytic sušených bylin a ty se slévaly do podoby staré, dobrosrdečné tváře. Zavřel oči, aby ji neviděl.
"Exorciso igitur te, creatura aeris, in nomine Jod - He - Van - He, in quibus sunt voluntas firme et fides recta," dokončil roztřesenými rty.
Hloupost, pomyslel si vzápětí. Dnes musí zapomenout na to, co ho učil Mistr. Musí si vzpomenout na slova, jež mu byla zakázána. Ta, která se hodí ke kostře mloka, k černé vdově a k ostatním věcem, které netrpělivě vršil na hromádku v nejtemnějším koutě komory.
Pramínek jeho vlastní krve zasyčel na páchnoucích uhlících. Přednášeje nedovolenou modlitbu je Johann míchal

měděnou lžící s ostatními ohořelými zbytky, až dokud nepohasl i poslední plamínek. Naposledy zaváhal, ale své rozhodnutí už nemohl změnit.
"Alžběta," řekl nahlas a lžící kouřící masti naplnil řez na okraji své ruky.
Pálení bylo kupodivu zpočátku mírné, ale dým z vlastní spálené kůže mu zvedl žaludek. Nasucho polkl a potlačil nutkání zvracet, když najednou ucítil, jako by se mu masa zakousl potkan. Podvědomě trhl celým tělem, zakopl o převrácenou stoličku a svalil se na záda, svíraje si horký pahýl zdravou rukou. Jenže bolest neustávala, zažírala se mu do kosti, do ramene, cévami i svaly se mu rozběhla do celého těla. Pracovnu naplnilo chrčení, protože vyschlé hrdlo nevydalo ani hlásku, jako by měl krk i celé tělo ze ztrouchnivělého, očazeného dřeva stromu, který rozlámal blesk.
Házel sebou na podlaze, nohama srážel stojany s knihami a starodávnými listinami. Když se mu stravující oheň zažral do mozku, v náhlém úleku chtěl volat o pomoc, ale Michael, Gabriel, Rafael ani Anael už jeho modlitbu slyšet nemohli. V plameni, v němž hořelo jeho tělo, vzplála i jeho duše.
"Alžběta…" zašeptal ještě, nebo si to alespoň pomyslel. Pak ho nadobro opustilo vědomí.
*
Na habrovém lístku se zaleskla tmavá kapička. Johann se sehnul, dychtivě si přivoněl a srdce se mu rozbušilo. Vyskočil zpátky do sedla a s očima přibitýma ke stopě barvícího divočáka pobídl zvíře vpřed. Větve ho šlehaly do tváře, ale on cválal po stopě raněného kance, cítil se volný a rychlý jako pták. U boku vnímal vzrušující váhu železa, na němž byly vykovány znaky jeho rodu bez ohledu na to, zda se někdy stane hradním pánem nebo ne. Bude panošem, později rytířem, ale vždycky bude Johannem z Kornbergu.
Dusot kopyt tlumila vlhká lesní prsť, ale jemu ten dutý rytmus připadal jako nejsladší hudba. Kolem uší se mu otíral vítr, možná ševelil něco o tom, že je ještě příliš mladý a měl by počkat na ostatní lovce, ale… To jeho šíp zranil onoho divočáka, dnes je jeho den. Dnes otci dokáže, že je hoden svého jména.
Vnořil se do houštiny a najednou si uvědomil, že letí vzduchem přes koňskou hlavu. Slyšel, jak mu při nárazu do stromu prasklo několik kostí a hrudník mu zaplavila bolest. Ztěžka se svalil do napadaného listí a chvíli lapal po vyraženém dechu. Vedle něj něco zafunělo. Když se mu podařilo zvednout hlavu, uviděl svého koně stát zkamenělého strachem a s nozdrami rozšířenými. Pomalu se otočil směrem, kterým hleděly hnědákovy oči, a na okamžik také strnul. Pokusil se vyskočit, ale skoro si prokousl jazyk bolestí v pravé noze, která ho okamžitě zase přibila k zemi. Rychle sáhl ke svému boku, ale roztržený řemen se houpal na větvi pár kroků opodál. Nepřestával civět na obrovskou černou masu, která se k němu s funěním pomalu blížila, a šátral kolem sebe. Konečně se mu podařilo dotknout chladného kovu, jenže obrovské zvíře s kly jako dýky už bylo u něj. Chlapec vykřikl. Čepel jeho meče švihla vzduchem a rozsekla tmavý rypák na dvě poloviny. Divočák zařval a Johanna obklopil jeho čpící pach. Podruhé už tak rychle seknout nedokázal. Obrovské zvíře se vrhlo na ležícího mladíka a za pár chvil ho proměnilo v krvácející hromádku svalů a kostí.
A plameny ho stravovaly a měnily jeho tělo v tekutý, žhavý vosk. Jako tehdy, pod klenbou jeho pokoje, kde se vznášely jen tiché příkazy Mistra Benícia, šoupání nohou služek a Alžbětčin tichý pláč.
V polostínu uviděl její vlasy, rusé jako kadeře vážské víly, okrouhlou, ještě dětskou tvář s mléčnou pokožkou, ale s bystrýma, nezbednýma očima, které mu vháněly do tváří i do hrdla krev. Slyšel její zdvořilé chichotání, když si páni otcové připili na jejich zásnuby, a ucítil na tváři její rty, když mu později večer, osmělená svým prvním pohárem vína, zašeptala do ucha: "Dobře." Chtěl si sáhnout na ten vlhký otisk nevinného polibku, ale zděšeně si uvědomil, že u boku se mu pohupuje prázdný rukáv.
"Ne, už ne!" chtěl vykřiknout.
A plameny ho stále olizovaly zvenčí i zevnitř. Slyšel hlas svého otce, pár úsečných, krutých slov o mrzákovi, kterého nikdo nikdy nepasuje na rytíře a o kterého nebude stát žádná vznešená panna. A zase ho pohltil oheň, hladově, nenasytně.
Až do rána.
*
Probralo ho hlasité dunění. Nejdřív si byl jistý, že je to ještě ozvěna požáru v jeho útrobách, ale pak si uvědomil, že to někdo buší na dveře.
"Mistře Johanne! Donesl jsem chléb. Chcete ho, nebo ne?"
Hlas hradního pacholka se rozléhal po celém domě. Johann zvedl hlavu a postavil se na tři - vlastně na všechny čtyři. Zůstal jako zdřevěnělý, zatímco se nedočkavý sluha venku dožadoval odpovědi, dokud mu nedošla trpělivost, neopřel koš s pečivem o zárubeň a nevydal se pryč.
A Johann civěl na svou ruku.
Skrz dosud zatemněné okno se prodralo jen málo slunečních paprsků, ale i v chabém světle viděl všech pět prstů, zbělalých váhou, kterou tělo tlačilo na dlaň. Viděl svalstvo, rýsující se pod kůží se světlými chloupky, loketní jamku, v níž pulzovaly cévy. Cítil ji, cítil krev, jak spěchala řečištěm od srdce k posledním článkům prstů a zpátky. Vyskočil, zuřivě škubl závěsy na stranu, až se utrhlo několik poutek, a posadil se na podokenní římsu. Jako očarovaný zavíral a otevíral pěst, kroutil zápěstím, pozoroval tanec svalů, vystupujících a pevných, jako by ruka nepatřila učenci, ale vojákovi. V návalu radosti se udeřil pěstí do hrudi a oči se mu rozšířily překvapením. Rozběhl se ke stolu a košilí otřel zrcadlo.
Byla to pravda. Mohutná hruď, široká ramena, na něž dopadala záplava plavých vlasů. Ano, byl to jeho vlastní obraz, takhle by vypadal, kdyby všechny ty roky nestrávil studiem, sbíráním bylin a mícháním léčivých mastí, ale ve službě u některého ze vznešených pánů.
Vypadal, jako by se ta věc s divočákem nikdy nestala.
Z plna hrdla se zasmál a otevřel okno dokořán. Najednou ucítil kručení v břiše, hlad, jaký nikdy předtím nepoznal, a vzpomněl si na chléb, čekající u dveří. Navyklým pohybem sáhl po klice levou rukou, ale pak se zarazil. Sám pro sebe se

ušklíbl, když prsty jeho pravačky sevřely mosaznou kouli. Dveře byly těžké, dubové, pobité železem jako vrata vězení. Vždycky se do nich musel opřít vší silou, ale tentokrát stihly panty jen vyděšeně vypísknout a okované dřevo s rachotem prásklo o zeď. Johann popadl koš s chlebem a stejně razantně je zase zavřel.
Zpod lněného ubrousku protkaného rudou nití se rozlévala vůně, jakou nepocítil už léta. Okolo jazyka mu vytryskly sliny. Netrpělivě vzal nůž a ukrojil si krajíček, žvýkal křupavou kůrku bez sýra a soli, jako by nejedl už sto let. Chvatně se posadil, ale vzápětí si vzpomněl na láhev červeného vína a rozběhl se ke skříňce, kde ji před ním zamykal mistr Benício.
Jenže to bylo předtím, pomyslel si Johan, zatímco k chlebu popíjel hřejivý, natrpklý mok. Odteď bude všechno jinak, všechno, přesvědčoval sám sebe, když se najezený, umytý a učesaný oblékal do své nejlepší košile a kabátce. Zapnout si knoflíky pravou rukou mu působilo nevýslovnou radost, ale když ovinul prsty kolem jílce meče, srdce se mu rozesmálo. Zbraň tu nechal kterýsi z otcových poskoků jako zálohu, než zaplatí za jistý odvar pro jistou dívku, které jeho dvoření nebylo po vůli. Hlupák.
Johann potěžkal meč v dlani, zkusmo s ním mávl před zrcadlem, spokojeně ho zasunul do pochvy a opásal se.
Vyšel ven, aby vykročil vzhůru cestou, která vedla k hradu. Kráčel s narovnanými zády, s vysoko zdviženou hlavou a s mečem, houpajícím se mu u boku. Každou chvíli se novoučkou dlaní dotýkal rukojeti ve tvaru hrušky, bříšky prstů vychutnával drsnost hradních zdí. Zhluboka vdechoval do plic ostrý ranní vzduch, který ho až dosud pokaždé rozkašlal. Už nešel, vznášel se, jako by měl na nohou křídla. Nahoře u brány se mu do cesty postavily stráže, ale když ho poznaly, oči se jim rozšířily úžasem. Zeširoka se na ně usmál, opilý vínem i radostí, chtěl se o své štěstí podělit s každým, koho potkal. Ustoupili mu z cesty. Přeběhl po nádvoří, rozjařeně plácl přes sukně kuchtičku, až děvče zavýsklo, košík s cibulí jí upadl na dlažbu a zlatohnědá zelenina se rozkutálela na všechny strany. Nevšímal si toho.
Rozrazil dveře do rytířského sálu, prolétl chodbou, jejíž zdi se ježily kopími, meči a kušemi. Nakonec se opřel do posledních dveří, ozdobených mosaznými klasy. Zhluboka se nadechl a zastavil se na prahu.
Otec seděl tváří k němu - nikdy a nikde si nesedal zády ke dveřím. Snídaně však pro něj byla důležitější než kdokoli, kdo by vešel - snad kromě krále. Jeho široká ramena se hrbila nad mísou ovesné kaše. K Johannovi dolétla vůně pečených škvarků a kyselého mléka. Zachvěl se netrpělivostí.
"Otče," nevydržel to nakonec.
Statného muže dál zajímalo jen jídlo. Z kaše se ještě kouřilo, ale jemu to nevadilo, dřevěnou lžící soustředěně naháněl kousky slaniny a vydatně je zapíjel kyselým mlékem.
Johann přešel krůček k němu. "Otče."
"Co?" zabručel, aniž by pozvedl zrak. "Co chceš? Nějaké nové instrumenty? A nebo jsi, nedejbože, našel lacinější způsob, jak vyrobit zlato?"
"Ne, otče…"
"Tak neotravuj. Nevidíš, že jím? Kliď se mi z očí!"
Ještě včera by byl Johann stáhl hlavu mezi ramena a potichu se vrátil zpátky do své dílny. Ale to bylo předtím.
"Otče. Podívejte se na mě."
Něco v synově hlase donutilo pána Kornbergu, aby konečně zvedl hlavu. Chvíli se na mladíka mlčky díval, z brady a vousů mu do misky odkapávala hustá, bílá tekutina. Pak svraštil obočí a pomalu vstal.
"Co je? Děláš si ze mě blázny? Okamžitě to sundej!" Šedivé oči se skoro utopily ve vějíři zlostných vrásek a nevraživý, pohrdavý pohled, který z nich vyšlehl, zasáhl Johanna až v hloubi srdce.
Mladíkem proběhl mráz, ale jen na chviličku. Pak jeho dlaň políbila kovanou rukojeť, zasvištělo železo tasené z pochvy.
"To není falzum. Podívejte," řekl tiše a zvedl ruku s čepelí.
Kornberg se nadechl a přešel blíž. Ale i když syna prohlížel sebevíc, neviděl nic, než pět pevných prstů s klouby zbělalými pevným stiskem a šlachovité předloktí, vykukující z ošoupaného rukávu. Sevřel rty. "A co," vyštěkl nakonec. "Co teď chceš?"
"Chci jen to, co jsem chtěl odjakživa," vyhrkl Johann, pomalu spouštějící ruku dolů. "Stát se rytířem, sloužit svému pánu… a chci si vzít Alžbětu."
"Co by z tebe byl za rytíř?" skočil mu otec do řeči. "Na panoše jsi starý. Kdo by tě vzal do své družiny a otravoval se s takovým líným nemehlem? Tvůj bratr? Ten určitě! Ty jsi mi rytíř, s brkem a jehlou!"
"Nemluvte tak, otče. Copak nevidíte…"
Ramenatý hradní pán si ho ještě jednou přeměřil a napůl se otočil zpátky ke stolu. "A snad si nemyslíš, že ti to ochoznické děvče teď skočí do náruče? Co jí nabídneš? Jiní si už ve tvém věku vysloužili vlastní hrady, nebo alespoň úřad. A co ty? Jen prsty, ušpiněné inkoustem. Ode mě nečekej ani zlaťák. Táhni zpátky a hleď si svých mastiček!"
Z Johannovy radosti zbyl jen dým. Pohlédl do otcových nelítostných očí a uvědomil si, že mu chladný železný jílec klouže ze zpocené dlaně. Pevně kolem něj sevřel prsty. "Chtěl jsem vás potěšit, otče," řekl tiše, skoro šeptem. "Abyste byl na svého syna hrdý. Ale… Vy si to nezasloužíte."
Otcova tvář zbrunátněla. "Co si to dovoluješ? Okamžitě poklekni a popros o odpuštění!"
"Nepotřebuju vaše odpuštění, půjdu si vlastní cestou."
"Jsi snad opilý? Že na tebe vezmu řemen," rozzlobil se Kornberg a už si odepínal sponu na opasku.
Mosazí pobitá kůže zasvištěla vzduchem, jenže rána na Johannova záda nedopadla. V mladíkových žilách vzkypěla krev, na okamžik ho zachvátila horkost a jeho ruka sama vylétla jako had s jediným jedovým zubem. Síní se rozlehl přidušený výkřik. Starý pán klesl na kolena, strhávaje s sebou i mladíka, který stále nepouštěl meč. Nebyl schopen odtrhnout pohled od otcových vytřeštěných, nevěřícných očí, jejichž krví podlitá bělma pomalu zakalovala věčná slepota.
Těžké tělo zadunělo o dřevěnou podlahu. Johann se otřásl, se zaťatými zuby vytáhl čepel a otřel ji do otcova pláště.

"Když ne vy, tak Vavřinec," prohodil směrem k mrtvému, zasunul meč do pochvy a vyšel ven.
Když kráčel chodbami, v hlavě mu pulzovala bolest, jako by skutečně vypil příliš mnoho vína. Ale to se jen jeho kroky odrážely od zdí a říkaly: "Vrah, vrah."
"Tak ať," zamumlal si pod nosem, ale když procházel kolem udivených stráží, zatajil dech. Pokradmu se podíval dolů, protože měl pocit, že přímo cítí kapky krve, jak prosakují dřevem a mosazí a odkapávají na dlažbu. Na kamenných kostkách ale nebylo nic kromě několika zrnek písku, které sem chlapi od rána nanosili na podrážkách.
"Mladý pan Johann?" pronesl pro jistotu vousatý ozbrojenec, zmatený jeho zjevem.
"Co chceš?" zavrčel nevrle a narovnal ramena, takže vojáka převyšoval skoro o hlavu.
Muž jen něco nesrozumitelně zabručel a ustoupil. Johann zamířil do jižního křídla, kde jeho bratr tou dobou obvykle po nočním tahu vyspával opici. Za jeho zády se vznášel přidušený šepot stráží.
V bratrově komnatě kralovalo šero, pach zvětralého vína, česneku a ženy. Pod prošívanou přikrývkou se něco pohnulo a pak z ní vykoukla tmavovlasá, rozcuchaná hlava. Dívka chvíli civěla Johannovi do obličeje, potom beze slova vyklouzla z postele, posbírala ze země své šaty a držíc je přitisknuté k ňadrům vyběhla ven.
Johann přešel k oknu a rázným pohybem rozhrnul závěsy. Do postele se zakously sluneční paprsky, ostré a pichlavé, jak už koncem zimy bývají.
"Vstávej, Vavřinče."
Bledá, silná ruka osahala polštář vedle sebe a pak vystřelila k očím, aby je ochránila před náhlým světlem. "Co… co chceš?"
mžoural na něj bratr a pomalu se začal zvedat, aby se posadil.
"To jsi… ty?"
"Prober se, musím ti něco říct."
Hodil Vavřinci šaty a ten si je poslepu začal oblékat. Měl velké tělo s pevnými kostmi, ale na rozdíl od otce se na jeho bocích houpaly velké polštáře tuku a jeho břicho by slušelo spíš pekaři, než pánovi Kornbergu.
"Opravdu jsi to ty?" zeptal se Vavřinec ještě stále těžkým jazykem. "Počkej, musím si nalít." Ruce se mu třásly, když naplňoval sklenici červeným vínem. Přisál se k ní jako k mateřskému mléku a párkrát pořádně polkl, než se zase podíval na Johanna. "Nějak ses změnil od chvíle, co jsem tě viděl naposledy. Proč jsi za mnou přišel?"
"Chci, abys mě vzal do služby. Jako panoše."
Víno mu zaskočilo, rozkašlal se, až si poprskal už i tak umazanou košili. "Panoše? Tebe? Měl jsi jít za otcem, ten by ti řekl své."
"Byl jsem."
V Johannově pohledu bylo něco, po čem se Vavřinec otřásl. Z růžových tváří se mu vytratila barva a plné rty mu najednou zbělaly. "A… co ti řekl?"
"Vysmál se mi."
Na bratrově tváři se objevil polovičatý, váhavý úsměv. "A ty?"
"Zabil jsem ho."
Chviličku bylo ticho, zatímco Vavřincova brada se chvěla, jak se marně snažil ovládnout vzrušení. "Tys ho zabil… Ty!" vykřikl tlumeně. Najednou se prohnul v pase a z plna hrdla se rozesmál, dlaněmi se plácaje do širokých stehen. "To se povedlo, zrovna ty! Konečně jsi mě zbavil toho starého křena! Vážně?" zaječel na celou místnost, až se Johann na chvíli vylekal, že ho uslyší chlapi venku. "Nemůžu uvěřit, že je po něm. Dlouhé roky mě jenom buzeroval, všechno muselo být podle něj, a teď jsem pánem Kornbergu já!"
"Proto jsem za tebou přišel. Chci být tvým panošem, nebo mě pošli k nějakému jinému pánovi. V jeho službách se stanu rytířem, vysloužím si majetek a požádám o ruku Alžbětu Ochoznickou, jak se před lety dohodli naši otcové."
Vavřinec se přestal řehtat. Položil sklenici na stůl a opřel se o vyřezávané dřevo, protože ještě pořád nenašel rovnováhu. "Ach bratříčku, bratříčku. A co myslíš, že se dělává s otcovrahy? Ne, popravit tě nedám, neušpiním si ruce vlastní krví. Nějak to ututláme. Rytíř z tebe nebude, nemůže být. Navěky budeš počítat kameny v temnici. Ale žes mi tak dobře posloužil, jídlo ani víno ti chybět nebude. Stráže!"
Venku se ozvaly rychlé kroky. Johann ucítil, jak jeho ruku zachvátil plamen a vybuchl ven náhle uvolněnou čepelí.
"Stráže!" vykřikl Vavřinec ještě jednou, ale třetí výkřik udusilo bublání jeho vlastní krve, která mu naplnila ústa. Ještě chvíli se snažil zachytit bratra alespoň očima, popadnout tlustými prsty jeho kabát, ale ruka sáhla do prázdna a on klesl k zemi.
Johann vyčkal, než hřmot z chodby dorazí ke dveřím. Neotočil se, ani když se veřeje rozlétly a do místnosti se vevalil tucet ozbrojených vojáků. Hrad jimi vždy oplýval.
"Ech, pane," odkašlal si někdo za jeho zády. "Jako velitel stráže tě zatýkám pro důvodné podezření z vraždy tvého otce a bratra."
Johann se otočil za hlasem. Oči mu planuly, když si přeměřil vysokého, černovlasého muže jménem Mikuláš. "Kdo pozvedne ruku proti svému pánovi, zaslouží si temnici a jeho duše se bude škvařit v pekle. Pochybuje někdo z vás o tom, že ode dneška jsem pánem Kornbergu já?" zahřměl, až se zatřásly zdi a nedopité víno ve sklenici na stole se zachvělo.
Mikuláš přikývl a poklekl. I ostatní muži stáhli hlavy mezi ramena a se sklopenými pohledy ohnuli kolena. "Pochovejte je," zasyčel. Krev v žilách mu ještě pořád vřela, když vycházel ven. Klečící muži se rozestoupili, aby se ho nedejbože nedotkli. Ve dveřích se otočil a prohodil přes rameno: "Ale kněze k nim nevolejte."
Tu noc nespal, i když vyděšené služky stihly vydrhnout podlahu, vyvětrat peřiny a přemístit nábytek podle jeho vkusu. Převaloval se na posteli, která byla kdysi otcova, myšlenky se mu honily hlavou, narážely do lebky. Ve světle svíčky si prohlížel ruku, tu, která ještě pořád páchla železem a krví. V těle mu plápolal oheň. Hasil ho celou noc pivem i

vínem, ale jediné, čeho dosáhl, bylo žbluňkání v žaludku. Alžběto, opakoval si bezhlesně. Nejsem rytíř, ale jsem pánem Kornbergu. Bude to stačit, Alžběto?
Svíčka rozhazovala po stěnách temné stíny. Jednou v nich viděl kančí hlavu s ostrými, dlouhými kly, jindy mu připomínaly skvrnu rozlévající se krve.
Alžběto, zaševelil popraskanými rty, zase se napil vína a pozoroval stíny, dokud v nadcházejícím ránu nevybledly. Vstal, oblékl se a přikázal osedlat koně.
"Kam jedeme, pane?" zeptal se Mikuláš, který podle tmavých kruhů pod očima toho v noci také moc nenaspal.
"Loupit," řekl a vyšvihl se do sedla.
A Kornberg loupil. Poloha hradu nad dvěma řekami, křižujícími se s královskou cestou, byla odjakživa výhodou při obraně panství. Husté lesy a vrchy okolo zchladily hlavy už mnohým nájezdníkům, a kopec, na němž bylo opevnění vybudováno, ochuzoval útočníky o výhodu překvapení. Jenže to, co už staletí pomáhalo rytířům z Kornbergu chránit zdejší osadníky, začalo sloužit nepravostem. Nebylo kupce, který by projel kolem hradu se zdravou kůží. Pokud si chtěl zachránit život, musel se vzdát majetku. Nebylo pána, který by si dovolil překročit řeku, aniž by přišel o své zlato a často i o koně. Kdo se zdráhal, s tím Johann neměl slitování, a tak si brzy vysloužil pověst krutého, nemilosrdného loupeživého pána. Jen kočáry s královským erbem projížděly bez úhony a ze štědrých darů, které z Kornbergu pravidelně putovaly do Budína, se radovala královská pokladnice.
Přišlo jaro a po něm léto a Johann byl stále věhlasnější. Černokněžný rytíř, tak se o něm šeptalo v okolních vesnicích a panstvích, černokněžník, který vynikal nadlidskou silou a bezohledností a jehož se báli i jeho vlastní muži. Na cestách chudli a umírali lidé, zatímco Černokněžníkovy komnaty se plnily zlatem. Ale ani nejdražší prsteny, lesklé kameny nebo zlatky se neleskly víc než Johannovy nevyspané oči, když hleděl do světla svíčky skrz červené víno ve sklenici. Od toho dne, kdy se probudil s pravou rukou a silným tělem, nezahmouřil oko. Necítil však slabost, jen oheň, který jeho tepny neustále naplňoval energií a chutí žít.
Když podzim shodil ze stromů poslední listí a na zamrzlou zem dopadly první sněhové vločky, Johann usoudil, že nadešel čas, aby jeho život pokračoval v dalším pokolení. Navzdory tomu, že sám kdysi vynikal v krasopisu, cítil, že by pero v jeho rukou neobstálo.
"Zavolej písaře," pokynul sluhovi. A když do jeho komnaty, navzdory chladnému počasí příjemně teplé, vešel ustrašený starší člověk, nadiktoval mu dopis. Chtěl, aby obsahoval milá a vroucná slova, ale nedokázal si na ně vzpomenout, a tak v dopisu nakonec stálo jen pár strohých a jasných vět.
Několik dní dal s loupením pokoj a za nocí mu stíny svící pomalovaly zdi půvabnými křivkami.
Dopis, který se vrátil jako odpověď, byl plný zdvořilostí, ale Johannovi při čtení zrudl obličej.
"Ona mě nechce! Nechce mě!"
Kdo mohl, utekl ke své práci nebo se schoval do svého pokoje, jen aby byl co nejdále od Johannovy zuřivosti. Jenom mladý sluha, s hlavou schovanou mezi rameny, chodil celou noc nahoru a dolů po schodech pro další džbány vína. Ale když přišlo ráno a pán z Kornbergu sám sešel dolů na dvůr, už se mu nemohli vyhnout.
"Sedlejte!" vykřikl a všichni věděli, co tím myslí.
Nádvořím se neslo cinkání zbroje, řinčení mečů a klepání kopí. Urostlí a dobře oblečení muži nasedli na dobře živené koně. Vrzla brána a mezi zdmi se rozezvučel dusot stovek kopyt. Když opustili hrad, vznesl se za jezdci oblak prachu, který z dálky vypadal jako mračno kouře. Jak cválali vesnicemi, cvakaly závlačky na okenicích, matky s křikem zaháněly děti dovnitř a psi zuřivě štěkali. Když se hnali poli, sedláci se k nim otáčeli zády, svírajíce v rukou motyky, jako by jim mohly pomoci proti mečům a šípům. Někteří se dokonce přežehnávali, s očima střídavě upřenýma k nebi i bedlivě sledujícíma ozbrojené jezdce.
To šedivé mračno muselo být dobře vidět i z Ochoznice, a proto Johanna udivilo, když uviděl most spuštěný a bránu otevřenou. Ochoznice byl pevný hrad s vysokými zdmi a dvěma věžemi, Severní a Jižní. U brány tekl potok, na jaře a v letních bouřkách hluboký a zrádný svou prudkostí. Johann tušil nějaký úskok, ale když spatřil drobnou postavu v brokátu, která jim šla naproti, dal svým lidem znamení, aby zastavili. Sám seskočil z koně a, hladě dlaní rukojeť meče, vykročil vstříc starému muži.
"Vítej v dobrém, Johanne," zachraptěl Ochoznický.
Mladý Kornberg sevřel čelisti. Neviděl svého souseda už dvanáct let, od toho honu, kdy ho divočák připravil o ruku. Pán sedmi vesnic mu sahal sotva do poloviny hrudi, scvrklý jako jablko, co zůstalo celou zimu na stromě. Vlasy měl bílé jako sníh, řídké, křehké, povlávaly mu v poledním větříku a jeho vybledlé oči už nedohlédly dál, než pár stop od nosu. Johann konečně pochopil, proč kdysi pyšný Ochoznický dohodl s jeho otcem sňatek mezi Johannem a svou jedinou dcerou. Ochoznice potřebovala silného dědice, schopného ubránit velký hrad, až zase přijedou šikmoocí jezdci z východu nebo kdokoli jiný, kdo by chtěl uchvátit tuto zemi. A kde by Alžběta mohla najít silnějšího a schopnějšího muže, než v rodu Kornbergů?
Johannovu tvář zkřivil mírný úsměšek. "V dobrém. Pokud se mnou Alžběta půjde dobrovolně."
Hluboký povzdech přehlušil dokonce i dusot nedočkavých koní. "V žádném případě tě nechci urazit, Johanne." Stařec se napřímil v celé své někdejší hrdosti a on si také prohlédl statného Kornberga od hlavy až k patě. Zase si povzdechl. "Ale tvůj otec už mé dceři dávno vrátil slib za tebe."
Mladíkovo obočí se stáhlo k sobě. "Můj otec je mrtev a s Alžbětkou jsme se zasnoubili před Bohem. Jedině ona smí vzít své slovo zpět."
Na okamžik se zdálo, že bělovlasý muž chce ustoupit o krok nebo o dva, ale nakonec zvedl hlavu a pevně se zadíval Kornbergovi do očí. "Jenže ona tě nechce, Johanne. Čekala na tebe dlouho, doufala, že tvůj otec změní názor, ale to ty ses změnil. Alžběta nebude tvou ženou. Ve jménu starého přátelství mezi našimi rody tě zapřísahám, přijmi to jako rytíř a vrať se domů."

Vzduch se zavlnil jako v letním horku a v mladíkových svalech vzplanul oheň. "Já nejsem rytíř!"
Od rozpálené čepele se odrazily sluneční paprsky, kapky krve se rozprskly po udusané trávě a vetché tělo oděné v brokátu se sesunulo na zem.
"Alžbětooo!" zařval Johann a pro jeho muže to byl povel k útoku.
Most se otřásl pod spoustou kopyt, otevřená brána důvěřivě zhltla ty, kteří nikdy neměli vjet dovnitř. Nádvořím se rozlehl zoufalý křik a když jezdci sesedli, výkřiky naplnily i kuchyni, stáje, chodby a komnaty. Na ty, kteří se pokoušeli utéct ven, pršely šípy, a tak byla brána brzy zevnitř zatarasena mrtvými těly v oděvech čeledi. Kornberg koutkem oka zahlédl, jak Mikuláš roztíná na dvě poloviny ochoznického velitele, který mu běžel naproti s obnaženým mečem a bez kalhot. Sám se rozběhl do nitra hradu, stále volaje Alžbětino jméno. Nahlížel do všech místností, rozbíjel každé dveře, které se mu nepodařilo otevřít. V jedné našel vyděšenou ženu a srdce mu na okamžik sevřely žhavé prsty, když spatřil tvář, tolik podobnou Alžbětině. Ale když si uvědomil, že má svraštělou pokožku a šedivé vlasy, hrubě ženu odstrčil, přeskočil ji a spěchal dál.
"Alžběto!" křičel jako smyslů zbavený. Nakonec, když už všechno prohledal a prošmejdil, rozběhl se nahoru po schodech do Severní věže. Bral je po dvou i po třech, přímo letěl s vírou, že na samotném vrcholku ho čeká tolik vytoužené štěstí.
A ona tam skutečně byla. Vyšší a štíhlejší než si ji pamatoval, oblečená v jednoduchých dlouhých šatech, příslušejících skromné panně ze vznešeného rodu. S dlouhými plavými vlasy, ozdobenými jen bílou stuhou, si jí pohrával vítr. Po tvářích, ruměných od běhu po schodech, se jí kutálely slzy.
"Alžběto," vydechl.
Upřela na něj vlhké šedé oči. "Co jsi to udělal?" vzlykla.
"Přišel jsem si pro tebe." Hltal ji pohledem a v jeho žilách vzkypěl oheň.
Spolkla pláč. "Proč tohle všechno? Byla bych čekala, dokud tvůj otec nesvolí, byli bychom tě přijali i takového… bez ruky, vždyť Ochoznice je bohatá a také moudrost, nejen pevná ruka je předností hradního pána. Proč jsi nepřišel?"
Udiveně rozhodil rukama, v dlani ještě stále svíraje zkrvavený meč. "Vždyť jsem tady."
Prohlédla si ho od hlavy až k patě a zavrtěla hlavou. "Nečekala jsem na tebe, pane z Kornbergu. Já jsem chtěla svého Johanna."
"Vždyť já jsem tvůj Johann!"
"Ne. Ty už nejsi."
V hlavě mu zahučelo, jako když na uhlíky přihodí suché jehličí. "Půjdeš se mnou, Alžběto. Jsi moje snoubenka!"
Ucouvla. "Nepůjdu."
"Jsi moje! A budeš moje, hned teď!" vykřikl a vykročil k ní, protože už neměla kam ustoupit.
Natáhl po ní ruku, ale ona přece jen udělala ještě krok vzad. Její noha našla prázdné místo mezi zuby cimbuří, rozpustilý vítr jí přehodil přes obličej pramen vlasů, aby Johannovi odepřel i ten poslední pohled, a pak si ji vzal. Kornberg tam chvíli stál s napřaženou rukou a v prstech svíral jen vzduch, prosycený vůní jejích šatů.
Tehdy plamen v jeho nitru vzplanul a on křičel, řval jako zvíře, dokud v jeho žilách neutichl i poslední plamínek. V tu chvíli nad ochoznickým krajem zašlo slunce.
Bylo chvíli po půlnoci, když dojeli domů, na tolik jezdců nezvykle tiše. Johannův meč zařinčel na kamenné dlažbě, ale nikdo ho nezvedl. Mladý pán beze slova seskočil z koně, aniž by ho zajímalo, jestli se o zvíře někdo postará nebo ne. I své muže nechal stát na nádvoří, zahanbené, zatížené hříchem, který spáchali na jeho příkaz a z touhy po odměně.
Kráčel potmě a sám dolů po cestě do podhradí, po paměti a po hmatu našel dveře, které už půl roku nikdo neotevíral. Panty strašidelně zavrzaly, ale v Johannově duši strašily o dost děsivější přízraky. Prsty levé ruky zašátral po ocílce a svíčce. Mihotavý plamínek osvětlil starou pracovnu: zaprášené knihy, pipety a baňky i nástroje, které tam nahoře, mezi obyčejnými rytíři, pastýři a rolníky neměly žádné jméno.
Mladík naložil do pícky dřevo, kterého se tady nedotýkal nikdo kromě myší. Než se oheň rozhořel, připravil si všechno potřebné - nože, plátno, pálenku, víno i bylinky. Při pohledu na láhev červeného moku se mu jazyk přilepil k patru, ale věděl, že teď nemůže.
Konečně v pícce hořely sytě oranžové plameny, osvětlovaly starou laboratoř a kreslily po stěnách tváře mrtvých. Johann o nich věděl a i když se neohlédl, přijímal jejich neslyšné výtky se svěšenými rameny, jako je bude přijímat až do konce života. Vzal nůž a pilku a nechal železo očistit v plameni.
A pak, šeptaje modlitby i stará zaklínadla, začal řezat. Zpočátku to nešlo lehce, levá ruka už zapomněla jak se drží rukojeť nástroje, ale zaťal zuby a přitlačil. Čím více se pilka nořila do kosti, tím hlasitěji cedil skrz zuby modlitby. Krev stříkala, známé tváře na stěnách křičely na jiné tváře, ohavné a nelidské, zmítaly se ve společném boji, ale on si jich nevšímal. Nakonec se ruka nadobro oddělila, ale on nechal krev odtékat, nemohl ji zastavit, ještě ne. Hodil tu věc do plamenů pícky a přibouchl dvířka.
"Exorciso igitur te, creatura… ignis!"vykřikl a přehlušil tak kvílení stínových démonů na zdech.
Místnost zaplnil zápach škvařícího se masa a oheň na chvíli pohasl. Vzápětí se však rozhořel novou silou, jako by ta ruka, ta věc nikdy nežila, jako by odjakživa byla jen suchou, prohnilou trouchnivinou.
Johann si konečně omyl ránu vínem, propláchl ji pálenkou, nacpal do ní hojivou mast, přetáhl přečnívající kůži a sval přes kost a zašil ji čistým, pravidelným stehem, jak ho to kdysi učil mistr Benício. A pak omdlel.
V den, kdy sněhová přikrývka schovala celý kraj a už se zdálo, že se nerozplyne, zavítali do okolních vesnic mlčenliví ozbrojení muži. Rychtáři se divili, když jim ozbrojenci podávali měšce se zlatem, ale raději se neptali, kdo je posílá. Stařešinové říkali, že přichází dlouhá a tuhá zima, a to se hodí každá zlatka.
Dalšího rána dostala paní Barbora Ochoznická zapečetěný dopis. Sukovitými prsty ho rozvinula a zadívala se na dokonale vyvedené řádky písma. Nejdřív nevěřila vlastním starým očím, zrudlým dlouhotrvajícím pláčem. Ale pečeť se

zdála být pravá, stejně jako podpis, pocházející z ruky vycvičené v písmu a jiných jemných věcech. Na papíru stálo, že ji Johann z Kornbergu ustanovuje dědičkou svého panství, s nímž má naložit dle svého svědomí, aby se tak odčinily křivdy, které Černokněžný rytíř napáchal. Barbora si roztřesenou rukou otřela slzy, přešla k oknu a zadívala se ven. Tam za oknem tiše padal sníh, snášel se na střechy domů a větve stromů a měl tak vydržet až do jara, protože zimy v tomto kraji bývají mrazivé a tiché. Barbora zahlédla dívku v červeném šátku, jak přeběhla po nádvoří z kuchyně ke stájím. Zůstávaly za ní stopy a zůstanou tam, dokud nepřestane sněžit a služky dvůr nezametou.
Zahleděla se o kousek dál a uviděla řezníkův povoz, pomalu se plahočící k vesnici v podhradí. Ještě dál stoupal z komínů kouř, dozajista vonící dřevem. Za posledními poli se mezi zorané brázdy vkrádal les, teď tichý, spící. Pod svěšenými smrkovými větvemi se brodil muž, zahalený do vlněného pláště, občas mu uklouzla noha, občas se na něj sesypala bílá sprška. Nevšímal si toho. Mířil na západ, odhodlaně kráčeje pustým lesem. Na zádech nesl kožený batoh, pošitý poutky. Na nich se houpaly pánvičky a lahvičky, jaké mají ve zvyku nosit potulní mastičkáři nebo felčaři. Hrbil se, možná byl příliš starý, možná nemocný, ale možná jen nechtěl zvedat hlavu příliš vysoko. Vak mu visel přes levé rameno a zdálo se, že pravý rukáv kabátce má zastrčený za opaskem.
Ale tak daleko už paní Barbora dohlédnout nemohla.

…a ještě něco navíc

Robert
Sidor

První ze dvou slovenských debutantů je Robert Sidor z Prešova - začínající autor, který nakladatelství Wales poslal svou románovou prvotinu "Proroctvo draka", postkatastrofickou science-fantasy o lidstvu, které po atomové válce a následném zamoření celé Země konečně vychází z protiatomových krytů. Rukopis, přestože byla plný klasických začátečnických přehmatů a neobratností, nás s kolegy zaujal natolik, že jsme se rozhodli Robertovi dát příležitost a jeho knihu vydat - samozřejmě až poté, co ji důkladně přepracuje.
Mezitím se věnuje počítačové grafice a také dalšímu psaní. Povídka, kterou vám představujeme, je velmi zvláštně hororově laděná. Doufám, že se vám bude líbit stejně jako mně.

Hejno vran
Strčil jsem ruku do kapsy a s nadějí hledal to, po čem moje tělo toužilo. Chvíli jsem se přehraboval nejdřív v jedné kapse kabátu, a pak i ve druhé. Mé hledání ale najednou přerušilo zakrákání vran. Škubl jsem sebou. Byl hodně tichý podvečer a ten zvuk mě okamžitě vytrhl ze zasnění a únavy, které na mě dolehly. V duchu jsem zaklel a nasměroval pohled na hejno vran, které si spokojeně seděly na vrcholu lampy. Byly úplně nehybné, jako by na něco čekaly. Konečně jsem našel krabičku s cigaretami. Pomalu jsem ji otevřel a zjistil, že mi zbývá poslední. Začalo mě napadat, jestli den, který jsem měl za sebou, není prokletý. Strčil jsem si cigaretu do úst a zapálil ji. Úleva se dostavila okamžitě. Opřel jsem se o balkónovu římsu a unaveně sledoval okolí. Přemýšlel jsem nad prací, která mě druhý den čekala. Dělal jsem pro místní noviny a už měsíc se mi nepodařilo napsat dobrý článek. A k tomu všemu měl šéf zrovna dneska svůj den, takže jsem si to pěkně slízl - za všechno a za všechny. Potřeboval jsem na něco narazit, na něco jiného než obvykle. Naposledy jsem vtáhl cigaretový kouř a prsty odstřelil špaček do dálky. Letěl k zemi jako špatně odhozená bomba.
V okamžiku, kdy dopadl na zem a kousky žhavého popela se rozprskly do stran, se stalo něco nečekaného. Vrány se při zvuku, který překvapil i mě, najednou rozprchly. Rychle jsem sáhl do kapsy pro mobil a při pohledu na jméno volajícího jsem zůstal stát jako zkamenělý. Srdce se mi rozbušilo, podíval jsem se na hodinky a chvíli přemýšlel, jestli to zvednu. Bylo chvíli po půl deváté. Věděl jsem, že od toho hovoru nemůžu čekat nic dobrého, ale zvedl jsem to - jako obvykle.
"Ahoj, Kate," řekl jsem, ale z mobilu mi odpovědělo jen šumění.
"Kate, jsi tam?" zopakoval jsem a přidal na mobilu hlasitost. Ze šumění jsem začal rozeznávat její hlas. Signál vypadával, takže jsem zachytil zhruba jen každé druhé slovo.
"Alexi, musíš… pomoct. Steven… není… pryč… bože……síš přijet… prosím…" ozvalo se ze sluchátka. Měla zajíkavý a vyděšený hlas. Tušil jsem, že se muselo něco stát a že je to tentokrát vážně zlé.
"Kate! Kde jsi? Co se děje?!" vykřikl jsem znepokojeně do telefonu.
"…jeli Valtimor… do Krutých hor… chatu… pomoz… něco… už je… zase… nemůžu… Alex… Valt…" řekla, a pak už se z telefonu ozýval jen pláč.
"Kate! Kate, co se děje?" vyptával jsem se, pořád v šoku z toho, co jsem slyšel.
Neodpověděla. Z telefonu zaznívalo už jen šum.
"Kate? Přijedu, hlavně zůstaň na místě. Kate, odpověz! Jsi tam?" zkoušel jsem to ještě, ale najednou byl hovor z její strany ukončen.
Držel jsem telefon v ruce a nedokázal se vzpamatovat z toho, co jsem právě slyšel. Věděl jsem, že má Kate problémy, měla je vždycky - už od chvíle, co jsme se rozešli. Vlastně ani nevím, proč jsme to po pěti letech ukončili. Byla to pro nás tehdy zvláštní doba. Oba jsme šli svou vlastní cestou, ale pořád jsme k sobě měli blízko. Jenže jsme se nedokázali k sobě vrátit. Znali jsme se od dětství a do města jsem se přestěhoval taky kvůli ní. Chtěl jsem jí být nablízku, ale od našeho rozchodu už uběhlo dalších pět let. Věděla, že se na mě může vždycky obrátit, ale od jejího posledního zavolání uplynulo už skoro půl roku a všechno se zdálo být až do dnešního večera v pořádku. Uvědomil jsem si, že ten prokletý den ještě neskončil.
Vchodové dveře najednou prudce bouchly a já jsem věděl, co to znamená. Lilly se vytratila jako obvykle, ale tentokrát

to bylo kvůli tomu telefonu od dost rychlejší. Věděl jsem, že potichu poslouchala. Lilly Kate nesnášela, věděla, že bych pro ni udělal cokoli.
Vklouzl jsem do svého bytu. Vůně vášnivého večera se rozplynula jako cigaretový dým. Odhodil jsem kabát na postel a zůstal jen v trenýrkách. Rychle jsem se oblékl, nasadil si brýle a myslel jen na jedinou věc - na Valtimor, malé městečko v horách. Ještě pořád jsem nevěřil tomu, co vlastně dělám. Klepala se mi kolena a po zádech mi běhal mráz z telefonního hovoru, který rezonoval v zákoutích mé mysli. Dopil jsem poslední doušek vína a než jsem se nadál, už jsem seděl v autě.
V Krutých horách jsem byl jen jednou, na chatě Wildrowa Cheilla - zbohatlíka a spoluzakladatele deníku, kde jsem pracoval. Byla to akce, na kterou se nezapomíná - bohužel alkohol dopomohl tomu, že jsem si z ní moc nepamatoval. Jediné, co mi utkvělo v mysli, byly nekonečné zástupy hustých lesnatých plání.
Nastartoval jsem a vyrazil. Valtimor byl od města necelé dvě hodiny jízdy. Jel jsem nejrychleji, jak jsem jen mohl. Vypito už jsem měl, takže mi na pokutě nezáleželo.
Ani za jízdy jsem nedokázal vyhnat z hlavy Katin hlas. Zastavil jsem se cestou na benzínce a koupil si cigarety a pořádnou baterku.
Zanedlouho už jsem na obzoru zahlédl směrovník ke Krutým horám. Počasí bylo na předvánoční dobu poměrně teplé, ale ve chvíli, kdy jsem se přiblížil k horám, se neuvěřitelně ochladilo. Míjel jsem vesničky a městečka a ani trochu se nesoustředil na okolí. Jel jsem jen za svým cílem, za Kate. V mysli se mi promítaly události, které jsem s ní prožil, a znervózněl jsem ještě víc. Tušil jsem, že tenhle večer nedopadne dobře pro nikoho z nás.
Po sedmé cigaretě jsem konečně dorazil k cíli. Vesnička Valtimor byla zasazená v dolině a obklopená nekonečnou temnotou hustého lesa. Zvolnil jsem a pomalu pokračoval v cestě. Všude bylo liduprázdno. V několika oknech se svítilo, ale ve chvíli, kdy jsem se přiblížil, světlo zhaslo. Pokoušel jsem se najít hospodu, obchod nebo obecní úřad, ale bez úspěchu. Jediné, co bylo v tuhle dobu otevřeno, byl kostel. Zaparkoval jsem kousek od něj a vystoupil. Okolí bylo klidné jako v hrobce. Ušel jsem pár kroků a ve chvíli, kdy jsem se pokusil zabušit na vrata, sama se otevřela.
Temnotu prozářily světelné paprsky, v nichž se najednou objevila malá, zavalitá postava zahalená v černém hábitu. "Co si přejete v Božím domě?" zeptala se postarší řeholnice jemně ochraptělým hlasem.
"Já… dobrý večer. Jmenuji se Alex Mathews. Můžu se vás na něco zeptat? Hledám jednu dívku… vlastně jeden pár, který sem přijel z města…" řekl jsem, ale ona mě okamžitě přerušila.
"Jste od policie?" zeptala se svědomitě.
"Ne, nejsem, ale…"
Zase mi skočila do řeči. "Tak to vám nemůžu pomoci, nejsme turistická agentura!" odsekla a snažila se za sebou rychle zavřít dveře.
V tom okamžiku jsem impulzivně zareagoval. Strčil jsem nohu do dveří a vytáhl fotografii s Kate, kterou jsem měl ještě ze starých dob.
"Poslouchejte mě! Jsem novinář, její přítel. Hledám ji, má jisté problémy. Neviděli jste ji v posledních dnech v okolí? Podívejte se, prosím!" naléhal jsem.
Řádová sestra si vzala fotku a začala si ji prohlížet.
"Jmenuje se Kate Armsen. Měla by tu být se svým přítelem Stevenem Hovittsem," řekl jsem a sledoval řeholnici, která sebou najednou trhla. Konečky prstů přejížděla po Katině tváři na fotografii.
"Je hezká," řekla tiše.
"Poslyšte, dnes jsem s ní mluvil po telefonu, je tady někde na chatě. Potřebuji ji najít, chápete?!" vykřikl jsem.
Řeholnice ale nereagovala. Držela v ruce fotografii a dívala se na Kate. Ve chvíli, kdy jsem už chtěl něco říct, tiše odvětila: "Magelan."
"Cože?" zeptal jsem se nechápavě.
"Magelan… chata sester Magelanových, je to stará hájenka. Viděla jsem ji, i toho jejího přítele, jak tam jedou. Je to asi kilometr po cestě za vesnici, lesní odbočka vlevo. Autem se dostanete zhruba do poloviny cesty, a pak už jen pěšky, pořád nahoru," řekla roztřeseným hlasem a naznačila mi rukou směr.
"Děkuji vám," řekl jsem a natáhl ruku po fotografii, kterou řádová sestra pořád svírala ve svých rukou.
"Neměl byste tam jezdit," promluvila nečekaně. Nechápavě jsem se na ni podíval, a ona pokračovala. "Vy to tady neznáte, nevíte, jak to tady chodí. Asi netušíte, proč tyhle hory dostaly své jméno, že?" zeptala se.
"Já na tyhle vesnické historky a klevety nevěřím," odvětil jsem, vzal fotografii z jejích rukou a prudce se otočil směrem k autu.
"Počkejte," řekla a popadla mě za kabát. "Budete potřebovat tohle," zašeptala a z hábitu vytáhla něco, co mi zastrčila do dlaně. Pak mi sevřela ruku svými dlaněmi. "Dávejte si pozor… Hlavně na cikány," dodala a zavřela dveře.
Udělal jsem pár kroků se svému autu, zastrčil fotku do kapsy a rozevřel dlaň. Přimhouřil jsem oči a pokoušel se zjistit, co mi ta stará řádová sestra vlastně dala. Byl to růženec. Nevěřil jsem v Boha.
"Bláznivá řeholnice," pomyslel jsem si a hodil růženec na zem. Rychle jsem otevřel dveře auta a pokusil se nastartovat. Auto naskočilo až na třetí pokus. V tom okamžiku se uvnitř ozvalo zakrákání a ze zadního sedadla vzlétla vrána, která začala chaoticky poletovat po kabině a mlátit do všeho kolem, včetně mě samotného. K smrti mě vyděsila. Okamžitě jsem otevřel dveře a vrána konečně vylétla ven. Ještě pořád jsem si kryl hlavu, přitisknutou k volantu, když se můj pohled najednou zastavil na růženci, pohozeném na zemi. Nechápal jsem, jak se ta vrána mohla dostat do mého auta. Roztřeseně jsem se natáhl po růženci a zavřel dveře.
Podíval jsem se do zpětného zrcátka a pozoroval svůj obličej. Uvědomil jsem si, že v okolí Valtimoru není něco v pořádku. Strčil jsem růženec do kapsy a z druhé vytáhl cigaretu, která se okamžitě ocitla v mých ústech.
Po několika minutách už jsem odbočoval na lesní cestičku, vedoucí strmě vzhůru. Jel jsem pomalu a dával pozor, aby se

mi do cesty nepřipletla divoká zvěř. Čím výš jsem se dostával, tím byl les hustší a temnější. Pevnou půdu vystřídalo bahno a slabá vrstva sněhu. Naštěstí to moje auto zvládlo a po necelé půlhodině se už přede mnou objevilo Stevenovo červené terénní vozidlo.
Vypnul jsem motor, rozsvítil baterku a vystoupil. To, co následovalo vzápětí, jsem ale nečekal.
Mezi stromy profukoval vítr, který s sebou nesl i několik nezbedně poletujících vloček. Celý les tančil a mně po zádech přeběhl mrazivý proud. Až v tom okamžiku mi skutečně došlo, kde to vlastně jsem. Místo, abych ležel v posteli a líně svíral ovladač od televize v jedné ruce a Lilly v druhé, ocitl jsem se uprostřed rozběsněného lesa. Zapnul jsem si kabát a přešel ke Stevenovu autu.
Steven byl policajt a s Kate se znali už víc než dva roky. Věděl jsem, že s ním určitě bude v bezpečí, ale na tomhle místě, v lese, jsem měl úplně jiný pocit. S baterkou v ruce jsem si prohlédl auto - všechno vypadalo v pořádku, takže jsem nakonec vykročil vzhůru mezi stromy.
Zpočátku jsem kráčel pomalu a naslouchal každému zvuku, který les vydal. Vzpomněl jsem si na vojenskou službu, kterou jsem před několika lety absolvoval jako pohraničník. Lesy jsem dobře znal, ale tenhle byl jiný. Jako by každý strom a každý keř mezi sebou komunikovaly. Možná to byl jen strach, ale nakonec jsem si na to zvykl a snažil se soustředit na cestu, která mě čekala. Po několika minutách jsem se ohlédl za sebe.
Všechno kolem vypadalo stejně. Vytáhl jsem krabičku s cigaretami, ale ta mi ze zimou zkřehlých prstů vyklouzla na zem. Zaklel jsem. V okamžiku, kdy jsem se pro ni shýbl, jsem zaslechl nějaké zapraskání. Znělo to jako kroky, někde daleko přede mnou.
"Kate!? Stevene!?" vykřikl jsem polekaně. Nic se neozvalo.
Rychle jsem zhasl baterku a přitiskl se k nejbližšímu stromu. Chvíli jsem napjatě čekal, až se můj zrak přizpůsobí tmě. V okamžiku, kdy jsem si myslel, že už se to neozve, zaslechl jsem zapraskání znovu - bylo ještě hlasitější. Pomalu jsem sáhl po noži, který jsem nosil v kapse u kalhot. Snažil jsem se ho otevřít co nejtišeji a přitom nedýchat. Zvuky se ozývaly čím dál blíž a mně se rozbušilo srdce jako nikdy předtím. Jen pár metrů ode mě se najednou rozhýbaly větve a za nimi se objevilo něco velkého.
Jednal jsem instinktivně. V tu chvíli jsem byl schopen udělat cokoli. Rozsvítil jsem baterku a k mému překvapení jsem mezi stromy spatřil jelena, který se vyděsil snad ještě víc než já a okamžitě zmizel mezi stromy.
Oddechl jsem si a zasmál se současně. Zapálil jsem si cigaretu, dřepl si ke stromu a vychutnával chvíli odpočinku, když se náhle lesem rozlehl jiný zvuk - jakoby smích. Vyskočil jsem na nohy tak rychle, až mi cigareta sklouzla po kabátu a zanechala na něm stopy.
"Je tady někdo?! Haló! Stevene?! Kate!?" vykřikl jsem nervózně ze všech sil.
Nikdo se neozval.
Rozhlížel jsem se kolem, ale nikoho jsem nezahlédl. Po chvíli se však hlas ozval zase. Tentokrát přímo za mnou a k mému překvapení to byl dětský smích. Vyděsil mě natolik, že jsem se v rychlosti vrhl mezi stromy a utíkal, co mi síly stačily. Nevím, jak dlouho jsem běžel, ale najednou jsem se ocitl na mýtině. Ohlédl jsem se za sebe, předklonil se a začal se vydýchávat. "Tohle není normální," napadlo mě, zatímco jsem se opíral o roztřesená kolena. Vzápětí jsem zvedl hlavu a jako blesk z čistého nebe se přede mnou objevil maličký srub.
Neváhal jsem ani vteřinu a rychle vykročil. Chata vypadala opuštěně, ale ohniště před ní bylo použito teprve nedávno. Vešel jsem na verandu a došel ke dveřím. Najednou jsem si všiml dvou malých hromádek černého uhlí, pečlivě navršených před dveřmi. Bylo to zvláštní, ale nevěnoval jsem tomu příliš pozornosti.
Zkusil jsem otevřít dveře, ale jak jsem předpokládal, byly zamčené.
"Kate? Stevene?" zavolal jsem, ale zároveň už jsem přemýšlel nad dalšími možnostmi, jak se do chaty dostat.
Všechny okenice byly zavřené - kromě jediné, která už byla na rozpadnutí. Otevřel jsem ji dokořán a s pomocí baterky se pokusil nahlédnout dovnitř.
Přímo u okna stál stůl a na něm ležely potraviny a další věci. Potvrzovalo to mou domněnku, že jsem na správném místě.
"Kate! Jsi tam? Kate!" zavolal jsem ještě jednou a nervózně jsem čekal na jakoukoli odpověď. Žádná ale nepřišla.
Přemýšlel jsem co udělám, když se z nitra chaty najednou ozval nějaký tichý zvuk. Zpočátku jsem si myslel, že se mi to jenom zdá, ale nakonec jsem přitiskl ucho k oknu a snažil se zaslechnout víc. Zvuky připomínaly naříkání. Přitiskl jsem se k okenní tabulce ještě víc, abych rozeznal hlas, když se najednou objevila ruka, která praštila dlaní do okna.
Neuvěřitelně mě to vyděsilo. Uskočil jsem dozadu a baterka mi upadla na zem. Okno se otevřelo a něco mě začalo přitahovat k sobě.
To, co následovalo, jsem vážně nečekal. Bylo to něco, co jsem už hodně dlouho nezažil. Najednou mi bylo všechno ostatní úplně ukradené. Objímal jsem ji stejně jako kdysi, za starých časů.
"Alexi!" vykřikla zajíkavě a pevně mě popadla za ruce. Položil jsem jí hlavu na svou hruď a snažil se ji uklidnit.
Po chvíli se vyvlékla z mého náručí a zmizela uvnitř. Vzápětí se dveře otevřely dokořán. Sebral jsem baterku a překročil práh.
"Zhasni to. Hned. Zhasni tu baterku!" naléhala vyděšeným hlasem, zatímco rychle zavírala dveře a okno.
"Co je, Kate? Co se k čertu děje?!" zeptal jsem se překvapeně. Přešla ke mně a vytrhla mi baterku z ruky. Vzápětí zhasla.
Chvíli jsme tam oba jen tak stáli a dívali se na sebe, ale nakonec se mi zase vrhla do náruče a já jsem její objetí opětoval. Třásla se zimou. Sundal jsem si kabát a přehodil ho přes její ramena.
"Kate, musíš mi říct, co se stalo. No tak, už je to v pořádku, už jsem tady," uklidňoval jsem ji.
"Mu… musí… musíme odjet," řekla zajíkavě. Nepřestávala se třást.
"Kde je Steven, Kate?" zeptal jsem se, ale ona neodpověděla. "Kate?! Co je se Stevenem?!" vykřikl jsem znovu.

Nereagovala.
Pomalu jsem přešel ke křeslu, stojícímu opodál. Usadil jsem ji a klekl si k ní. Křečovitě mi svírala ruce a za žádnou cenu mě nechtěla pustit. Otřel jsem jí z tváře slzy, lesknoucí se v měsíčním světle, které dopadalo dovnitř jediným oknem, jež nebylo zakryto okenicí.
"Jsi tady," zašeptala tiše a pohladila mé ruce, dotýkající se jejího obličeje.
"Ano, jsem tady. U tebe," odvětil jsem.
"Přijdou, oni přijdou… není úniku. Už jsem to zkoušela. Ten les… Alexi, chci odtud pryč. Prosím!" řekla vyděšeným hlasem. Její chování bylo zvláštní - nikdy jsem neviděl tak vylekaného člověka, jako byla teď ona.
"Půjdeme hned teď, ano, Kate?" pronesl jsem odhodlaně a pokusil se postavit, ale Kate mě přitáhla zpátky k sobě.
"Ne, v noci ne. Nesmějí mi tě vzít. Neopouštěj mě. Prosím! Prosím!" naléhala.
"Kate, musíš mi vysvětlit co se děje! Nikam bez tebe nepůjdu. Zůstanu tady celou noc, jen mi prosím řekni, co se stalo," vysvětloval jsem.
Najednou se mi podívala přímo do očí. Její pohled byl plný strachu a hrůzy. Viděl jsem na ní, že ji něco muselo k smrti vyděsit a že se jí o tom nechce mluvit, ale po chvíli se přemohla, napřímila se v křesle, zhluboka se nadechla a začala:
"Za všechno… za všechno může ona. Říkala jsem mu, ať tam nechodíme, ale on si nedal říct. Všechno bylo tak krásné… ach, Alexi!" řekla. Na chvíli sklonila hlavu, otřela si slzu, která jí pomalu klouzala po pobledlém obličeji, a pak pokračovala: "Bylo to před pár dny. Všechno vypadalo dokonale. Přijeli jsme na chatu, strávili tady noc, smáli se. Pořád nás otravoval Max. Byl tak úžasný… a vždycky měl hlad," řekla a na chvíli se usmála vzpomínkám.
"Max?" zeptal jsem se.
"Ano, Stevenův pes. Vlčák. Byl to hezký pes…" dodala a vytáhla kapesník, aby si utřela nos. "Druhého dne jsme se šli projít do lesa. Všechno bylo fajn, dokud jsme nenarazili na… na ta děcka…" Její vyprávění ve mně začalo vyvolávat strach z toho, co jsem zažil i já, takže jsem se raději zeptal:
"Jaká děcka, Kate?"
"Cikáni… Malí cikáni. Všimli jsme si jich, až když na ně začal Max štěkat. Pobíhala po lese a sledovala nás. Už jsme chtěli jít zpátky, ale Max se za nimi rozběhl. V tu chvíli vůbec Stevena neposlouchal. Šel za těmi dětmi, ale ony se rychle ztratily v lese.
Steven pořádně znervózněl. Už odmalička nesnášel cikány a Maxe měl hodně rád. Rozběhli jsme se za ním. On pořád štěkal. Nechtěla jsem, aby se stalo něco zlého - ani těm malým fakanům, ani Maxovi. Zanedlouho jsme dorazili k něčemu, co vypadalo jako osada. Stálo tam jen pár chatrčí, poskládaných ze všeho možného. Před prvním domem stála stará cikánka. Krmila Maxe, který se nechal hladit dětmi, co poskakovaly kolem. Když… když ta děcka uviděla, že přicházíme, rozběhla se k nám," řekla a otřela si slzu. Napětím jsem svíral její ruce a čekal, co bylo dál.
"Přiběhly k nám. Malé, špinavé děti. Zapáchaly a neměly na sobě skoro žádné oblečení. Bylo jich asi deset. Natahovaly ruce a žebraly. Byly dost dotěrné a Steven znervózněl ještě víc. Volal na Maxe, ale ten jenom mával ocasem a ani se nehnul z místa. Bylo mi těch dětí trochu líto. Vytáhla jsem pár drobných a bonbóny, co jsem měla u sebe, a hodila je na zem. Steven se je snažil nevnímat a rozběhl se k Maxovi.
Několik dětí se rozběhlo za ním, nepřestávaly ho otravovat. Steven přešel k cikánce a řekl jí, aby Maxe pustila, ale ona se jen smála a krmila ho dál. Doběhla jsem k němu. Cikánka se najednou zahleděla na mě. Vzala mě za ruku a pak za břicho. Všechno se událo strašlivě rychle. Říkala něco cikánsky, nebo nějakým jiným jazykem, a přitom vyhazovala do vzduchu nějaké lístky. Nevím… Vážně nevím, co to mělo znamenat. Bylo to zvláštní, ale nevadilo mi, že se mě dotýká. Jako by mi chtěla něco říct, ale v tom se Steven hrozně rozčílil. Snažil se Maxe popadnout za obojek, ale ten najednou začal zuřit a vrčet na něj. Max si to na něj nikdy předtím nedovolil. Děcka na něj sahala a Stevenovi najednou z toho všeho ruply nervy. Nikdy jsem ho neviděla tak rozčíleného jako tehdy. Nevěděla jsem, co mám dělat. Popadl jedno děcko a mrštil s ním do keřů, a pak vytáhl… vytáhl pistoli a vystřelil do vzduchu. Všechno naráz ztichlo. Cikánka se rozběhla za dítětem, které se v keřích rozplakalo. Bylo celé potlučené a poškrábané. Malý chlapeček se snažil nadechnout, ale nemohl. Z chatrče najednou vyběhlo několik cikánů se sekerami a kladivy. Steven na ně mířil, takže zůstali stát na místě. Ta stará cikánka odnesla děcko k jednomu z chlapů, popadla Maxe za obojek a odvedla ho ke Stevenovým nohám. Zároveň pořád něco mumlala v tom cizím jazyce. Když už… když už … byla u Stevena, vytáhla něco z kapsy. Byl to prach, písek, nebo něco takového. Otevřela dlaň a foukla to na nás," odmlčela se a sáhla po sklenici s vodou, která stála na malém stolečku před ní.
"Co se stalo dál, Kate?" naléhal jsem.
Napila se, zhluboka se nadechla a pokračovala. "Nestalo se nic… rychle jsme odtamtud zmizeli a vrátili se do chaty. Steven byl pořád nervózní, nedalo se s ním mluvit. Chtěli jsme okamžitě odejít, ale počasí se najednou hrozně zhoršilo a začalo pořádně pršet. Dorazili jsme celí promočení. Setmělo se, a tak jsme se rozhodli, že se hned ráno vrátíme domů, ale… ale nedošlo… nedošlo k tomu," řekla a zase se rozplakala.
Chvíli jsem ji uklidňoval, ale nakonec pokračovala ve vyprávění: "Když jsem se ráno probudila, Steven už byl vzhůru a běhal kolem chaty. Hledal Maxe. Netušila jsem proč. Tvrdil, že když se ráno probudil, dveře chaty byly pootevřené. Zavřela jsem je, pamatuju si na to. Moc dobře si to pamatuju. A vedle dveří jsme našli hromádku uhlí," dodala.
"Počkej! Říkáš, že tam byla jedna? Já jsem tam viděl dvě. Proč jsou tam dvě?" zeptal jsem se napjatě.
"Nevím co to je, ani co to má znamenat. Nevím… Ale strašně se bojím, Alexi… Steven tu hromádku naštvaně rozkopl. Proklínal cikány, nenechal se zastavit a nakonec k nim šel Maxe hledat. Chtěla jsem jít s ním, ale neposlouchal mě, trval na ktom, abych zůstala v chatě. Nedovolila jsem mu, aby si vzal pistoli. Byl rozčílený, ale poslechl mě. Čekala jsem na něj… uvařila jsem jídlo, které měl rád, ale on už se nevrátil. Alexi! Ach bože, Alexi!" vykřikla zajíkavě a pevně mě objala.
"Čekala jsem na něj celý den, až do večera. Nepřišel. Nevěděla jsem, co mám dělat. Strašně jsem se bála. V noci jsem vůbec nespala. Byla jsem sama a doufala jsem, že bude všechno v pořádku, ale tu noc to přišlo," zašeptala a chvíli

mlčky naslouchala, jako by čekala, že se ozve nějaký zvuk.
"Přišlo to v noci. Zaslechla… zaslechla jsem Maxovo štěkání. Myslela jsem, že se vrací Steven i s Maxem, a tak jsem vyběhla před chatu, ale nikdo tam nebyl. Štěkání se ozvalo znovu, ale já jsem nikoho neviděla. Neslyšela jsem nikoho, žádné kroky, jen Maxe, který se ozýval ze všech stran. Když… když začal vrčet, utekla jsem rychle do chaty a zamkla se. Strašně mě to vyděsilo, Alexi! Max by mi nikdy neublížil. Nikdy, ale tentokrát vrčel jako vzteklý. Slyšela jsem ho skoro celou noc. Čenichal pod dveřmi a škrábal. Brečela jsem a nepouštěla z rukou nůž. To bylo… To všechno se stalo včera v noci," řekla, aniž by mě přestala objímat.
"To bude dobré, Kate… Proč, proč jsi nezaběhla do vesnice pro pomoc, nebo nezavolala policii, aby…"
Hned mi skočila do řeči.
"Myslíš, že jsem to nezkusila? Hned jak začalo svítat, štěkání utichlo. Vyšla jsem ven z chaty a u dveří už byly dvě hromádky uhlí. Vyděsilo mě to tak, že jsem utekla a zkusila jsem najít auto nebo cestu, cokoli, ale vždycky jsem se dostala zpátky k chatě. Nechápu co se děje, Alexi, tohle místo… tenhle les, to není normální. Musíš mi pomoct. Musíme odejít. Prosím, pomoz mi. Prosím!" dodala a pevně se přitiskla k mému tělu. "Ach, Alexi, ty jsi jediný, na koho jsem se mohla spolehnout. Volala jsem ti až večer, protože jsem doufala, že se Steven možná vrátí, nebo že najdu cestu do vesnice, ale nic z toho se nestalo. Našla jsem aspoň signál a zavolala ti," zašeptala a jemně mě políbila na ucho.
V tom okamžiku se v obou z nás něco změnilo. Nechápal jsem to, ale cítil jsem, že něco podobného prožívá i ona. Hledal jsem slova, která bych vyslovil, ale nedokázal jsem na ně přijít.
"Vždyť víš… víš, že jsem ti vždycky nablízku. Nikdy… nikdy…" má slova najednou přerušil čin, který celou situaci změnil. Sundala mi z očí brýle a políbila mě na rty. Chvíli jsme se dívali jeden druhému do očí a čekali, co se bude dít dál. Nevím, čím to bylo, ale najednou jsme vnímali jen jeden druhého. Pak už jsem jednal čistě instinktivně a její polibek opětoval. Všechno ostatní nám bylo lhostejné. Bylo to strašně magické a zvláštní, ale i v téhle napjaté situaci jsme se najednou uvolnili a začali se vášnivě a bez přestání líbat. Zahákla se nohama za můj pas a já jsem ji zvedl do výšky. Zanedlouho jsme se už ocitli polonazí na posteli a začali se vášnivě a bez rozmýšlení milovat. Bylo to něco úžasného. Vůbec jsme nepřemýšleli a nehleděli na následky toho, co děláme. V tom okamžiku by se mohl objevit třeba samotný ďábel a nám by to bylo jedno.
Milování s Kate bylo nepřetržité a vášnivé, až do úplného vyčerpání. Něco takového jsem nezažil ani s ní, ani se žádnou jinou ženou.
Když bylo po všem, leželi jsme přivinutí k sobě a společně jsme tvořili jeden celek. Měl jsem pocit, jako bychom se nikdy nerozešli.
Mé unavené tělo, pomalu upadající do spánku, ale bylo najednou vyburcováno zvukem, přicházejícím od dveří. Narovnal jsem se. V jediném okamžiku ve mně zabouřil adrenalin a krev v celém těle se mi rozproudila neuvěřitelně rychlým tempem. Chvíli jsem se napětím ani nepohnul. Zadržel jsem dech a doufal, že to, co jsem slyšel, byl jen vítr, nebo něco podobného. Zvuk se ale ozval znovu. Tentokrát něco škrábalo na dveře.
Po zádech mi proběhlo neuvěřitelně mrazivé chvění. Věděl jsem, že musím něco udělat, ale netušil jsem co. Podíval jsem se na Kate, která klidně spala. Najednou se ozvalo jemné zaťukání na okno, u něhož jsme nechali otevřenou okenici. Ztuhl jsem. Nikdy jsem to nedělal, ale tentokrát jsem se modlil k bohu, aby se to ťukání už neozývalo. Stal se však pravý opak, a tentokrát to bylo ještě hlasitější. Jako by někdo pomalu klepal prsty o sklo na okně. V okamžiku absolutního strachu do mne vstoupilo zoufalé odhodlání. Rychle jsem vstal a přešel do hlavní místnosti, kde bylo otevřené okno.
Když jsem se skrz ně podíval, jako bych najednou vrostl do dřevěné podlahy. Něco se nacházelo za oknem, ale protože jsem neměl nasazené brýle, nerozeznal jsem v šeru, co to je. Potichu jsem natáhl ruku ke stolku za sebou a popaměti se pokoušel ty brýle najít. Nic se za oknem nehýbalo. Byl jsem hodně nervózní a zoufale jsem přejížděl rukou po stole. Najednou se ozvalo zahřmění a já jsem konečně našel brýle, které jsem si okamžitě nasadil. Za oknem se nacházelo něco většího, ale přestože jsem mhouřil oči, nedokázal jsem to rozeznat.
Ve chvíli, kdy jsem chtěl udělat krok vpřed, se najednou zase zablesklo a za oknem se objevila postava. Byla otočená zády k oknu a opírala se o verandu. Byl to Steven. Vyděsilo mě to víc, než cokoli předtím. Reflexivně jsem uskočil dozadu a svalil se na stůl, který zaskřípal a pod mou váhou se poroučel k zemi.
"Alexi!" ozvalo se okamžitě z ložnice. Byla to Kate, která se právě probudila. Rychle jsem se zvedl na nohy, vzal baterku, otevřel dveře a vyběhl ven.
"Stevene! Stevene!" volal jsem a snažil se roztřesenou rukou namířit baterku do míst, kde jsem si všiml, že stojí. K mému překvapení tam po Stevenovi nebyla ani stopa.
"Alexi! Co se děje, Alexi?" řekla Kate, která už byla u mě. Stál jsem před dveřmi a zhluboka oddechoval. Nedokázal jsem se vzpamatovat z toho, že jsem ho viděl. Vyběhl jsem před chatu a s baterkou v ruce jsem se rozhlížel na všechny strany.
"Alexi," ozvalo se najednou šepotavým hlasem z hustého lesa. Bezpochyby to byl Stevenův hlas a já jsem najednou věděl, že to, co jsem viděl před chvílí, nemohl být přelud.
"Slyšela jsi to, Kate?" zeptal jsem se.
"Alexi, pojď sem, prosím!" naléhala na mě. Přestože byla zabalená v dece, třásla se.
"Alexi," ozvalo se zase - tentokrát z úplně jiného směru.
"Slyšelas to teď?" zeptal jsem se znovu, zatímco jsem stál v blátivé kaluži a byl k smrti vyděšený.
"Alexi, pojď prosím dovnitř," odpověděla Kate.
"Stevene! Stevene?! Steveneeeee!" zakřičel jsem, ale nic se neozvalo. "Tak slyšela jsi to, Kate? Musela jsi to slyšet!" zvolal jsem podrážděně a s hlasem plným strachu. Kate jen přikývla a rozplakala se. Zaklel jsem a rychle vběhl do chaty.

"Co to bylo, Alexi?" zeptala se Kate zoufale. Neodpověděl jsem jí. Věděl jsem, co musím udělat. Začal jsem se oblékat.
"Ne, prosím tě, nechoď!" naléhala a snažila se mi bránit v tom, co jsem chtěl udělat.
"Kate, já musím… musím najít Stevena," odpověděl jsem rozhodně a dál pokračoval v oblékání.
"Ne… nemůžou mi vzít ještě i tebe, prosím, ne!" řekla roztřeseným hlasem.
"Kate. Kate! Podívej se mi do očí… Nikdy jsem tě nepřestal milovat, a ani tě milovat nepřestanu. Chtěl jsem ti to říct, ale… ale já ho musím najít, Kate. Musím. Vím, že je tady… v tomhle lese. Nevím, co se mu stalo, ale slibuju ti, že ho najdu. Slibuju," odpověděl jsem a políbil ji na čelo.
"Byla jsem těhotná," vypadlo z ní najednou.
"Prosím?!" zareagoval jsem překvapeně.
"Proto jsme se rozešli, Alexi. Byla jsem těhotná. Věděla jsem, že bys nikdy nesouhlasil s potratem a já jsem musela jít na školu," řekla a ve mně by se najednou krve nedořezal. Nevěděl jsem, co říct.
"Ale… ale já jsem to musela udělat. Od té doby… Od té doby nemůžu mít děti. Přestala jsem tě kvůli tomu mít ráda. Proklínala jsem tě. Chtěla jsem, aby to období už bylo za mnou, proto jsem přijela sem… abych začala nový život. Jenže nikdy… nikdy to nebylo tak krásné jako s tebou… s tebou, lásko moje," dodala zoufale a objala mě.
Z očí mi najednou stekla slza, která ukončila svou pouť v koutku mých úst. Nebyl jsem schopen žádné reakce. Jako by najednou z mého těla vyprchal všechen život. Vyvinul jsem se z jejího náručí a posadil ji do křesla. Pomalu jsem zvedl baterku a pistoli. Otevřel jsem dveře a rychle vstoupil do temnoty.
Krok za krokem jsem šel hustým lesem, hlavu skloněnou k zemi. Nevšímal jsem si ničeho kolem. Jediné, co upoutalo mou pozornost, bylo hejno vran, posedávajících na větvích vysokých stromů. Jako by mě doprovázely celou dobu, už od chvíle, kdy jsem si jich všiml poprvé.
Zapálil jsem si cigaretu a pokračoval dál. Snažil jsem si zachovat chladnou hlavu a nemyslet na nic, ale v tu chvíli se ozval psí štěkot. Věděl jsem, že je to Max, o kterém mi Kate vyprávěla. Zastavil jsem se a s baterkou v ruce se rozhlédl kolem. Zaštěkání se ozvalo znovu. Neváhal jsem a vytáhl pistoli, hned jsem ji natáhl a namířil ji před sebe. Čekal jsem, kdy se ozve znovu, abych ho dokázal lépe zaměřit, ale v tom se ozval nějaký praskot z úplně jiné strany.
"Stevene! Jsi to ty?!" vykřikl jsem.
Ozvalo se zavrčení a pohyb - tentokrát odjinud. Bylo to dost blízko, takže jsem nevěděl, na kterou stranu se zaměřit dřív.
"Alexi," ozvalo se najednou hned za mnou, takže jsem se otočil. Uviděl jsem Stevena, který stál pár kroků ode mě. Jeho pohled mě k smrti vyděsil. Vzápětí se ozval pohyb i za mnou. Otočil jsem se a spatřil vlčáka, který se na mě řítil. Zamířil jsem a ve chvíli, kdy na mě skočil, jsem vystřelil.
Baterka zhasla a já jsem ucítil neuvěřitelnou bolest na temeni. Nohy se mi podlomily a poslední, co jsem si zapamatoval, byl dotek chladného mokrého listí na mém obličeji.
Nevím, co se dělo potom, ale měl jsem pocit, že sním. Nacházel jsem se na nějakém místě, kde bylo příjemné teplo. Různé vůně objímaly mé tělo, po němž probíhal jemný, mrazivý pocit. Po chvíli ale všechno skončilo. Tělem mi najednou prolétla křečovitá, nezastavitelná bolest. Pokoušel jsem se ovládnout ztuhlé svaly, ale nedařilo se mi to. Jediné, na co jsem se zmohl, bylo pomalé, líné otevření očí. Všechno se se mnou točilo a hlava mi padala vyčerpáním do stran. Po chvíli zápasu s vlastním vědomím jsem ale začal vnímat prostor kolem sebe.
Seděl jsem v nějaké malé místnosti, v jejímž středu hořelo ohniště. Místnost byla nízká, se stěnami ze dřeva a z cihel. Všude kolem stály hrnce a nádobky naplněné různými tekutinami, rostlinami, lístky nebo kůstkami.
Do mého zorného pole vkročila postava, která mi začala přejíždět dlaní po odhalené hrudi. Byla to stará cikánka. Rozevřela dlaň, plivla si na ni a pak mě začala prsty hladit po těle. Všechno se se mnou točilo a kromě celého těla mě rozbolela i hlava. Vzápětí jsem ucítil na rozevřených rtech teplo a do krku mi začal stékat pramínek nějaké tekutiny. Hned na to jsem zase ztratil vědomí.
Probudila mě až ostrá bolest na tváři. Vzápětí následovala druhá rána, která mě úplně probrala k vědomí. Zakašlal jsem a pomalu zvedl hlavu. Nade mnou stál starý cikán s cigaretou mé značky v ústech. Pomalu vybíral věci z kabátu, který jsem měl ještě pořád na sobě. Vzal mi všechno. Peněženku, mobil, klíče od auta i od bytu. Jediné, co mi zase vrátil, byl růženec. V tu chvíli mi to ale bylo jedno. Soustředil jsem se na zvláštní chuť, kterou jsem měl v ústech. Bylo to něco hořkého, jako popel nebo hlína, nebo něco podobného. Bylo mi na zvracení, takže jsem to vyplivl.
Pak do místnosti vstoupila postava, která přitáhla mou pozornost. Byl to Steven. Zkusil jsem něco udělat, ale nedokázal jsem se ani pohnout. Steven nehybně stál u ohniště a sledoval mě nepříčetným pohledem. Když si cikán všiml, že se na něj dívám, přešel k němu, popadl ho a posadil na židli přede mě.
"Ste… Stevene. Stevene," snažil jsem se promluvit šepotavým hlasem, ale on vůbec nereagoval. Vypadal, jako by byl pod vlivem nějaké omamné látky, nebo jakéhosi čarodějnického kouzla.
Ve chvíli, kdy cikánovi došlo, že se snažím komunikovat, popadl mě za vlasy a začal něco cikánsky blábolit. Najednou mi otočil hlavu do strany a ukázal na malého chlapce, ležícího bez pohybu na matraci v rohu místnosti. Náhle měl oči plné slz. Okamžitě jsem věděl, co mi chce říct, i když jsem mu vůbec nerozuměl.
Svůj žalozpěv ukončil několika ranami pěstí do mého obličeje. Brýle se mi rozpadly jako dětská skládačka. V ústech jsem zase po delší době ucítil svou vlastní krev.
Po nějaké době mi zvedl hlavu a do rukou mi vložil něco, co jsem zpočátku podle hmatu nedokázal poznat. Zaostřil jsem zrak a zjistil, že mi cikán vtiskl do dlaně pistoli.
Zvedl mou bezvládnou ruku a namířil na Stevena, který seděl klidně přede mnou a díval se mi do očí. Nestihl jsem ani pomyslet na to, co bych v takové situaci dělal já sám, když se ozval výstřel. Kulka zasáhla srdce, prošla tělem a ukončila svůj let v jedné z cihel v protilehlé stěně místnosti. Zařval jsem a pokusil se ze všech sil ovládnout své tělo, ale nepodařilo se mi to. Bezvládně jsem se svalil na zem.

Cikán odložil pistoli na stůl vedle mě a svázal mi ruce za zády. Nechápal jsem co se děje, nevěřil jsem vlastním očím. Cikáni to měli evidentně všechno dobře promyšlené.
Hned jak mě svázal, natáhl se po mrtvole. Snažil se ji odtáhnout ven. Konečně jsem zůstal v místnosti sám. Pokusil jsem se nějakým způsobem uvolnit svázané ruce, ale provaz držel pevně.
Najednou jsem si vzpomněl na slova řádové sestry a na růženec, který mi dala. Jeho součástí byl ostrý kovový kříž. Věděl jsem, že je to moje jediná šance, jak se alespoň v napůl bdělém stavu dostat pryč. Kolenem jsem odhodil cíp kabátu dozadu a po několika pokusech jsem se dostal ke kapse, z níž se mi nakonec podařilo růženec vytáhnout. Sevřel jsem ho pevně mezi prsty a začal jím přejíždět po silném provazu. V tom jsem ale zaslechl kroky a do místnosti vešla stará cikánka. Přestal jsem se hýbat a předstíral omámení. Prsty ale pořád pomalu přejížděly křížem po provazu. Přešla ke mně a začala na zem sypat úlomky nějakých lístků, zatímco pořád dokola drmolila nějaká neznámá slova. Pak mě vzala za hlavu a snažila se mi pootevřít ústa. Musel jsem je nemotorně otevřít, abych nevzbudil podezření.
Do úst mi vlila zvláštní nakyslou tekutinu. Předstíral jsem, že jsem ji spolkl, a tak se otočila k nádobám, aby připravila další směs. V ústech jsem cítil odpornou pálivou chuť, ale snažil jsem se soustředit na provaz a na kříž.
Po chvíli jsem ucítil, že provaz povoluje, ale ještě pořád to nestačilo. Sklonil jsem hlavu a tekutinu pomalu nechal stéct po bradě. Prsty mě strašlivě bolely, ale já jsem se snažil tlačit ze všech sil.
Cikánka se otočila ke mně, zvedla mi hlavu a v okamžiku, kdy zjistila, že jsem při vědomí, vykřikla něco cikánsky. Věděl jsem, že teď mám jedinou šanci se z toho dostat. Pustil jsem kříž na zem a rukama škubl od sebe. Provaz povolil, ale ne tolik, abych měl ruce úplně volné.
Stařena uskočila. Já jsem se zapřel nohama a z posledních sil škubl provazem tak prudce, že povolil úplně. Do místnosti se už ale vřítil cikán se sekerou v ruce. Ve chvíli, kdy jsem měl ruce volné, uskočil jsem stranou. Sekera se okamžitě zabořila do dřevěné židle a totálně ji zdemolovala. Neváhal jsem ani vteřinu a rychle sáhl po pistoli. Chlap se ještě jednou pokusil o útok a jen těsně minul mou ruku, sahající po zbrani. Následovaly dva výstřely, které se v místnosti neuvěřitelně hlasitě odrážely.
Bezvládné tělo s dírou v krku a v rameni okamžitě kleslo k zemi. Udělal jsem krok vzad a vůbec jsem přitom nevnímal nepříjemný křik staré čarodějnice. Zanedlouho už do místnosti nakukovalo několik hlav. Postřčil jsem starou cikánku ke dveřím, aniž bych na ni přestal mířit.
"Zmizte!" vykřikl jsem, ale oni se nepohnuli ani o krok. "Řekl jsem zmizte!" zařval jsem a vystřelil směrem ke dveřím. Ještě jednou jsem se podíval na cikána, který pomalu umíral a snažil se zoufale nadechnout. Prohledal jsem mu kapsy a vzal si z nich to, co mi patřilo. Popadl mě za ruku a snažil se mi z posledních sil něco říct. Strhl jsem jeho ruku ze sebe a on vydechl naposledy.
Udělal jsem krok vpřed a cikáni začali ustupovat. Zanedlouho už jsem se ocitl před chatrčí uprostřed osady. Začínalo svítat. Děti plakaly a dospělí něco blábolili v tom svém jazyce.
Snažil jsem se soustředit, jenže to nešlo. Podlamovala se mi kolena, ale pistoli jsem držel pevně před sebou a byl jsem připraven vystřelit kdykoli, kdy to bude třeba. Věděl jsem, že kdybych u sebe neměl zbraň, rozsekali by mě na kousky. Pomalu jsem přešel k chatrčím na okraji a přitom jsem nesundával prst z kohoutku. Celá osada ze mě nespouštěla oči. Když jsem byl v bezpečné vzdálenosti, rozběhl jsem se. Upadl jsem na zem, vstal a zase se rozběhl. Najednou se mi neuvěřitelně začala točit hlava, ale věděl jsem, že musím pokračovat. Kolem sebe jsem slyšel hlasy a mysl mi zachvátil obrovský strach a beznaděj. Všude v lese jsem viděl něco, co připomínalo lidské siluety. Bylo to něco šíleného. Bál jsem se tak, že jsem do těch přeludů začal střílet a křičet na ně. Nevím, jak dlouho to trvalo a kterým směrem jsem běžel, ale jako zázrakem jsem se najednou potácivě zastavil před chatou.
Doplazil jsem se před dveře a zoufale na ně zabušil pažbou pistole. Všiml jsem si, že u dveří leží už tři hromádky uhlí. Dveře se najednou otevřely a já jsem bez váhání vpadl dovnitř. Vrhl jsem se jí do náruče a zavřel oči. Zhluboka jsem vdechoval chladný vzduch a doufal, že už je po všem. Lil ze mě pot a celý jsem se třásl.
Odtáhl jsem se od ní a najednou jsem v její tváři zahlédl tu starou cikánku. Uskočil jsem.
"Alexi!" vykřikla.
Záchvat strachu mě pořád neopouštěl. "Ne, nech mě na pokoji. Nech mě!" zaječel jsem zoufale a opřel se o zeď.
Ještě jednou jsem se na ni podíval, ale tentokrát už to zase byla Kate.
"Co se stalo, Alexi? Máš na sobě krev, ach bože!" zhrozila se najednou.
"Ne, to nic není… to je dobré," odpověděl jsem roztřeseně.
Najednou mě ale zachvátila strašlivá bolest hlavy. Snažil jsem se předstírat, že jsem v pořádku, ale moc se mi to nedařilo. Opřel jsem se o polici, ze které popadaly všechny věci.
"Alexi, co ti je?!" vykřikla a přešla ke mně. Bolest neustávala. Klekl jsem si na zem a vyzvracel celý obsah žaludku. Zvedla mi hlavu a vyděšeně se mi podívala do očí.
"Tys… tys ho zabil," zachrčela najednou.
Neodpověděl jsem. Všechno vyčetla z mého strhaného, vyčerpaného pohledu. Okamžitě mě obklopil pocit bezmoci a úzkosti.
Opřela se o okno a rozplakala se. Všude kolem mě jsem zase uslyšel nějaké podivné zvuky a hlasy, které pronásledovaly mé smysly a udržovaly mě v napětí. Nevěděl jsem, co dělat. Tušil jsem, že za to můžou kouzla cikánské čarodějnice, ale já už jsem s nimi nedokázal bojovat. Všechno bylo najednou beznadějné.
Sáhl jsem po zbrani, která ležela na podlaze jako poslední vykoupení, a pomalým pohybem si ji strčil do úst. Ruce se mi třásly, takže kov cinkal o zubní sklovinu. Všimla si toho, ale neudělala vůbec nic. Byla možná v ještě větším šoku než já.
Váhal jsem. Se slzami v očích jsem se naposledy podíval na Kate a pevně uchopil zbraň.
V okamžiku, kdy už jsem tiskl spoušť, se najednou otevřely dveře. Dovnitř k mému překvapení vešel postarší muž v

zeleném oblečení. Evidentně to byl hajný.
"Položte tu zbraň," řekl vylekaně.
Nereagoval jsem. Pistole zůstala zaklesnutá v mých prstech.
"Pane, prosím vás, položte tu zbraň!" naléhal dál.
Zavřel jsem oči a prst najednou sám od sebe sklouzl po spoušti. Všechno naráz skončilo. Svalstvo ochablo a mé vědomí upadlo do nicoty.
Nastal záblesk a neuvěřitelné ticho, ale netrvalo to dlouho. Alespoň ne tak dlouho, jak jsem očekával. Temnotu vystřídalo intenzivní bílé světlo. Otevřel jsem oči a ocitl se v úplně bílé místnosti. Ve vzduchu voněl čerstvě připravený čaj. Sedl jsem si na postel a uvědomil si, že mám na sobě oblečené pyžamo, samozřejmě také bílé barvy. Bylo to zvláštní, ale cítil jsem se hrozně klidně. Všechno kolem bylo známé a neznámé zároveň.
Můj pohled se najednou upřel na malý noční stolek, kde stála fotka. Chtěl jsem se pro ni natáhnout, ale v tu chvíli se otevřely masivní ocelové dveře. Do místnosti vešel mohutný černoch, oblečený v bleděmodrém plášti.
"Dobré ráno, šéfe. Tak co, podařilo se vám to?" zeptal se bodře.
"Co prosím?" reagoval jsem nechápavě.
"No, napsat ten článek. Ten, co jste tak moc chtěl udělat, vyprávíte mi o něm každý večer," řekl. Před sebou tlačil vozík, plný různých ampulí a léků.
"Ne, nevím… co to má znamenat…"
Skočil mi do řeči: "Já vím, Alexi, že se ti to podařilo a vím, že budeš spokojený. Dokonce vím, že jsi ho napsal včera. Něco tady s sebou mám. Určitě neuhádneš co," řekl a prsty pomalu poklepával na vnitřní kapsu pláště.
Pořád jsem nechápal, o čem ten chlap mluví. "No přece tvůj článek, Alexi," řekl a vytáhl z kapsy novinový výstřižek. "Dám ti ho, ale musíš být hodný. Žádné kousání, ani nic podobného. Dostaneš dvojitou dávku, doktorka Willfová to tak chce, ale… ale musím vědět, že budeš spolupracovat," dodal a zahleděl se na mě. Přikývl jsem, jako bych tu situaci zažil už několikrát.
"Za pět minut už to nechci vidět na stole," řekl a položil na stůl pokrčený ústřižek z novin, společně s tubou plnou léků.
Popadl jsem ten kousek papíru do prstů. "Vraždy v Krutém lese objasněny!" zněl titulek. "Alex M. usvědčen, odsouzen a umístěn na psychiatrické klinice", stálo pod ním.
Ruce se mi najednou roztřásly a já jsem nedokázal číst dál. Uvědomil jsem si, že jsem přece jen mezi živými. Zbraň nikdy nevystřelila a část mého života se někam vytratila.
Pohledem jsem zabloudil na fotografii, která mě pořád lákala. Vzal jsem ji do ruky a začal si ji prohlížet. Bylo na ní malé usměvavé dítě, zabalené v plenkách. Otočil jsem fotku a nad slovy, která jsem si v duchu přečetl, se mi myšlenky zastavily.
Nikdy jsem tě nepřestala milovat a nikdy ani nepřestanu. Tvoje Kate & malá Lucy. P.S.: Pochopila jsem, že všechna ta kouzla jsou zlá, stálo na zadní straně fotky.
Srdce se mi najednou rozbušilo neuvěřitelným tempem a hlava mě rozbolela jako předtím. Hlasy a zvuky, které ve mně vyvolávaly strach, se dostavily okamžitě. Promlouvaly ke mně jako ke starému známému. Chtěl jsem utéct, ale nebylo úniku, ani kousek místečka, kam bych se mohl schovat. Bylo jasné, že jsem se kouzel té čarodějnice nezbavil.
Klekl jsem si na zem vedle postele a sáhl po lécích na kraji stolku. Natahoval jsem se po nich, ale ruce se mi roztřásly jako bezmocnému starci.
V tom jsem si všiml, že se za oknem něco mihlo. Zaostřil jsem pohled a zjistil, že je to černá vrána, která v zobáku nese nějakou lesklou věc. Při pohledu na ni se mi úplně zpomalil tep. Všechno utichlo a já jsem náhle nevnímal nic jiného, než tlukot vlastního srdce. Ruka okamžitě ochabla. Tabletky se tím prudkým pohybem rozsypaly po podlaze a rozutekly se jako nezbedné děti. Poslední, co jsem si uvědomil, ve mně zůstalo už navěky. Ta lesklá věc byl kovový kříž, připevněný k růženci.
Najednou stojím před svým osudem, hledím na kříž a zpytuji sám sebe. Je tohle konec? Možná ano, možná ne. Vrány mě provázely po celou mou cestu. Snažily se mě varovat, ale já jsem je neposlouchal. Neviděl jsem za obzor svévolné reality, která nás v téhle uspěchané době obklopuje. Ta nehmotná dimenze, obklopující svět živých a mrtvých, tady opravdu existuje. Obklopuje nás všechny a rozdíl je jen ve způsobu jejího využití nebo možného zneužití. Nevěřil jsem v Boha ani v nic nadpřirozeného. Nevěřil jsem na magii starých dob, dokud jsem neměl příležitost jí čelit. Teď vím, že jsem připraven a odevzdám svůj život vranám. Jsou mým jediným vykoupením, ale tentokrát tady nejsou, aby mě varovaly. Opustil jsem svět, jaký jsem doposud znal. Přišly si pro mě, aby mně převedly na druhou stranu. Před očima se mi mlží, tep slábne a já naposledy vydechuji s vědomím, že mě čeká ještě dlouhá cesta… hodně dlouhá cesta.

Peter
Dragula

Nakladatelství Wales v některých svých knihách už poměrně dlouho zveřejňuje výzvu mladým autorům, aby se přihlásili se svými pracemi. Většinou přicházejí věci nepublikovatelné, ale jednoho dne dorazil e-mail ve slovenštině přibližně tohoto znění: "Jestli pořád hledáte nové autory, zkuste se podívat na tohle." Následoval webový odkaz na stránku www.biosector.sk, kde byl ve formátu pdf uložen román "Vzestup a pád". Měl zhruba dvě stě padesát stran a já jsem se při jeho čtení neskutečně bavil. Jednalo se totiž o klasickou military SF s tématem prvního kontaktu s mimozemšťany - tedy science fiction, na níž jsem vyrůstal.
Román poté prošel mnoha úpravami a rozrostl se na dnešních tři sta šedesát stran. Ve chvíli, kdy čtete tyto řádky, by už měla být kniha "Vzestup a pád" na světě a my vám jako ochutnávku autorova stylu nabízíme povídkový prolog k tomuto románu a (doufejme) také celému cyklu. Pokud máte rádi akční science fiction s mírnou inspirací příběhy Jamese

Bonda, určitě se vám povídka bude líbit.
Peter Dragula je z Banské Bystrice a v letošním roce oslaví třicátiny, což znamená, že má budoucnost ještě před sebou. Nezbývá než doufat, že se prosadí nejen jako počítačový grafik, výtvarník (na svůj první román si sám namaloval i obálku) a "velký šéf" nejstarší on-line strategické hry na Slovensku, ale také jako kvalitní autor military science fiction.

První mise
Lucas deBold poslední týdny jen přežíval, opíjel se a pospával. Nic ho nezajímalo. Jeho jediná láska byla mrtvá a on nevěděl co dál. Zůstal sám. Rebelové na vesmírnou stanici Confidence zaútočili znenadání a plnou silou. Nikdo netušil, jak překonali všechny ochranné mechanismy základny. Žádný radar je nezachytil, žádná automatická ochrana se nespustila, ale najednou byli tady. Zaútočili. Vykonali své dílo zkázy a zase zmizeli. Tisíce lidí v jediném okamžiku zemřely a byly vyvrženy do chladného temného vesmíru. Mezi nimi i ona, Samanta. Bomba, kterou rebelové aktivovali, sice největší vesmírnou základnu, jakou do této chvíle dokázali lidé vybudovat, úplně nezničila, ale následky byly katastrofální. V hlavním atriu zůstala po útoku díra, kterou by prolétla i vesmírná loď. Několik přilehlých sektorů stanice bylo zničeno úplně - včetně výzkumného centra, kde pracovala Samanta. Byla archeoložka a prováděla výzkum starých artefaktů. Nikdy nepochopil, proč ty vykopávky nestudovala na planetě, ale byl rád, že žila tady. Až doteď.
Nikdo netušil, co bylo hlavním cílem rebelů. A jestli to někdo věděl, nic neřekl - nechtěl dopřát rebelům pocit vítězství. Jen tajná služba měla informace, co přesně se ve výzkumných laboratořích zkoumalo a kdo všechno byl v té době na základně. Jen oni věděli, po kom mohli rebelové jít. Jedno však bylo jisté: vše bylo zahráno do autu a vláda se veškerými prostředky snažila nálady obyvatel uklidnit a zastavit vylidňování jediné základny nové generace. Desetitisíce lidí v ní žily, pracovaly a každým dnem posouvaly vpřed vesmírný rozvoj.
Vláda se sice snažila zmírnit důsledky útoku, ale rebelové přesto dosáhli svého. Zvítězili nad velkým a silným Společenstvím států, proti kterému bojovali už desítky let. Zasadili nepříteli úder tam, kde ho nečekal, přímo v srdci jeho vesmírného rozkvětu. Morální vítězství bylo na jejich straně. Sebedůvěra Společenstva byla narušena a možná, že další dobře mířený úder už bude stačit k jejich konečnému vítězství a zničení celého vesmírného programu.
Confidence, první stanice nové generace, umístěná na oběžné dráze planety, měla být jen první z mnohých. Další měly s postupným rozšiřováním vesmírného programu následovat. Jenže pokud se lidé nevypořádají s touto hrozbou, je otázkou, jestli k tomu dojde. Investice šly do stovek miliard a navzdory jednoznačnému úsilí vlády Společenství orientovat se na vesmír, motivovanému hlavně nutností nalezení alternativních zdrojů surovin, mohlo při nahromadění problémů lehce dojít k přesunutí priorit.
Lucas nad těmi myšlenkami zavrtěl hlavou a sáhl po další skleničce marsovské tequily, která navzdory své ceně a jeho prázdnému účtu dokázala jako jediná účinně zahnat všechny temné myšlenky, nenávist i smutek.
"Všechno nejlepší, Lucasi deBolde. Dnes je ti dvacet let a tvůj život je v troskách," řekl si, hodil do sebe panáka a zamlženým pohledem se dal do pozorování baru kolem. Viděl, jak se k němu přibližují nejasné stíny postav. Chtěl být sám. Netoužil po společnosti. Nevěděl co jsou zač, netušil co chtějí a bylo mu to jedno. Alkohol udělal své a on se znovu zbavil všech problémů.
"Zvedněte ho!" přikázala jedna z postav dvěma rozmazaným přízrakům. Ty se k němu přiblížily a ocelovým stiskem ho vytáhly z barového boxu.
Generál John Devenroe se podíval na opilý obličej Lucase deBolda a nevěřícně zavrtěl hlavou. Nechtěl, aby to dopadlo takhle. Snažil se ho po smrti jeho rodičů vést nejlépe jak uměl, dohlížel na něj a radoval se z jeho úspěchů na vesmírné akademii. Usilovně studoval, vynikal skoro ve všem a měl našlápnuto ke skvělé budoucnosti. Byl jedním z nejlepších. Jenže už není. Devenroe chápal, že Samantina smrt ho sebrala. Byla v Lucasově životě to jediné. Měla na něj dobrý vliv, pomáhala mu a vynahrazovala mu ztracenou rodinu. On se vždy držel od Lucase dál a jen ho pozoroval; nechtěl, aby někdo věděl o jejich vzájemné vazbě. Slíbil jeho otci, že se o něj postará, takže se snažil. Jenže nic víc dělat nemohl. Ani tentokrát nebude moci udělat nic dalšího. Lucasovi už s návratem do školy pomoci nemůže. Vyhodili ho a možnost návratu do nejprestižnější školy neexistuje. Navíc pochyboval, že by o to Lucas stál. Možná ale ještě dokáže zařídit, aby Lucas zůstal ve vesmíru. Nevylučoval ani to, že mu zůstane jen jedna jediná možnost, a to poslat ho zpátky na Zemi. Najde mu tam nějakou slušnou armádní školu a do vesmíru se dostane už jen jako turista.
Když Devenroe vycházel z lokálu, přešel k barmanovi a vytáhl elektronickou vizitku se svým soukromým číslem. "Jestli sem ještě jednou vleze, zavoláte mi!" strčil mu vizitku do kapsičky u košile a s pohlazením pažby své zbraně, které naznačovalo, že pokud to neudělá, může se stát cokoli, odešel.
Barman se jen nuceně usmál. Věděl, že generál má na stanici větší pravomoci než samotný velitel základny. Mohl mu kdykoli zavřít bar nebo ho vyhodit do vzduchoprázdna a nikdo by se na nic neptal.
*
Lucas se probral s bolestmi hlavy a první, co spatřil, byly mříže. Byl ve vězení. Nevzpomínal si, co se stalo. Věděl že pil, ale netušil, jestli došlo ke rvačce nebo dokonce k něčemu vážnějšímu. Pokusil se zahýbat všemi končetinami. Zraněný nebyl a ani na oblečení nenašel krev. Jak se jeho mysl postupně probouzela, napadaly ho další a další možnosti, co se mohlo přihodit. Deprimovalo ho, že ani jednu z nich nedokázal vyloučit. Mohl jen čekat a utápět se v černých myšlenkách.
Po hodině ticha, mlčení a bolestí hlavy konečně zaslechl ozvěny přibližujících se kroků. Podle klapání podrážek poznal vojenský krok. Když se postava přiblížila, ani se nemusel ohlédnout, aby se utvrdil v tom, že je to Devenroe. Generál, spravující vojenskou část základny. Jeho takzvaný přítel, který nedokázal zabránit útoku. Obviňoval i jeho. Všechny, v čele s tajnou službou, která selhala na celé čáře a o útoku nevěděla předem.
"Lucasi, musíme si promluvit," řekl generál Devenroe svým hrdelním hlasem, ještě umocněným ozvěnou v prázdné místnosti.

"To musíme. Hlavně o tom, kdy mě pustíte," zavrčel Lucas.
"Ne, Lucasi, tentokrát je to vážné."
"Co jsem udělal?" zeptal se ledabyle, i když tohle chtěl vědět ze všeho nejvíc.
"Nic. Neboj se. Jsi tady, aby ses ochránil před sebou samotným."
Lucas si oddechl. Byl rád, že nikomu neublížil, ale kvůli tomu, že je zavřený, ještě narůstal jeho hněv vůči Devenroeovi.
"Nejste můj otec! Nepleťte se mi do života!"
"To nejsem, ale něco jsem tvému otci slíbil - a splním to." Devenroe mírně zavrtěl hlavou a pokusil se Lucase uklidnit.
"Podívej, vím, jak ti je. Taky jsem přišel o hodně blízkých. Je to kruté, ale jsi voják a víš, že život není procházka růžovou zahradou. Je mi líto, co se stalo tvým rodičům a je mi líto i Samanty, ale už to nezměníme," povzdechl si.
"Musíš se rozhodnout. Buď se přestaneš litovat, opíjet se a ničit si život a začneš bojovat se svým osudem, nebo to vzdáš a vrátíš se zpátky na Zemi. Vyber si. Máme tu spoustu práce a pro ožraly tady není místo!"
Lucas poslední generálova slova ignoroval; zaujalo ho, co řekl předtím. Oči se mu rozšířily, do mysli mu slovo "bojovat" proniklo jako jehla a jeho omámený mozek se po dlouhých týdnech letargie konečně probral. Našel cestu, jak se pomstít.
Devenroe mezitím pokračoval. "Jestli budeš chtít, možná přijdu na způsob, jak tě dostat zpátky do školy a pokud to nepůjde, najdeme ti na základně jinou práci. Ale je to na tobě. Jestli ještě jednou zamíříš do některého z barů, bude to tvoje letenka na Zemi."
Lucas pomalu vstal, otočil se a pohlédl Devenroeovi do očí. "Dobrá, začnu bojovat, ale ne se svým osudem. Ten už mě nezajímá," řekl a z jeho očí sálalo odhodlání. "Budu bojovat proti rebelům. Kašlu na školu, chci přestoupit k bojovým jednotkám. Hned. Víte, že na to schopnosti mám, patřil jsem mezi nejlepší z celé akademie a taky víte, že to zvládnu!"
"Ale…" nemyslel to tak, nechtěl ho poslat rovnou do boje. Lucas měl na víc, než aby skončil u stíhačů. Kdyby dostudoval poslední dva roky školy, mohl by se ucházet o místo kapitána prvního vesmírného křižníku, mohl by velet flotile, stát se velitelem vesmírné základny. Takhle bude jen pilotem. Když se nad tím ale pořádně zamyslel, důležitější bylo, že našel nový cíl a nezničí si život chlastem.
Devenroe si povzdechl. "Dobrá, ať je po tvém. Ale tohle nebude žádná zašívárna jako ve škole. Tady půjde o život!"
"Já vím," zúžily se Lucasovi zorničky. "Půjde o život, ale rebelům. Zaplatí za to, co udělali. Za to, co provedli Samantě. Zabiju toho, co jí to udělal!"
Devenroe se na něj upřeně zahleděl. Lucas mu odhodlaný pohled opětoval. Dlouho stáli a bojovali spolu tichou bitvu.
"V pořádku," řekl generál nakonec. "Zítra při střídání hlídek se hlas v hangáru. Poletíš se Sokoly na hlídkový let. Jestli projdeš, staneš se jejich součástí. Pokud ne, letíš rovnou na Zemi."
Devenroe kývl na stráž ať ho pustí ven a odešel dřív, než mu Lucas stihl poděkovat. Devenroe nechtěl, aby Lucas viděl, jak se usmívá. Podařilo se mu dosáhnout víc, než od téhle zoufalé situace očekával.
Lucas věděl, že dostal šanci, kterou nesmí promarnit. Šanci, která mu umožní vykonat svou pomstu. Nevěděl, jak dlouho přežije v ostrém boji, ale chtěl dostat alespoň jednoho - pak už mu nebude záležet na ničem.
*
"Sokolové," oslovil rozrušeně nastoupené piloty generál Devenroe. "Situace je vážná. Máme indicie, že rebelové chtějí dokončit, co začali. A chtějí to udělat dnes. Nevíme jak, ani nevíme kdy. Takže vy musíte jít ven a dávat pozor na všechno neobvyklé. My se postaráme o zdejší obranu. Bližší instrukce dostanete do palubních komů. Upozorňuji, že rebelové začali válku, vyhráli první kolo, ale byla to zároveň jejich poslední výhra. Další už jim nemůžeme dovolit."
"Rozkaz, pane!" odvětil kapitán jednotky Jared Gyllen, kývl rukou na své Sokoly, kteří okamžitě začali nasedat do stíhačů, a přešel k Lucasovi.
Mladík před ním hrdě stál ve své nové uniformě, na níž zářil čerstvě našitý štítek s jeho jménem. Místo, kam si piloti přilepovali nálepky za každého mrtvého rebela, zatím bylo prázdné, ale Lucas doufal, že dlouho prázdné nezůstane.
Jeho oblečení ostře kontrastovalo s ošoupanou kombinézou Jareda i ostatních Sokolů, poznamenanými každodenním používáním. Pravidelné hlídky ve vesmíru byly zavedeny před více než rokem. Tehdy začaly první izolované útoky rebelů a s nimi i nutnost chránit tento prostor. Nejdřív byla vytvořena letka Orlů a pak přibyli Sokolové. Obě letky si mezi sebe dělily směny, stejně jako hlavy rebelů. Vládla mezi nimi rivalita, soutěžily mezi sebou a vznikl i oficiální žebříček trofejí. Vedl ho Jared.
"Vítám tě mezi námi. Prostudoval jsem si tvůj spis - ve škole jsi byl dobrý, ale nikdy ses nezúčastnil bojové akce. Prosím, drž se vzadu. A jestli něco vypukne, jednej jen podle rozkazů!"
Jared nebyl přísný velitel, nevelel příkazy ani strachem, snažil se být svým lidem vzorem. "Nechci žádné samostatné akce, žádná hrdinství. Generál mě stáhne z kůže, jestli přijdu o nováčka na jeho první misi," dodal s úsměvem a odešel.
"Rozkaz, pane," odpověděl Lucas zdvořile. Nechtěl pokoušet trpělivost svého nového šéfa poznámkami, jež ho právě napadly. Byl dobrý pilot, na akademii měl na stíhači nalétány už stovky hodin a velel skupině. Patřil také k Sokolům, ale jen ke cvičné školní jednotce, kterou - stejně jako útočnou - vedl Devenroe. Jeho přátelé z jednotky ukončí školu za měsíc a jestli to tady zvládne, bude znovu létat po jejich boku. Teď se ocitl mezi neznámými lidmi, neví co od nich může očekávat, netuší, jak létají, ani jaké mají strategie. Bude na něm, aby se to za několik hodin naučil.
Jared ho kývnutím poslal do stroje a sám ještě přešel k člověku z tajné služby, který právě dorazil do hangáru. Lucas viděl, jak studují nějaké papíry, ale poté, co dokráčel blíž ke svému stíhači, přestal si jich všímat. Stál před ním nový naleštěný stroj, který vypadal, jako by ho mechanici sundali z výrobní linky teprve před několika hodinami. Produkce strojů se naplno rozběhla hlavně po posledním útoku rebelů, kdy se potenciální ohrožení přetavilo ve skutečnost a názor vlády na obranu vesmírných zařízení se obrátil o sto osmdesát stupňů. Vláda na vlastní kůži pocítila, jak podcenila situaci. Myslela si, že rebelové na větší útok ve vesmíru nemají prostředky, že si na to netroufnou, ale jak se ukázalo, opak byl pravdou. Teď se vláda snaží udělat cokoli, aby zabránila dalšímu ohrožení, investuje, zbrojí a doufá,

že ještě není pozdě.
Lucasův stíhač byl třídy Kobra, nová verze III a ve srovnání s aktuálními stroji, na nichž létal zbytek jednotky, ještě vylepšená. Učili se o něm. Má lepší zrychlení, pokročilejší vybavení a silnější laserové zbraně. A jako první má i kamufláž, nezachytitelnou ani nejnovějšími radary, a také silnější antigravitační modulátor pro lety v atmosféře. Chvíli přemýšlel, proč ho přidělili právě jemu. Zřejmě ho má otestovat v akci. Nechtěli riskovat, že by se něco stalo "skutečnému" pilotovi. Koneckonců, jemu to bylo jedno - s radostí malého dítěte skočil do kokpitu a obdivoval úplně nové ovládání. Plně digitalizovaná přístrojová deska s malým holografickým trojrozměrným radarem ho okouzlila.
"Šedesát sekund do startu," zazněl v pozadí hlas letového dispečera. Rychle si nasadil bojovou přilbu, připoutal se a nahodil systémy. Jak všechno nabíhalo, rozsvěcovaly se kontrolky, zahřívaly se motory a aktivovalo se virtuální rozhraní v přilbě. Kamkoli se podíval, měl zvýrazněny všechny objekty, přilba automaticky detekovala zbraně, lidi, potenciálně nebezpečné objekty i jejich vzdálenost. Dokázala také rozlišit vojáky od nevojáků. To si hned otestoval na agentovi, který si povídal s Devenroem. V pozadí pobíhající mechanici byli zvýrazněni červeně, Devenroe byl po rozeznání uniformy označen zelenou barvou a agent tajné služby měl červenou barvu, která se však najednou změnila v zelenou. Neměl uniformu, ale systém ho přesto dokázal identifikovat. Lucas nevěděl jak, ale možnosti systému ho nadchly.
"Třicet sekund," přerušil jeho zkoumání možností nového stroje hlas v pozadí. Zapnul žhavení fúzních motorů.
"Lucasi," ozvalo se vzápětí v jeho přilbě, která identifikovala hlas kapitána jednotky.
"Ano, kapitáne?"
"Hned jak odstartujeme, zapni na stíhači kamufláž. Nikdo nemusí vědět, že je nás o jednoho víc. Kdyby něco, stáhni se a nezasahuj. Jen sleduj situaci. Tvůj stíhač nemá rakety a navíc je teprve v testovacím provozu. Zbytečně neriskuj, nemusí všechno fungovat."
"Rozkaz, kapitáne. Řídím se podle instrukcí," odpověděl, ale zvědavost mu nedala, a tak pokračoval: "Máme nějaké nové informace o rebelech, pane?" Narážel na jeho setkání s agentem tajné služby.
"Start!" ozval se hangárem hlas letového dispečera a odpovědělo mu burácení motorů.
Sedm stíhačů se po průletu gravitačními štíty uchovávajícími atmosféru v hangáru vynořilo do prázdného vesmíru a vydalo se na obhlídku západního sektoru planetární orbity. Lucas si užíval temný vesmír osvětlený namodralým odrazem od atmosféry. Měl rád ten pocit volnosti a nekonečného vesmíru. Vychutnával si ho. Nikde se necítil lépe. Až po Jaredově upozornění se vzpamatoval a zapnul maskování.
Jednotka nabrala formaci a letěla po trajektorii, která se zobrazila na přístrojích stíhačů.
"Sokolové, tajná služba získala informace o podezřelém příletu několika neohlášených strojů na zásobovací stanici G3, patřící jedné ze soukromých společností s licencí pro vesmírné obchodování. Může jít o nouzovou dodávku materiálu pro poškozenou Confidence, takže nestřílejte, dokud si to neověříme. Ale upozorňuji, že nemusí, takže se mějte na pozoru."
"Ti parchanti se maskují jako transport? To jsou mi věci…" ozvala se do éteru Mischa Jenkins, nadaná pilotka z Ruska, která vedla žebříčky turnajů v duelových soubojích.
"Vsadím se, že příště přiletí jako pošta," poznamenal Magnus Ferson, navigátor jednotky. Ostatní se zasmáli. Lucas zůstal zticha a konal podle rozkazů - tvářil se, jako kdyby tam nebyl.
"Teď vážně, soustřeďte se. Musíme dávat pozor," umlčel své lidi Jared.
Přelétávali kolem desítky malých stanic, vybudovaných během posledních let. Některé byly staré, pospojované ze spleti rour, jiné modernější, kulovité nebo válcovité, rotující a vytvářející tak pseudogravitaci. Žádná z nich svou velikostí nedosahovala ani desetiny Confidence. Z jejího pohledu byly jen jako závan minulosti. A nakonec tu byly zásobovací stanice, jednoduché velké roury, na něž přistávaly transportní čluny z planety, složily náklad a zase hned odlétly pryč. Posádka několika skladníků pak přijímala další objednávky z jednotlivých stanic a distribuovala jim, co zrovna potřebovaly. Právě letěli k jedné z nich.
"Mám kontakt!" ozval se Ferson, který pomocí přístrojů skenoval stanici. "Několik vesmírných lodí, velkých přibližně jako stíhač, je zakotveno uvnitř stanice."
"Několik?" ozval se Mischin tázavý hlas.
"Běžně se to nedělá, ale například při opravách mechanici přiletí i na více strojích," odpověděl Ferson pohotově.
"Dobrá. Letím se na to podívat blíž," ozval se Jared, zvýšil rychlost stíhače a zamířil na přistávací trajektorii, aby měl lepší přehled o situaci.
"Volám zásobovací stanici G3. Tady letka Světového společenství. Ozvěte se a identifikujte osoby a vesmírné lodě na stanici," snažil se kontaktovat osazenstvo stanice. Jeho pokus ale zůstal bez odezvy.
Lucas všechno z dálky sledoval. Zapnul na svém stíhači detektory. Stanice se prosvětlila a zobrazily se mu obrysy jednotlivých objektů uvnitř. Podle tepelných senzorů se ve stanici pohybovalo šest neidentifikovatelných postav. Chvíli na to postřehl další, sedmou. Ta se nehýbala. Vychládala.
"Je to přepadení!" vykřikl Lucas na společné vlně navzdory zákazu.
"Vidím pohyb!" zakřičel vzápětí Magnus, který si všiml, že postavy naskákaly do stíhačů a téměř okamžitě odstartovaly.
"Tady je letka Světového společenství, okamžitě zastavte stroje, nebo budeme nuceni střílet!" odříkal Jared naučenou formulku, zatímco se stíhače nebezpečně rychle blížily.
Odpověď přišla v následující vteřině, kdy všechny stíhače vypálily na cíl před sebou. Jared neměl žádnou šanci uniknout a po prvních laserech, které rozpálily pancíř jeho lodi, ho přilétající rakety dorazily. Lodě rebelů se vzápětí rozlétly okolo výbuchu a hnaly se pryč.
"Taktická chyba," zabručel si Lucas pro sebe, přestože nevěděl, jestli by on sám v takové situaci udělal něco jiného.

Následný útok Sokolů už proběhl dokonale koordinovaně, ale na roztroušené rebely se útočilo těžce. A i když první lasery a rakety Sokolů dva ze šesti nepřátelských stíhačů mírně poškodily, nevypadalo to, že by měli šanci rebely zničit. Lucas to ze zákrytu svých štítů celé sledoval a nakonec si vybral svůj cíl. Jediný, který se vykroutil z pronásledování rozdělených stíhačů a mířil přímo k planetě. Lucas se rozhodl neútočit. Bude ho sledovat a zjistí, kam letí. Koneckonců, jeho rozkazy zněly nezasahovat a sledovat situaci. Tak sledoval. Ještě chvíli zrakem pozoroval rozlétající se stroje Sokolů, naslouchal jejich komunikaci, většinou obsahující výrazy, jako: "to bylo za Jareda", "mně neutečeš, ty svině" a podobné naštvané výkřiky, vyjadřující hněv. Lucas nastavil palubní počítač na automatické vyhledávání frekvence a kódování komunikačního kanálu stíhače před sebou. Nenápadně letěl za ním a doufal, že je žádný ze Sokolů nezačne pronásledovat. Jeho cíl netušil, že za ním někdo letí a cítil se bezpečně.
Po chvíli se ve vysílačce ozvalo šumění, zpočátku trhané náznaky slov a pak, když počítač dekódoval celý kanál, se útržky začaly spojovat do vět: "…pronásledují ostatní. Vlétám do atmosféry. Hlídky na planetě by mě mohly zachytit. Zabavte je."
"V pořádku, šéfe. Posílám naše, ať se pobaví," odpověděl hlas na druhé straně.
Lucas se roztřásl; má před sebou šéfa jedné skupiny rebelů. Musí ho dostat, nesmí to pokazit. Vynadal si. Mohl ho odstřelit hned a bylo by o jednoho člověka z velení rebelů méně.
Objekt před ním vstoupil do vnější vrstvy atmosféry, která za okamžik obklopila i jeho. Ohnivé jazyky olizovaly oba stroje jen krátce. Pak se propadli svrchními vrstvami stratosféry a objevili se nad noční temnotou pacifického oceánu, na málo hlídaném území planety se spoustou ostrůvků, kolem nichž jen občas propluly obrovské letadlové lodě, kontrolující liduprázné okolí. Satelity sice přelétávaly nad celou planetou relativně hustě, ale pořád se dalo najít nestřežené okno, nebo použít technologie, s jejichž pomocí některé zastaralejší satelity nedokázaly cizí objekty identifikovat jako nepřátelské.
Zpomalil. Maskování stíhače už v atmosféře nebylo dokonalé. Mělo antiradarové a všechny další myslitelné technologie pro zamezení nežádoucího zachycení, ale volným okem byly rozžhavené motory viditelné, a to hlavně v noci. Přepnul na minimální rychlost a nastavil antigravitační blok na maximum - během několika minut tím sice spotřebuje veškerou energii, ale i minimální tah ho pak udrží ve vzduchu skoro neviditelného.
Pomalu klesali a nabírali kurz na jeden z malých ostrovů uprostřed oceánu. Lucas zapnul detektory, které mu měly zobrazit tepelné zóny ostrova. Nezachytily nic. Přepnul na noční vidění, ale spatřil jen stromy. Skenery nezaznamenaly v jejich hradbě žádnou nepravidelnost. Žádné budovy. Nic. Lucas si povzdechl a dál sledoval stíhač s tím, že nejspíš míří někam jinam. Zaměřil ho a nechal si jeho předpokládanou trajektorii vykreslovat v přilbě. Pořád směřovala k ostrovu.
Během letu se kochal krásou této válkou nedotčené části světa. Na většině kontinentů se nacházely gigantické radioaktivní oblasti bez života, zničená a opuštěná města, všechno co dvě globální války, trvající do poloviny tohoto století, stačily napáchat. Líbilo se mu to tady, i když věděl, že je to jen křehké pozlátko skrývající skutečnou hrozbu tisícovek nastražených pastí, které tu zůstaly ještě z válečných dob.
*
"Kde je mladej?" zeptala se Mischa poté, co se i ostatní Sokolové po zničení rebelů slétli zpět k zásobovací základně. Vrátili se všichni - až na Jareda a Lucase.
"Nevím," odpověděl Magnus, "nemám ho na radaru, ani jsem ho nikde nezahlédl."
"Možná si nadělal do kalhot a někam se s tím svým maskováním schoval," ozval se jeden z pilotů.
"DeBolde, vylez, víme že jsi tady. Neboj se. Už je po všem. Zlí kluci už jsou pryč," provokoval další z pilotů na vlnách vysílačky.
"Nechte to být, chlapci, letíme zpátky na základnu. Confidence sem určitě vyslala záchranné jednotky, prohlédnou to tady a uklidí. Možná někdo přežil," Mischa mluvila drsně, ale doufala, že ho najdou. Že najdou Jareda. Neřekla to nahlas, ale věřila, že žije. Nebyl to jen její kapitán, ale také snoubenec. Pokoušela se ho kontaktovat, ale nikdo se neozýval. Hledala mezi troskami, ale nenašla nic. Neplakala, zlost si vybila na svém rebelovi, kterého před chvílí rozprášila po vesmíru. Byla jen smutná.
"OK, padáme," souhlasil Magnus a určil koordináty trajektorie návratu na základnu.
*
"Kde je Lucas?" zeptal se generál Devenroe po příletu jednotky zpět na základnu.
"Nevíme, pane. Zmizel," odpověděl Magnus, sotva vystoupil ze svého kouřícího stroje. Ostatní se rozběhli ke komunikačním pultům a sledovali postup záchranné akce.
"Sakra," zaťal zuby Devenroe a vynadal si, jak byl lehkovážný, když Lucase poslal hned do akce. Povzdechl si. Sledoval, jak se mechanici pouštějí do oprav poškozených stíhačů a přemýšlel, co se s Lucasem mohlo stát. Doufal, že ho neposlal na smrt, ale zároveň také v to, že se Lucas nevzdal a nedezertoval. Nevěděl, která z možností by byla horší. Jeho stroj toho uměl víc, než běžné stíhače. Mohl zmizet a objevit se kdekoli a kdyby chtěl, nikdy by ho nenašli. Věděl o mužích, kteří se ze dne na den stali rebely. Společenství je zklamalo a oni viděli jen jedinou cestu, jak mu to vrátit. Modlil se, aby Lucasova nenávist k rebelům byla větší než ke Společenství - věděl, že z jeho pohledu byly za Samantinu smrt odpovědné obě strany.
Chvíli na to se do hangáru vhrnuli Lucasovi spolužáci. Dozvěděli se o akci rebelů a chtěli slyšet nejnovější zprávy. Doneslo se jim, že Lucas nastoupil k jednotce a když ho nikde nezahlédli, začali se vyptávat. Měli ho rádi, byl dobrý, velel jim. Po posledních událostech s ním soucítili, ale nedokázali mu pomoci. On si pomoci nenechal.
*
Lucas sledoval nepřátelský stroj a nechával si od něj čím dál větší odstup. Neměl mu kam uletět, přístroje cíl bezpečně sledovaly. Jeho jedinou obavou byla snižující se hladina energie, kterou odčerpávaly antigravitační přístroje. Věděl, že

během několika minut bude muset zase zapnout motory na vysoký výkon a riskovat odhalení. Ostrov se pomalu přibližoval a Lucas čekal, co se stane. Věděl o možnosti ukrýt základnu pod zem, ale to už by ji senzory zachytily. Buď letěli jinam, nebo v tom bylo něco jiného, o čem neměl ani tušení. Neměl z toho dobrý pocit.
Chvíli přemýšlel, jestli nemá kontaktovat základnu, ale okamžitě to zavrhl. Nechtěl se prozradit, když už se dostal až sem. Musí Devenroeovi dokázat, že na to má. Nechce jít pryč z vesmíru, nechce skončit na planetě v nějakém úřadu pro válečné veterány. Chce pomstít Samantu. Ti, co to udělali, za to musí zaplatit.
Z temných úvah ho vytrhla až ztráta jeho cíle. Najednou indikátor o poloze nepřítele zmizel a program nedokázal znovu lokalizovat cíl. Lucas zazmatkoval. Netušil co se stalo. Objevili ho? A i kdyby, kam by mohl zmizet? Neměl žádné bojové zkušenosti a začínal si to uvědomovat. Rozhodl se otočit stíhač a zamířit zpátky k základně, když se to stalo. Stroj něčím prolétl. Vypadalo to jako hustá mlha. Pak se realita zase vrátila a výhled se změnil. Ostrov už nebyl nedotčený, nebyl celý porostlý stromy - v dálce se rýsovala mýtina a na ní velká základna s raketodromem, hangáry a několika budovami. Nezkoumal detaily, rychle vypnul konvenční i gravitační motory a klesal nejrychleji, jak mohl. Kdyby ho zachytili, byl by během několika vteřin mrtvý. Až když stíhač s velkým přetížením zastavil těsně nad mořskou hladinou, začal si Lucas uvědomovat, co to tady je.
Skrytá rebelská základna vybudovaná na opuštěném ostrově, chráněná nějakým typem holografického štítu, schopným blokovat všechny signály i vlnění zevnitř pole. Žádné satelitní skenery tím neprošly a nedokázaly odhalit, co ostrov ve skutečnosti ukrýval.
Lucas s posledními zbytky energie ve stíhači zamířil k pobřeží.
*
"Našli jsme ho! Žije!" ozvalo se z vysílačky a celá jednotka Sokolů si oddechla. Mischa se usmála a s radostí zatočila svým zásnubním prstenem, který do této chvíle pevně svírala.
"Je zraněný. Převezeme ho co nejrychleji na stanici. Kon…" Ve vysílačce se ozvaly nějaké hlasy. "Počkejte. Mám důležitou informaci," vynořil se z pozadí Jaredův chrčivý hlas. Všichni v hangáru ztuhli.
"Mluvte," ozval se po chvíli hlas člověka, který podal komunikátor Jaredovi.
"Lucas…" ozvalo se kašlání, "Lucas deBold odletěl na planetu. Pronásledoval jeden z rebelských stíhačů." Znovu se ozvalo kašlání a pak se spojení přerušilo.
Jared se stihl katapultovat těsně před samotným výbuchem, ale trosky stíhače ho zasáhly tak nešťastně, že bylo zničeno vybavení skafandru. Část lodi ho zasáhla do hrudi tak silně, že mu několik žeber propíchlo plíce. Nefungovala mu vysílačka a on mohl jen v bolestech sledovat okolí a jednotlivé souboje. Viděl také dva záblesky procházející atmosférou. Došlo mu, že se Lucas rozhodl pronásledovat rebela. Kdyby mu fungovala vysílačka, zasáhl by, ale takhle jen sledoval dvě hořící tečky mizející v atmosféře planety. Další události už neviděl, bolestí ztratil vědomí.
V řídícím centru Confidence už Devenroe rozdával rozkazy jednotlivým pozemním složkám a žádal o satelitní a radarové záznamy cílové oblasti. Chtěl zjistit kam letěli, kde je Lucas a kde jsou rebelové. Jestli je Lucas dokáže dovést k rebelské základně, bude z něj hrdina, ale pokud zemře dřív než přiletí, stane se z něj mrtvý hrdina. Na takové akce byli nasazováni jen speciálně cvičení agenti. Ne piloti, kteří jdou do své první akce. Navíc se Lucas ještě pořád mohl přidat k rebelům.
"Pane, v dané oblasti nebyly v tuto chvíli žádné satelity. Radarové základny v okolí hlásí jen dva průniky do atmosféry, a pak se objekty ztratily. Protiradarové systémy stíhače další sledování zablokovaly."
"To v té oblasti nemáme žádnou hlídkovou jednotku?"
"Ano, je tam, pane, ale zrovna v tu chvíli byl proti ní veden útok."
"Takže se pojistili," pochodoval zadumaný Devenroe po místnosti.
"Prohledejte tu oblast. Něco tam musí být," pronesl nakonec. "Cokoli. Nemohli jen tak zmizet!"
"Rozkaz, pane," odpověděl radista Greg Silverman a hned začal přidělovat úkoly svému asistentovi Lao Liungovi.
*
"Fénixi, co se tam stalo?" zeptal se Dean Murphy, statný tetovaný černoch, svého šéfa, který právě dosedl na přistávací plochu.
"Nic zvláštního. Mise byla úspěšná," odpověděl Fénix, velitel malé frakce rebelů se základnou na tomto ostrově. Tady se před lety usídlil, odtud budoval svou síť a rozhodoval o budoucnosti lidstva. Alespoň jak se dalo.
"Tomu ty říkáš "nic zvláštního"? Přišli jsme o pět lidí a pět stíhačů! Kde je vezmeme?"
"Ztráty jsou nepodstatné. Důležitý je výsledek," poplácal Deana po rameni. Pro Fénixe neznamenaly ztráty na životech žádný problém. Nezajímaly ho. Měl jiné cíle.
"Nevím, jestli se na to dívá stejně i pan Barnett, o jehož piloty jsi právě přišel."
Fénix se na něj ostře podíval. "Barnett dostane co chtěl a bude moci pokračovat v těch svých malých pseudoútocích."
Victor Barnett byl z jeho pohledu troškař, operoval se svou malou omezenou skupinkou a kromě nedávno realizovaného úspěšného útoku na Confidence se nijak neprojevoval. Měl potenciál, ale musí přestat s malými útoky na obchodní centra na planetě a začít myslet globálně. Barnett měl podobně jako ostatní své slabé stránky, dalo se jím manipulovat. Stačilo určit cíl, dát jim hračky a oni se za ním hned hnali jako malé děti. Fénix toho využíval. Bylo to jeho poslání. Potřebovali někoho, jako je on. On byl také svého času velkým rebelem, zaútočil na podmořské město Atlantis, předtím odpálil biologickou bombu v Sydney, zničil desítku vesmírných transportérů a dopustil se i dalších věcí. Nedělal to pro peníze, ani proto, aby zničil Společenství. Byl jiní než ostatní, měl vyšší cíle.
Dean mávl rukou. Bylo mu to v podstatě jedno. "To si vyřiď s ním. Nikdo tě nesledoval?"
"Proč?" udiveně se zeptal Fénix. Nic podezřelého nezaznamenal.
"Měli jsme na radarech dva objekty, vstupující do atmosféry. Pak nám ten druhý zmizel."
"Hmm," pokrčil Fénix rameny a symbolicky se podíval nahoru k hologramu. "Možná část vraku zničeného stíhače.

Senzory v mém stroji nic nezaznamenaly."
"OK, pojďme. Čeká na tebe návštěva," řekl černoch a oba zamířili do jedné z budov.
Lucas celou událost sledoval z malého kopce, který si vybral jako nejvhodnější místo k přistání. Ostrov byl malý a z tohoto místa viděl praktiky všude. Loď se zamaskovala podle okolí a on mohl potichu pozorovat celou oblast. Skenery běžely a do přilby mu promítaly pohyb každého člověka mimo budovy i přibližné obrysy lidí uvnitř, zostřovaly mu zvuky. Nebyly tu žádné stráže, žádné skenery, žádná bezpečnostní zařízení. Ničeho se nebáli. Věděli, že je nikdo neodhalí. Nad základnou se tyčila velká anténa s koulí nahoře, nějakým způsobem generující holografické pole. Něco tak velkého ještě nikde v praxi neviděl. Malé hologramy se už pomalu stávaly běžnými, ale jen v domácnostech nebo na reklamních poutačích. Tohle vypadalo jako obrovský armádní projekt. Rebelové by něco takového zrealizovat nedokázali. Bylo to geniální. Opuštěné, těžko dostupné místo. Neobývané okolí. Nikdo by je tady nenašel.
V hlavě se mu zrodil plán. Musí hologram zničit. Tím prozradí umístění základny a armáda tohle místo rozdupe. Nasedl zpátky do stíhače. Aktivoval lasery a zamířil na kulovitý objekt.
Přitom si všiml několika lidí, vycházejících z jedné budovy. Všichni byli zvýrazněni červeně, až na jednoho, kterého nesli. Jeho označení se po chvíli změnilo na zelené. Lucas se zarazil a vzpomněl si na zobrazení agenta na základně. Prstem na spoušti ale přesto pohnul.
K jeho překvapení se nic nestalo. V přilbě i na obrazovce se rozblikala informace o nedostatku energie a chvíli na to všechno potemnělo.
*
"Takže, kde můžou být?" přešel Devenroe k radistovi.
"Pořád to nevíme, pane generále, ale něco tady máme," hodil radista pohledem po Liungovi, který dostal za úkol najít díry v jejich satelitním monitorovacím systému.
"Co přesně?" zeptal se unavený Devenroe zvědavě.
"Pane, předpokládáme, že rebelové měli dopředu vypočítanou slepou zónu našich satelitů a když se na to podíváme podle území, které jsme neměli pokryto, zjistíme tohle." Zobrazil na hlavní gigantické obrazovce řídícího centra mapu Země a vyznačil na ní snímací dosahy jednotlivých satelitů. "V půlhodinovém časovém úseku by žádný satelit nepokryl tuto ob-last." Naklepal údaje do komu a na obrazovce se objevilo území v Pacifickém oceánu.
"Co tam je?"
"Většinou nic."
Devenroe si povzdechl.
"Ale," pokračoval Liung a danou oblast na obrazovce zvětšil, "je tam skoro stovka malých ostrůvků."
Devenroeova pozornost opět vzrostla. "Nechte je prozkoumat. Zkontrolujte i oceán. Můžou tam mít podmořskou základnu." Věděl, že je to možné - během posledních osmdesáti let byla vystavěna čtyři podmořská města, ale podobné stavby jsou hodně drahé a náročné na materiály. Zároveň pochyboval, že by to rebelové zvládli, ať už mají financí kolik chtějí - vyrobit a dodat jim potřebné vybavení nemohl jen tak někdo.
"Je to zbytečné, pane, každých několik hodin nad nimi přelétávají naše satelity. Ještě nezaznamenaly žádné náznaky pohybu, civilizace, ani žádné tepelné stopy. Jakýkoli podmořský pohyb bychom zaměřili sonary. Prostě tam nic není."
Devenroe se zadíval na mapu. Nedokázal si představit, kde by se mohli ukrývat.
"Anebo je, ale my to nevidíme," povzdechl si nakonec a zase mu myšlenky utekly k Lucasovi. Neozýval se a to mu přišlo zvláštní. Obával se, že už by mohl být po smrti.
"Pošlete námořní flotilu, ať to tam prolezou."
"Pane, má to drobný háček."
"Jaký?" podíval se na mapu. Nenapadalo ho, co mohl mít Liung na mysli.
"Ta oblast je od války známá jako Zelené peklo. Je v karanténě."
Devenroeovi svitlo.
"Během války tuto oblast využívala vojska Východu jako základnu pro své flotily." Na obrazovce se objevilo ještě detailnější zobrazení oblasti. "Vojska Jihu tam pak naházela miliony uranových bomb, které sice nedetonují v ničivém výbuchu, ale jakmile se k nim někdo přiblíží, explodují a území v okruhu několik set metrů zamoří radioaktivním uranem. Lidé umírají. Nikdo se do této chvíle neodhodlal to tam vyčistit. Ani my ne. Nechceme zbytečně zamořit prostředí. Čeká se na nové technologie."
"Perfektní skrýš!" zvolal Devenroe; věděl, že to našli. Hnízdo rebelů. Jedno z mnohých, ale jestli ho odhalí, bude o jednu skupinu méně. "Pošlete tam stíhače, ať to všechno propátrají!"
"Už jsou na cestě," ohlásil major Dover, sledující vývoj situace. Byl odpovědný za letku Orlů, druhou vesmírnou bojovou jednotku, která právě vzlétala z hangárů. "Přivoláme posily i ze Země?"
"Udělejte to," přikývl Devenroe se svraštělým obočím. Neměl rád společné zásahy více armádních sekcí, vznikala z toho nedorozumění a problémy. Jenže pravdou bylo, že planeta je jejich revír.
Devenroe se otočil a odešel. Po chvíli na hlavní obrazovce pozemské mapy začalo divadlo. Červené jednotky z Confidence, modré jednotky americké námořní stráže, zelené jednotky z australského regionu. Všechny mířily do jediného bodu.
*
"Co se to kurva děje?" ječel ředitel tajné služby Silvester Jacobson na svého nového analytika, Jamese Blacka.
"Armáda stopuje rebely, pane!" odpověděl mu trochu drze Black a zamyslel se, kam tím asi míří. Neznal ještě šéfa příliš dobře a nevěděl, co od něj může čekat. Teprve před necelým měsícem byl po zranění přesunut z aktivní služby na práci v centrále. Ještě si nezvykl.
"To vidím. Dokážeme to zastavit?"

"Nejspíš ne, pane. Proč?"
"Hmm," Jacobson se na něj tvrdě podíval a začal přemýšlet, co mu může říct. Black nepatřil k užšímu jádru tajné služby, ale byl cílevědomý a schopný, připomínal mu sebe, když byl mladší. "Máme tam našeho člověka. Několik let se snaží dostat k vůdci jedné z rebelských buněk - k Fénixovi. K člověku, odpovědnému za masakr v Sydney," připomněl tisícovky mrtvých lidí otrávených nervovým plynem. "Ten muž dodává rebelům lepší zbraně než máme my a říká se, že vlastní neskutečné technologie. Já je chci mít. Do prdele, Devenroe měl jenom zastavit rebely ve vesmíru a ne se srát tam, kam nemá!" Praštil rukou do stolu.
"Pane, v archivech nemáme žádného agenta, pracujícího na Fénixovi."
"Samozřejmě, protože je tajný, vy idiote!"
Black ztěžka polkl.
"Spojte mě s Devenroem. Musím ho zastavit."
"Pane, pokud vím, i on tam má svého člověka. Určitě se bez něj nestáhne," připomněl Black.
"Do prdele," povzdechl si Jacobson a zavřel oči. Přemýšlel, jak zachránit alespoň zbytky té mise. Nešlo jen o Fénixovo zabití, ten už mohl být mrtvý. Potřebovali získat technologie. Šlo mu hlavně o ně. Nemohl připustit, aby byli rebelové v čemkoli lepší než oni. A stejně tak měl agent za úkol získat kontakty ještě předtím, než Fénixe zabije. Jinak by zůstali bez informací a než se dostanou k centru další buňky, mohlo by být pozdě.
*
Lucas scházel dolů z kopce a přemýšlel, co ještě může udělat. Energie mu došla, neviděl nepřátele, neměl noktovizor a neviděl ani před sebe. Musel se orientovat po paměti a přibližně sledovat cestu, kterou si naplánoval. Několikrát už ve tmě zakopl a kutálel se, dokud ho nezastavila nějaká překážka. Jednou to byl kámen. Na rozbitou hlavu musel použít nouzové obvazy a lokální anestetika, aby bolest ustoupila a on se mohl soustředit. Jenže ještě pořád nevěděl, co udělá. Bylo mu jasné, že jinou možnost nemá, že musí improvizovat a snažit se, aby přežil. Ve škole měli lekce pozemního boje, taktiky a základů přežití, ale to nestačilo - chyběla mu praxe. Měl jen zbraň - standardní zbraň z pilotní výstroje, nízkovýkonnou laserovou pistoli určenou pro nouzovou obrannou střelbu, ne pro frontální útok. Musí něco vymyslet, až tam dorazí. Možná ukradnout stíhač, zmocnit se zbraně, čehokoli, čím by mohl zničit hologram. Určitě už ho hledají. Musí jim dát znamení.
*
Christopher Lee, známý pod kódovým jménem Cole, se probral připoutaný k židli a se zavázanýma očima. Dlouhé minuty se snažil odhadnout, co se kolem něj nachází, kde je a co se děje. Všude bylo ticho. Až doteď. Už ani nevěděl, jak dlouho šel po Fénixově stopě a snažil se k němu dostat. Teď je konečně tady. Je v jeho sídle a on přichází.
Po chvíli mu sundali pásku z očí a rozvázali ho. Uviděl před sebou několik mužů, kteří ho sem dovedli. Nevěděl kde je, ani jak se sem dostal. Dorazil na dohodnuté místo uprostřed oceánu, kde ho zřejmě uspali a přivedli sem. Poslední minuty si nepamatoval, věděl jen, že je na nějakém ostrově. Venku cítil vlhkost a zdálo se mu, že slyší moře.
Teď před ním stál samotný Fénix. Nemilosrdný vrah tisíců lidí a nejvýznamnější dodavatel smrtonosných zbraní rebelům. Byl úplně jiný, než jak si ho představoval - žádný vysoký svalnatý chlap, ale malý šedivý mužík, kterého nejspíš lidé při prvním setkání výrazně podceňovali. Za ta léta praxe se naučil, že nejnebezpečnější člověk je ten, co vůbec nevypadá nebezpečně.
"Vítám vás. Slyšel jsem, že pro nás máte zajímavou nabídku," promluvil Fénix ochraptělým hlasem.
"Zřejmě ano," odvětil konečně Cole. "Záleží, jestli budete mít něco zajímavého na oplátku."
"Pokud opravdu máte to, o čem mluvíte, určitě se pro vás nějaká technologie najde," ušklíbl se na něj Fénix. "K čemu ji vlastně potřebujete?"
"K obraně," vypadlo z Colea po chvíli váhání. Netušil, kam Fénix míří.
"Dobrá odpověď, obrana je vždycky důležitá," přikývl Fénix. "V tom případě bych tady pro vás něco měl. Zařízení vytvářející laserovou síť pro detekci jakéhokoli pohybu. Myslím, že by vás to mohlo uspokojit."
"Neřekl bych. Hračky pro děti si nechte. Něco takového mi na počkání udělá i mechanik od stíhačů."
"Pán by chtěl vyjednávat? Tohle my tady nevedeme!" zasmál se Fénix hlasitě.
"Tak teď to tady zavedete. Plány nemám s sebou," pokračoval Cole klidně.
Fénix se při těch slovech zarazil. Neměl rád komplikace.
"Podívejte se: víte, co chci. Chci váš stealth systém. Systém, o kterém se všude mluví a nikdo ho neviděl. Systém, který je prý neviditelný a nezachytitelný. Vy chcete plány stanice. Dohodneme se?"
V místnosti se všichni rozesmáli.
Cole se začal nechápavě a neklidně rozhlížet po místnosti a hledat cestu ven.
"Dobrá," odvětil Fénix nakonec.
"V tom případě souhlasím. Přesuňme se teď na mou loď, kde vám dám plány připravované nové vesmírné stanice," upozornil na svou loď, která měla na stanovených souřadnicích čekat, dokud na ni nenastoupí.
"Proč to nemáte s sebou?"
"Pojistka. Jako vzorek už jsem vám dal plány měsíční základny Dark Side, takže víte, že neslibuju něco, co nemám."
"Ano, za ty plány děkujeme. Chápu vaši opatrnost," kývl hlavou Fénix. Pak k němu přešel jeden z mužů a zašeptal mu něco do ucha. "Ale nechápu, proč jste pak tady. Mohli bychom to vyřídit na pevnině. Kdekoli jinde. Jenže vy jste chtěl jít sem."
"Odpusťte, že vám nedůvěřuju. Chtěl jsem nabídku vidět na vlastní oči. Nemůžu obchodovat, když nevidím zboží."
"To vy mi promiňte, že vám nedůvěřuju. Ale co jste tady, už mě skoro zabili, přišel jsem o několik stíhačů a zrovna sem míří zhruba stovka hlídkových strojů. Co mi na to řeknete?"
"Je mi líto, že si myslíte, že jsem špión. Mé reference jsou dobré a vy to víte!"

"Vím jen to, co mi řekl Dean, a on to taky věděl jen zprostředkovaně."
Cole pouze pokrčil rameny a podíval se na statného černocha, kterého si na počátku mise vyhlédl v Novém Los Angeles a nechal své lidi, aby ho kontaktovali. Musel si toho s ním hodně zažít, než si získal jeho důvěru, musel zabít spoustu lidí, než ho přesvědčil, aby ho dovedl až sem.
"Zabijte ho!" rozlehl se místností rozzlobený chraplavý výkřik.
Dean Murphy, tiše sledující situaci, bleskově tasil svou zbraň. "Promiň, Coulie. Pracovalo se mi s tebou dobře, ale zrada je zrada a tu Bůh neodpouští. Ve tvém případě jsem Boží spravedlnost já!"
"Tady ne," křikl na něho Fénix. Dean se jen smutně ušklíbl a vytáhl Colea za límec ven z místnosti. "Ukaž mu, co tak strašně moc chtěl vidět."
"Fénixi, já nejsem ten, kdo si myslíš! Zrádce máš někde ve svých řadách!" I když Cole věděl, že to nepomůže, snažil se velitele zmást.
"Teď už je to jedno. Zastřelím tě a najdu si tvoji loď i s plány."
"Jsou zakódované."
"To je fuk. Určitě víš, s kým mluvíš. Kdybych chtěl, dekóduju je za jediný den. Ale ty informace nejsou pro mne. Ať si to rozkódují sami, za pár let to budou mít." Ve skutečnosti tím vším dělal Fénix jen službu Victoru Barnettovi, který mu na oplátku půjčuje vesmírné stíhače pro jeho akce.
Mávl rukou na Deana, ať už ho vyvede ven a sám běžel do řídícího centra základny, aby si prohlédl situaci. Věděl, že ani stíhače ostrov nenajdou. Musely by mít stopu, která by je zavedla až sem, a na to si dával dobrý pozor.
*
Lucas se usadil za stromem nedaleko budovy. Základna sice nebyla střežená, ale venku bylo rebelů víc než dost. Pracovali na stíhačích a část z nich navzdory pozdní hodině nakládala do transportních vznášedel zboží. Přesto se v porovnání s tím, jak to viděl shora, něco změnilo. Pracovali rychleji. Spěchali. Něco se dělo.
Potichu je sledoval a přemýšlel, co bude nejlepší. Jestliže spěchají, může počkat až budou pryč, ale to by je nechal pláchnout. Když spěchají, něco přilétá. Balí se. Že by ho Devenroe našel a poslal za ním své jednotky? Možná zahajují novou akci. Kdo ví.
Po chvíli vyšel z budovy muž a za ním další. Černoch se zbraní mířil na dobře oblečeného chlapíka, který vypadal jako obchodník. Lucas nevěděl, jestli ten zeleně označený člověk byl právě on, ale pokud ano, právě ho odhalili. Musí se ho pokusit zachránit a zároveň to může být začátek dalšího plánu. Jaký bude, to zatím nevěděl, ale už nebyl sám. Pomalu se mezi stromy začal přibližovat k budově. Skrýval se ve tmě. Nemohl si dovolit, aby ho objevili.
Dean postrkoval malého zrádce před sebou a rozhlížel se, kde ho popraví. Došel blíž k lesu a našel vhodné místo pro to, co s ním chtěl udělat. Postavil ho před sebe a namířil na jeho hlavu.
"Nechť tě Bůh přijme navzdory tvým činům," odříkal krátkou modlitbu. Chystal se vystřelit a provrtat zrádcovu hlavu kulkou, když v lese zaslechl prasknout větev. Ohlédl se za zvukem. Najednou inkasoval prudký úder mezi nohy a bolest mu zamlžila zrak. Pak už jen matně vnímal, jak mu někdo vyškubl zbraň a dalším kopancem ho poslal k zemi.
Cole složil velkého černocha snadněji než doufal. Nečekal, až si ostatní rebelové uvědomí co se stalo, rychle odstřelil stráže u dveří, sahající po zbraních, a rozběhl se zpátky k budově. Nepočítal s tím, že by se někde v lese mohl skrýt. Kdyby se za ním vydali s termosnímači, našli by ho za chvilku. Jediná možnost byla jít dovnitř. Za jejich šéfem, za technologiemi, pro které ho sem poslali. Zároveň si ale stačil všimnout okolí - obloha byla zvláštní. Nebyla temná a neviděl ani hvězdy. Viděl tam ostrov. Odrážel se. Setinu vteřiny přemýšlel, jestli je to ochranné pole nebo hologram, ale byl uprostřed boje a musel jít dál. Přemýšlet nad tím může později.
Za sebou zaslechl výkřiky, viděl, jak se paprsky laserových zbraní rozprskávají o stěny budovy i o zem, cítil, jak se kolem začíná šířit smrad ze spáleniny. Jeden výstřel ho zasáhl do nohy. Upadl. Než se stačil v bolestech zvednout, cítil, jak ho někdo chytá pod ramenem a táhne ho do dveří, zatímco opětuje palbu.
"Dveře!" křikl na svého zachránce. "Dají se zablokovat, nikdo se nedostane dovnitř," pokračoval v bolestech ve vysvětlování toho, čeho si všiml, když ho vyváděli ven. Budova byla chráněná jako kryt. Žádná okna, jen masivní železná konstrukce.
Lucas, který děkoval všemu možnému, že to špión přežil, se pustil do zablokování dveří. Z druhé strany bylo slyšet bušení, místy dveře zrudly laserovými paprsky, ale teplo se hned vstřebalo a dveře držely dál.
"Jsi od vesmírné letky?" zakřičel na něj Cole.
"Ano. Pilot Lucas deBold," odpověděl Lucas a začal vytahovat lékárničku, aby mu ošetřil zranění.
"Cole. Těší mě," cedil skrz bolest voják na zemi. "První pozemní akce?"
"První akce vůbec," odvětil Lucas a připevnil mu na nohu obvaz.
"Děkuju," zatínal špión zuby bolestí. "Je mi líto, co se stane teď, ale tady jde o vyšší cíle."
Dřív, než Lucas pochopil o co jde, spatřil na chodbě muže se zbraní, následovaného vojáky.
"Fénixi, to kvůli němu sem letí," začal Cole, když se obrátil k neznámému muži. "Doufám, že už mi věříš. Jsem obchodník, ne zrádce." Pak Lucasovi, který měl ve tváři nechápavý výraz, sebral zbraň a podal ji muži, jehož nazval Fénixem.
"Už mi to dává smysl," odpověděl Fénix. "Ale stejně ti nevěřím."
"Jak chceš. Mně jde jen o to, abych se dostal odsud."
"Hmm," zabručel Fénix, prošel kolem něj a zamířil k Lucasovi. "Pilot? Lucas deBold," přečetl si hned z jmenovky. "Odněkud to jméno znám…"
Lucas jen lhostejně pokrčil rameny. Fénix mu pak pokynul zbraní, kam má jít. Potom vytáhl kom a dal příkazy rebelům venku. Měli tu nevítaného hosta, se kterým přicházely problémy.
Po chvíli bloudění chodbami dorazili k něčemu, co vypadalo jako řídící centrum základny. Místnost byla obložena

terminály napojenými na bionický počítač, v němž bublala zelená kapalina a kmeny transmiterových buněk přenášejících a zpracovávajících data kmitaly jako pominuté. Něco takového Lucas ještě neviděl, tedy rozhodně ne něco tak velkého. Bionické procesory se běžně užívaly, stejně jako bionické kmeny pro ukládání dat, ale všechno bylo jen v malých jednotkách a oddělené. Tohle bylo naopak gigantické, uvnitř se musely skrývat terabyty a terabyty dat, a rychlost si nedokázal ani představit.
Lucas bleskově přelétl pohledem monitory, na nichž se nacházely ukazatele stavu energie a různé další údaje, a nakonec skončil u civění na stůl s holografickou mapou oblasti okolo ostrova, zabírající střed místnosti. Přesně uprostřed se nacházel ostrov překrytý jemnou kopulí, představující hologram. V dálce se rýsovaly další ostrovy a na okrajích zobrazení se začaly objevovat modře vyznačené vojenské stíhače Společenství.
*
"Pane, dorazila první hlášení od stíhačů," přinesl Doverovi jeden z poslíčků zpracované údaje od jeho letky Orlů.
"Nic," konstatoval Dover suše po zběžném prolétnutí několika stran aktuálních údajů z ostrovů, zachycených radary.
"Není tam nic neobvyklého. Máme údaje od pozemních jednotek?"
"Ještě je vyhodnocují, pane. Zatím všechno negativní."
"Co dál?"
"Výsadky," přikázal. "Na každý z ostrovů! Prohledat do posledního stébla! Někde ti hajzlové být musejí!"
"Rozkaz, pane!" odpověděl poslíček, rozběhl se zpátky ke své sekci můstku a předal rozkazy svému nadřízenému.
Devenroe mezitím dorazil na můstek základny a sledoval, jak Dover rozdává rozkazy. Nemyslel si, že je to zrovna nejlepší nápad. Minimálně je to nebezpečné. Jedná se o karanténní oblast. Může se stát cokoli… Ale nechtěl mu do toho mluvit. Stejně to ještě musí nejdřív schválit pozemní velení a kvůli vstupu do zóny zřejmě i prezident.
V kapse mu zapípal kom. Vytáhl ho; volala jeho asistentka. Klepl do něj a na displeji se objevila její tvář. "Pane, volá vás prezident. Jste tady?" My o ďáblovi a ďábel na lince. Pousmál se. Sice tady pro některé lidi není, ale ani během největší akce proti rebelům za poslední léta si nemohl dovolit neodpovědět prezidentovi - bylo by to nejspíš to poslední, co by v armádních službách udělal.
Prezident Grisham Haddaway byl v úřadu už od druhé globální války. Byl to jeho přítel. Bojovali spolu ve válce, společně přežívali a spolu se snažili během posledních desítek let dát svět dohromady a vytvořit tak pevné Světové společenství, jako je teď. Jejich jediným problémem byli rebelové - lidé, kterým se dřív říkalo teroristé. Teď mají nové označení a všichni bojují proti nim. Chtějí zrušit jednotnou vládu nad světem, destabilizovat jejich Společenství. Zpočátku pro ně byli velkým problémem, ale na povrchu je zvládali. Teď jsou novým ohrožením pro celý vesmírný program, který je tím nejdůležitějším, co planeta má. Program je nadějí pro budoucnost. Nadějí, že získají suroviny potřebné pro další rozvoj. Všechno, co bylo na planetě před sto lety běžné, je teď vzácné. Fosilní paliva, rudy, materiály. Všechno co zbylo už je strašlivě drahé a zároveň obtížně a nebezpečně získatelné. Jedinou možností je vesmír. Měsíc, asteroidy, další planety. Musejí zkusit všechno.
"Přepojte mi ho," řekl a čekal, dokud se na displeji neobjevila známá tvář.
"Co se děje, Johne?"
"Grishi, máme tady akci."
"To vidím. Ale proč žádáte o pozemní výsadek v karanténní zóně?"
A je to tady, předchozí Devenroeovy úvahy se potvrdily.
"Tak úplně s tím nesouhlasím, ale máš lepší nápad, jak zjistit, jestli jsou rebelové na ostrovech?"
"Bombardování sonickými vlnami!" odvětil prezident pohotově.
"To znamená několik desítek hodin, než tam přesuneme sate-lit. A hodiny dalšího postupného bombardování."
"To ano, ale nebudu muset dělat výjimky z pravidel, stanovených po válce."
"Do té doby nám můžou utéct!" rozkřikl se na něj Devenroe.
"Zajistíme to," pokračoval prezident klidně ve vyjednávání.
"Dobrá, řeknu to takhle," snažil se Devenroe uklidnit, "mám tam člověka. Nechci o něj přijít."
"Některý z kapitánů?"
"Ne," odvětil Devenroe rozpačitě. "Bojový pilot na své první misi."
Devenroe si všiml, jak si prezident povzdechl.
"Je to Lucas deBold," zdůraznil generál pilotovo jméno a čekal na prezidentovu reakci.
"Aha," prezident si vzpomněl na svého dávného přítele, generála deBolda. Znal i Lucasovu matku. Všichni patřili ke staré gardě, která se pro tuhle planetu snažila něco dělat. Nepokusit se pomoci jeho jejich synovi by bylo jako pošlapat všeho, co pro tuhle planetu udělali. "Rebelové jsou určitě na ostrovech?"
"V moři je příliš mnoho bomb. Armáda tam nic nezaznamenala."
"Ani na ostrovech jsme nic nezachytili a také jsou tam hlášeny nástražné bomby."
"To je pravda, ale kde myslíš, že by mohl přistát rebel se stíhačem?"
"Dobrá, pokračujte. Jen se snažte dělat co nejmenší výsadky. Není to tam prozkoumané!"
"V pořádku. Kdyby něco, dám ti vědět."
"Johne, já vím o všem dřív, než ty," usmál se prezident a ukončil spojení.
Generál prošel řídícím střediskem k Doverovi a předal mu rozkazy.
*
Black si lámal hlavu nad tím, kde může jejich agent být. Nic ho nezachytilo. Nedokázali ho lokalizovat. Jediné, co našli, byl signál z jeho lodi nedaleko konfliktní oblasti. Žádná stopa ho nenavedla dál. Neukazovala, kam mohl letět. Zbývala už jen jediná možnost - zkusit projít všechny záznamy z oblasti, signály ze satelitů, všechno, co pochází odtamtud. Pustil se do toho. Zatím nevěděl co udělá až ho najde, ale vzhledem k vývoji událostí to možná pomůže. Rebelové

určitě mysleli na všechno. Nemohli by se tak dlouho skrývat, kdyby neměli systém. A v tu chvíli ho to napadlo. Element, se kterým rebelové nepočítali, ho může dovést k cíli. Devenroeův pilot. Musí existovat stopa, kam měl namířeno.
*
"A teď sledujte," řekl svým divákům v místnosti Fénix, když spatřil přistávající stíhače na jednotlivých ostrovech. Trochu ho mrzelo, že přistávají jen po jednom. Ale to nevadí, efekt bude stejný. Klepl prstem do místa, kde se v hologramu nacházel jeden z ostrovů, a ten se po doteku zvětšil na celý holografický stůl. Detaily nebyly ostré, ale schematické znázornění snímané radary přenášelo události dostatečně zřetelně.
"Tady Drak 15, přistávám v sektoru D15 karanténní zóny. Okolí vypadá klidně."
"Pokračujte v manévru."
"Orel 3, přistávám na ostrově v sektoru A3," ohlásil se jeden z pilotů letky z Confidence.
"Rozkaz, pokračuji v klesání. Padesát metrů," odpočítával hlas. "Dvacet metrů… Přistávám."
Hned poté se Drak 15 ztratil z obrazovky radarů.
"Draku 1, co se stalo?" zeptal se automaticky operátor, ale vzápětí zmizel z obrazovky také Orel 3.
Události se začaly promítat i na velké obrazovce, snímající ostrovy. Ze dvou z nich se staly dýmající koule.
"Letíme pryč. Vypadá to na aktivní jaderné zbraně z války," vykřikoval Drak 1 rozkazy do vysílačky.
"Do prdele!" zařval Dover. Devenroe zaťal pěsti. Poslední události ho ještě víc utvrdily v tom, že tam pořád jsou.
"Tak vidíte. Nádhera. Vaši lidé se jeden za druhým chytají do pasti," smál se Fénix.
Lucas to pochopil. Tenhle člověk byl šílenec. Jenže šílenec s dobrým plánem. Nechat vybouchnout byť jen jedinou atomovou bombu čtyřicet let po druhé globální válce byla silná káva i pro Společenství. Objeví se otázky, problémy, vyšetřování. Prezident bude mít co vysvětlovat. Po útoku na vesmírnou stanici by to byla další ošklivá jizva, která se už nemusí zacelit.
"Fénixi, vracejí se zpátky," referoval mu o situaci jeden z rebelů sledující přístroje.
"Věděl jsem, že to jsou zbabělci. I bojovat se bojí."
"Nebojí," zavrčel Lucas. "Jen zatím nemají proti komu. Ale oni to tady najdou a ty budeš škemrat o svůj život."
"Věř mi, škemrat nebudu," zahleděl se na něj Fénix. Nikdo ho nedokázal pochopit. Měl své důvody pro to co dělal a teď už provedl i ten poslední ze svých plánů.
*
Přišel na to. Věděl, kde je jejich agent i Devenroeův pilot. Pilot letěl na nejnovějším typu stíhače, jehož systémy vyvíjeli právě oni. Blackovi neustále vrtalo hlavou, proč ho pustili do akce. Software, který měl stíhač na palubě, dokázal podle rysů v obličeji rozeznat každého z jejich agentů. Tohle mohlo být nebezpečné, pokud by se stíhač dostal do rukou rebelům. Možná už k tomu došlo. Vždycky, když na to pomyslel, mu po zádech přeběhl mráz. Stovky jejich agentů v terénu mohly být ohroženy. Myslel i na eventualitu, že pilot přeběhl k rebelům a stroj jim věnoval jako zápisné. Ať už ale udělal cokoli, stíhač měl v sobě zabudovány poziční lokátory, jejichž údaje sbíraly satelity tajné služby. Nikdo k nim neměl přístup - jen oni. Šlo o jedno z opatření, jímž mohla tajná služba kontrolovat situaci v armádě. Nikdo nevěděl, kdy se může taková informace hodit. Vyhledal je a našel stopu, kudy stíhač letěl i kde zmizel. Bylo to nad jedním z ostrovů. Netušil, zda byl sestřelen, nebo jestli se stalo něco jiného, ale věděl, kde hledat rebely.
Zavolal hned šéfovi, který ale hovor nezvedl. Pokračoval tedy výš, do velícího centra základny.
"Generál Devenroe?" zeptal se po dlouhém přepojování. "Vím, kde je váš člověk!" pokračoval, když poznal tvář v komu.
"Kde?" zeptal se Devenroe.
"Sledujte ostrov v sektoru C5. " Devenroe se podíval na karanténní zónu a spatřil malý ostrůvek uprostřed.
"Jste si jistý?"
"Řekněme, že máme víc informací než vy. Ale jednejte rychle," usmála se tvář v komu.
"Dobrá, děkuji." Bylo mu jasné, že tajná služba má zdroje, s nimiž se nikomu nesvěřuje. "Stejně nevím, jestli ještě můžu zvrátit další události," povzdechl si.
"Pokud ne, důsledky budou strašné," povzdechl si Black. Věděl, co všechno se může stát, jestli stíhač padne do rukou rebelům. Jedinou alternativou bylo je zničit.
Devenroe ukončil hovor a okamžitě se nechal spojit s prezidentem. Všechny stíhače z cílové oblasti odlétaly a on mohl jen s napětím čekat, co prezident řekne.
"Grishi, máme to!" vykřikl hned, jak uviděl prezidentovu tvář.
Ten chvíli váhal, než mu to došlo. "Promiň, ale to nemůžu riskovat."
"Neriskuj. Udělej to!" naléhal.
"Tohle mi neprojde. Víš, co se zjistilo?" dodal smutně Haddaway.
"Hmm?" Devenroe usilovně přemýšlel, co může mít prezident na mysli.
"Erwin Keys je mrtvý!"
Devenroe ztuhl. "Sakra," dostal ze sebe jen jediné slovo. Věděl, co to znamená - doktor Keys byl během útoku na základně. Neměl tam být, byl hlášen ve výzkumných střediscích na Zemi. "Nikde ho nenašli?"
"Moji lidé už prolezli všechna výzkumná střediska na Zemi. Objevili jsme jen stopy vedoucí na základnu," snažil se prezident ozřejmit situaci. "Znamená to, že tam byl a že je mrtev. Náš vesmírný výzkum se tím pádem zastavil a pokud neskončí úplně, bude pokračovat jenom pomalu."
"To je jasné," povzdechl si Devenroe. Erwin Keys byl v posledních desetiletích vedoucí osobností vesmírného rozvoje. To on vynalezl gravitační generátory, on sestrojil první základnu nové generace schopnou pojmout desetitisíce lidí, měl prsty i v laserových zbraních, pracoval na zařízeních schopných redukovat radiaci na spoustě

zamořených území po globálních válkách, a na spoustě dalších věcech. Odešla osobnost. Člověk, kterého přirovnávali k Einsteinovi jedenadvacátého století.
"Je jasné i to, že tím pádem ztrácíme další podporu. Hromadí se to, Johne, už si nemůžu dovolit další chyby!" snažil se prezident generála přesvědčit.
"Je válka. Neohlížej se na důsledky, sleduj cíl!" připomněl mu Devenroe. "Co je naší prioritou?"
"Dostat rebely," odpověděl prezident rozpačitě. Znal jejich heslo, kterým se řídili v předchozích letech při honbě na rebely.
"Takže?"
"Dobrá, vydám rozkaz, aby to jednotky otočily zpátky. Některé."
"Děkuju. O to ostatní se už postaráme."
"Fajn. Dělejte co můžete, ale dávejte pozor na další radioaktivní zamoření. Už teď sedím na židli s jednou nohou a kolem hlavy mám smyčku. Všichni jenom čekají, až spadnu."
"Jestli to nevyjde, konečně si vezmeš dovolenou," usmál se Devenroe.
"Ano, užiju si výlet na elektrické křeslo." Prezident věděl, co by s ním opozice udělala, kdyby ho sesadili. Naštěstí byla zatím podpora technokratů z opozice díky neustálému rozvoji velká, ale také oni jsou čím dál otřesenější nejnovějšími útoky rebelů na vesmírný program a ztráta doktora Keyse náladu mezi lidmi ještě zhorší. Obviní ho z toho, že nedokázal Keyse ochránit. Říkají, že když rebely nedokáže zastavit on, najdou si někoho jiného. Jaderné útoky situaci také příliš neprospějí, strany chránící životní prostředí se bouřily už při podstatně menších problémech.
Po ukončení hovoru Devenroe jen nevěřícně vrtěl hlavou. Nelíbilo se mu, že prezident polevil ve sledování důležitých cílů.
"Majore Dovere, přikažte svým jednotkám změnit cíl na sektor C5!"
Major zpočátku váhavě, ale nakonec přece jen vydal rozkaz, aby Orlové na místo dorazili dřív, než stíhače pozemních vojsk.
Když to odsouhlasil prezident, musejí si být jisti, že to vyjde a v tom případě chtěl, aby tam jeho jednotky byly první.
*
"A hovno," zašeptal Fénix, překvapeně sledující na radarech obracející se stíhače. Stroje mířily zpátky s kurzem přesně na jeho ostrov.
"Je mi to líto, Fénixi. Nechceš si to rozmyslet a utéct se mnou?" navrhl Cole.
"Promiň, ale ne. Teď to teprve začíná," vydral se rebelovi z hrdla záchvat šíleného smíchu. "A ty taky nikam nepůjdeš," jeho smích rychle přešel do nelítostného tónu.
Dřív, než se Cole stačil vzpamatovat, vytáhl Fénix zbraň a postřelil ho do druhé, zdravé nohy, kterou mu laserový paprsek okamžitě provrtal. Následoval výkřik a pád k zemi.
"Nesnáším zbabělce," odfrkl si a podíval se na Lucase. "Ty zbabělec nejsi, že? Dostal ses sem nepozorovaně a přivedl jsi s sebou společnost. Mrzí mě, jak skončíš," dodal a obrátil proti němu zbraň. Lucas se Fénixovi díval do očí a ani nemrkl. Nevadilo by mu, kdyby zemřel, alespoň by byl se Samantou. Přímo si o to říkal. Těšil se na to. Nic se ale nedělo. Fénix uhnul pohledem jako první.
"Ještě ne, nechám si tě jako pojistku."
Lucas si v duchu povzdechl. Když ho nezabil, musí on zabít jeho. Mysl mu během posledních minut pracovala na plné obrátky. Analyzoval okolí. Snažil se zjistit citlivé body řídícího centra. Mezitím ledabyle hodil Coleovi lékařský balíček, aby si mohl ošetřit zranění - ale skalpel mu zůstal v ruce.
Fénix jen postřehl, že Lucas něco hodil raněnému a zvedl pohled zpátky k hologramu, kde už měl svůj ostrov zvětšený na maximum, a čekal.
Lucas si otipoval dva vojáky hlídkující v místnosti se zbraněmi v rukou, kteří se stejně jako všichni ostatní soustředili na nadcházející události. Rozhodoval se, co podnikne dál. Představoval si další postup v mysli, taktizoval, probíral možnosti. Sebe do nich ale nezahrnul. Nepotřeboval přežít.
"A jdeme na to," zamnul si Fénix ruce poté, co se první stíhač přiblížil k holografickému poli. "Podíváme se, co tahle hračka dokáže."
Přemístil se k terminálu a zadal do něj spouštěcí sekvenci. Základnou se rozlilo červené světlo, venku začaly houkat sirény. Nakonec stiskl tlačítko a přesunul se zpátky k hologramu. Na něm se uprostřed rozzářilo malé světélko, pak světlo v budově mírně pohaslo a z vysílače uprostřed základny začaly sršet elektrické blesky. Ty se postupně zvětšovaly, rozšiřovaly, začaly olizovat zemi, až se nakonec spojily s holografickým polem. Jiskření nabíralo hrozivých rozměrů. Okolo vzplály stromy, vybuchovala vozidla, stíhače, hořeli i lidé, kteří se nestihli včas ukrýt. Fénix se při pohledu na tu zkázu zachvěl. Nebyl to strach, co se ho zmocnilo, byl to úžas. Viděl už hodně zázraků tohoto ostrova, ale netušil, co se skrývá pod kódovým označením "obrana".
I Lucas stál v němém úžasu. Pochopil. Tohle nebylo dílo rebelů. Bylo to něco úplně jiného. Možná armádní zařízení. Možná vybudované během některé z globálních válek a nikdy nepoužité. V každém případě byly některé technologie za hranicemi toho, co se dnes považovalo za technologické maximum. Netušil, kdo to vytvořil a nedokázal si představit ani energetický zdroj, který mohl tohle monstrum pohánět. Blesky rozléhající se po okolí připomínaly experimenty Nikoly Tesly v minulém století.
*
"Pane, něco se děje," oznámil kontrolnímu středisku velitel letky Orlů Jin Caruso, jakmile se obrysy ostrova před ním začaly podivně prohýbat.
"Vidíme to, stíhači. Pokračujte dál," koordinoval ho operátor podle rozkazů majora Dovera, který také sledoval podivné divadlo zprostředkované kamerami stíhačů.

"Co myslíš, Johne?"
"Ochranné pole?"
"Hologram," ozval se nesměle Liung, jemuž se na satelitním snímku zobrazil vlnící se kruh kolem ostrova.
Devenroe přikývl. "Zajímavé. Takže tam přece jenom jsou."
"Nepočkáme?" obrátil se na Dovera.
Ten neměl ani v nejmenším v úmyslu čekat. Tiše sledoval přibližující se zdeformovanou realitu ostrova.
"Čekám na rozkazy," ozval se v komunikátoru velitel jednotky Orlů, blížící se ke stále ostřeji viditelné kopuli nad ostrovem.
"Pokračujte. Podle našich informací by to měl být jen hologram," odpověděl mu Dover.
"To je možné, pane, ale proč najednou mění tvar?"
Dover si povzdechl. "Jste tam proto, abyste to zjistili!" Neměl rád, když mu podřízení odmlouvali.
"Rozkaz, pane!"
Jin měl svého ignorantského šéfa po krk. Teď mu stačilo, že mu major řekl, ať to zjistí, tak to letí zjistit. Připravil si rakety a vypálil na náhodné místo v poli. Rakety vyrazily vpřed.
Sledoval je se zatajeným dechem. Pomalu se přibližovaly k poli, když se před nimi najednou hologram rozestoupil a vyšlehly z něj blesky, které zničily obě rakety.
"Úhybný manévr!" vykřikl a jeho stroje se najednou rozlétly na všechny strany ve snaze dostat se co nejdále od pole. Nestihly to. Blesky z pole je dostihly, udeřily do stíhačů, vyřadily elektroniku a stíhače se poroučely k zemi.
"Kurva! Kurva!" nadával cestou k zemi Jin a snažil se nahodit antigravitační přístroj, který by ztlumil dopad. Ten ale také nefungoval, takže mu nezbylo nic jiného, než se katapultovat.
Chvíli na to viděl, jak se vzduchem snáší dalších pět padáků a padají do moře.
*
"Jak? Proč?" rozhazoval rukama šéf Jacobson a snažil se ze sebe něco dostat. Nervózně přecházel po místnosti.
"Pane?" podíval se na něj tázavě Black.
"Proč jste Devenroeovi řekli o tom ostrově?"
"Nevíme co se tam děje, pane. Co myslíte, že by si rebelové pomysleli o příletu stíhačů, zrovna když mají našeho člověka?"
Šéf jen mávl rukou.
"Už může být mrtvý," zdůraznil Black.
"To je jedno. Měli bychom na kontě další úspěšnou akci," oponoval mu.
"Nebo taky ne," odsekl Black, i když připouštěl možnost, že by toho mohli využít. "Ale máme další problém. Ve stíhači, se kterým letěl Devenroeův pilot, byl systém Gama. Jestli ho rebelové dostanou, mají všechny naše lidi."
Jacobson ztuhl. Před pár dny mu dali podepsat nějaké papíry a on schválil použití tohoto systému. Jen chtěl, aby jeho lidé byli při akcích v bezpečí. Na tohle nepomyslel. Teď se to může obrátit proti nim.
"Postarají se o sebe," vymáčkl ze sebe nakonec. "Vůbec by se to nemuselo stát, kdyby nám prezident odsouhlasil peníze na nový satelitní komunikační systém." Myslel tím síť satelitů, kterým by systém Gama odevzdával údaje, jež by byly vyhodnocovány centrálně, bez lokálního ukládání dat. "Teď si to snad uvědomí!"
"Možná ano, ale otázka je, jestli něco změže. Prezidentova pozice slábne. Potřebuje úspěch, aby se udržel. Potřebuje tuhle situaci vyřešit." Black se na okamžik odmlčel a sledoval šéfovy reakce. "A my chceme, aby se udržel, že?"
"Hmm," zabručel šéf. Nechtěl připustit změnu. Mohla by se pod ním začít otřásat židle.
Black věděl, že v tomhle ohledu nic nezmůže, ale přesto šéfovi přikývl. Neznal ho moc dobře, ale podle toho, co viděl, měl pocit, jako by se soustředil jen na své zájmy a hlavně na své přežití. Na ostatní se neohlížel, neviděl co může způsobit, jen prosazoval svou cestu. Bál se prezidentova pádu - věděl, že společně s prezidentem by padlo vše, co teď existuje. Vláda, vojenské velení i velení tajné služby. Všechno by se změnilo tak, aby to vyhovovalo novému prezidentovi i jeho lidem. I proto je Grisham Haddaway v úřadu už od války. Nikdo ho nenechá padnout. Za poslední desítky let vybudoval tak pevný systém, jako nikdo před ním. On sjednotil státy, on je srdcem Světového společenství. Kdyby padl, padne s ním i celý svět. Jediné, co ho může ohrozit, jsou rebelové a jejich útoky. A i tak to musejí být útoky přesně zaměřené na jednotlivé skupiny okolo vládnoucích stran, protože v případě, že budou rozzuřeny všechny strany, může to ohrozit systém. Rebelové na to ještě nepřišli, ale náhodnými útoky, kterými se momentálně prezentují, se k tomu můžou lehce dostat.
"Dobrá, ať pokračují. A ať se to snaží nezničit! Připojte k pozemním jednotkám naše lidi, ať získáme alespoň nějaké údaje, zbraně, nebo co to tam vlastně skrývají."
*
"Takže tolik k záchranné akci," konstatoval Fénix a zamnul si ruce. Lucas na něm viděl, že je stejně jako ostatní překvapen tím, co se stalo. Věděl, že tady má něco takového, ale ani netušil, co všechno to dokáže. Dál se utvrzoval ve svých předpokladech.
"Nemáte kam utéct. Půjdou po vás, dokud vás nedostanou," promluvil Lucas nečekaně. Neměl co ztratit a potřeboval vyvolat situaci, v níž by mohl zaútočit.
Fénix se po něm ohlédl.
"Ty jsi tak naivní, chlapče," zavrtěl povýšenecky hlavou. Věděl, že to muselo jednou přijít.
"Tohle místo není vaše. Netušíte, jestli vás ochrání." Lucas zkusil píchnout do vosího hnízda, protože doufal, že o tomhle ostrově zjistí víc.
Fénix zvážněl. "Ano, není moje. Našel jsem ho před několika lety a od té doby ho studuju. Je to zvláštní místo. Zpočátku jsem si myslel, že je to astronomická základna. Mapy Měsíce a Sluneční soustavy tady byly dokonce

vystaveny. Ale nebyl tu žádný teleskop, žádný přístroj sledující vesmír. Připomínalo to spíš výzkumné středisko. Později jsem zjistil, že je tohle místo plné plánů těch nejrozmanitějších zbraní a technologií a že je poháněno reaktorem hluboko pod zemí. Nevím, kdo to udělal, ani kdy, ale všechny ty zbraně jsou schopny zničit svět."
Netušil, kdo to vyrobil, ale jedno mu bylo jasné - že tento ostrov nesmí opustit, vydat ho do rukou vládě i se všemi jeho tajemstvími. Měl své poslání, které nalezl společně s tímto ostrovem. Ostrov mu dal cíl. Určil mu smysl života. Postavil ho nad systém. Teď, když odškrtl poslední položku, kterou našel v počítači, už není podstatný. Často přemýšlel nad tím, co bude pak. Teď už to věděl.
"Ale vy přece nechcete něco takového udělat, že?" nadhodil Lucas, doufaje, že zase tak šílený není.
"Právě naopak! Mou úlohou je zabránit jeho zničení, které se blíží," rozkřikl se rozzlobeně jako nepochopené dítě.
"Víš," zahleděl se na Lucase s myšlenkou, že nalezl posluchače. "Vždycky jsem se o zabíjení nezajímal. Byl jsem vědec. Vyvíjel jsem technologie. Dodával jsem všechno, co vláda chtěla. Ale jednoho dne se to změnilo. Zradili mě. Nehlídali naši laboratoř a já jsem byl společně se svými kolegy unesen. Pod hrozbou smrti jsme pracovali pro rebely. Zpočátku jsem nechtěl, ale před očima mi zabíjeli spolupracovníky. Musel sem. Byl jsem dobrý, přizpůsobivý, stoupal jsem. Osamostatnil jsem se. A přišel jsem sem. Stal jsem se jiným, než jsou ostatní rebelové. Já nejsem s nimi ani se Společenstvím, s tím co mám se nacházím mezi nimi. Myslíš si že jsem zlý, ale já jsem jen nástroj, starám se o to, aby tenhle svět fungoval a posouvám jeho možnosti vpřed. Rozdávám zbraně. Vyrovnávám síly. Poukazuji na nízkou bezpečnost Společenství. Můžeš se na to dívat jako na zabíjení, které má zabránit dalšímu zabíjení. Z pohledu Společenství upevňuji jeho sílu do budoucna. Ano, zpočátku jsem zabíjel osobně, ničil jsem desítky transportérů, propašoval jsem bombu do Sydney, ale to všechno k něčemu bylo. Společenství si musí uvědomit, kde má mezery v obraně. Doplatí na ně ještě víc, pokud se nepoučí." Upřeně si hleděli do očí. "A věř mi, já to vím!"
"Vždycky existuje i jiná cesta!" proťal nastalé ticho Lucas.
"Já jdu cestou, kterou jsem veden…" Nedopověděl. Přešel zase k terminálu a vyťukal další sekvenci. Zároveň pozoroval přilétající jednotky leteckých sil pozemních vojsk.
"Já kráčím cestou pomsty," zašeptal Lucas a Fénix ztuhl. Oba rebelové se zbraněmi se na Lucase otočili, ale dřív než stihli zamířit, on mrštil skalpelem do počítačového jádra. Laserový skalpel si prořízl cestu umělohmotnou nádobou a zabodl se do bionického kmene. Monitory zablikaly. Z jádra začala vytékat zelená tekutina. Procesorové buňky ztrácely svou oranžovou barvu, tmavly, postupně odumíraly a systém se hroutil. Hologram se rozplýval, monitory rozmístěné na pultech ztrácely obraz, pole okolo ostrova mizelo, blesky se rozlétly do stran, aby vzápětí udeřily zpět do ostrova. Celou budovou to otřáslo. Zatímco byl Fénix překvapen tím co se děje, Lucas se mu rozběhl naproti.
Rebelové, kteří se mezitím pohnuli za Lucasem, upadli. Jednoho si na zemi chytil Cole, který mu okamžitě vytrhl laser a rozstřelil mu hlavu, aby pak podél holografického stolu udělal totéž i druhému. Fénix už na Lucase zamířit nestačil, protože přeskočil holografický stůl a převrátil ho na zem. Zbraň mu vypadla z ruky. Fénix se Lucase snažil rychle udeřit, ale on byl rychlejší.
Lucas v sobě nasbíral všechen adrenalin i zlost, kterou cítil k rebelům. Když zvedal ruku proti Fénixovi, bylo v ní víc síly, než si dokázal představit. Udeřil. Fénixova hlava pod jeho ránou rozbila několik dlaždic na podlaze. Zatímco Fénix zůstal otřeseně ležet, Lucas hned skočil po zbrani. Sledoval, jak se omráčený rebel opatrně pokouší vstát. Postavil se nad něj.
"V jednom z transportérů zemřeli i mí rodiče! Na základně umřela moje snoubenka! Teď uvidíš skutečné důsledky svých činů. Došlo i na tebe." Lucas stál s prstem na spoušti a vychutnával si pocit vítězství.
"Nezbytné ztráty. Nejsem za ně odpovědný. To ta tvá vláda je má všechny na svědomí. A bude jich mít na svědomí ještě víc!" procedil skrz krví zalitý obličej.
"Samozřejmě. Vymlouvat se můžeš, ale to, co jsi udělal, nezměníš. Jsi vrah."
Ležící Fénix na něj plivl krev, která mu vytékala z úst. Lucas zamířil.
"Nedělej to!" ozval se Cole z druhé strany místnosti. "Nestojí ti za to. Ať ho raději postaví před soud. My nejsme jako oni."
"Nevadí! Pomstím smrt svých blízkých."
"Neuleví se ti, věř mi. Zabil jsem jich už hodně, ale mé mrtvé dítě mi to nevrátilo." Sydney, tam se to stalo. Šli po ulici, když se nad nimi přehnal zelenavý kouř, po jehož vdechnutí začali všichni omdlévat a v křečích umírat. Pamatoval si, jak se jeho dcera smála a ukazovala na ten směšný žlutozelený kouř. Bylo to to poslední, co udělala. On už byl tehdy agentem a měl v sobě veškeré protilátky, biologické zbraně mu nemohly nic udělat. Jenže nedokázal zachránit své dítě. Tehdy přešel z oddělení vnitřních záležitostí, kde prováděl špionáž samotných národů tvořících Světové společenství, do oddělení ohrožení Společenství, kde měli na mušce jen jediný cíl - rebely. On šel po Fénixovi.
"Každý máme své důvody pro tuhle práci," povzdechl si Lucas.
"Ano, to máme, ale vždycky si pamatuj, že my jsme ti dobří. Oni jsou ti zlí. Jestli se jen jednou jedinkrát snížíš na jejich úroveň, staneš se jedním z nich. Budeš stejný jako oni, budeš spoluzodpovědný za to, co se bude dít pak. Staneš se jedním z nich."
*
Chvíli po zmizení ochranného pole přistála na ostrově výsadková jednotka a rozpoutala peklo. Velitel výsadku, seržant John McQueen, křičel do vysílačky a hnal lidi, aby obsadili další oblasti s příkazem střílet na každého, kdo má v ruce zbraň. Strhly se přestřelky, vzduchem létaly laserové granáty a zasahovaly všechno, co měly v dosahu. Nad tím chaosem se vznášely bojové hlídkové stíhače, vířily prach, rozháněly mračna kouře a svými lasery hrozivě kontrolovaly každý pohyb na základně. Několik rebelů se snažilo uprchnout ve stíhačích nezničených elektrickými blesky. Byli okamžitě sestřeleni. Další rebelové se ze zoufalství pokusili skočit do moře, ale odtamtud se právě vynořovali sestřelení Orlové, kteří se o ně s radostí postarali a vybili si zlost za skoro kilometrové plavání. Někteří

rebelové se skryli v lesích, ale neměli kam utéct.
"Jednotka Delta, máme pod kontrolou celou základnu. Několik rebelů ještě může být v kopcích, ale ty už rychle najdeme," ozvalo se ve vysílačce McQueenovi.
McQueen však měl jiné problémy. Země se mu pod nohama začala propadat.
"Nepřistávejte. Něco se tady děje," přikázal vysílačkou dalším nalétávajícím jednotkám.
"Kobro, tady řídící tým. Ostrov je nestabilní. Ihned se evakuujte." Chvíli na to mu jeho domněnku potvrdili z velení.
"Posbírejte rebely, které máte po ruce, a utíkejte k transportéru." Přepnul na kanál své jednotky, zatímco ustupoval před neustále se propadající půdou.
*
Lucas vydýchával návaly adrenalinu, když začal mít pocit, že se celá budova naklonila. Změna směru proudění vytékající tekutiny z počítače mu potvrdila, že to není jen jeho dojem. Něco se stalo. Zničení zbraně muselo něco poškodit.
"Něco se děje, musíme pryč!" křikl na oba muže Lucas, ale když se podíval na dvě bezvládně ležící postavy, došlo mu že neví, jak je odtamtud dostane. Popadl Colea za ruku a pokusil se ho postavit a podepřít.
"To je reaktor! Blesky ho musely narušit," křičel přes hluk Fénix. Snažil se vstát, ale nepodařilo se mu to.
"Je atomový?" zeptal se Lucas, který se pořád snažil dostat statného Colea do polohy, v níž by ho mohl táhnout.
"Nech mě být," zašeptal Cole. "Nemám šanci dostat se ven."
Budova se otřásla a světla pohasla. Pak se zapnulo nouzové osvětlení.
"Je atomový?" zakřičel ještě jednou na Fénixe.
"Není to jedno?" odpověděl mu rebel rezignovaně. "Tak jako tak tady všichni zemřeme!"
"Já tedy ne!" překřičel Lucas zvyšující se hluk připomínající zemětřesení, doprovázený řevem ohýbaného železa.
"Ale ano!" Lucasovi řekl hodně, možná až příliš. Mohl by ohrozit plán. Musí zemřít.
Fénixovi se v ruce objevila zbraň a on bez váhání vystřelil.
Lucasovi se zhroutilo vnímání. Zpomaleně si uvědomoval, že se dívá do ústí laserové zbraně. Viděl, jak se zrcadlová optika uvnitř přenastavila, hlaveň zčervenala a vylétl z ní světelný paprsek, schopný roztavit tenký pancíř za jedinou vteřinu a zabít člověka během setiny sekundy. Bylo to světlo, ale on ho viděl přilétat. Zřejmě za to mohla relativita času před nadcházející smrtí. Myšlenky pracovaly rychleji, čas se zpomalil a on si mohl probrat celý svůj dosavadní život.
Do reality ho vrátil až úder. Zboku do něj z posledních sil navzdory vší bolesti a bezvládným nohám strčil Cole a schytal ránu namísto něj. Fénix nečekal, až se Lucas sebere, přeskočil hologramový stůl a sklouzl k němu. Lucas už měl v ruce zbraň a dřív, než se Fénix zorientoval, už ho rozpálila desítka laserových výstřelů.
"Sbohem číslo jedna," očísloval si Lucas svého prvního mrtvého rebela. "Takhle to končí."
"Ano. Takhle to pro někoho končí," zachrčel vedle něj ležící Cole, kterému střela prolétla plícemi. "Má cesta pomsty se završila," kašlal a chrčivě oddechoval. "Ta tvá začíná. Hodně štěstí, Lucasi deBolde. Teď utíkej!"
Lucas chtěl Coleovi pomoci, ale dřív, než se k němu dostal, byl mrtvý. Už se nedozví, jak mu pomohl. Dal mu první životní lekci.
Budova se nakláněla čím dál víc a než se dostal k východu, musel lézt skoro kolmo vzhůru. Když otevřel dveře a rozhlédl se, zjistil že stojí uprostřed gigantického kráteru, do něhož se pomalu sesouvá celá budova - i s ním. Podruhé během několika minut se loučil se životem, když se nad ním najednou zjevil vojenský transportér a dolů se spustilo záchranné lano.
V následujících minutách se Lucasovi naskytl úchvatný pohled na zvětšující se díru v zemi, pohlcující přilehlé části ostrova i s kopcem, na něm nechal svůj stíhač. Nakonec následovaly už jen pláže, po jejichž sesuvu zalila díru v zemi voda a celý ostrov zmizel, jako kdyby nikdy neexistoval.
*
Lucas se po příletu na stanici uklidňoval šálkem čokolády. Bylo toho na jeho první akci až příliš. Třásl se a přemýšlel o tom, co se všechno událo. Nedávalo mu to smysl. Netušil, co to bylo za zařízení, ani co s ním Fénix chtěl dokázat. Věděl jen jedno - zlikvidoval ho. Z hloubání ho vyrušil generál Devenroe.
"Tak jak, chlapče? V pořádku?" začal řečnickou otázkou a hned pokračoval. "To, co jsi udělal, bylo odvážné. Zbrklé, nerozumné, proti všem předpisům, ale díky tobě jsme je dostali. Vítej mezi Sokoly. Zítra tě oficiálně povýším."
Lucas pochvaly ignoroval. Neměl na ně náladu, ale potěšilo ho, že se dostal do jednotky.
"Nečekejte, že se budu držet předpisů. Podle předpisů je nikdy nedostanete. Znají je, vědí jak na ně, obcházejí je. Musíte improvizovat, být o krok napřed. Musíme dělat to, co neznají, co netuší a co nečekají."
"To bude odteď i na tobě," usmál se Devenroe.
"Hmm," zamyslel se a pak se napil. "Co se stalo s transportérem mých rodičů?" vypadlo z něj nakonec.
"Závada na motorech. Transportér se zřítil a explodoval," připomněl mu Devenroe osm let starou smutnou událost.
"Nebyl to útok?" snažil si Lucas ověřit skutečnosti, které předtím nezkoumal.
"Nic se neprokázalo. Nic tomu nenaznačovalo. Hloupá nehoda." Povzdechl si. Zase si detailně vzpomněl na událost, která skončila pádem transportéru k zemi a na jeho následnou explozi.
"Proč se ptáš?" vyzvídal generál.
"Ten muž, Fénix, tvrdil, že ničil vesmírné transportéry," odpověděl Lucas po chvíli váhání.
"Ach tak… Ano, měli jsme tu takové případy, ale rebelové dělají všechno tak, aby se o tom každý dozvěděl."
"Takže to nebyl on," povzdechl si Lucas. Doufal, že se tím náhlá smrt jeho rodičů objasnila.
Lucas vstal a chtěl odejít, ale pak si vzpomněl ještě na jednu věc: "Pokud rebelové dělají všechno tak, aby to bylo vidět, zkontrolujte ten sklad. Útok musel být jenom zástěrka, něco tam dělali. Podívejte se na to. Říkal, že svou práci dokončil. Nezmínil se o tom, co to bylo, ale nic malého od něj nečekejte."

Nechal zamyšleného Devenroea být a odešel. Měl ještě jednu věc, kterou musel udělat.
Devenroe sledoval odcházejícího Lucase. Neřekl mu, že odklízecí četa nenašla ve skladech na stanici G3 vůbec nic. Pokud měl Fénix nějaký plán, muselo to být něco jiného, skrytého. Něco, co se objeví až později.
*
"Takže všechno zahlazeno?" přivítal Jacobson analytika Blacka ve své kanceláři.
"Zřejmě ano, pane. Prototyp stíhače i s údaji je pochován na dně oceánu a všechny další stíhače už jsme přeprogramovali. Nic se nedostalo ven," referoval Black a doufal, že na nic nezapomněli.
"Dobrá," oddechl si Jacobson spokojeně. "Zachránilo se něco z Fénixových zbraní?"
"Ne, pane. Ostrov byl zničen dřív, než se tam naši dostali."
"Škoda," povzdechl si. "Máme alespoň stopu dalšího rebelského bunkru?"
"No, pane, jak se to vezme," usmál se Black a položil na stůl před svého šéfa kom, zobrazující nějakou loď, plavící se po moři.
"To je loď agenta Colea. Někdo z rebelů se na ni dostal, můžeme ho sledovat k další buňce."
Jacobson pozvedl oči k Blackovi. Jeho styl práce se mu začínal líbit. Možná to jednou dotáhne vysoko. Ale ani tak mu neřekl, jaké údaje museli dát Coleovi, když ho vyslali na tuto misi. Netuší, že rebelové získali plány měsíční základny. Věděl to jen on, a on to bude, kdo je při útoku zachrání. Očistí tak svou pověst i pověst tajné služby, která utrpěla při útoku na Confidence.
"A pane, zásobovací stanice byla čistá. Žádné nebezpečné látky ani bomby. Nic, co by mohlo uškodit."
"Slyšel jsem," zabručel Jacobson. Cítil se bezmocně. Nevěděl, proč tam rebelové šli. Nevědomost si nemůže dovolit.
"Až na tohle," vytáhl Black svazek tenkých papírů. "Jsou to detailní plány měsíční základny Dark Side."
Podal je šéfovi, který si je zběžně prohlédl.
"Možná někdo ze stanice obchodoval s rebely."
"Možná, ale musel být talentovaný. Ty plány se totiž neshodují s aktuální konstrukcí měsíční základny. Pane, ty plány mají zakreslena podzemní podlaží, která neexistují!"
"Zajímavé," svraštil čelo Jacobson. Na vteřinu mu proběhly hlavou desítky otázek, ale on se rozhodl jimi nezatěžovat. Přikázal Blackovi uložit plány do tajných složek a vyhodil ho z kanceláře.
*
Lucas si klekl a položil květinu na pomník mrtvých po útoku na stanici Confidence roku 2087. "Tenhle byl první z mnoha," zašeptal a přejel prsty po písmenech nápisu "Samanta Starrová", po jméně vytvořeném z čistého zlata a zobrazujícím přesně to, čím pro něj byla. "Další budou následovat. Neměli se mi zaplést do života. Teď musejí zemřít."
Pořád ho její ztráta strašlivě bolela, ale už nebyl tak ztracený. Soustředil se na svůj nový cíl - na boj. Na boj proti rebelům. Boj do posledního muže. Buď zemře on, nebo oni. Už ho nezastaví.
Vstal. Zadíval se na obrovskou tabuli se jmény, zabírající celou stěnu. Každé ze jmen nahradí desítka mrtvých rebelů. Skončí, až nezbude ani jediný.
Nedaleko něj si potichu klekla dívka v černém. Přelétl po ní pohledem. Měl dojem že ji poznal, ale v tuhle chvíli si ji nedokázal zařadit. Vyšel ven. Čeká ho ještě hodně práce, než bude pomsta dokonána.

DOSLOV
Vzestup slovenské
fantastiky
K mému prvnímu osobnímu setkání s představiteli slovenské fantastiky došlo roku 1999 na Parconu v Kopřivnici. Kromě velkého množství hostů z Polska dorazila také početná výprava slovenských účastníků, povětšinou shromážděných okolo jádra časopisu Fantázia. Měl jsem tu čest seznámit se s Henrietou Galgóciovou, Ivanem Aľakšou, Ďurem Červenákem, Sašou Pavelkovou a dalšími sympatickými lidmi. Během jednoho z večerů jsem se na balkónu zapovídal s chlapíkem, který se mi svěřil, že píše. Tehdy jsem měl pocit, že vydávání knih je v podstatě jednoduché (měl jsem za sebou vydání prvních tří kousků a myslel jsem, že to půjde samo) a rovnou jsem tomu chlapíkovi řekl: "Napiš mi Conana a já ti ho vydám." Tím člověkem byl Ďuro Červenák a oním Conanem je Conan Nelítostný, za kterého dostal Červenák od brněnské Conan Society diplom "Za tvorbu nejkrvavějších příběhů Conana v rámci ČS fandomu".
Od tohoto okamžiku se začíná datovat můj zájem o slovenskou fantastiku. Čas se přeléval a životní osudy také, až obojí dozrálo. V České republice sílil příliv původních českých knih a popularita nepřekladové tvorby stoupala - stačí se zmínit o jménech jako Kulhánek, Šusta, Šlechta, Žamboch, Mostecký, (Robert) Fabian, Říša, Procházka, v poslední době Neomillnerová, Nečas, Schink a další a další. A úvaha, že když v ČR existuje taková záplava kvalitních českých autorů, na Slovensku jich musí být vzhledem k velikostem obou republik zhruba poloviční množství, pak logicky vedla k založení slovenské řady. Zatím se ukazuje, že tato úvaha byla správná - doposud ve Walesu vyšlo šest knih Juraje Červenáka, po jedné Saši Pavelkové, Petera Draguly a Dušana Fabiana. Další rukopisy kontinuálně přicházejí a troufám si tvrdit, že studnice ještě zdaleka nevyschla - už teď se pracuje na několika dalších knihách. Navíc Wales ve svém snažení již dávno není osamocen, i jiní čeští nakladatelé projevují ke slovenské fantastice velmi vstřícný vztah.
Velkou zásluhu na současném stavu má také časopis Fantázia, dlouhá léta vedený Ivanem Aľakšou, který dodnes stojí v jeho pozadí - během své existence toto periodikum vždy působilo jako jedna ze základních platforem pro tvůrčí vyjádření nové slovenské krve, časopis poskytoval prostor všem, kdo chtěli psát, měli co psát a alespoň trochu to uměli. Společně s dalšími médii, o nichž píše Martin Králik ve své předmluvě, patří Fantázii dík, že slovenská fantastika nezahynula a že z hlediska kvality i množství se jí daří čím dál tím lépe.
Proto když mě Martin na loňském Comics Salónu v Bratislavě oslovil s nápadem sestavit povídkovou sbírku z povídek,

uveřejněných v časopisu Fantázia, zaradoval jsem se. Podobný projekt jsem v hlavě nosil už delší dobu a tohle byla ideální příležitost, jak začít. Měl jsem termín (Parcon 2007) a hlavně spolupracovníka, "agenta", který odedřel soustu mravenčí práce na slovenské straně hranic. Zbytek už byl jen otázkou výběru, hromady korespondence a hodin, strávených na přípravách. A samozřejmě také sladění dvou koncepcí tak, abychom oba dva byli s knihou spokojení a aby splňovala naše představy. V průběhu přípravných prací se ukázalo, že na většinu věcí máme s Martinem stejný názor a v drobnostech, na kterých se shodnout nedokážeme, se umíme domluvit. Výsledek právě držíte v ruce a přesto, že se do knihy nedostali mnozí, kteří by si to vzhledem ke kvalitě svých prací zasloužili (namátkou Búr, Ferko, Toman, Konkol, Hvorecký a další a další), nebo s Fantázií zatím nespolupracovali (například výrazný mladý talent Lívia Hlavačková), jedná se o velmi kvalitní a zábavnou kolekci špičkového čtení.
Přeji Fantázii dalších minimálně deset let úspěšného života a vám, čtenářům, co nejvíc příjemných zážitků se slovenskou fantastikou.
Robert Pilch

Martin Králik a Robert Pilch
FANTÁZIA: TO NEJLEPŠÍ
a ještě něco navíc
ilustrace na obálce © 2007 Beata Tomash
překlad © 2007 Tomáš Štipský a Robert Pilch
české vydání © 2007 Václav Soukup - Wales
Veškerá práva vyhrazena.
Vydalo nakladatelství Václav Soukup - Wales
jako svou 166. publikaci
ISBN 978-80-86939-60-5
Doporučená maloobchodní cena: 239,-
Cena Klubu čtenářů SF: 212,-